

Hiding From The Billionaire's Wrath
by HiroYuu101

Gallagher #2

How to hide from the billionaire's wrath?

Highest ranking:

#1 in love

#1 in lovestory

#1 in romance

Hiding From The Billionaire's Wrath

Warning:

This story contains violent contents and vulgar words which may be too intense for some readers. Some scenes contains self-harming that may be too disturbing which could act as a trigger. Reader discretion is advised.

Disclaimer:

This is a work of fiction. Names, characters, businesses, places, events, locales, and incidents are either the products of the author's imagination or used in a fictitious manner. Any resemblance to actual persons, living or dead, or actual events is purely coincidental.

"Be proud of life's battle scars, it means you were stronger than whatever hurt you, and you didn't die."

- Laurell K. Hamilton

Prologue

I was known as the Miss Prim and Proper of our university. Always wearing long sleeves shirts, pants or a skirt na palaging below the knee ang haba. Palaging nakatali pataas ang buhok ko at hindi ako kailanman naglagay ng bangs. Masyadong istorbo lang ang bangs sa mukha, lalo na kapag natatamaan ang mata.

I always carry books with me. Lalo na kapag nasa loob ako ng university. I earned respect from the teachers because of that. Isa pa, ako ang palaging nangunguna sa klase. Kaya inaalagaan ko ang titulo kong Miss Prim and Proper. Dahil doon lang ako nakakakuha ng respeto.

Marami ang naiinis but nobody dared to oppose me. Why? Because I am the bestfriend of the most beautiful and hottest girl of the university.

Artemis Gallagher.

She has the power, the beauty, the fame, the money at kung ano ano pa. She's like the epitome of beauty. Maraming mga lalaki ang humahanga sa kanya pero hindi makaporma dahil sa dalawang lalaking kapatid nya. She was the only girl of the Gallagher siblings kaya grabe kung makaprotekta ang kapatid nya sa kanya.

At dahil kaibigan ko nga si Artemis kaya walang sumubok na makipag away sa akin kahit pa nga marami ang naiinggit. Maraming mga babae ang gustong pumalit sa pwesto ko pero wala silang magawa.

"I hate Apollo."

Napatingin ako sa nagsalita na basta na lang umupo sa harapan ko habang nagbabasa ako mag isa dito sa library. It was my bestfriend, Artemis. At nakabusangot na naman ang mukha nya. And for sure, ang kakambal nya na naman siguro ang dahilan kung bakit ganito ang itsura nya.

"Bakit na naman?" tanong ko sabay tingin ulit sa binabasa kong libro.

"Nakita nyang nakikipag usap ako kay Joshua at basta na lang akong hinila paalis dun! I left Joshua there! I mean, I was only talking with him?! What wrong with that?!"

Ibinaba ko ang librong binabasa ko dahil sigurado akong wala na rin naman akong maiintindihan doon. Inayos ko ang mga gamit ko na nagkalat at tumayo para umalis ng library. Sa ingay ni Artemis sigurado akong mapapagalitan kami sa loob kaya mas mabuting sa labas na lang kami mag usap.

"Nakakainis sya!" pagpapatuloy ni Artemis nang makalabas kami. "Wala akong sinasabi kapag papalit palit sya ng babae pero akong nakikipag usap lang sa lalaki pagbabawalan nya? That was so unfair!"

Maraming bumabati sa kanya na mga nakakasalubong namin pero hindi nya pinapansin dahil busy sya sa kaka-rant sa akin tungkol sa kapatid nya. Nang makapasok kami sa cafeteria ay kaagad akong naghanap ng upuan.

"You know what, Daphne? Why don't you seduce my twin brother? Baka sakaling tumigil sya sa akin kapag na-inlove sya sayo."

Napatingin ako sa bestfriend ko kung tinubuan ba sya ng pangatlong mata. The hell was she saying?

"Nagpapatawa ka ba? You know I don't like playboys." I said and as if on cue, nakita namin ang kakambal nya na papasok ng cafeteria at may kaakbay na namang bagong babae.

"Eew. That bitch is a slut. Sana man lang pumili sya ng disentang babae diba?" reklamo ni Artemis. Well, ano bang ineexpect nya? A playboy is for a slut only.

Nang mag uwian ay ilang minuto muna akong nakatayo sa labas ng gate ng bahay namin. Ayokong pumasok sa loob. Ayokong umuwi pero wala naman akong pagpipilian.

"Nandyan si Mama, Manang?" tanong ko kay Manang Rosi nang pagbuksan nya akong gate. Malungkot syang ngumiti sa akin at tumango. Napabuntong hininga ako.

The usual day, huh?

Nang makapasok ako sa bahay ay agad akong inatake ng amoy ng alak. I sighed even more. Nakita ko si Mama na nasa sala at mukhang nilulunod na naman ang sarili sa kakainom ng alak. Nang makita nya ako ay tumawa sya ng walang laman.

"Ah! Nandito na pala ang anak ng demonyo!"

I froze at what she said. Kahit araw araw nya iyong sabihin ay hindi ko pa din maiwasan ang hindi masaktan. Lumapit ako sa kanya para magmano pero tinabig nya ang kamay ko.

"Huwag mo kong hahawakan!" sinubukan nyang iduro ako pero dahil sobrang lasing na sya ay hindi na diretso ang pagturo nya. "Ikaw ang dahilan kung bakit nasira ang buhay ko! Ikaw! Kayong dalawa ng demonyo mong ama!"

I sighed for the nth time. Tinalikuran ko sya at nagpunta na lang ng kwarto ko. Alam kong hindi na naman sya matatapos sa pagsasabi ng kung ano anong masasakit na salita tungkol sa akin.

I did my routine. Naligo ako at nag ayos. I put on my red lipstick and a smokey eyeshadow for my eyes. Pagkatapos ay pinatuyo ko ang buhok kong hanggang bewang at kinulot iyon. Then I wear a red halter dress na hapit na hapit sa katawan ko.

Pagkatapos ay sumakay na ako sa kotse ko at nagdrive papunta sa bar kung saan ako madalas nagpupunta. Hindi na nga ako pinansin ng bouncer sa labas at tuloy tuloy na ako sa pagpasok. Agad akong dumiretso sa bar counter at nag order ng isang bloody mary.

I was a prim and proper at the university pero sa gabi ay laman ako ng bar na ito.

Ayoko sa bahay. Ayokong makita si Mama. Palagi nya na lang isinisisi sa akin ang nanyari sa buhay nya. Galit sya sa akin, alam ko. At kung pwede nga lang mamili

ng magulang ay ginawa ko na.

Wanna know why my own mother hates me?

She was raped at ako ang naging bunga. Hiniwalayan sya ng boyfriend nya noon dahil sa nangyari. Hindi nya maipakulong ang tatay ko dahil mayaman. At para makabawi sa ginawa nya ay buwan buwan nya kaming pinapadalhan ng pera. Na inuubos lang ni Mama sa kakainom nya ng alak.

God. I hate my life.

"Hi, miss. Can I buy you a drink?"

Napatingin ako sa lalaking kumausap sa akin. He's good-looking. Pero hindi ako nandito para makipag hook-up. Hindi na bago sa akin ang lapitan ng mga lalaki kapag nandito ako sa bar.

"I'd love a drink, as long as you're not under the impression that offering me one will entice me to hook up with you later." mataray na sabi ko at napasimangot ang lalaki na basta basta na lang umalis nang hindi na nagpapaalam.

Napailing ako. Boys and their pick up lines.

"Did it hurt?"

Nagtataka ang mga matang napatingin ako sa lalaking nagtanong sa akin noon.

"Did what hurt?" I asked, completely confused.

"When you fell from heaven."

Literal na napairap ako sa sinabi nya. Gasgas na ang mga linyahang ganyan. Wala na bang bago?

"I dug my way up from hell." I said while smiling sweetly at him. Ang lalaki naman ay mukhang natigilan.

"Oh. Well, this is awkward." he said at katulad nang nauna ay basta basta na lang din syang umalis.

Nakita ko ang bartender na nangingiting napailing sa akin. Palagi nya na lang kasing nakikita kung paano ko ireject ang mga lalaking lumalapit sa akin. I raised my glass at him bago ko tinungga ang laman niyon at nagdesisyong umuwi na lang.

On my way out ay natigilan ako. I saw Apollo Gallagher na nakaupo sa couch na may kaakbay na dalawang babae. Kinabahan ako. Ayokong may makakita sa aking taga university na ganito ang itsura. Kaya nga malayo ang bar na pinupuntahan ko pero bakit sya nandito? I am the miss prim and proper. At kapag may nakakita sa akin ay paniguradong masisira ang reputasyon ko.

Mabilis akong naglakad paalis lalo na nang madaanan ko ang couch kung saan nakaupo si Apollo. Hindi na ako lumingon pa nang makalagpas ako at baka makita nya pa ako. I drove my way home at kaagad na nagbihis at natulog.

"Daphne, I have a date with Joshua later."

Nagulat ako sa sinabi na iyon ni Artemis. Alam nyang hindi sya pwedeng makipag date dahil bantay sarado sya, lalo na kakambal nya. But anong magagawa ko? Buhay nya yan.

Speaking of her kakambal, nakita nya kaya ako kagabi?

"Kapag nagtanong ang kakambal ko ikaw na ang bahalang magpalusot, ah?" sabi nya na mas ikinagulat ko.

"Huwag mo nga akong idadamay sa gulo ng lovelife mo, Artemis." sabi ko at muling ibinalik ang tingin sa libro.

"Sige na, please, Daphne." pagmamakaawa nya pero napatigil sya nang may magtext sa cellphone nya. "Hinihintay na daw ako ni Joshua sa meeting place namin. Ikaw na ang bahala, Daphne ah? Bye!"

Gusto kong sumigaw at habulin sya pero nasa library nga pala ako. Ano ba yan! Pasaway din ang isang 'yon! Idadamay pa ako! Ito namang Joshua na 'to nagiging bad influence!

May sarili akong problema pero mukhang masasama pa yata doon ang lovelife ng bestfriend ko. Hay nako.

Nakita kong pumasok ng library si Apollo kaya itinigil ko ang parerekلامo sa isip ko at nagkunwaring nagbabasa na lang. Halos mahigit ko ang paghinga ko nang umupo sya sa upuan sa harap ko.

"Where's Artemis?" tanong nya gamit ang matigas na ingles.

"Hindi ko alam." sagot ko dahil wala na akong maisip na palusot. How brilliant of me.

"Liar." he said. "Nakita ko syang lumabas dito kaya sigurado akong alam mo kung saan sya pupunta."

Nag angat ako ng tingin sa kanya at nagtaas ng kilay. And I saw it. His piercing blue eyes na kinahuhumalingan ng lahat sa Gallagher siblings. At ngayong nakita ko ng malapitan ang mata ng lalaki ay hindi ko maiwasang hindi mamangha.

"Done admiring me?"

Napakurap kurap ako at nakita ko ang ngisi nya sa akin. Nakakahiya! Nahuli nya akong nakatitig sa kanya!

Agad ko syang inirapan para itago ang pagkapahiya.

"Nakita mo naman pala ang kakambal mong lumabas dito. Bakit hindi mo na lang sya sinundan kaysa magtanong pa sa akin?" mataray kong tanong sa kanya and I saw amusement in his eyes. Then he chuckled bago magkibit ng balikat.

"Ikaw kasi ang sadya ko." he said while he's still wearing his smirk.

"Ako?"

"Oo, ikaw. Miss Prim and Proper na nagpupunta ng bar gabi gabi."

Agad akong inatake ng kaba dahil sa sinabi nya. Confirmed! Nakita nya ako kagabi! At hindi ko alam kung paano ko malulusutan 'to!

"Hindi ako ang nakita mo." pagsubok ko pero alam kong hindi sya naniniwala dahil tumawa sya.

"Sige lang. Try to deny it as long as you can, Miss Prim and Proper." he leaned forward kaya halos maamoy ko na ang mabango nyang hininga. "I'll surely get you out of your shell." he said bago ako iniwan doon mag isa.

Kumuyom ang mga kamao ko. My secret is out. May nakakaalam na ng sikreto ko. At ang kamalas malasan ay si Apollo Gallagher pa ang nakakaalam noon. And I'm scared that everyone will know that I was a product of rape.

How doomed am I?

Sana nagustuhan nyo ang prologue omg.

Vote and comment. Thanks!

HiroYuu101

Chapter 1

"Alis na po ako, Ma."

Napabuntong hininga ako nang makita ko si Mama na nakaupo sa may sala at may hawak na namang bote ng alak. Wala namang bago doon. She's like this everyday. Pero kung minsan ay nakakapagod na rin na makita syang ganito, with each passing day.

Tumayo sya at namumungay ang mga matang tinignan ako gawa ng kalasingan. Pasuray suray syang naglakad palapit sa akin. Hinintay kong makalapit sya bago ako nagsalita.

"Ang aga aga pero lasing na naman kayo." I said. Alas nuwebe pa lang ng umaga ay lasing na sya. Pero gaya nga ng sinabi ko, wala namang bago dito.

"Alam mo kung bakit ako lasing? Dahil sayo." Tumaas ang kamay nya at idinikit ang hintuturo nya sa noo ko. Tinulak tulak nya ang ulo ko gamit ang hintuturo nya.

Hindi ako gumalaw at hinayaan syang itulak tulak ang ulo ko. I bit my lower lip para pigilan ang emosyon na gustong kumawala sa dibdib ko.

"Pwede bang huwag ka ng bumalik? Ayokong nakikita ang mukha mo." sabi nya at marahang tinampal tampal ang pisngi ko. Umiling ako.

"Ito lang po ang bahay ko." mahina at mababang boses na sabi ko. Hindi ko mabilang kung pang ilang beses na namin itong pinag uusapan pero paulit ulit pa din. Dahil siguro lasing sya kaya nakakalimutan nya palagi ang pinag uusapan namin.

"Edi humingi ka ng pera sa ama mong demonyo. Para makalipat ka na at hindi ko na makita 'yang pagmumukha mo!"

I sighed. Alam na alam ko na kung saan ito papunta. I brace myself sa kung ano man ang gagawin nya sa akin nang makita ko ang galit sa mga mata nya.

At hindi nga ako nagkamali. Ilang saglit lang ay naramdaman ko ang malakas na paglapat ng palad nya sa pisngi ko. Napabailing ang ulo ko sa may gilid gawa ng malakas nyang pagsampal sa akin. Hindi pa sya nakuntento at sinampal naman ang kabila kong pisngi.

"Sinira nyo ang buhay ko! Kayong dalawa ng demonyo mong ama! Mga demonyo kayo! Mga hayop!" sigaw nya habang paulit ulit akong sinasampal.

Hindi ako gumalaw sa kinatatayuan ko at hinayaan lang syang sampal sampalin ako. Tinanggap ko ang bawat lapat ng palad nya sa may pisngi ko at hindi ko sinubukang lumaban. Nakayuko lang ako at mariing kinakagat ang pang ibabang labi.

Mukhang papasok na naman ako na may mga pasa sa pisngi.

Hindi pa nasiyahan si Mama at marahas na hinila ang buhok ko. Mas diniinan ko ang pagkagat sa labi ko para walang lumabas na ingay doon. Mas lalo syang magagalit kapag umaray ako kaya dapat ay tahimik lang ako kahit na pakiramdam ko ay humihiwalay na ang mga buhok ko sa anit ko.

"Mga hayop! Mga demonyo! Mamatay na kayo!" patuloy nyang sabi habang sinasabunutan pa din ako.

"Clarita! Tama na yan!" dinig kong sabi ni Mang Rosi at hinawakan ang mga kamay ni Mama na mariing nakakapit sa buhok ko. "Nasasaktan ang bata!"

Nalasahan ko ang dugo sa labi ko nang mas dumiin pa ang pagkakakagat ko doon. Pilit kasing tinatanggal ni Manang Rosi ang mga kamay ni Mama sa buhok ko kaya mas nahihigit iyon. Pakiramdam ko ay nagdudugo na ang mga anit ko. Nakahinga lang ako ng maluwag nang tuluyan nang naalis ni Manang Rosi ang mga kamay ni Mama.

"Sinira nila ang buhay ko, Manang! Mga demonyo sila!" dinig kong sabi ni Mama at nagsimula na syang humagulgol habang hawak ni Manang Rosi ang mga kamay nya. Paunti unting napaupo si Mama sa sahig na parang nawalan ng lakas. "Demonyo sila!"

Walang emosyon ang mga mata ko habang nakatingin ako kay Mama. Manhid na ata ako. Ni hindi ko na maramdaman ang anit ko pati na rin ang mga pisngi ko na paulit ulit nyang sinampal.

"Sige na, Daphne. Pumasok ka na. Baka mahuli ka pa sa klase mo." sabi ni Manang Rosi na pinapatahan na ngayon si Mama. Tumango ako at kinuha ang shoulder bag ko na nabitawan ko kanina nang sabunutan ako ni Mama.

"Sana pinalaglag ko na lang ang anak ng demonyong 'yon!" dinig kong sabi ni Mama habang naglalalakad ako palabas ng bahay namin.

Sumakay ako ng kotse at nag-drive na parang walang nangyari. Pero pilit ko mang kinakalimutan ang mga nangyari kanina ay hindi ko pa rin maiwasan na bumigat ang dibdib ko. Nagsimulang mag init ang sulok ng mga mata ko at lumalalim na din ang paghinga ko.

"Don't cry. Don't cry. You're strong so don't cry." paulit ulit kong sabi habang mas dinidiinan ang pagkakatatap sa accelerator ng kotse ko. Bumilis ang takbo nito pero wala akong pakialam.

Wala akong pakialam kung may mangyari man sa aking masama. I hate my life anyway.

My mom was raped at ako ang naging bunga. My mom can't do anything about that guy 'cause he's rich. At ilang beses ko nang sinabi na huwag nyang tatanggapin ang perang ibinibigay ng lalaking iyon kung may dignidad pa syang natitira. Pero ang sabi nya ay wala na simula nang gahasain sya ng lalaking iyon. Tatal ay ubos na din lang naman ang dignidad nya kaya tinatanggap nya ang pera. Pambayad na din daw sa pagpapalaki nya sa akin.

I never met him. That guy. At wala akong planong kilalanin sya. Ang alam ko lang ay isa syang British. My mom was a waitress at London back then. May boyfriend sya at long distance ang relationship sila. Sinubukang suyuin ng lalaking iyon si Mama pero dahil may boyfriend sya ng mga panahong iyon ay tinanggihan nya. Pero hindi tumigil ang lalaking iyon kahit na ilang beses syang tinanggihan. Hanggang sya nauwi sa paggahasa kay Mama.

Oo, galit ako sa lalaking iyon. Ni hindi ko matanggap na sya ang ama ko. Hindi ko kayang tawagin sya bilang ama ko. Galit si Mama sa akin dahil sa kanya. Araw

araw akong pinapahirapan ni Mama dahil sa kanya.

At oo. Galit din ako kay Mama. I mean, bakit nya pa ako pinanganak kung kamumuhian nya lang rin naman ako? Mas matutuwa pa sana ako kung ipinalaglag nya na lang ako.

I freaking hate my life.

Unfortunately ay walang nangyari sa aking masama. Nakarating ako ng ligtas sa university namin. Bago ako bumaba sa kotse ko ay tinignan ko muna ang itsura ko sa salamin. Unti unti nang nagpapakita ang mga pasa sa pisngi ko gawa ng pagkakasampal sa akin kanina. Mga ilang oras lang siguro ang bibilangin bago ito mahalata ng lahat.

Hindi man lang akong nag abalang takpan iyon at bumaba ng kotse. What's the use? Hindi naman lilipas ang isang linggo na wala akong pasa sa katawan. And besides being the Miss Prim and Proper, everyone knows me as a clumsy genius.

"Daphne!"

Napatingin ako sa tumawag sa akin and I automatically smiled when I saw Artemis running towards me. Mukhang kakarating nya lang din ng university.

"Good morning!" ngiting ngiti nyang sabi sa akin. I tried to smile wide pero naramdaman ko ang sakit sa pisngi ko kaya hindi ko nagawa.

"Masaya ka, ah? Kamusta ang date mo?" I asked her instead.

"It was awesome! Joshua did-" napatigil sya at napatitig sa mukha ko. "What happened to your face?" nag aalala nyang tanong kaya agad kong iniwas ang mukha ko sa kanya.

"I tripped and fell down the stairs. Una mukha." pagsisinungaling ko at bahagya pang tumawa na parang may nakakatawa sa nangyari sa akin.

Nakita ko ang mariin na tingin sa akin ni Artemis. Tinititigan nya ang bawat pasa sa mukha ko. Alam kong hindi sya naniniwala sa bawat kasinungalingan na sinasabi ko tuwing may pasa ako sa katawan ko. Pero hindi sya nagtatanong. Alam nya sigurong hindi ko rin naman sasabihin sa kanya ang totoo.

I was a loner. Noong una pa lang ako dito sa university ay palagi akong nag iisa. Ang iba ay nagtangkang makipagkaibigan sa akin pero alam kong ginagawa lang nila iyon para makakuha ng mataas na grades. Para makapangopya sa akin tuwing exam.

Not until Artemis sat with me in the library while I was busy doing an assignment. She had an annoyed look on her face that day. Kilala ko na sya noong una pa lang. Bukod kasi sa ka-blockmate ko sya ay isa pa syang Gallagher. The famous Gallagher siblings na kilala yata ng lahat sa university na iyon. Mayaman at may magandang lahi. Especially those beautiful blue eyes.

Naging magkaibigan kami. Katulad ko kasi ay mukhang ginagamit lang ng iba si Artemis. Kung hindi para makakuha ng kasikatan, ginagamit naman sya para mapalapit sila sa mga lalaki nyang kapatid. Alam ko ang pakiramdam ng ginagamit lang kaya pumayag akong makipag kaibigan sa kanya.

Natauhan ako nang marinig ko na maingay syang bumuntong hininga.

"Are you okay?" may pag aalala sa mga mata nya ng itanong nya iyon. Hinawakan nya ang kamay ko bago ngumiti sa akin. "Basta, Daphne. Nandito lang ako, ha? Huwag kang mahihiyang magsabi sa akin."

Tumango ako at ngumiti pabalik sa kanya. Kung minsan ay naiinggit ako sa kanya. Para kasing ang saya saya ng buhay nya. Hindi kagaya ng akin.

At minsan ko na ring naisip. How does it feel to live as Artemis Gallagher?

Yay! Here we are again. Eto na ang story ni Apollo. Sana suportahan nyo pa din.

Vote and comment please. Maraming salamat!

HiroYuu101

- - - - -

WARNING: THIS CHAPTER CONTAINS SCENES WHICH ARE NOT SUITABLE FOR YOUNG READERS. SOME SCENES CONTAINS SELF-HARMING THAT MAY BE TOO DISTURBING WHICH COULD ACT AS TRIGGER FOR SOME READERS. READER DISCRETION IS ADVISED.

--

"Oh, look. The bitch is here."

Napatingin ako sa kung sinong humarang sa daraanan ko. I saw the powerpuff girls standing in my way. I sighed. Inayos kong mabuti ang pagkakasukbit ng shoulder bag ko.

"Ano na naman ang kailangan mo, Blossom?" I asked at kaagad kong nakita ang galit sa mukha nya.

"It's Tiffany, you bitch!"

Tumango lang ako. Ang totoo ay kilala ko sya. I just called them powerpuff girls kasi palagi silang magkakasamang tatlo. And funny how they always wanna ruin my day.

Si Tiffany ang top two sa batch sa college namin. Ako ang top one. Ginagawa nya ang lahat para malagpasan ako. And when I say lahat, I literally mean everything. Pero hindi nya ako malagpasan dahil hindi ako nagpapatalo. She only has the thing between her legs while I have my brain. At hindi ko hahayaan na sya ang maging top one. Ayun na lang ang mayroon ako para respetuhin ng lahat.

"Anong kailangan mo... Blossom?" ulit ko para lang inisin sya. Sobra sobra ang pagtitimpi kong hindi sya sabunutan dahil sa mga itinatawag nya sa akin.

It worked. Nakita kong mas namula ang mukha nyang sobrang kapal sa makeup dahil sa inis sa akin.

"Ikaw na malandi ka! First, Artemis and now Apollo? Hindi pa ba sapat na inagaw mo ang pagiging first placer ko?" galit na galit na sabi nya at napakunot naman ako ng noo.

Hala. Anong pinagsasabi nito?

"If this is about me being the top one, I suggest you just move on, Blossom. Alam ko ang mga pinaggagawa mo. But look at you. Still in the second place. Why don't you use your brain instead of spreading your legs?"

I saw how my words angered her but I didn't care. Alam naman ng lahat ang mga ginagawa nya para sa grades. Para matalo ako. Spreading her legs and stooping low para makakuha ng matataas na marka. Ibinababa nya ang dignidad nya para lang sa bagay na iyon.

So unlike me. Na kumakapit sa talino at personalidad para lang marespeto na hindi ko makuha sa sarili kong ina.

"Bitch! Gagawin ko ang lahat para matalo ka! I'll do everything, Madrigal! Everything! Bitch!"

"Are you calling yourself bitch, bitch?" sabi kong nakangisi na mas ikinagalit nya. Akmang sasampalin na nya sana ako nang may pumigil sa kamay nya.

I looked who stopped her and see that it was Apollo. He looks so serious while gripping Tiffany's hand. Nakita ko na namutla si Tiffany nang mapatingin kay Apollo. Pagkatapos ay binitawan sya ng lalaki at tumingin sa akin ng nakangiti.

"Artemis is looking for you." Apollo said while smiling at me. Then he looked at the powerpuff girls. "Papalagpasin ko 'to pero kapag inulit nyo pa, I'll send you to hell, okay?" matamis syang ngumiti sa tatlong babae pero kita ko ang talim sa mga mata nya kaya sunod sunod na tumango ang tatlo na may namumutlang mukha.

Hindi na ako nakapalag sa sobrang pagkabigla nang hilahin ni Apollo ang kamay ko palayo sa powerpuff girls. Hindi ko alam kung bakit sya nangialam sa away ng mga babae. Napaka weird lang na ang isang Gallagher ay makikisali sa ganoon.

Natauhan lang ako nang makita na may isang estudyante ang nakakita sa amin na nanlalaki ang mga mata. I tried to yanked my arm away from Apollo but he wouldn't let me. Ayokong may makakitang kasama ko sya. Apollo is a playboy and a happy-go-lucky guy but he's also a Gallagher. Paniguradong kakalat ang balita na nakita kaming magkasama at makakasira iyon sa reputasyon na iniingatan ko.

"Ano ba?!" pagalit kong sabi sabay hila sa braso ko. Mabuti na lang at binitawan nya rin naman ako. Nang humarap sya sa akin ay kita ko ang inis sa mga mata nya.

"Why didn't you fight back? Sasaktan ka na pero ang pagiging Miss Prim and Proper mo pa rin ang iniisip mo?!" galit nyang sabi na mas lalo kong ipinagtaka.

"Ano bang pake mo? Saka ipagpipilitan mo pa rin ba na ako ang babaeng nakita mo sa bar?!"

Hindi nya pinansin ang sinabi ko at nakatitig lang sya sa mukha ko. His stare was so intense na halos manginig ako sa kinatatayuan ko kaya iniwas ko ang tingin ko sa kanya. But he cupped my chin and stared at my face really hard.

"Anong nangyari sa pisngi mo?" mahinang tanong nya. Tinanggal ko ang pagkakahawak nya sa mukha ko at humakbang palayo sa kanya.

"None of your business." I said at tinalukuran sya. Pero bago pa ako makalayo ay nagsalita sya.

"You're my twin's bestfriend so you should take care of yourself. Malulungkot sya kapag may hindi magandang mangyari sayo."

Mabilis akong naglakad palayo sa kanya. I know. Alam kong malulungkot si Artemis. Kaya nga hindi ko sinasabi sa kanya. Kaya nga wala syang alam kung sino ako hanggang ngayon. Kung anong ginagawa ko sa gabi. Hindi nya alam. Kasi ayoko syang madamay sa problema ko.

When I got home, I saw my Mom's drinking alcohol again. Nakita ko na may bagong biling mga alak ang nakadislay sa may kusina. Siguro ay nagpadala na naman ang lalaking iyon. Kaya heto ngayon si Mama na nagpapakalasing na naman.

Napabuntong hininga na lang ako. I'm so tired and sick with my life. Yung uuwi ako ng bahay tapos ganito ang makikita ko. Ayoko na ng ganito. Sawang sawa na ako.

"Nandito na po ako." I said at dederetso na sana sa hagdanan nang makita kong tumayo si Mama at naglakad palapit sa akin. Lasing na lasing na nga sya dahil halos matumba na sya sa paglalakad. At alam ko na naman kung anong mangyayari.

Mas nagiging bayolente si Mama kapag lasing na lasing.

Hindi na ako nagulat nang sugudin nya ako at biglang sakalin. Natumba kami pareho at agad kong naramdaman ang sakit ng likod ko nang tumama iyon sa sahig pero walang pakialam si Mama. Kaagad nya akong pinaibabawan at sinakal ng mahigpit.

"Mamatay ka na! Mamatay ka ng demonyo ka!" she said habang unti unting humihigpit ang pagkakasakal nya sa leeg ko. "Sana hindi na lang kita naging anak! Sana pinatay na kita noon pa!"

Hinawakan ko ang mga kamay nya para alisin ang pagkakasakal sa leeg ko dahil kinakapos na ako ng hininga. I shouldn't do this. Dapat ay hayaan ko na ang sarili ko na mamatay pero heto ako at sinusubukang lumaban para makahinga.

Kaagad akong kumuha ng maraming hangin at napaubo ubo nang bitiwang nya ang leeg ko. Pero saglit lang ang ginahawang iyon dahil mahigpit nyang hinawakan ang buhok ko at hinampas ang ulo ko sa matigas na sahig.

"Mamatay ka na! Mamatay ka na!"

Naramdaman ko ang pag ikot ng paningin ko dahil sa paulit ulit na paghampas nya ng ulo ko sa sahig. Impit akong napahiyaw at pinigilan ang sarili ko na umiyak kahit ang sakit sakit na ng dibdib ko dahil sa ginagawa sa akin ng sarili kong ina.

"Kinamumuhian kita! Kayo ng demonyo mong ama! Magsama kayo sa impyerno!"

I tried to stop her pero sobra na ang pagkahilo ko. Nanghihina na din ako at hindi ko na nagawang ipagtanggol ang sarili ko.

Maybe I deserve to die anyway.

"Diyos ko po, Clarita! Itigil mo yan!" I heard Manang Rosi's voice at pagkatapos ay ang paggaan ng paghinga ko. Mukhang inalis nya sa ibabaw ko si Mama.

"Manang! Dapat mamatay ang batang yan! Mamatay na dapat yan!" dinig kong sabi ni Mama habang humahagulgol.

Naramdaman kong inalalayan ako ni Manang Rosi na makabangon. Kahit na nanghihina at masakit ang ulo ay pinilit kong tumayo. I saw my mother looking so pathetic while crying her heart's out. Nakaupo sya sa sahig habang humahagulgol.

"Pasensya ka na, Daphne. Nahuli ako." dinig kong sabi ni Manang Rosi at sinubukan nyang ayusin ang buhok kong nagulo. Pinigilan ko ang mapaiyak nang maramdaman ko ang masuyong haplos nya. "Sige na. Umakyat ka na sa kwarto mo."

Mabilis kong kinuha ang bag ko at nagmamadaling umakyat ng hagdan. Kaagad kong itinapon kung saan ang bag ko nang makapasok ako ng kwarto. Pumasok ako sa loob ng banyo at ini-lock iyon bago pinakatitigan ang sarili ko sa salamin.

All I can see in the mirror is a girl looking so broken and helpless. Looking so hurt, tired and sad with her life.

Napatingin ako sa cutter na naroon sa may banyo ng kwarto ko. I guess gagamitin ko na naman 'to, huh?

I hate my life. So much. Kung pwede lang na ibahin ang buhay ko ay ginawa ko na. Pero alam ko na hahabul habulin din naman ako ng pagkatao ko. Ako na bunga ng isang kasalanan.

I wanted to end my life. Kahit saan anggulo ko tignan ay alam kong hindi na dapat ako nabuhay pa. Lalo na kapag nakikita mo ang sarili mong ina na sinusubukan kang patayin araw araw.

But I can't do it. Hindi ko kaya. Wala akong lakas ng loob. Sa tuwing sinusubukan ko ay naduduwag ako at hindi ko naitutuloy ang balak ko. Kahit na alam kong mas magiging masaya si Mama kapag nawala ako.

Kinuha ko ang cutter at inilabas ang talim noon. Itinapat ko iyon sa pulsuhan ko sa kaliwang kamay ko. Kaagad kong nakita ang mga peklat ko doon na halos hindi ko na mabilang sa sobrang dami.

I'm not doing this so I could kill myself. I'm doing this so I can feel the pain. I'm doing this so I can see my blood. Sa ganitong paraan ay nalalaman kong buhay pa ako. Kahit na gustong gusto ko nang sumuko. Pero alam ko na may parte sa akin na umaasang magbabago pa ang buhay ko.

Ibinaon ko ang talim sa pulso ko at hiniwa ang balat ko. Mas malalim, mas maraming dugo. Mas malalim, mas masakit. Nakaramdam ako ng kapayapaan nang makita ang dugo kong tumutulo sa puting lababdo. Nakahinga ako ng maluwag nang maramdaman ko ang sakit.

I didn't mean to but I just realized that I'm crying. Ayokong ayoko na umiiyak ako. Pakiramdam ko ay ang hina hina ko. Pero hindi ko na napigilan ngayon. Siguro ay sobrang sakit na talaga ng dibdib ko at parang sasabog na. I feel like I'm just a ticking bomb. Isang bombang malapit nang sumabog.

Tumutulo ang luha ko kasabay ng pagtulo ng dugo sa may pulsuhan ko. Naramdaman kong naninikip ang dibdib ko kaya pinigilan ko ang sarili ko sa pag iyak. I can take the pain if it's physically. Pero kapag emosyonal na sakit ay hindi ko kaya. Pakiramdam ko ay mababaliw ako. Kaya inililipat ko ang emosyonal na sakit sa pisikal na sakit.

Nanghihinang napaupo ako sa sahig at isinandal ang likod ko sa pader ng banyo. Tumigil na ang pagdudugo pero ramdam ko ang panghihina ko. Siguro ay maraming dugo ang lumabas sa akin kaya nanghina ako. Sanay na rin naman ako. Hindi na bago sa akin ito kaya alam ko na maya maya ay babalik din ang lakas ko.

Mahina akong napatawa sa naging buhay ko. Bakit kaya ang iba ay may masayang buhay? Bakit sa akin ay malungkot at puno ng sakit? Simula pagkabata ko ay ganoon na ang trato sa akin ng sarili kong ina. Ang akala ko ay sanay na ako pero masakit pa rin talaga.

Matagal na akong humihiling sa Diyos na sana ay pasayahin nya naman ako. Sana ay mabago naman ang buhay ko pero wala pa din. It's either hindi nya ako pinapakinggan o hindi totoo na may Diyos.

Hindi ko alam kung patuloy pa din akong aasa na magbabago ang buhay ko. Sana ay may tumulong sa akin. Sana ay may tumulong sa akin na makaalis sa impyernong buhay ko.

Someone. Someone, please. Help me escape. Hindi ko na kaya. Tulungan nyo ako.

Hi! Sorry po, tinapos ko lang ang HTBD bago nag update dito. Don't worry susunod sunodin ko na po ang update nitong HFTBW.

Vote and comment please!

HiroYuu101

- - - - -

Chapter 3

Kahit na masakit ang ulo, likod at ang kaliwang pulsuhan ko ay pinilit kong magbihis. I wore a black leather pants and a black halter top. Pinaresan ko iyon ng black ankle boots. Inilugay ko ang buhok kong hanggang bewang at naglagay ng makeup sa mukha. Itinago ko sa makeup ang mga pasa na nakuha ko kanina.

Kaagad akong nag drive papunta sa bar na lagi kong pinupuntahan. Wala akong pakialam kung makita man ako ni Apollo. I want to forget everything that happened. I want to get drunk tonight. At mas mabuting magpakalasing ako sa bar kung saan komportable ako.

Marami ng tao ang nandoon nang makarating ako sa bar. Sa mga ganitong oras talaga dumadami ang mga tao kaya kung minsan ay inaagahan ko para makakuha ng pwesto sa harap ng bartender. Idagdag pa na maraming humaharang sa akin ngayon na mga lalaki na gustong makipag usap sa akin.

"Hi, miss. Are you alone—"

"I'm with myself and she doesn't like you either." sabi ko sa isang lalaki na nagtangkang humarang sa akin. Umatras naman sya kaya nakadaan ako ng matiwasay.

Napangiti ako nang makita na wala pang nakapwesto sa madalas kong inuupuan. Kaagad na lumapit sa akin ang bartender na nangingiting nakatingin sa akin. He leaned on the counter and gave me his smirk. I immediately noticed his eye color. Just like his name.

"Still as savage as ever." sabi nya at napangiti ako. Mukhang nakita na naman nya ang pagtataray ko sa lalaki kanina.

"I'm not their kind of girl, you know." I said, flipping my hair while smiling sweetly at him. "But maybe I'll try to flirt tonight." pagkatapos ay kinindatan ko sya.

"What change?" nakakunot noong tanong nya. Sa gabi gabi kasing nandito ako ay palaging sya ang bartender. Alam nya na umiinom lang ako at hindi nakikipag usap sa kahit kanino. Alam ko naman kasi ang mga gusto ng mga lalaking lumalapit sa akin. Men. They all wanted the same. And that is sex.

Pero parang wala na akong pakialam. I don't care what will happen with my life anymore. Para kanino pa nga ba ang reputasyon na inaalagaan ko? Para marespeto? Para mahalina? Paano ko makukuha iyon kung ang mismong sarili kong ina ay hindi iyon maibigay sa akin. That's why I feel like I don't deserve all the respect and love in the world.

"Anyway, akala ko hindi ka na dadating ngayon. Buti na lang hindi pa ako nagpapaupo sa pwesto mo."

I smirked. So that's why no one was sitting in my seat. Ni-reserve pala ng lokong 'to.

"Thanks, Gray." I said and he just winked at me.

"The usual?" he asked. Umiling ako.

"Martini." he tsked bago umalis sa harapan ko para timplahin ang inorder ko. Napatawa na lang ako.

After a couple of minutes ay bumalik na din naman sya. I said my thanks at tumango lang sya bago umalis para asikasuhin ang ibang customer.

I sipped my drink. Kaagad kong naramdaman na dumaloy ang init sa lalamunan ko. Alright. This drink is no doubt a hard drink. Inubos ko ang laman ng baso at napapikit nang maramdamang tinamaan agad ako. I smiled.

Damn this life.

"One more Martini, please." I said at kaagad namang nagtimpla si Gray ng inumin ko. I winked at him when he handed me another glass. Napailing na lang sya.

I was in my fourth glass nang may umupo sa tabi ko. Noong una ay hindi ko sya pinansin at patuloy na lang na umiinom. I'm tipsy but not drunk. At gusto kong magpakalasing kaya umorder pa ako ng isa.

"Damn it, Daphne. That's a Martini and not a freaking water." sabi ni Gray nang ibinigay na sa akin ang pang lima kong baso. I sipped at my drink at naramdaman

kong umiikot na ang paningin ko.

Now, this is what I am talking about.

Napatingin ako sa lalaking katabi ko na kanina pa nakatitig sa akin. Hindi man lang nahiyang mag iwas ng tingin. He's good-looking, alright. I licked my lips at tinitigan din sya.

"What?" kuha ko na ng atensyon nya dahil mukhang balak nya lang tumitig sa akin magdamag.

"You're so pretty. I can't take my eyes off you."

Napairap ako at hindi na lang sya pinansin. Ang akala ko pa naman ay mapagtyatyagaan ko ang isang 'to ngayon. But it was ruined because of his lame pick up line.

Ipinagpatuloy ko ang pag inom ko, hoping that I'll forget my hellish life. Kahit sandali lang. Ayoko na ng sakit. Sawang sawa na ako sa sakit. Sa mga bugbog na natatanggap ko mula sa sarili kong ina.

Bakit ba hindi ako matanggap ng sarili kong ina? Dahil ba bunga ako ng kasalanan? Dahil ba ang ama ko ay ang lalaking bumaboy sa kanya? Dahil ba sinira namin ng ama ko ang buhay nya?

Napatawa ako. Bakit pa ba ako nagtatanong? Alam na alam ko rin naman ang sagot. Alam ko na kapag nakikita ako ni Mama ay naaalala nya ang sakit at ang mga pinagdaanan nya. Alam kong nasasaktan sya kapag tinitignan nya ako. Pero bakit hindi nya na lang kasi ako pinalaglag noon kung gusto nya rin naman na mamatay ako? Bakit pa ba binuhay nya ako? Edi sana hindi kami parehong naghihirap ngayon. Edi sana mas masaya sya ng wala ako.

I fucking hate my life.

Napatigil ako sa pag iisip nang mapansin ko na sobrang lapit na pala sa akin ng lalaki. His right leg were already touching my left leg. Ang braso nya ay nakalagay sa sandalan ng inuupuan ko. Ang katawan nya ay nakaharap patagilid sa akin kaya parang kinukulong nya ako. Humarap ako sa kanya at kahit na nahihilo sa sobrang kalasingan ay tinignan ko sya gamit ang malalamig na tingin.

"Let's go somewhere private?" he whispered. Sinubukan kong lumayo sa kanya pero hinawakan nya ang balikat ko.

"Let go, you jerk." sinubukan kong diinang pagsasalita ko pero lasing na nga talaga ako. Nakita ko si Gray na nakatayo lang at nakatingin sa amin habang nakangisi.

Tsk. Asshole.

Pinatayo ako ng lalaki at hindi na ako nakaangal sa sobrang kalasingan. Sinubukan kong alisin ang pagkakakapit nya sa bewang ko pero kulang ang lakas ko para sa lalaking 'to. Nakakainis. Bakit ba kasi ako nagpakalasing ng ganito?

Ah, I remember. Dahil nga pala sa impierno kong buhay.

Naramdaman kong naglakad ang lalaki at hinihila nya ako kaya napapasunod ako. I tried to stop him pero ayaw nyang magpaawat. I looked at Gray again to ask for help nang magasalita.

"Easy there, bud. That girl is mine."

Napatigil ang lalaking may hawak sa akin. Sinubukan kong tingnan ang humarang sa amin pero mas lalo lang akong nahilo dahil sa malikot na ilaw sa loob ng bar na iyon. Ang alam ko lang ay isa syang lalaki. I squinted my eyes and look at the new guy again.

Is that Apollo?

"Sorry, dude. Ako ang nauna." sabi ng lalaking may hawak sa akin at sinubukan ulit maglakad pero nagpumiglas ako.

"I said let me go, jerk!" ulit ko pero wala pa rin akong lakas na kumawala sa kanya.

"Let her go, buddy. Hindi mo magugustuhan ang gagawin ko." sabi ng lalaking humarang sa akin and I'm sure that it is really Apollo dahil sa boses nya.

Pero anong ginagawa nya? Is he trying to save me again?

"Gallagher!" dinig ko ang boses ni Gray na binati si Apollo. Gray was smirking

while Apollo has a serious look on his face. "Dude, that guy is Apollo Gallagher. Kung ayaw mong ma-ban sa bar na 'to, I suggest you let that girl go."

Sa sinabing iyon ni Gray ay mabilis akong binitawan ng lalaki. Kamuntikan pa akong mabuwal kung hindi lang may humawak sa bewang ko at tinulungan akong makatayo ng maayos.

"I'll take you home." Apollo said at mabilis akong umiling.

"No. I don't want to go home."

Hindi ko na alam kung anong sumunod na nangyari. Namalayan ko na lang ang sarili ko na nakaupo sa passenger seat ng isang sasakyan. I looked who the drive is and saw that it's Apollo. Seryosong seryoso ang mukha nya at nagtatangis ang bagang. Para bang may isang bagay ang kinakagalit nya. Muli akong napapikit nang makaramdam ng pagkahilo.

"You'll be the death of me, Miss Prim and Proper." I heard Apollo mumbled. I wanted to ask him. Gusto kong itanong kung anong ibig sabihin nya pero unti unti na akong nilamon ng antok at kalasingan.

Vote and comment po. Thanks!

HiroYuu101

Chapter 4

I woke up with a severe hangover. Nagpagulong gulong pa ako sa kama sa sobrang sakit ng ulo ko. Hinayaan ko muna ang sarili ko na makahiga ng ilang minuto bago bumangon at alalahanin kung nasaan ako.

I'm pretty sure that this is not my room. Hindi black and white ang design ng kwarto ko. Kung kaninong kwarto 'to ay hindi ko maalala. Ang huli kong naaalala ay may tumabi sa aking lalaki sa bar. He tried to get me somewhere pero may humarang sa amin.

Sino?

Napasabunot ako sa buhok ko. Mukhang wala naman nangyari sa aking masama bukod sa sobrang sakit ng ulo ko. Kumpleto pa naman ang damit ko at walang ng ibang masakit sa katawan ko. Napapikit ako nang may alaalang pumasok sa isip ko.

It was Apollo, supporting me till we get into his car. At muli nya akong inalalayan nang makababa kami hanggang sa maihiga nya ako dito sa kama na mas ipinagtaka ko. He was known as the playboy and I know that he bed women based on Artemis' story. Pero bakit hindi nya ako ginalaw? I never expected that he has a gentleman side.

Tumayo ako at binuksan ang isang pintuan doon na sa palagay ko ay ang banyo. Naghilamos ako at basta na lang binuksan ang isang toothbrush doon na bagong bago pa at ginamit iyon. Pagkatapos ay inayos ko ang mukha ko bago lumabas ng kwarto. Naabutan ko si Apollo na naghahanda ng pagkain sa lamesa. Naka topless sya kaya hindi ko maiwasan ang makasalanan kong mga mata na titigan ang katawan nya.

His muscles are in their right place. Halatang inaalagaan ang katawan. Bukod sa gwapo nyang mukha ay maganda din pala ang katawan nya kaya hinahabol habol sya ng mga babae. Especially those six pack abs and his v line.

"Pwede mong hawakan kung gusto mo."

Napaigtad ako sa boses nya. Itinago ko sa pag irap ko ang namumula kong mukha. Sakto naman na napadako ang tingin ko sa tshirt nya na nasa may sofa. Kinuha ko iyon bago lumapit at inihagis ang damit nya sa kanya na nasalo nya naman.

"Magbihis ka nga." I said. Tumawa sya pero sinunod din naman ang sinabi ko.

"I cooked a chicken soup for your hangover." sabi nya kaya napatingin ako sa

kanya. Malakas ang loob ko kasi nakabihis na sya. Umupo sya at itinuro ang upuan sa tapat nya. "Let's eat?"

Umiling ako at inilibot ang tingin kung nasaan kami. I'm guessing that this is his condo unit.

"Where's my bag?" tanong ko nang hindi makita ang bag ko sa loob ng unit nya.

"In my car. Nakalimutan kong kunin kagabi. Come on. Let's eat." pamimilit nya pero muli akong umiling.

"Where's your car? Uuwi na ako."

Napabuntong hininga sya sa sinabi ko. Tumayo sya at naglakad palapit sa akin. Natigilan ako nang ipinatong nya ang dalawang kamay nya sa balikat ko at tinitigan ako. I stared back 'cause I couldn't take my eyes off his face. Especially at his piercing blue eyes.

"I cooked for you, Miss Prim and Proper. And I don't want to eat alone so please, saluhan mo ako."

Hindi ako nagsalita. He seems sincere na parang gustong gusto nya talaga akong makasalo. Napatingin ako sa hapag. Nakita kong nakahain doon ang isang bowl ng chicken soup, eggs, bacon, hotdog at dalawang baso ng kape. Tinignan ko si Apollo na nanatiling nakatingin sa akin. At natagpuan ko na lang ang sarili ko na tumatango sa kanya.

Buong buhay ko ay mag isa lang akong kumakain. Walang kasalo sa hapag. Ako lang. Kung minsan ay sinasaluhan ako ni Manang Rosi kapag wala si Mama. Pero mabibilang lang ang pagkakataon na iyon. Mas madalas pa din na ako lang mag isa ang kumakain sa hapag. Naiinggit ako sa mga pamilyang sabay sabay kumakain.

Kaya siguro heto ako ngayon at katapat si Apollo at sinasaluhan sya sa pagkain. Maybe I know how it feels to eat alone. At isa pa, pinagluto nya ako kaya siguro ay hindi naman masama kung sasaluhan ko sya.

"Drink this after you're done eating. For your hangover." basag ni Apollo sa katahimikan.

Inilagay nya ang isang gamot sa harapan ko pero hindi ako nagsalita. Hindi ako sanay na makipag usap sa kanya. Kahit na bestfriend ko ang kakambal nya ay hindi naman kami nag uusap. Ngayon lang. Ayoko kasing lumapit sa kanya dahil sa inaalagaan kong reputasyon sa university.

"My sister has no idea about this side of you." he stated. Hindi ako nagsalita dahil hindi naman iyon tanong. "Bakit ba kasi nagpupunta ka ng bar every night?"

"None of your business." sagot ko na hindi sya tinitignan. I heard him sighed.

"I just hope that my sister won't get hurt, Miss Prim and Proper. You're her first and only bestfriend."

Tumigil ako sa pagkain at ibinaba ko ang kutsara ko para titigan sya. "I know that, Gallagher. Kaya nga hindi ko sinasabi sa kanya kasi ayoko syang masaktan. She's my first and only bestfriend too." uminom ako at pagkatapos ay tumayo. "I need my bag. I'm going home."

"I'll take you home-"

"Just take me back to the bar. Nandoon ang kotse ko."

Hindi na nya ako napigilan nang umalis ako at lumabas ng condo nya. Sumakay ako sa elevator at pumunta sa parking lot. Naghintay ako nang ilang minuto bago tumunog ang elevator at lumabas doon si Apollo na seryoso ang mukha at hindi ngumingiti.

Sumakay sya sa kotse nya kaya sumunod ako doon. Nakita ko ang bag ko sa may passenger seat. Chineck ko ang loob kung nandoon pa ang mga importanteng gamit ko at mukha namang walang nawala. Nang isinara ko ang bag ko ay napansin ko na nakatingin sa akin si Apollo.

"What?" I asked.

"All good?" tanong nya at napatingin sa bag ko. Tumango ako para ipaalam na walang nawala.

Binuhay nya ang makina ng kotse. Walang nagsasalita sa aming dalawa. Ayokong magsalita. Masyado nang makapasok pa si Apollo sa buhay ko. Mas marami pa syang nalalaman tungkol sa akin kaysa sa kapatid nya. Ang sikretong matagal kong itinago

ay nalaman nya sa isang gabi lang. At wala nang silbi kung magsisinungaling pa ako sa kanya dahil huling huli nya na ako kagabi.

At natatakot ako malaman nya ang totoo kong pagkatao.

Mabilis kong hinubad ang seatbelt ko nang makarating kami sa parking ng bar na iyon. Tinignan ko si Apollo na nakatingin na pala sa akin.

"Please don't tell anyone-"

"Don't worry. I won't." pigil nya sa sasabihin ko na ikinagulat ko.

"Dahil ba kaibigan ako ng kapatid mo?"

Huli na bago ko bawiin ang itinanong ko. Hindi ko alam kung bakit iyon lumabas sa bibig ko. Hindi ko alam kung bakit itinanong ko pa iyon. Alam ko naman na gagawin nya iyon para sa kapatid nya. Hindi nga naman maganda kung may kaibigan ang kapatid nya na laman ng bar gabi gabi.

Bakit ba umaasa ako na may isang taong gagawa ng isang bagay para sa akin? Bunga lang ako ng isang kasalanan. Nabuhay ako dahil sa kahayupan na ginawa ng ama ko sa Mama ko.

"Yes and it looks like you want me to keep it a secret too." sagot ni Apollo kaya napatitig ako sa kanya.

"Anong kapalit?" tanong ko. Bumakas ang kalituhan sa mukha nya.

"Kapalit?"

"Oo, kapalit. Para hindi mo sabihin kahit kanino ang nalalaman mo."

He looked at me and amusement was evident in his eyes. Mukhang hindi nya inaasahan ang sinabi ko. Pero tama naman ako. Hindi kami magkaibigan ni Apollo para isikreto nya lang basta ang tungkol sa akin ng walang hinihintay na kapalit.

I heard him chuckled. "I'll do it for free pero mukhang hindi mo iyon tatanggapin." natahimik sya ng ilang segundo at mukhang nag iisip sya. "Oh, I know. I'll keep your secret in exchange that I'll be the only one who will know about that side of yours."

Napakunot ang noo ko. Malamang. Kaya nga dapat nyang isikreto iyon para sya lang ang makaalam.

"At sasamahan kita everytime you'll go to the bar."

Napaligon ako sa kanya dahil sa sinabi nya. Did I heard it wrong? Bakit nya ako sasamahan? Iiwasan ko na nga sya sana pagkatapos nito para lang hindi na sya makapasok pa sa buhay ko. Kasi natatakot ako na baka mas marami pa syang malaman tungkol sa akin.

"Ayoko nga." sagot ko at ngumisi sya.

"You don't have a choice, Miss Prim and Proper. I'll go with you everytime you'll go to the bar or.. I'll tell everyone about your little secret."

Sinamaan ko sya ng tingin pero nanatili ang ngisi nya. This is so wrong. Kapag magkasama kami gabi gabi ay baka malaman nya ang isa ko pang sikreto. Not to mention that Apollo is dangerous. Natatakot ako na baka mapaikot nya ako sa mga daliri nya.

"Choose wisely, Miss Prim and Proper."

Inirapan ko sya bago mabilis na lumabas ng kotse nya. Narinig ko ang pagtawa nya nang makalabas ako kaya pabalibag kong isinara ang pinto ng kotse nya. Ilang sandali lang ay nakita kong bumaba ang salamin ng kotse nya at sumilip sya mula doon.

"See you tonight, Miss Prim and Proper."

Tinalikuran ko kaagad sya at sumakay na sa kotse ko. I wanted to scream and shout so bad! This is wrong! Hindi dapat nya nalaman ang sikreto kong iyon kung ganito lang din pala ang kalalabasan.

But I don't have a choice now. I just need to be careful around him.

He's a Gallagher and I know that he's dangerous.

Hi! I published another story entitled "Engagement Chaos". New character sya pero may connect ang story kina Hunter and Creed. Read it first para magkaroon kayo ng background sa story nila and also kung anong nangyari after ng HTBD. May mga importanteng characters din from HTBD doon na lumabas. Support it please. Thanks!

Vote and comment. Thank you!

HiroYuu101

Chapter 5

"Kami na ni Joshua."

Napaangat ang tingin ko mula sa libro at tinignan si Artemis na nakangiti sa harapan ko. Tinitigan ko sya at nag isip kung anong pwedeng sabihin sa kanya.

"Uh.. Parang ang bilis naman yata?" nag aalangan kong sabi. Parang wala pa yatang isang buwan simula nang sabihin nya sa akin na nililigawan sya ni Joshua.

Nagkibit balik at sya. "Alam ko rin naman sa sarili ko na mahal ko sya kaya bakit ko pa patatagalin?"

Tuluyan ko nang ibinaba ang librong binabasa ko at ibinigay ang buong atensyon ko kay Artemis. She really looks happy and her face is even glowing. Natatakot tuloy ako na baka mawala ang ngiti nya sa mga sasabihin ko.

"That's not it, Artemis. Hindi naman dahil sa mahal mo na ang manliligaw mo ay sasagutin mo na kaagad. You have to know the person first so that you'll know that you choose the right person for your heart. Iyon talaga ang purpose ng panliligaw."

"I think that's not it, Daphne." kontra nya sa sinabi ko. As far as I know, si Joshua ang first boyfriend nya kaya ang akala ko ay wala pa syang alam sa mga bagay na ganito. "Kapag nanliligaw ang isang lalaki, ang good side nya lang ang pinapakita nya. To impress the girl, of course. Malalaman mo lang ang totoong sila kapag naging kayo na. If he's really caring, gentleman and all. Hindi na nya kailangan mag effort ng todo unlike nung nanliligaw pa lang sya. Kasi kayo na, eh. He got your precious 'oo' na."

Hindi ko inaaasahan na may punto ang mga sinabi nya. Imbes na ako ang magpangaral ay sya ang nagbigay ng aral sa akin. Hindi ko kasi akalain na marami syang alam kahit na ngayon pa lang sya nakipag relasyon.

"How did you know about that? Joshua is your first boyfriend, right?" namamangha kong tanong sa kanya pero nakita kong napairap sya.

"Apollo, of course. Siguro ay ma-effort sya kapag nanliligaw pero kapag sinagot na sya ay wala na."

Hindi ako nagsalita sa sinabi nya. I never thought that Apollo will court a woman. Ang akala ko ay ang mga babae pa ang nanliligaw sa kanya.

"Speaking of Apollo," sabi ko at tumingin sa kanya. "alam na ba nya ang tungkol sa inyo ni Joshua?"

I know how overprotective her brothers are. Sya lang kasi ang nag iisang babae sa mga magkakapatid at ang bunso pa. Kaya ganun na lang syang paghigpitan ng mga ito. Lalo na si Apollo. Natatakot sigurong ang kakambal nya ang gantihan ng karma dahil sa mga ginawa nya.

"Honestly, no." sabi nya at nawala ang ngiti nya. I expected it. Alam kong hindi papayag si Apollo na makipag relasyon ang kakambal nya. "That's why I'm asking for your help. Help me with this, please. Pretty please?"

Napabuntong hininga na lang ako. Ayos lang naman sa akin. She's my bestfriend afterall. Kahit anong mangyari ay tutulungan ko sya. Pero mahirap dahil gabi gabi kaming nagkikita ni Apollo. Baka makahalata syang nagsisinungaling ako kapag hinahanap nya sa akin si Artemis.

"I'll help you, Artemis." I said and I saw her smile again. "But I'm sure that Apollo will find out about this eventually. Anong gagawin mo kapag nangyari 'yon?"

Sya naman ngayon ang napabuntong hininga. Mukhang hindi nya yata naisip na malalaman din ni Apollo ang tungkol sa kanila ni Joshua.

"I hate my life." mukhang wala sa sariling sabi nya pero malaki ang naging epekto noon sa akin. "Napaka overprotective ng mga kapatid ko! Lalo na si Apollo! I wish I have a normal life."

"Don't you ever say that again." hindi ko sinasadya pero pagalit ko itong nasabi sa kanya. Nagtataka ang mga mata ni Artemis nang mapatingin sa akin.

"What?"

"Don't you ever say again that you hated your life. People would kill just to be in your shoes Artemis. They would kill just to become you. Hindi mo alam na may mga taong mas masakit ang pinagdadaanan kumpara sayo."

Hindi ko na napigil ang sarili kong mainis dahil sa sinabi nya. It was just so unfair. Artemis has everything. Fame, wealth, beauty, and most importantly, family. The love of her family. Hindi naman magiging overprotective ang mga kapatid nya dahil wala lang. It is because they love her and wants her not to get hurt as much as possible.

She was so unlike me. Ako na walang nagmamahal. Ako na nagmamakaawa na mahalin ng sariling kong ina. Ako na sinasaktan ng mismong magulang. Ako na halos magmakaawa para lang mahalin at mabago ang buhay ko.

Ako na lunod na lunod na sa lahat ng sakit na dinanas ko.

"I'm sorry." dinig kong sabi ni Artemis kaya natigilan ako at nakonsensya. Wala naman syang ginagawang masama pero sya pa 'tong nagso-sorry sa akin.

Sinubukan kong ngumiti pero parang hindi yata maganda ang kinalabasan 'non dahil nakita ko ang nag aalalang tingin sa akin ni Artemis.

"Are you okay, Daphne?" she asked.

Hindi agad ako nakasagot. She's the very first person who asked me that question. And right here and then, I wanted to cry. Gusto kong umiyak at sabihin sa kanya ang lahat pero pinigilan ko ang sarili ko. She's the only friend that I have. Ayokong mag iba ang tingin nya sa akin.

Lalo pa at hindi naman talaga ang totoong Daphne ang nakikita nya.

"I'm okay." sabi ko at nginitian siya. "Don't worry about Apollo. I'll help you."

Ilang segundo syang nanatiling nakatitig sa akin. Alam kong hindi na naman sya naniniwalang okay lang ako at alam ko din na alam nyang may itinatago ako. But just like the last time, as always, she just nodded her head and smiled.

"Thanks, Daphne. Basta if you ever needed help, remember that I'm just here okay?" she said with her sweetest voice. Tumango lang ako at nginitian sya.

Hindi na ako kumain pagkarating ko ng bahay. Ayokong makita si Mama dahil alam kong sasaktan na naman nya ako. Nitong mga nakaraan araw ay palagi nya na lang akong sinasaktan. Hindi ko alam kung bakit napapadalas na ngayon. Gusto kong umalis na sa bahay na ito pero ayokong maiwan si Mama. Walang mag aalaga sa kanya kapag umuuwi si Manang Rosi.

Kahit na ganito ang buhay ko ay hindi maiaalis sa akin na sya pa rin ang ina ko. At totoong kami ng lalaking iyon ang dahilan ng paghihirap nya.

Nang makapagbihis ako ng leather shorts, tube top at leather jacket ay kaagad akong umalis ng bahay at pumunta sa bar na iyon. Diretso ang lakad ko papunta sa couch kung saan palaging nandoon si Apollo. Nandoon na sya pagkadating ko.

He whistled when he saw me.

"Now here's my Miss Prim and Proper." sabi nyang nakangisi sa akin. Hindi ko sya pinansin at umupo sa na couch.

Kaagad na nag order si Apollo ng inumin sa akin. Ladies drink lang. Ayos lang naman sa akin dahil wala akong planong magpakalasing ngayong gabi.

Wala pang limang minuto akong nakakaupo dito ay may kalandian na agad si Apollo. Nakaupo pa ang babae sa kandungan nya. And Apollo's sinful hands started to roam the girl's body. Napailing na lang ako at nagmasid sa paligid.

Sa ilang gabi na magkasama kami ni Apollo ay nasanay na ang presensya ko sa kanya. And this guy is really a flirt! Sa gabi gabi naming magkasama sa bar ay iba iba din ang mga babaeng nilalandi nya. Not that I care though. Basta lang ay huwag nya akong isama sa kalokohan nya.

Patuloy lang akong nagmamasid hanggang sa may umupo sa tabi ko. Handa ko na sanang supalpalin sya pero nakita kong si Gray pala iyon.

"Hey, Daphne." bati nya sa akin at mapang akit na uminom sa baso ng alak nya. Napairap ako.

"Your moves won't have an effect on me, Gray."

Tumawa sya sa sinabi ko. Sumandal sya sa couch at idinipa ang mga braso niya. Kung may makakakita sa amin ay aakalaing nakaakbay ito sa akin. But Gray was just resting his arms on the couch's headrest.

"Hindi mo sinabi sa akin na kilala mo pala si Apollo. Edi sana nilibre na kita dati pa." he said. I sipped on my drink again before I answered him.

"We're not really friends. And besides, hindi ako manggagamit." he just smirked and he emptied the alcohol in his glass.

"Gray, move away from her."

Napatingin kaming dalawa ni Gray kay Apollo. Wala na ang babaeng kaharutan nya. Madilim ang mukha nya habang nakatingin sa amin ni Gray.

Tatawa tawa namang inalis ni Gray ang kamay nya na nasa couch at tumayo.

"Calm down, Gallagher. She's all yours." pagkatapos at kumindat sya sa akin bago kami iniwan doon. Napairap na lang ako.

Napatingin ako sa katabing couch namin. I saw a familiar face pero hindi ako sigurado dahil madilim ang paligid. I squinted my eyes. Nang hindi na nakayanan ay itinuro ko iyon at tumingin kay Apollo.

"Is that Joshua?" I asked. Apollo took a glance at the guy I was pointing and he nodded.

"Yeah."

"Nagpupunta sya ng bar?" Alam ba 'to ni Artemis.

"Yep." he said like it was not a big deal. "That's what I'm telling Artemis. That jerk is not good for him. Walang matinong lalaki ang pumupunta sa bar gabi gabi."

"Yeah. Just like you." I said.

Muli kong tinitigan si Joshua. He's with his friends and he's just drinking alcohol. Wala namang babae na nakatabi sa kanya so I guess there's nothing wrong about it? Pero ang sabi ni Apollo ay gabi gabi din itong nagpupunta ng bar. Siguro ay hindi ko lang sya nakikita noon dahil palagi akong sa bar counter nakapwesto.

"I'm hurt, Miss Prim and Proper." dinig kong sabi ni Apollo kaya napatingin ako sa kanya. "Talagang naniniwala kang playboy ako, huh?"

"Yes. Well, I saw and I heard from Artemis kung gaano ka kabilis magpalit ng babae. And you're throwing them away like a trash after using them."

"Well, they deserve it." sabi nya at inisang lagok ang alak. "I was not like this before. But something happened."

Itatanong ko na sana kung anong nangyari pero pinigilan ko ang sarili ko. It's none of my business and I shouldn't care.

Pero mukang may pinagdaanan din ang taong ito kaya naging playboy. Was it because of some girl? Ganun naman talaga ang dahilan kung bakit nagiging playboy ang mga lalaki. Dahil minsan na silang nasaktan.

Nang hindi ako nagsalita ay tinignan ako ni Apollo.

"Aren't you gonna ask me what happened?" he asked, confusion was in his eyes. Umiling ako. "No."

"Why?"

"I don't care so why would I? And it's none of my business."

Nakita ko ang pagpipigil ng ngiti nya dahil sa sinabi ko. "How about you? You're acting like a demure nun at school. Alam mo bang pinagtatawanan nila ang pananamit mo dahil halos takpan mo na ang buong katawan mo? Pero kapag nandito ka sa bar," he stopped then looked at me from head to toe. "Damn, girl. You can burn this whole club with your hotness."

"I don't care." sabi ko at muling uminom sa inumin ko.

"So why, Miss Prim and Proper? Care to tell me why you're hiding this side if yours?"

Napatingin ako sa kanya at inilapit ko ang sarili ko sa kanya. I didn't stop until my face was just a few inches away from his face that I can even smell the alcohol on his breath. I saw his eyes looking at my lips while he's smirking.

"It is none.." mabagal kong sabi sa kanya. "of your.." I saw the desire in his eyes while he's still looking at my lips. "business."

Mabilis akong lumayo sa kanya at umakto na parang walang nangyari. I sipped at my drink again before looking at him. Nasa ganoon lang syang pwesto at hindi gumalaw. Hanggang sa unti unti kong nakita ang pag ngisi nya.

"Figures. Don't worry, Miss Prim and Proper. Your secret is safe with me." he said before he winked at me.

Please read my other story entitled Engagement Chaos! Konektado din sya sa HTBD. Thanks!

Vote and comment please.

HiroYuu101

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 6

"Hi, Daphne!"

Napatigil ako sa paglalakad nang harangan na naman ng powerpuff girls ang dinadaan ko. But I can tell that something is off. Nakangiti sa akin si Blossom ngayon at hindi lang 'yon. Tinawag nya ako sa pangalan ko.

Hindi ko na sana sila papansinin at balak na lang na lagpasan kaya lang ay hindi talaga nila ako pinadaan. Bumuntong hininga ako at hinarap na sila.

"Ano na naman?" I asked.

Nagulat ako nang matamis syang ngumiti sa akin pero hindi ko pinahalata ang gulat ko.

"I told you didn't I?" she said sweetly. "That I'll do everything to win? And I did. I beat you. You should learn how to play dirty, Daphne."

I frowned. Hindi ko maintindihan kung anong sinasabi nya. And it seems like she saw my reaction. She fake a gasped.

"Hindi mo pa alam?" kunwaring gulat na tanong nya pero kita ko ang tuwa sa mga mata nya. "You better go and check the website, Daphne. Maiintindihan mo ang sinasabi ko."

Iniwan na rin naman nila ako pagkatapos noon. Sa totoo lang ay wala talaga akong naintindihan sa mga sinabi nya kaya imbes na pagtuunan ko ng pansin ay dumeretso na lang ako sa cafeteria. Artemis immediately stood up and ran towards me. She looked bothered for some reason.

"Daphne! Are you okay? That must've shocked you, right?" tanong nya na parang nag aalala sa akin. Napakunot ang noo ko. Nakita nya siguro ang pagkalito ko kaya nagtanong sya. "Hindi mo pa alam?"

"Ang alin?" I asked.

Hindi nya ako sinagot, imbes ay hinila nya ako papunta sa inuupuan nya kanina. Tumabi sya sa akin at inilabas nya sa bag nya ang iPad nya. Ilang sandali syang nagkalikot noon bago nya ibinigay sa akin ang iPad. Kahit na naguguluhan ay tinanggap ko iyon.

It was already on the university's website kaya hindi na ako nahirapan pang hanapin kung ano ang gusto nyang ipakita. Nanlamig ang buong katawan ko nang makita ang naka-post sa website. Naramdaman kong kinakapos na ako ng hininga kaya mabilis kong ibinalik kay Daphne ang iPad nya.

Tiffany is now the top one in our college and I am now the top two.

Naiintindihan ko na. Kaya pala ganoon ang reaksiyon nya kanina. She finally defeated me by ranking. And I'm pretty sure that she played dirty.

"Are you okay, Daphne?"

Napatingin ako kay Artemis. Iyon na naman ang tanong nya. At hindi ko na talaga mapigilan ang mga emosyon sa dibdib ko. Kaya bago pa ako maiyak ay nagmamadali akong tumayo.

"I'm okay, Artemis." I said. Tumikhim ako para maalis ang pangginginig ng boses ko. "Alam ko na ang tungkol sa ranking kanina pa. Sorry pero may gagawin pa pala ako."

Narinig ko ang pagtawag ni Artemis sa pangalan ko nang iwan ko sya doon pero hindi ako lumigon at mabilis na naglakad palayo. Wala akong pakialam kung may mga estudyante akong nabubunggo. Basta ang alam ko ay naglalakad lang ako pero hindi ko alam kung saan ako dadalhin ng mga paa ko.

Pakiramdam ko ay mababaliw na ako sa dami ng mga iniisip at nararamdaman ko ngayon. All my effort was wasted, just like that. 'Cause Tiffany played dirty. She played dirty just to be the top one. Hindi ko alam kung bakit gustong gusto nyang talunin ako. Pero para sa akin ay napaka importante ang pagiging top one ko. Kasi sa ganoong paraan ay nakakakuha ako ng respeto.

Pero paano na ngayon? Si Tiffany na ang top one at maraming nakakaalam na hindi sya ganoong katalino. Ano na lang ang sasabihin nila kung natalo ang talino ko ng isang babae na walang respeto sa sarili nya at gagawin ang lahat para magkaroon ng mataas ng grades? Will they still respect me?

Natagpuan ko na lang ang sarili ko na nandito sa parking lot ng university. Walang masyadong tao at pwede akong umiyak at ilabas ang nararamdaman ko pero hindi ko ginawa. I always think that you're weak if you let yourself cry. For me, crying is a form of weakness. Kaya kahit na marami akong pinagdaanan ay bilang lang ang mga panahon na umiyak ako.

Napaka unfair ng mundo. Ako itong ginawa ang lahat para lang maging top one at makakuha ng respeto sa iba, dahil ang mismong ina ko ay hindi iyon maibigay sa akin. Kaya nag aral ako ng mabuti sa kabila ng mga problema ko, para lang mapanatili ang pagiging top one ko pero ganoong kabilis lang iyong nakuha sa akin. Pakiramdam ko ay nawalan ng silbi ang lahat ng pinaghirapan ko. Just because someone knows how to play dirty.

I bit my lower lip to stop myself from crying. Gusto ko ng sumuko. Ayoko na talaga pero may pumipigil sa akin. May parte sa akin na kumakapit pa din.

If only someone can save me from this hellish life. If only someone will notice how I badly wanted to be saved.

Napatigil ako ng may kamay na humigit sa braso ko at hinila ako. Hindi agad ako nakapalag dahil sa pagkabigla ko. Namalayan ko na lang na tumigil kami sa harap ng isang Porsche. Binuksan nya ang passenger seat at pinaupo ako doon. Wala sa sariling sinunod ko sya. Then he squatted in front of me. Natukod ang isang kamay nya sa backrest ng inuupuan ko at ang isang kamay nya ay nasa isang tuhod ko. He's caging me and I can't escape. I stared at his piercing blue eyes.

It was Apollo.

"I heard what happened." he said. "Are you okay?"

Hindi agad ako nakapagsalita. There's that question again. At hindi ko akalain na maririnig ko iyon sa kanya.

"Don't answer that. I know you're not okay." sabi nya ng hindi ko sinagot ang tanong nya. I frowned.

"Paano mo nasabi?"

"Well. I know how important your reputation is for you. Hindi mo itatago ang isang side mo kung hindi importante sayo ang pagiging top one mo at ang pagiging Miss Prim and Proper mo."

Pinigilan ko ang mapangiti sa sinabi nya. For some reason, I am glad that he knows my other side.

"Yeah. It was so important for me. Nakakatawa lang na ganung kabilis iyong nawala. Just because someone played dirty."

I know it's dangerous for me. Dahil sa sinabi ko ay mas marami ng nalalaman sa akin si Apollo. Pero hindi ko na napigilan ang sarili ko na sabihin iyon. For once, I want to let it out.

"We can do something about it. Mababawi mo pa ang pagiging top one mo." sabi nya at umiling ako.

"No. Hindi na. She played dirty at hindi ko kayang gawin iyon. I only have my brain."

Sya naman ngayon ang umiling. "Magagawan pa ng paraan yan. I can do something about it."

"Anong magagawa mo?" naguguluhan kong tanong. Natigilan ako ng ngumisi sya. He looks like he's planning something. Something dangerous.

"Have you already forgotten, Miss Prim and Proper? I'm a Gallagher. I can do whatever I want." nagmamalaki pang sabi nya. "This world is unfair so you should know how to play dirty."

I should know how to play dirty. Ganoon din ang sinabi sa akin ni Tiffany kanina. She played dirty that's why she won. And now, Apollo is saying that too.

"What will you do then?" I asked. Hindi nya kasi nasagot ng deretso ang tanong ko kanina. I know that he can do everything because he's a Gallagher.

That's why I know that he's a very dangerous man.

"You tell me." sagot nyang nakangisi pa din. Napakunot ang noo ko. "Use me, Miss Prim and Proper. I'll do whatever you want. Use me and I'll be at your disposal."

His offer was tempting. I mean imagine if you can make Apollo Gallagher do things for you. How would that feel? Pero habang nakatingin ako sa mga mata nya ay naalala ko ang kakambal nya.

"Do you know why Artemis and I became best friends?" I asked. Nang hindi sya magsalita ay nagpatuloy ako. "Kasi alam nyang hindi ko sya ginagamit. She hates users. And I am not a user Apollo."

He chuckled. "Galit si Artemis sa kanila dahil hindi nya alam na ginagamit na pala sya. But here I am, Miss Prim and Proper. I'm offering myself to you. At hindi ako magagalit kung gagamitin mo ako."

"Bakit mo ginagawa 'to?" tanong ko. I don't know what to feel. Should I be glad that he's willing to do whatever I want? Or should I be scared 'cause he looks like he's planning something?

Inilapit nya ang mukha nya sa mukha ko. Hindi ko nagawang makaatras dahil nakasandal na ako sa upuan ko. I saw him looking at my lips.

"Let's just say that I'm getting bored and I wanted to play."

Pinilit kong pakalmahin ang mabilis na tibok ng puso ko dahil sa magkalapit naming mga katawan ko. I force myself not to show any emotions on my face.

"Anong kapalit?" I asked. He smirked like he's been waiting for me to ask that question. I knew it. Alam kong may kapalit ang ginagawa nyang ito.

"You'll find out soon. Don't worry. It will not taint your reputation. No sex." he said before he chuckled. "So?"

Napalunok ako. He's face is really close now! Kaunting galaw nya pa ay magdidikit na talaga ang mga labi namin. He's been looking at lips the whole time and I saw the desire in his eyes. Mukhang hindi nya nakalimutan ang ginawa kong paglapit din sa kanya isang gabi sa bar.

I put my hands on his chest and forced myself to push him. Kahit na nararamdaman ko ang matipuno nyang dibdib ay pinilit kong itulak sya. Nakahinga ako ng maluwag nang lumayo naman sya sa akin. I cleared my throat.

"I'm not a user."

Mukhang hindi sya nagulat sa sinabi ko. He stared at me for a couple of minutes before he tsked.

"That's a pity." sabi nya pero hindi naman sya mukhang nanghihinayang. "Pero kung magbago ang isip mo, alam mo kung saan ako hahanapin. Right, Miss Prim and Proper?"

I nodded. Of course, I know. Sa bar kung saan kami palaging pumupunta.

I wanted to say yes at his offer. Gusto kong mabawi ang pagiging top one ko. That's the only thing that keeps me going with my life. At pakiramdam ko ay naputulan ako ng pakpak nang mawala iyon.

Pero kapag naiisip ko si Artemis ay napapaaatras ako. I feel like wala akong pinagkaiba sa mga taong nanggamit sa kanya kapag tinanggap ko ang offer ni Apollo.

But Apollo is willing to let me use him. Sya pa nga ang nag offer sa akin na gamitin ko sya. And I should do everything to be the top one again, right?

"Wait." pigil ko kay Apollo nang akmang tatayo sya. Ngumisi sya na para bang alam nya ang sasabihin ko. Hindi ko iyon pinansin. "About your offer, I'm saying yes."

He chuckled. Amusement was in his eyes. "You never fail to amuse me, Miss Prim and Proper. So, what do you want me to do? Talk to the Dean of your college?"

It's my turn to smirked now. Tiffany told me to learn how to play dirty. Then I should let her know that I am learning.

"Make me the top one again." I said.

Apollo smirked. Magsasalita na sana sya nang dugtungan ko ang sinabi ko.

"And make Tiffany fall inlove with you for just a week then dumped her in front of everyone."

Tumawa si Apollo na para bang may nakakatawa sa sinabi ko. I just stared at him and I realized that I am now looking at another side of him. The cruel and heartless Apollo Gallagher. I saw him smirked again.

"Oh, that's so easy, Miss Prim and Proper."

Napangisi ako sa sinabi nya. Ngayon pa lang ay naiimagine ko na ang mukha ni Tiffany sa gagawin ni Apollo. I can't help but to feel excited.

Wrong move, Blossom. You never should've said that I should learn how to play dirty. Thanks for the advice, though.

Vote and comment please. Thanks!

Also support my other story Engagement Chaos! Salamats!

HiroYuu101

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 7

Napatigil ako sa pagbabasa at napaangat ang tingin ko mula sa libro nang maistorbo ako dahil sa isang tunog. Nakita ko si Artemis na kinuha ang cellphone nya na nakapatong sa ibabaw ng table namin. Ilang sandali nyang tinitigan iyon na parang may binabasa at pagkatapos ay napahagikgik. I sighed and resumed reading my book.

Pupusta akong ka-text nya si Joshua.

Narinig ko ang sunod sunod na pagtunog ng cellphone nya kaya ibinaba ko na talaga ang librong binabasa ko. Nakita ko syang ngiting ngiti habang nakatingin sa cellphone nya. Napabuntong hininga ako nang makitang hindi lang ako ang nakatingin sa kanya dito sa loob ng library. Mukhang naiistorbo din sila sa pagtunog ng cellphone ni Artemis.

Inilagay ko na sa loob ng bag ko ang libro at inayos ang mga gamit ko bago tumayo.

"Artemis, let's go." I said. Nakangiti pa din sya nang tumingin sa akin.

"Tapos ka ng magbasa?" tanong nya pa.

"Hindi pa. Sa cafeteria na lang tayo." sabi ko at nagtataka ang mga matang tumingin sya sa akin.

"Maingay doon. You sure you can read there?"

"Yes. Doon na lang tayo."

Kinuha na rin naman nya ang mga gamit nya at sumunod sa akin palabas ng library. Napabuntong hininga na lang ulit ako nang makitang nagtetext pa din sya kahit na naglalakad na sya.

Hanggang ngayon ay hindi pa din alam ng mga kapatid nya ang tungkol sa kanila ni Joshua. I salute her. Magkakasama sila sa isang bahay pero hindi ba naghihinala ang mga kapatid nya sa kanya?

Speaking of Apollo, I think he's being serious when he said that I can use him. Dahil kinabukasan agad matapos ng pag uusap naming iyon ay nagkaroon ng pagbabago sa university website namin. I am now the top one again. At hinihintay ko na lang

na gawin nya ang isa ko pang pinapagawa.

I don't know if I should feel happy by playing dirty. All my life ay ang utak at sipag ko lang ang ginagamit ko para maging top one at ngayon lang ako gumawa ng ganito. But still, I know that I can't be the top one again without playing the dirty games.

And I think that I am now seeing the real Apollo Gallagher. The Apollo that's not a happy-go-lucky guy but is actually a cold-hearted bastard. The Apollo that's not only a playboy but also a merciless devil.

"Omg!"

Naputol ang pag iisip ko nang marinig ang boses ni Artemis. At katulad kanina ay nakatingin na naman sya sa cellphone nya at mukhang kinikilig.

"Let me guess, si Joshua yan, 'no?' tanong ko pa kahit na alam ko na naman.

Sunod sunod syang tumango habang nakangiti na parang kinikilig talaga. Napailing na lang ako. At least she's happy.

Kukunin ko na sana ang libro sa bag ko at muling magbabasa nang mapatingin ako sa entrance ng cafeteria dahil sa mga pumasok. And there I saw Apollo with his two friends pero hindi iyon ang nakaagaw ng pansin ko kundi sa babaeng kaakbay ni Apollo. Si Tiffany.

Ang bilis naman yata?

"Oh god, no!" naiinis na sabi ni Artemis kaya napatingin ako sa kanya. Nakatingin na rin pala sya sa kakambal nya. "I don't know what's wrong with Apollo! I mean I get it that he's a playboy but can't he at least choose a decent woman that he can fuck?!"

I laughed. Hindi ko akalain na kayang magsalita ng ganoon ni Artemis.

"He's a playboy kaya ang mga kagaya nya lang ang papatol sa kanya." I said not even afraid that I might offend her.

"You don't get it, Daphne. Maraming nakapilang mga babae para lang mapansin ng kapatid ko tapos pipili sya ng.. ng.. Ugh!"

Napailing na lang ako para sa kanya at kinuha na ang libro ko para magbasa. Mukha talagang ayaw nya sa mga babaeng katulad ni Tiffany. A slut to be specific. Well, I can't tell her that she was just a plan made by her only bestfriend and her twin brother. Hindi nya pa alam ang totoong ako at baka mabigla sya.

Come to think of it. Mas kilala pa yata ako ni Apollo kaysa kay Artemis na mas matagal ang pinagsamahan namin.

"Apollo! Come here!"

Napaangat ang tingin ko nang tawagin ni Artemis ang kakambal nyang nakaupo di kalayuan sa table namin. Nakita ko si Apollo na napatingin sa pwesto namin at nang magtama ang mga tingin namin ay napangisi sya. May sinabi syang kung ano sa mga kasama nya bago tumayo at naglakad palapit sa amin. Ibinalik ko ang tingin sa librong binabasa ko.

"Howdy, 'lil sis." I heard Apollo said pero hindi ako nag angat ng tingin.

"I am not your 'lil sis! I'm your twin!" giit ni Artemis at naalala ko na minsan na syang nagreklamo sa akin sa pagtawag ni Apollo ng 'lil sis sa kanya. Napabuntong hininga ako dahil alam ko na ang isasagot ni Apollo.

"Ako ang unang nilabas so that makes you my 'lil sis." dinig ko ang ngiti sa boses ni Apollo ng sinabi nya 'to.

"Whatever!" Artemis said. "Anyway, why are you with that.. with that.. slut?!"

Pinigilan ko ang mapatawa nang hindi nakaisip si Artemis nang ibang insulto kay Tiffany.

"Language, 'lil sis." I heard Apollo said but he chuckled after.

"Just answer my question! Everyone knows that woman will spread her legs at anyone so she can gain something! Hindi ko alam na ganyang mga babae ang tipo mo! Baka mahawaan ka pa ng sakit nyan!"

"I won't if I'll use a condom." sabi ni Apollo at pigil na pigil akong ipakita ang gulat ko. Hanep din ang lalaking 'to. Talagang walang patawad.

"Eew! Oh my gosh! Just.. Just break up with her! Kung hindi itatakwil kita

bilang kakambal ko!"

I heard Apollo laughed. "Chill, 'lil sis. I'll break up with her, don't worry. I'm just doing this for someone."

Natigilan ako. Hindi ko akalain na sasabihin nya ang bagay na iyon. Natakot ako na baka sabihin nya kay Artemis ang tungkol sa deal namin kaya naglakas loob ako at dahan dahang nag angat ng tingin sa kanya. Nagulat ako nang makitang nakatitig sya sa akin. I frowned and glared at him to give him a warning not to say anything to Artemis. He just smirked at me.

"What?" naguguluhan ang tanong ni Artemis. Magkatitigan pa din kami ni Apollo kaya napatingin na sa akin si Artemis. Pasimple kong ibinalik ang tingin sa libro ko.

"Nothing." Apollo said after he laughed. "I'll dump her soon. Don't worry." he said bago ginulo ang buhok ni Artemis na nagreklamo sa ginawa nya. "Hi, Daphne."

Nanigas ako sa kinauupuan ko nang banggitin nya ang pangalan ko lalo pa nang mapansin ko na agad na napatingin sa akin si Artemis. Ayokong malaman niya ang ugnayan namin ng kakambal. At ngayon ngang pinansin ako ni Apollo na hindi nya ginagawa dati ay paniguradong uulanin ako ng tanong nito ni Artemis mamaya.

Narinig ko ang pagtawa ni Apollo dahil sa naging reaksiyon ko. Umangat ang tingin ko at masama syang tinignan na mas ikinatawa nya. Pero napatigil din sya nang may yumakap sa braso nya.

"Hi!" bati ni Tiffany at pareho kami ni Artemis na nawalan ng reaksiyon ang mukha.

"Tiff! I told you to stay on our table." sabi ni Apollo pero hinaplos ni Tiffany ang braso nya.

"Ang tagal mong bumalik, babe. Nainip ako kaya ako na ang pumunta dito. Besides.." she trailed off at tinignan kami ni Artemis na hindi itinago ang inis at inirapan si Tiffany. "Gusto kong magpakilala sa kakambal mo."

"No need. Everyone knows you already." mataray na sabi ni Artemis.

"Really?" Tiffany looked happy. "I'm flattered."

"Yes. Everyone knows you as a slut and a whore who likes to spread her legs so no need to introduce yourself to me. You see, marami na kong alam sayo."

Natameme si Tiffany dahil sa mga sinabi ni Artemis. She looked offended and looked at Apollo. Para siguro maghanap ng kakampi but Apollo is busy with our staring contest.

"Madrigal!" dinig kong tawag sa akin ni Blossom kaya tinapos ko ang staring contest namin ni Apollo at tinignan sya. "Hindi ko na tatanungin kung paano ka naging top one ulit. I know it's impossible pero palalagpasin ko na iyon. I got Apollo, anyway. He's more important to me than being the top one." mahigpit nya pang niyakap ang braso ni Apollo at hinilig ang ulo sa dibdib nya na parang nagpapainggit sa akin. I keep my stoic face on.

"Okay." sabi ko lang at muling ibinalik ang tingin sa libro ko. I don't know what's wrong with Blossom. Parang gusto nya kasing palaging sirain ang araw ko.

Nang makaalis ang dalawa ay hindi nga ako nagkamali. Artemis started to bomb me with questions one after another. Hindi ko pa tapos sagutin ang isa pero magtatanong na naman sya ng panibago.

"There's nothing between me and your twin." ilang beses ko ng sabi sa kanya pero hindi sya naniwala. Hindi nya ako tinigilan hanggang sa makarating na kami ng parking lot.

"Be careful around him, Daphne. Apollo can make anyone fall inlove with him. I just don't want you to get hurt." ang huli nyang sinabi bago sya pumasok sa kotse nya.

I know that. Alam ko iyon. Kaya nga todo ang iwas ko sa kanya para hindi sya tuluyang makapasok sa buhay ko. Sa buhay kong punong puno ng mga sekreto.

Ayokong malaman nya ang tungkol sa mga magulang ko. Na isa akong bunga ng isang malaking kasalanan. Na hindi dapat ako nabuhay sa mundong ito dahil pinapaalala ko lang sa sarili kong ina ang hirap na pinagdaanan nya. My very own existence is hurting my own mother.

But for some reason, Apollo can find his way to enter my hellish life. Nang hindi ko nahahalata. Hindi ko man lang nahalata na unti unti na pala syang nakakapasok sa buhay ko. And I'm scared. I'm scared that one day, he'll find out

the truth about me. I'm scared of what he will say. I'm scared that he's going to judge me.

So I must rebuild the wall that I made so no one can enter my life. Kailangan kong ibalik iyon para hindi tuluyang makapasok si Apollo sa buhay ko.

Vote and comment please!

Thanks!

Sa mga gustong magpadedicate comment lang po ulit but vote all chapters of HFTBW first!

HiroYuu101

Lady Hiro

Chapter 8

Pagkarating ko ng bahay ay hindi na bago sa akin ang makitang lasing na naman si Mama. Pero ang makitang umiiyak syang mag isa habang umiinom ang nakakapanibago.

I tried to make my heart void with any feelings. Pero kahit anong pilit ko na huwag maapektuhan sa nakikita ko ngayon ay hindi ko magawa. I sighed. Bumuntong hininga ako at umupo sa upuan na kaharap nya. Hindi nya ako pinansin at patuloy lang na uminom ng alak habang umiiyak.

I know that there's a possibility that she'll hurt me again. Pero sya pa rin ang ina ko. Kahit na hindi anak ang turing nya sa akin ay sya pa rin ang taong nagluwal at nagpalaki sa akin. At ang makitang nagkakaganito sya ng dahil sa akin ay hindi ko kayang balewalain.

"Ma, tama na yan." I said. Sinubukan kong ilayo sa kanya ang alak na iniinom nya pero iniwas nya iyon sa akin. Nag angat sya ng tingin sa akin sa pagkakataong iyon at kitang kita ko ang galit sa mga mata nya.

"Alam mo ba kung bakit ako palaging naglalasing?" she asked while she's still crying. Masakit sa dibdib na makita syang ganito pero pinilit ko ang tignan sya dahil ito ang unang pagkakataon na nakapag usap kami ng maayos. "Kasi nakakalimutan ko ang mga nangyari kahit panandalian lang. Nakakatulog ako ng mahimbing at hindi nagigising sa bangungot dahil sa kalasingan. So don't try to take away my alcohol."

Hindi ako nagsalita at tinitigan lang sya. Alam ko na kapag hindi sya masyadong lasing ay nagigising sya sa madaling araw dahil sa bangungot. Siguro ay napapanaginipan nya ang panggagahasa sa kanya noon. Matapos nyang magising ay maririnig ko ang iyak nya na mauuwi sa hagulgol. Pagkatapos ay hindi na sya makakatulog at mag iinom na lang ulit ng alak.

I wonder why something that horrible happened to her. Parusa ba ng Diyos iyon sa kanya? Pero hindi naman siguro masama si Mama para sa ganoong parusa. At bakit maging ako ay napaparusahan? Did I do something wrong? Ginawa ko naman ang lahat para mahalin ako ng sarili kong ina. Nagpakabait ako, nagsipag akong mag aral, halos wala akong ginawang kasalanan noon pero bakit maging ako ay pinarusahan?

Dahil ba ang ama ko ay isang taong malaki ang kasalanan? I did everything to be a good girl. To be a better daughter to my mother. Pero kulang pa din. Hanggang sa napagod na ako at narealize kong hindi magbabago ang pakikitungo sa akin ni Mama.

Naisip ko na ipagdasal na lang sa Diyos na sana ay mahalin din ako ng sarili kong ina. Sana ay ituring nya ako bilang isang anak nya. Kahit isang araw man lang. Pero lumipas ang dalawangpung taon ay hindi dumating ang araw na iyon. Isang araw lang naman ang hinihingi ko eh. Bakit hindi ako mapagbigyan?

That's why I changed. I didn't believe in God anymore. Pakiramdam ko ay nagbibingi bingihan Sya sa mga panalangin ko. 'Cause if he's really listening, then why am I still suffering? How long does He wants me to suffer?

"Naiintindihan ko po. Pasensya na." sagot ko kay Mama at nakita kong napabuntong hininga sya. Tumitig sya sa akin at wala na ang galit sa mga mata nya.

"Daphne.." tawag nya sa pangalan ko at ibig kong maiyak. Ito ang unang pagkakataon na tinawag nya ako sa pangalan ko. "Pwede bang mamatay ka na lang?" Natigilan ako sa sinabi nya. Agad kong naramdaman ang paninikip ng dibdib ko at kinakapos ako ng paghinga sa mga salitang binitawan nya. Nag init ang sulok ng mga mata ko at kahit na anong pigil ko ay hindi ko na nakayanan nang bumagsak ang mga luha ko. Kaagad ko iyong pinunasan pero may mga hikbi ang kumawala mula sa bibig ko.

"Kapag nakikita kita, naaalala ko ang lahat ng sakit, Daphne. Ang mga pinagdaanan ko. Ang pangagahasa sa akin ng taong iyon. Kahit anong pilit ko ay bumabalik sa akin ang mga alaalang 'yon." hinawakan nya ang kamay ko at nagmamakaawa ang mga matang tumingin sa akin. "Parang awa mo na, Daphne. Hindi ko na kasi kaya ang sakit. Mamatay ka na lang. O kaya ako na lang ang patayin mo."

Napatingin ako sa kanya nang tumayo sya at pasuray suray na naglakad papasok ng kusina. Patuloy sa pagbuhos ang mga luha ko at pakiramdam ko ay hindi na ako makahinga. Pilit kong pinupunasan ang mga pisngi ko pero wala din dahil hindi ko mapigilan ang mga luha ko.

Nang bumalik si Mama na may dalang kutsilyo ay napahagulgol na ako. Mabilis akong tumayo para agawin sa kanya ang kutsilyo sa takot na baka kung anong gawin nya doon. Halos manghina na ako sa kakaiyak nang maagaw ko sa kanya ang kutsilyo.

"Parang awa mo na, Daphne. Isa sa atin ang kailangang mawala dahil nagkakasakitan lang tayo."

Sunod sunod akong umiling habang patuloy na humihikbi. This is the first time that Mom acted like this kaya hindi ko kinayang pigilan ang mga luha ko habang nakatingin sa mga mata nyang nagmamakaawa sa akin.

Nasa ganoong kaming sitwasyon nang dumating si Manang Rosi.

"Jusko, anong nangyayari dito?" tanong nya nang makita kaming nag iiyakan. Lumapit si Mama sa kanya at niyakap sya. Nagtataka ang mga mata ni Manang Rosi nang mapatingin sa akin.

Umiling lang ako at inilapag ang kutsilyong hawak ko. I heard Manang Rosi sighed and she nodded at me like she understood everything.

"Ako ng bahala sa Mama mo, Daphne. Umakyat ka na sa kwarto mo."

Mabilis akong umakyat sa kwarto ko at dumeretso ng banyo. Tinakpan ko ng dalawang kamay ang bibig ko para pigilan ang mga hikbi na gustong kumawala.

Bakit ganon? Did I deserve this? Ang sarili kong ina na gusto akong mamatay? I thought that I'm already immune to the pain. Pero hindi ko pa din maiwasan ang masaktan. Kung pwede lang sana na wala ka ng maramdaman.

Nang kumalma ako ay mabili akong nagbihis para makapunta sa bar. Ang sabi ko ay iiwasan ko si Apollo para sana hindi na sya makapasok sa buhay ko. But here I am, walking towards the couch where he was sitting. Wala na kasi akong ibang mapupuntahan. And I wanted to get drunk again. Hindi ko alam pero tiwala akong wala syang gagawin sa akin na ayaw ko.

"Hard drinks." agad na sabi ko kay Apollo pagkaupo ko sa tabi nya. Ilang segundo syang tumitig sa akin bago nagtawag ng waiter at i-order ako ng inumin.

"You wanna talk about it?" sabi nya nang dumating ang alak at salinan ako sa shot glass. Mabilis ko iyong tinungga.

"None of your business." sabi ko at muling nagsalin ng alak sa baso at muling tinungga iyon. I heard Apollo whistled.

"Figures."

Hindi na nya ako kinausap at hinayaan akong magpakalasing doon. Kung minsan ay naririnig ko syang may kinakausap na mga kakilala nya at niyayaya sya pero palagi nyang tinatanggihan. Kahit isang segundo ay hindi sya umalis sa tabi ko. And somehow, his presence started to calm me down.

I know that this is bad. He's dangerous and I shouldn't let myself fall into his trap. Pero hindi ko alam kung kailan nagsimula na maging kampante ako kapag nandyan sya. Kaya kahit na ayaw ko nang pumunta dito sa bar para maiwasan sya ay hindi ako makaiwas. Lalo na kapag nakakarinig ako ng masamang salita mula kay Mama.

Kung dati ay dumeretso ako dito para mag isang uminom pero ngayon ay parang may nag iba na yata.

Parang kulang ang bar na 'to kapag wala sya.

"Wala ka yatang babae?" sa wakas ay tanong ko matapos ang pang anim na shot ko. And my head started to feel dizzy.

"Si Tiffany ang babae ko ngayon, diba?" sagot nya kaya napataas ang isang kilay ko nang tumingin ako sa kanya.

"Loyal?" he chuckled at my question.

"Nope. You're here so why bother looking for another girl?"

Inirapan ko sya nang kumindat sya pagkatapos nyang sabihin iyon. Sabay kaming uminom ulit ng alak at mas nadagdagan ang hilo ko.

"Can we stop our deal about Tiffany?"

Napatingin ako sa kanya para masigurong tama ang nadinig ko. Nakita ko syang seryoso ang mga matang nakatingin sa akin. Tinitigan ko sya at nang maproseso ng hilo kong utak ang sinabi nya ay malakas akong tumawa.

"Don't tell me that you're falling for her?!" natatawa kong sabi sa kanya pero nanatiling seryoso ang mga mata nya kaya napatigil ako at hindi makapaniwalang tinignan sya. "Seriously?"

He sighed and he rest his back on the couch. Tinitigan nya ang basong hawak nya na parang may malalim na iniisip. Mas lalo akong napatanga.

The hell? Is he really falling inlove with that bitch?

"Uhm." tumikhim ako. "Ayos lang sa akin kung itigil mo. If you're really falling for her-"

"I'm not." sabi nya kaya napatigil ako sa pagsasalita. Tumingin sya sa akin na seryoso pa din ang mga mata. "I'm not falling inlove with her."

"Then why do you want to stop our deal? Ikaw pa nga ang nag offer na gamitin kita diba?"

"I know and I'll be glad to do things for you but.." he trailed off. Nang tumingin sya sa akin ay hindi ko na maipinta ang itsura nya. "Tiffany is so fucking clingy! Gusto nyang magkausap kami twenty-four seven! Ni hindi ako makatulog ng maayos dahil palagi syang tumatawag!"

Malakas akong tumawa dahil sa pagrereklamo nya. And I don't know but a part of me was relieved to know that he's not really falling inlove with Tiffany. At natatakot ako sa bagong nararamdaman ko.

"You think this is funny?" inis nyang sabi at muli akong tumawa. "Pakiramdam ko ay nakakarma na yata ako nang dahil sa kanya."

I playfully tapped his left cheek. "Hang in there, my Apollo."

Huli na bago ko marealize ang sinabi ko. Hindi ko alam kung dala lang ba iyon ng alak o ano. Magpapalusot na sana ako pero nakita kong napangiti sya. I put my stoic face on at binawi ang kamay ko na nasa pisngi pa pala nya.

"Don't worry, Miss Prim and Proper. I'll definitely give you a good show after four days." napangisi ako sa sinabi nya. "But you must hang in there too, my Miss Prim and Proper. Sisiguraduhin ko na worth it ang hihingin kong kapalit sa paggamit mo saakin."

Hindi ko sya nilingon at muling tinungga ang inumin ko. Kinakabahan ako sa kung anong maari nyang hingin na kapalit sa akin. Alam kong hindi ako pwedeng tumanggi dahil ginawa nya talaga ang lahat ng sinabi ko.

I thought that I was good at playing the dirty game but it seems like this merciless devil is the best in playing this game.

Vote and comment! Please support my other story Engagement Chaos too! Thanks.

Comment lang po sa gustong magpadedicate but please follow me first and vote all the chapters of HFTBW. thanks!

HiroYuu101

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 9

It feels like a usual day, with Artemis sitting in front of me texting Joshua here in the library. Mabuti naman at natuto na syang i-silent mode ang cellphone nya kaya hindi na sya nakakaistorbo sa ibang taong nandoon unlike dati. Hindi lang nila sya masaway 'cause this is Artemis Gallagher that we're talking about.

Hanggang ngayon ay hindi ko pa rin nasasabi sa kanya na nakita ko sa bar si Joshua. Hindi ko alam kung paano ko sasabihin sa kanya nang hindi nya nalalaman na nagpupunta din ako sa bar gabi gabi. Alam kong hindi ko dapat pag isipan ng masama si Joshua but I feel like Artemis should know about this. He's her boyfriend afterall, right?

Tinigil ko ang pagbabasa ko ng libro at tinignan sya. "Artemis.." tawag ko sa kanya habang busy sya sa pagtipa ng cellphone nya. Ilang segundo bago nya ako binalingan.

"Yes?" she asked. Okay. Hindi ko napag isipang mabuti kung paano ko sasabihin sa kanya ito.

"Uhm.." I sighed. "Have you ever been to a nightclub?"

Nakita ko ang pagtataka sa mukha nya dahil sa tinanong ko. Well, the Daphne that was her bestfriend won't give a fuck about a nightclub but here I am asking her about it. Pero kahit na naguguluhan sya ay sinagot nya pa din ang tanong ko.

"Hindi pa. With Kuya Helios and Apollo as my brothers, do you really think na makakapunta ko sa mga ganung lugar?"

Oo nga pala. Nakalimutan kong may overprotective brothers nga pala ang bestfriend ko na 'to. Pero alam nya naman siguro kung ano ang nightclub diba? Please remind me again how did I end up being friends with Artemis.

"What would you feel if malaman mo na nagpupunta sa ganoong lugar si Joshua?"

Nakita kong nakuha ko ang atensyon sya sa pagkakataong iyon. Mula sa pagtitipa sa cellphone nya ay nag angat sya ng tingin sa akin at seryoso ang mga matang tumitig sa akin.

"What do you mean?"

I tried to calm myself down. I know I look calm on the outside pero sa totoo lang ay kinakabahan ako. I think that I might ruin her relationship with Joshua. Pero ayoko lang talaga na maglihim pa sa kanya. Sa dami ng sekreto ko ay ayoko nang madagdagan pa iyon.

Yeah, I know. I'm a hypocrite.

"Just what if. What if malaman mo that Joshua's been going to a nightclub every night, what would you feel?"

Naging malikot ang mga mata nya. Mukhang hindi nya inaasahan ang tanong ko na iyon. At sa naging reaksiyon nya ay nalaman kong hindi nya alam na nagpupunta si Joshua sa bar bawat gabi.

That's why I had to ask her that. Sa gabi gabing magkasama kami ni Apollo sa bar ay palagi kong nakikita si Joshua doon. Mukhang hindi nya naman kami napapansin ni Apollo dahil palagi syang busy na nakikipag kwentuhan sa mga kaibigan nya. And every night, Apollo is always convincing me that Joshua is not good for his twin sister.

But it's still too early to judge him. Tuwing nakikita ko naman sya ay palagi syang walang kasamang babae. It's like he was just going there to have fun and drink alcohol. That's why I'm neutral when it comes on judging him. I just want Artemis to know about this.

"It depends, I think." sagot ni Artemis kaya napatingin na ako sa kanya.

"Depende sa?"

"Kung nambababae sya, of course that's not okay with me. But if he's there just to drink alcohol and for the music then that's fine by me."

Napangiti ako sa sagot nya. I realized that she's an open-minded person. Kahit na ito ang first relationship nya ay para bang alam na alam nya na ang mga dapat gawin. Karamihan kasi ngayon sa mga magkakarelasyon ay pinagbabawalan ang bawat isa na kung minsan ay nauuwi sa pag aaway.

Trust is very important in every relationship.

"Bakit mo natanong?" Artemis asked. Bahagya akong tumawa at umiling.

"Wala lang. Nice answer, though." sabi ko at nagsimulang magligpit ng mga gamit bago tumayo. "Gutom na ko. Let's go?"

Mabilis na tumayo si Artemis at lumapit sa akin. Kumapit sya sa braso ko at sabay kaming lumabas ng library para magpunta sa cafeteria. Pinigilan ko ang mapaigik nang mahawakan nya ang pasa ko na natanggap ko kay Mama kaninang umaga.

"Are you okay?" tanong nya at bahagya pang lumayo sa akin. I nodded and smiled at her.

My mom did it again. She hurt me again a few hours ago before I went to school. Napapadalas na talaga ang pananakit nya sa akin pero hindi pa din ako lumalaban. I can't and I won't. She's still my mother and I know that she's been hurting more than I am. Kung ikakagaan ng pakiramdam nya ang saktan ako ay titiisin ko. Titiisin ko hanggang sa dumating ang panahon na magagawa nya akong tanggapin bilang anak nya.

Napatingin ako kay Artemis na masayang nakakapit sa braso ko. She's really the total opposite of me, huh? Marami ang nagmamahal sa kanya pero sa akin ay wala. At totoong inosente sya sa maraming bagay pero ako ay kailangan pang magpanggap.

Naupo kami sa palagi naming pinupwestuhan dito sa cafeteria pagkatapos namin mag order. Parehong cheesecake and milktea ang inorder namin na pareho naming paborito. Napangiti na lang ako nang maisip na may pagkakapareho rin pala kami.

"I can't believe that Apollo is still dating that girl!" maya maya ay sabi ni Artemis kaya napatingin ako sa kanya. Inis ang mukha nya habang nakatingin sa likod ko kaya napalingson ako doon.

At the entrance, I saw Apollo again with his friends and Tiffany. Si Tiffany ay todo kung makalingkis sa braso ni Apollo. I cleared my throat when I felt something that I can't name. And I didn't like whatever it was.

It's been five days since he's dating Tiffany. At para sa isang Apollo Gallagher, matagal na iyon. Kaya naman kitang kita ang pagmamalaki sa mukha ni Tiffany dahil nakatagal sya ng limang araw sa pagiging girlfriend ni Apollo.

But little did she know, her happy days will end in two days.

"Hi, Artemis! Hi, Daphne!" ngiting ngiting bati sa amin ni Tiffany nang makalapit sya amin kasama si Apollo at ang mga kaibigan nya. Nagtama ang mga paningin namin ni Apollo na seryoso ang mukha at parang naiinis.

Hindi ko na lang sila pinansin at ibinalik ang tingin ko sa kinakain ko.

"Wow. Nasira agad ang araw ko." dinig kong sabi ni Artemis na hindi man lang nag abalang hinaan ang boses nya. If I know, sinadya nyang iparinig iyon kay Tiffany.

"You'll definitely be happy again with this!" sabi ni Tiffany na mukhang hindi tinamaan sa pagpaparinig ni Artemis. "I have a good news—"

"I'm sure not." walang ganang singit ni Artemis pero nagpatuloy sa pagsasalita si Blossom.

"—to tell you. Excited na ba kayong marinig ang good news?"

Walang sumagot sa amin ni Artemis.

"I'm inviting you to my birthday party!" tuwang tuwa na sabi ni Tiffany.

"Nagbi-birthday ka pala?" Artemis said with full of sarcasm. Napatawa ako.

"Yes! And it's tomorrow na. It'll be held at our mansion in Laguna. And there's a waterfall near our mansion kaya sure akong mag enjoy kayo doon!"

Narinig ko ang pagtikhim ni Apollo kaya nag angat ako ng tingin sa kanya. Nakatingin sya sa akin na parang may gustong sabihin pero hindi ko naman makuha kung ano.

"Sama na kayo, Artemis, Daphne. The more, the merrier." dinig kong sabi ng isang kaibigan ni Apollo na wala akong balak na alamin ang pangalan.

"I know, right?! So?" ngiting ngiting sabi ni Tiffany at nagpalipat lipat pa ang tingin sa aming dalawa ni Artemis.

Wow, ha? Parang nung isang araw lang ay halos sampalin nya na ako tapos aakto

syang feeling bestfriend ko ngayon?

"Sorry not sorry, Blossom, but my twin brother won't allow me to go with you." pinigilan ko ang mapatawa sa itinawag ni Artemis kay Tiffany. Mag bestfriend nga talaga kami.

"I will allow you kung sasama si Daphne."

Natahimik kami nang sabihin iyon ni Apollo. Mali, hindi lang pala kami ang natahimik. Buong cafeteria ang natahimik sa sinabing iyon ni Apollo.

Napatingin ako sa kanya at kita ko ang mga ngisi na nagtatago sa mga labi nya. I gritted my teeth. I'm sure that this merciless devil is planning something again.

"Two days to go, my Miss Prim and Proper." he said while still smirking at me.

Pinigilan ko ang mapamura sa itinawag nya sa akin. Nakita ko ang pagtataka sa mga mukha nila Tiffany at ang mga kaibigan ni Apollo pero si Artemis ay napakunot ang noo habang palipat lipat ang tingin sa amin ng kakambal nya.

Simula ng tawagin ko syang 'My Apollo' ng gabing iyon ay naging 'My Miss Prim and Proper' nya ang itinawag nya sa akin. I was fine with it if we were at the bar but no, we're here in the freaking university's cafeteria at maraming estudyante ang nakarinig sa sinabi nya!

"Hindi ako sasama." matalim ang tingin na sabi ko. Apollo chuckled.

"Too bad. Then Artemis won't go too "

"Para namang gusto kong sumama." Artemis said.

"Papasamahin ko rin sana si Joshua kung sasama si Daphne but she said she won't." nagpapalatak pa ang loko. "Too bad."

Nakita kong napatuwid ng upo si Artemis sa sinabi ni Apollo. I gritted my teeth more dahil alam kong talo na ako.

"What did you say?" Artemis asked.

"I said I'll let Joshua come with us. If and only if, Daphne will also come." nakangising sabi sa akin ni Apollo at gustong gusto kong burahin ang ngisi na iyon sa mga labi nya. I'm aware of Tiffany and his friends stare at me pero hindi ko iyon pinansin lalo na nang makita ko ang nagmamakaawang tingin sa akin ni Artemis.

"Please, Daphne. Please, sumama ka na, please?" sabi pa nya. Napatingin ako sa mukha ni Tiffany na mukhang nagsisisi nang inimbitahan pa nya kami pero hindi na lang nagsalita.

Ayoko talagang pumunta. Hindi lang dahil sa mga taong makakasama ko kundi dahil ayokong ring makita nila ang katawan ko. Puro peklat kasi ang likod ko gawa ng pambubugbog sa akin ni Mama noon. Idagdag pa ang mga pasa na natanggap ko sa kanya kanina lang na alam kong hindi matatanggal bukas.

"What now, my Miss Prim and Proper?" nakangisi pa ring tanong ni Apollo.

I balled my fist. I thought I can outsmart him when I said yes to his offer.

But boy, I was wrong. He's good at playing this games.

And it seems like this merciless devil is the master of the game.

Nag published po ulit ako ng oneshot story entitled Failed to Save You. Please do read it. One shot lang naman po xD

Vote and comment please. Thanks!

HiroYuu101

Lady Hiro

Chapter 10

Napagkasunduan na sa university na lang din kami magkikita kita. Walo kaming lahat. Ang tatlong mga kaibigan ni Apollo, si Apollo, si Tiffany, si Artemis, si Joshua at ako. Pero tatlong tao lang ang nagdala ng mga kotse nila kaya ngayon ay nagtatalo talo sila kung kanino makikisabay. Hindi ko na dinala ang kotse ko dahil sabi ni Artemis ay sumabay na lang daw ako sa kanila.

"Basta kami ni Malcolm kay Warren na lang makikisabay." sabi ni Yuriel kina Apollo at Artemis na nagtatalo pa din hanggang ngayon.

"Kay Apollo ako makikisabay." I heard Tiffany said.

"Daphne and I will go with Joshua." sabi ni Artemis kay Apollo na masama na ang tingin sa kanya.

"No, Artemis! You and Daphne will go with me and that's final!" galit na sabi ni Apollo at napangawi na lang ako.

Kanina pa ang magkambal na 'to na nag aaway. Ang gusto kasi ni Artemis ay kay Joshua kami makisabay pero ayaw naman pumayag ni Apollo. Gusto ko rin sanang kay Joshua na lang kami makisabay dahil ayokong makasama si Blossom ng dalawang oras sa byahe. Plus si Apollo na walang pakialam na pinaghihinalaan na kami ng kakambal nya.

"Kay Joshua mo na lang sila pasabayin, babe. I heard na nililigawan nya ang twin sis mo." pagsingit ni Tiffany sa away ng dalawa. I saw how Apollo glared at her.

"No. Kung gusto mo ikaw na lang ang makisabay sa kanya." he looked at Artemis. "Sa akin kayo sasabay kung ayaw mong pauwiin ko ang tarantadong yan."

Kinuha na ni Apollo ang mga gamit namin at nilagay sa compartment ng kotse nya kaya wala ng nagawa si Artemis. Nakasimangot ang mukha nya nang tumingin kay Joshua.

"I'm sorry, Joshua. Alam mo naman ang kakambal ko..." malungkot na sabi nya pero ngumiti si Joshua at hinawakan ang pisngi nya.

"It's okay. Magkikita naman din tayo pagdating natin doon." he said and Artemis nodded.

"Get in, lil sis. Huwag mong hintayin na mapuno ako." I saw Apollo opened the backdoor of his car. Ang mukha nya ay madilim na kaya naman mabilis na sumakay si Artemis sa kotse nya.

Napabuntong hininga na lang ako at sasakay na sana sa backseat sa tabi ni Artemis pero bago pa ako makaupo ay nagsalita si Apollo.

"Sa harap ka." he said and I was stunned. Hindi lang ako ang nagulat kundi maging si Tiffany at ang mga kaibigan nya na napitigil pa sa pagsakay sa kotse ni Warren.

"Bro, baka nakakalimutan mo. Si Tiffany ang girlfriend mo at hindi si Daphne." dinig kong sabi pa ni Malcolm na may halong biro pero halata sa mukha nya ang pagtataka sa inaakto ng kaibigan nila.

"Are you out of your mind, my dear twin brother? Of course, Daphne will seat here beside me. Ayokong makatabi ang babae mo!" sabi ni Artemis at hinila na ako para makaupo kaya wala ng nagawa si Apollo kundi ang isarado ang pinto ng kotse nang makaupo ako.

"Tell me, Daphne. May dapat ba akong malaman sa inyo ng twin brother ko?" tanong sa akin ni Artemis nang maisara ni Apollo ang pinto ng kotse.

"Huh? Wala. Wala." I said trying to calm myself down but deep inside ay sobra sobra ang kaba ko.

I knew it. Alam kong makakahalata si Artemis dahil sa kinikilos ng kakambal nya. Kung dati kasi ay hindi ako pinapansin ni Apollo pero ngayon ay bigla bigla nya na lang akong kausapin na parang normal lang iyon sa kanya.

"Hmm. I know my brother, Daphne. Alam ko kung gaano sya kadalas magpalit ng babae na parang nagpapalit lang ng damit nya." she had a worried look on her face but she smiled eventually. "But I know that you're smart so I think there's no need for me to worry, right?"

Wala sa sariling tumango ako. I'm aware of that. Kapag nasa bar kami ay maraming babae ang nakikipag usap sa kanya. Kung minsan pa nga ay niyayaya sya sa "private room" doon sa loob ng bar. Nakikita ko din sya dati sa university na iba iba ang mga kasamang babae every week. Ang alam ko pa nga ang pinakamarami nyang naging babae sa loob ng isang buwan ay sampu.

Pero nitong mga nakaraan araw ay parang may nag iba kay Apollo. Wala na syang nilalanding babae kapag magkasama kami sa bar. Ang huling babae na nilandi nya ay noong umupo sa tabi ko si Gray. Pagkatapos noon ay wala na. Umiinom lang sya sa tabi ko at nagtyatyaga na kausapin ako.

"I swear, babe. You'll enjoy the waterfalls there! Sobrang ganda and malinaw ang tubig!" I heard Tiffany said kaya napatingin ako sa unahan. Hindi man lang sumagot si Apollo sa sinabi nya kaya nagpatuloy sya sa pagsasalita. "I'm so excited! Doon na tayo dederetso since doon ko pinahanda sa may kubo ang pagkain."

Napabuntong hininga na lang ako nang hindi talaga nagsalita si Apollo. Si Tiffany lang ang salita ng salita sa byahe at naririndi na ako sa boses nya. Si Artemis naman ay panay ang text sa cellphone nya na kung minsan ay ngumingiti pang mag isa. Si Joshua ba ang ka-text nya? Di ba nya naisip na delikado dahil nagda-drive ang boyfriend nya?

I sighed again. Kinuha ko ang isang book novel sa shoulder bag na dala ko. Mas mabuti pang magbasa na lang ako kaysa sa makinig sa mga sinasabi ni Blossom na walang ka-kwenta kwenta.

I don't even know why I'm here. Pwede naman akong hindi sumama pero hindi na ako nakatanggi kahapon. Ipinain ako ni Apollo kay Artemis at ipinain nya naman si Joshua sa kakambal nya. Siguro ay may ideya na sya sa relasyon ng dalawa dahil hindi nya naman gagawin iyon kung ang alam nya ay nililigawan pa lang ni Joshua ang kakambal nya. And I'm so confused. Alam kong overprotective syang kapatid pero bakit nya ipapasama si Joshua kay Artemis para lang pumayag akong sumama ngayon?

"Baka sumakit ang ulo mo."

Natigil ako sa pagbabasa nang sa wakas ay narinig kong magsalita si Apollo. Ang akala ko noong una ay si Tiffany ang kausap nya pero nang mapatingin ako sa rearview mirror at nagtama ang mga paningin namin ay napagtanto kong ako ang kinakausap nya. Napatingin ako kay Artemis sa tabi ko na napatingin din sa kakambal nya.

"Why do you care?" tanong pa ni Artemis nang hindi ako magsalita.

"I'm just concern for her, lil sis. Baka sumakit ang ulo nya. May masama ba dun?" Apollo said at gustong gusto ko na syang batukan. Hindi nya ba napapansin ang matalim na tingin sa akin ni Blossom?

"Yes. Daphne is my bestfriend, Apollo. Baka nakakalimutan mo."

"Oh, I know that, lil sis. But Daphne is my Miss Prim and Proper." sabi nya at halos lumabas ang puso ko mula sa dibdib ko. Nakita kong napatingin sa akin sina Blossom at Artemis pero hindi ko sila pinansin.

"Stop it, Apollo." I said. Tinignan ko sya ng masama sa rearview mirror pero ngumisi sya sa akin at kumindat. Nahigit ko ang paghinga ko sa ginawa nya.

"One more day, my Miss Prim and Proper. One more day." he said at itinuon na ang tingin sa daan.

Nakita ko ang pag irap sa akin ni Tiffany bago umayos ng upo at tumahimik na din sa wakas. Pagtingin ko sa tabi ko ay mataman ang titig sa akin ni Artemis. Alam kong hindi na sya naniniwala sa pagtanggap ko kanina tungkol sa amin ni Apollo. At alam ko din na hindi nya ako titigilan sa pagtatanong hangga't hindi ako umaamin.

Damn it. It's all because of that freaking deal. Maling mali na pumayag ako doon. Imbes na mapalayo ako ay mas napapalapit pa yata sa akin si Apollo.

And he sure knows how to find his way to enter my hellish life.

- - - - -
Chapter 11

Sa may waterfalls, which is called Hulugan Falls, na nga kami dumeretso kagaya ng sinabi ni Tiffany. Medyo malayo pa ang nilakad namin dahil hanggang bukana lang ng Hulugan Trails pwedeng iparada ang sasakyan. Ang mga lalaki na ang nagdala ng mga bag namin dahil ang sabi ni Tiffany ay medyo delikado daw ang daan lalo pa at may batong hagdanan na medyo matarik para makapunta sa pinaka ibaba ng waterfalls.

"God. This is torture." dinig kong sabi ni Artemis habang inaalalayan sya ni Joshua. Nasa harapan ko sila at nasa likod ko naman si Yuriel na tahimik lang at

kung minsan ay inaalalayan din ako.

"This walk is going to be worth it kapag nakita nyo na ang falls." May pagmamalaki pang sabi ni Tiffany na nasa harapan namin kasama si Apollo na inaalalayan sya sa paglalakad. I tried to avoid my gaze 'cause there's that strange feeling again building in my chest.

"Malayo pa ba?" si Artemis na tuloy pa din ang pagrereklamo. "Kung alam ko lang na ganito ang way hindi na sana ako sumama." bigla syang napatingin kay Joshua. "Pero syempre joke lang."

"Malapit na. Pagbaba natin dun sa mga bato nandoon na ang falls." sagot naman ni Tiffany.

Ilang minuto pa kaming naglakad at wala nang nagsasalita. Ramdam ko na din ang pagod ko at pinagpapawisan na din ako. Alas onse na din kasi ng tanghali kaya medyo mainit na sa balat ang sikat ng araw. Mabuti na lang at may mga puno kaya hindi direktang tumatama sa amin ang araw.

Ilang beses na akong kamuntikan na madapa dahil hindi pantay ang nilalakaran namin. Maraming mga bato at ugat ng puno ang nakaharang sa daan kaya kung hindi ka maingat ay madadapa ka talaga. Naririnig ko pa na tinatawanan ako ni Yuriel kapag natatalisod ako pero nakakahawak din agad sa hawakan na gawa sa kawayan. Sinasamaan ko na lang sya ng tingin na nagpapatigil sa tawa nya.

"Naririnig nyo ba yun?" tanong ni Malcolm na napatigil pa talaga sa paglalakad at dahil pangalawa sila ni Warren sa pila ay napatigil din kami nila Artemis, Joshua at Yuriel sa paglalakad. Nakailang hakbang pa sina Apollo at Tiffany sa paglalakad bago nila napansin na hindi kami nakasunod sa kanila.

"What? What?" kinakabahang tanong ni Artemis na tumahimik din at pinakinggan ang paligid. Sina Apollo ay lumapit na din sa amin.

"Bakit?" he asked but Malcolm motioned him to shut up. Nagtataakang napatingin ako kay Yuriel sa tabi ko at nagtatanong ang mga mata ko sa kanya. Nagkibit balikang lang sya sa inaakto ng kaibigan.

Silence enveloped us. Seryoso pa ang mga mukha namin habang pinakikinggan ang paligid. I saw Artemis' anxious face and she's even muttering that this is like the usual start of a horror movie. Pinigilan ko ang mapatawa sa itsura nya.

And then, we all heard it.

"Waterfalls!" magkasabay na sigaw nila Warren at tumakbo pa sila. Sinubukan silang pigilan ni Tiffany dahil delikado na daw ang daan pero hindi nila pinansin. I heard Artemis sighed in relief.

"My god! Tubig lang pala! Ang akala ko kung ano na!" natatawa pang sabi nya at sumunod na kami kina Warren at Malcolm. I'll admit it. Medyo excited din akong makakita ng waterfalls. This will be my first time to see it.

Naabutan namin ang dalawa na nakatigil at parang problemado ang mukha nila nang tumingin sa amin. Wala na ang excitement sa mukha nila kanina.

"Bakit?" Joshua asked.

"We have to go down." si Tiffany na ang sumagot. Lumapit kaming lahat kina Malcolm at Warren at nakita namin kung ano ang pinoproblema nila.

Ang tinutukoy ni Tiffany na kailangan naming babain ay parang imposible. Napakatarik ng daan at tanging kawayan na hawakan lang ang mahahawakan mo at ang tatapakan mo naman ay maliliit na batong nakausli sa lupa. Medyo mataas ang kinalalagyan namin at kapag tumitingin ako sa baba ay nakakalula ito.

"Sigurado bang Laguna pa 'to? Dito yata namatay sila Gamora at Black Widow, eh." nakangiwing sabi ni Malcolm at tumingin pa sa baba.

"Itulak kaya kita para makuha ko ang soul stone?" sabi pa ni Warren.

"Mga gago! Bilisan nyo nang bumaba at nang makarating na tayo." saway ni Yuriel sa kanila.

Hindi kami sabay sabay na bumaba. Pinaiwan namin ang gamit dito sa taas para hindi mabigat at sasaluhin na lang ng mga nasa baba. Si Malcolm ang nauna na tinatakot pa ni Warren na tototohanin nya ang pagtulak dito para makuha ang soul stone. Minumura lang sya ni Malcolm na seryoso sa pagbaba dahil maling apak nya

lang ay baka nga makuha ni Warren ang soul stone kapalit ng buhay nya.

Nasa kalagitnaan na ng pagbaba si Malcolm nang sumunod si Warren at si Tiffany naman ang sumunod. Sunod na bumaba si Yuriel. Si Apollo at Joshua ay inihahagis ang mga gamit namin sa tatlong lalaki. Panay ang murahan nila kapag hindi nasasalo ang inihahagis nila.

"Ang bobo mo naman! Duling ka ba?!" inis na sabi ni Apollo nang hindi masalo ni Warren sa pangalawang beses ang gamit na inihagis nya.

"Baka matamaan kasi ako sa mukha!" depensa naman ni Warren kay Apollo.

Unbelievable. Inuna pa nya talagang alalahanin ang mukha nya kaysa sa mga gamit namin.

Nang matapos na nilang ihagis ang mga gamit namin ay si Artemis namin ang sumubok na bumaba. Natawa ako nang umaktong nag aabang ang tatlong lalaki sa baba kung sakaling mahulog man sya. Sunod na bumaba naman si Joshua kaya naiwan kaming dalawa ni Apollo dito sa itaas.

"M.M.P.A.P." sabi nya at naguguluhang napatingin ako sa kanya.

"Huh?"

"It means..." sabi nya at lumapit pa sa akin kaya umatras ako. "My Miss Prim and Proper."

Napairap na lang ako sa kanya. "Baliw ka ba? Pwede bang lumayo layo ka sakín kapag wala tayo sa bar? Naghihinala na kaya ang kakambal mo!"

"Why? Bakit? Wala naman akong ginagawang masama?" he looked so confused when he asked that.

"Meron!" naiinis kong sabi sa kanya. Talaga bang wala syang ideya? "A playboy like you talking to the Miss Prim and Proper? Of course may mali na talaga sa mundo!"

He chuckled. "We both know that you're not really the Miss Prim and Proper type, right?" sabi nya at pinigilan ko ang mainsulto doon.

"Pwede bang huwag mo akong insultuhi—"

"That's why I'm calling you 'my miss prim and proper'. 'Cause I'm the only one who knows who you really are. So you're mine."

Iniwas ko ang tingin ko sa kanya nang magsimula na namang tumibok ng mabilis ang puso ko. Damn. This is not good. Stop it. Kalmahan mo lang, puso!

"Bababa na ko." sabi ko nang makitang nasa kalagitnaan na nang pagbaba si Joshua.

"Sige. I'll cheer you in case na matakot ka. Go! Go! Daphne! M.M.P.A.P.!" parang baliw na sabi nya. Napairap ako sa kalokohan nya.

"Tumahimik ka na. Huwag mo kong kakausapin." I said. Ni-ready ko na ang sarili ko sa pagbaba.

Medyo mataas nga.

"Bakit?" I heard Apollo asked.

"Baka mahulog ako." wala sa sarili kong sabi habang nakatingin sa baba.

"Don't worry, My Miss Prim and Proper. I'll catch you if you fall."

Naramdaman ko ang pag akyat ng dugo sa mukha ko dahil sa sinabi nya. Sigurado akong namumula ako ngayon! Mabuti na lang at nakatingin ako sa baba kaya hindi nya kita ng buo ang mukha ko.

"How can you catch me if you're here on the top with me?" I said trying not to give a double meaning with the words that he just said.

"I'm a Gallagher, Daphne. I'll be there to catch you when you fall." sabi nya at pinigilan ko ang sarili kong may maramdaman na kung ano man sa pagtawag nya sa pangalan ko. Ito ang unang beses na tinawag nya ako sa pangalan ko ng kaming dalawa lang.

Hindi ko na sya pinansin at nagsimula nang bumaba. Wala naman akong fear of heights kaya hindi problema sa akin kung titingin ako sa baba para makita ang tinatapakan ko. Kung minsan ay nahihirapan pa ako dahil maliit na bato lang talaga ang natatapakan na halos wala pang kalahati ng paa ko ang sukat. Sobrang seryoso ako sa pagbaba dahil konting maling tapak ko lang ay baka maging soul stone nga ang kapalit ko.

"You can do it, Daphne! Konti na lang!" sigaw pa ni Artemis sa akin at napailing na lang ako. Parang naging adventure yata ang pagpunta namin dito.

I don't know what happened. Nang ihakbang ko ang isang paa ko ay ang akala ko ay nasa baba na ako at patag na lupa na ang aapakan ko pero hindi pa pala. Napabitaw ako sa kawayan at halos lumundag ang puso ko palabas ng dibdib ko nang walang matapakan ang paa ko. Napatili na lang ako at hinintay ko ang pagbagsak ko.

"Daphne!" tawag ni Artemis at dinig ko ang takot sa boses nya.

Hinanda ko na ang sarili ko sa sakit pero walang dumating. Instead, I felt an arm wrapped around my around me at sinalo ako. Nang tignan ko kung sino iyon ay nakita ko si Yuriel na tinulungan pa akong makatayo.

"T-thanks." sabi ko at nandoon pa din ang kaba sa nangyari. Hindi naman mataas ang huhulugan ko at malapit na talaga ako sa baba pero magtatamo pa rin ako ng mga sugat kung hindi ko nasalo ni Yuriel.

"Kanina ka pa, ha?" sabi nyang tatawa tawa pa. Imbes na matuwa ay nainis na ako sa kanya.

"Oo at kanina mo pa din ako tinatawanan. Kapag hindi ako nakapagpigil ay lulunurin talaga kita mamaya." nakasimangot na sabi ko na mas ikinatawa nya lang.

"Hindi ko alam na kaya palang magalit ni Miss Prim and Proper!" namamangha pang sabi nya at mas lalo akong napasimangot

"Gago ka ba? Tingin mo sakin, robot?"

"Whoa! You even know some bad words!" sabi nya pa at hindi ko na alam kung nang aasar pa sya o namamangha na talaga.

"Uuuy. Dyan nagsimula ang aso't pusa namin." pagsingit ni Malcolm na may nakakaloko pang tingin sa amin.

Tumawa si Warren. "Ano yun? Hybrid ang anak?"

"Hindi. Patay na yung aso namin. Nilunod kasi nung pusa. Naalala ko sa kanila." Malcolm answered at napailing na lang kaming lahat.

"Tara na." dinig kong sabi ni Apollo na nakababa na pala. Seryoso at madilim ang mukha nya nang lagpasan nya kami at nauna nang maglakad. Hinabol naman sya ni Tiffany.

"Anong nangyari dun?" nagtataakang tanong ni Yuriel habang nakatingin sa likod ni Apollo.

"Baka excited nang maligo?" Malcolm said at napairap ako.

"Hmm.. I think I have an idea." dinig kong sabi ni Artemis kaya napatingin ako sa kanya. Mataman syang tumitig sa akin bago nya tinignan ang kakambal nyang nauna sa paglalakad. "Yep. I think that's it." sabi nya bago sinundan sina Apollo. Ang apat na lalaki na ang nagdala ng mga bag namin at dinig ko ang mura nila para kay Apollo na walang dinalang gamit kahit isa.

I smirked at myself. I think I know why he was acting like that too. Kanina lang sa taas ay nagmamayabang pa sya sa akin na kaya nya akong saluhin kapag nahulog ako. But it was Yuriel who caught me.

I guess that there's still something that you can't do even if your surname is Gallagher.

Vote and comment po. Salamats!

Comment lang po sa mga gustong magpadedicate but please follow me first and vote all the chapters of HFTBW. thanks!

HiroYuu101

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 12

Natigilan kami para titigan ang Hulugan Falls na nasa harapan na namin. Halos lahat kami ay nakanganga sa sobrang paghanga sa kagandahan ng falls na iyon. It feels like we're in a enchanted place because of the scene in front of us. Hindi ko alam na may ganitong lugar pala sa Pilipinas.

"Wow.." wala sa sariling sabi ko dahil sa sobrang pagkamangha.

It was breathtaking.

"I told you. Magugustuhan nyo dito." may pagmamalaki pang sabi ni Tiffany and just this once, I'll agree with her. "C'mon. Doon tayo sa kubo."

Pumunta kami sa isang cottage. Maraming mga cottage pa ang nandoon pero ito yata ang pinakamalaki. As expected of Tiffany. Pumasok kami at doon ay nakita namin ang mga pagkaing nakahanda sa lamesa na nakatakip pa. Hindi ko alam na gutom na pala ako kung hindi lang kumalam ang sikmura ko nang maamoy ko ang pagkain.

"I'm hungry." nakangusong sabi ni Artemis. Natawa si Joshua sa kanya.

"I think we should eat first bago maligo." said Apollo at tumango naman kaming lahat. Mukhang hindi lang ako ang nagutom sa haba ng nilakad namin.

Ganoon nga ang ginawa namin. Matapos namin mailapag ang mga gamit na dala namin ay kumain na kami. Maraming pagkain ang nakahanda at hindi ko alam kung anong pipiliin ko sa sobrang dami niyon.

"Kumain din tayo mamaya pagkatapos natin maligo." sabi ni Warren na punong puno na ng mga pagkain ang plato nya. Pero duda pa rin ako na maubos namin ang nakahain kahit na kumain pa kami mamaya. Sobrang dami talaga eh.

"Ang kaunti naman ng kinuha mo?" puna sa akin ni Yuriel nang makita ang laman ng plato ko nang umupo ako. Isang tasang kanin at isang putaheng ulam lang kasi ang kinuha ko.

"Mabubusog na ako dito." sabi ko at magsisimula na sanang kumain pero bago ko pa magalaw ang plato ko ay may kumuha na noon. "Hey!" pagalit ko pang sabi sa kumuha. But when I looked up, I saw that it was Apollo.

"Ubusin mo 'to." sabi nya at inilagay ang plato nya sa harapan ko. Naramdamam kong napatunganga din si Yuriel sa tabi ko habang nakatingin kay Apollo dahil sa ginawa nya. Magsasalita na sana ako pero umalis na sya para dagdagan ng pagkain ang plato kong kinuha nya sa akin.

Napatingin ako sa platong inilagay ni Apollo sa harap ko. Hindi naman madami pero alam ko pa ring hindi ko iyon mauubos. Hindi naman kasi ako yung tipo na malakas kung kumain.

"Parang ang weird ni Apollo ngayon. Close pala kayo?" sabi ni Yuriel sa tabi ko habang ngumunguya. Hindi ko sya pinansin at nagsimula na ding kumain.

Napapansin ko na parang may nag iiba sa mga ikinikilos ni Apollo patungkol sa akin nitong mga nakaraang araw. He's still teasing me but he's acting... different. Different na hindi ko maipaliwanag.

Nag angat ako ng tingin at nakita ko si Tiffany na nakatitig sa akin. Bumaba ang tingin nya sa kinakain ko at tinignan din si Apollo. Alam kong nakita nya ang ginawa ni Apollo kanina. Alam ko din na naghihinala na sya base sa mga matatalim na tingin na ibinibigay nya sa akin. But I don't care. Na-realize ko na hindi na dapat ako matakot kung paghihinalaan ako ni Tiffany. Bukas na ang huling araw ng pagpapanggap ni Apollo bilang boyfriend nya. At halatang hulog na hulog na sya sa lalaking iyon.

It's making me feel excited on what will Apollo do after tomorrow.

"Eeew. Bell pepper." dinig kong sabi ni Artemis na inilagay pa ang bell pepper sa isang bahagi ng plato nya. Kinuha naman iyon ni Joshua at sya na ang kumain.

"Bell peppers actually tastes good." Joshua said at sang ayon ako sa sinabi nyang iyon.

"Then you should eat all the bell peppers on my plate." Artemis said and she gave all of it to Joshua.

Napangiti na lang ako sa kanilang dalawa. I can see that Artemis is happy that she's with Joshua today. Mukhang hindi naman pala ganoong masama na pumayag ako para makasama nya si Joshua. Of all the secrets that I'm keeping to her, ito na lang ang pambawi ko sa kanya.

Wala sa sariling napatingin ako kay Apollo at nakita ko ang madilim nyang titig sa dalawa. No. Kay Joshua lang pala. May kakaiba sa titig nya. Para bang galit na galit sya pero pinipigilan nya lang iyon para hindi makagawa ng eksena. And it made me wonder if he's just being an overprotective brother or if he's actually keeping

a grudge on Joshua.

Pagkatapos namin kumain at iniligpit na namin ang mga pinagkainan namin. Nag offer pa si Malcolm na sya na daw ang maghuhugas kahit na alam kong pakitang tao lang iyon at labag iyon sa kalooban nya. Nakahinga sya ng maluwag nang sabihin ni Tiffany na ipapahugas na lang daw nya iyon sa katulong nila.

Agad na nagbihis ang mga lalaki ng pampaligo nila. Naka speedo silang lahat at si Joshua lang ang nakasuot ng pang itaas. Ang apat na lalaki ay mukhang pinapakita talaga ang mga katawan nila.

"Let's change na, Daphne." Artemis said at tumango na ako.

Hindi na ako nagulat nang makitang naka two piece si Tiffany. She has the body that every men would want. Kaya naman ang mga lalaki ay madaling naaakit sa kanya kapag ginagamit na nya ang katawan nya.

Artemis and I are wearing rashguards. Mabuti na lang at naimbento ang rashguards kung hindi ay poproblemahin ko talaga kung paano ko maitatago ang mga pasa ko sa braso at sa likod ko.

"Is your watch water-proof?" tanong sa akin ni Artemis habang nakatingin sa relo kong nasa kaliwang pulsuhan ko. Tumango ako kahit na hindi naman talaga water-proof iyon.

I'm wearing a watch everyday to hide my scars from people. Alam ko kasi na tatanungin nila ako kapag nakita nila iyon at huhusgahan. Kaya sa tuwing lumalabas ako ng bahay ay hindi ko nakakalimutan ang magsuot ng relo.

Naunang lumusong sa tubig ang mga lalaki at para silang mga bata kung maglaro doon. Si Tiffany naman ay hindi umaalis sa tabi ni Apollo at nakikita kong sinasadya nyang idikit ang katawan nya sa lalaki. Napairap ako at sabay kami ni Artemis na lumusong sa tubig.

"Omg! It's so cold!" she exclaimed and then she laughed. Nahawa ako sa tawa nya. Hinawakan nya ang kamay ko para kumuha ng suporta sa akin dahil may mga parteng madulas ang batong tinatapakan namin.

"Say cheese!" nagulat kami nang lumapit sa amin si Malcolm at basta na lang itinatapat sa amin ang camera na hawak nya. Umakbay sa akin si Artemis ng nakangiti at ako naman ay nag peace sign habang nakangiti sa camera.

"Selfie naman!" Yuriel said na nakalapit na pala sa amin. Tinawag nya din ang lahat para mag group selfie kami sa cellphone nyang water-proof pa yata.

"Happy Birthday, Tiff!" sigaw pa nila pero hindi kami nakisali nila Artemis at Joshua.

Lumayo ako kay Artemis para mabigyan silang dalawa ni Joshua ng oras. Alam ko na ito lang ang matinong oras na nagkaroon sila ng hindi nagtatago. Lalo pa nga at nandito si Apollo at pinayagan si Joshua na makasama sa amin ngayon. Alam kong kailangan nila ng oras para sa isa't isa kaya umupo na lang ako sa may batuhan doon at pinagmasdan ang lahat.

This place is really beautiful. Napakataas ng talon at nakaka-relax pakinggan ang pagbagsak ng tubig mula doon. Pero pakiramdam ko ay hindi ako nababagay sa lugar na ito. Pakiramdam ko ay isa akong dumi sa kagandahan ng Hulugan Falls.

Napatingin ako kay Tiffany na napatili nang sabuyan sya ng tubig nila Malcolm at Warren. Pinipigilan nya ang dalawa pero patuloy pa din sila sa pagsaboy. Natawa ako dahil parang may balak pa yata nilang lunurin si Tiffany dahil sa ginagawa nila.

Pero nawala ang ngiti ko nang makita kung gaano kasaya si Tiffany. Mabuti pa sya ay nagagawang maging masaya. Mabuti pa sya ay nakakangiti ng ganoon. Ako kaya? Kailan ko kaya magagawang tumawa ng malakas at ngumiti dahil sa sobrang kasiyahan? Siguro ay kapag tinawag na ako ni Mama bilang anak nya. Pero kailan kaya nangyayari iyon?

Why do I have a miserable life?

"Boo!"

Literal na napatalon ako sa gulat nang may manggulat sa akin sa gitna ng pagdadrama ko. Tinignan ko kung sino ang demonyong iyon at nakita ko si Yuriel na

tawa ng tawa sa akin. Sa sobrang inis ko ay sinabuyan ko sya ng tubig na pumasok sa bibig nya kaya napatigil sya sa pagtawa.

"Muntik ko nang mainom yung tubig!" sigaw nya at nainis ako dahil sya pa talaga ang may ganang mainis!

"Eh bakit ba—" napatigil ako. Imbes na mag aksaya ng laway sa pakikipag sagutan ay inirapan ko na lang sya

"Bakit ka kasi nandito? Sali ka samin." he said and I just rolled my eyes.

"Baka nakakalimutan mo na hindi kami magkasundo ni Tiffany?"

"Eh bakit ka sumama?" sasagutin ko na sana sya pero nagsalita ulit sya. "Ah, oo nga pala. Pinasama ka ng magkambal."

Hindi na ako nagsalita. Wala na rin naman akong sasabihin at wala na akong balak makipag usap sa kanya. Kung tutuusin ay ito ang unang beses na lumabas ako kasama ng ibang tao maliban kay Artemis. Ito na yata ang pinakamalaking grupo na nasamahan ko.

Ngayon ko lang din nakausap ang mga kaibigan ni Apollo at masasabi kong mababait naman sila. Iyon nga lang ay alam kong pare-parehong playboy ang apat na magkakaibigan. Napatingin ako kay Yuriel at pinaningkitan sya ng mata.

"Bakit ka nandito? Pinopormahan mo ba ako?" I asked directly. Tama na ang isang taong playboy ang kakilala ko. Hindi ko kakayanin kung may dumagdag pa.

Tumawa si Yuriel. "Hindi. Gusto ko lang makipagkaibigan." he said and I rolled my eyes again.

"Kaibigan my foot."

"Oo nga!" pilit nya pa.

"Ayan na! Ayan na! Lulunurin na nya!" dinig kong sigaw ni Malcolm kaya napatingin kami sa kanya.

Nakatingin na pala sa amin ang lahat at pinapanood kami. Nakita ko ang madilim na mukha ni Apollo at hindi ko talaga alam kung anong problema nya kanina pa. Dinig ko ang pagsipol ni Warren na mukhang inaasar kaming ni Yuriel. Inirapan ko sila at tumayo para bumalik sa may cottage.

"Ay. Hindi nya nilunod?" disappointed pang sabi ni Malcolm pero hindi ko na sila nilingon.

Napabuntong hininga ako nang mapag isa sa kubo. For a moment, I lost myself there. Nakalimutan ko na hindi nga pala ako nagpapapasok ng mga tao sa buhay ko. Dahil ayokong malaman nila ang totoong ako. Ayokong mangdiri sila sa akin. Ayokong makita ang disappointment sa mga mukha nila kapag nalaman nila ang totoo.

Ayokong husgahan nila ako.

"Pinopormahan ka ba ni Yuriel?"

Nagulat ako nang marinig ang boses ni Apollo na mukhang sinundan ako hanggang dito sa cottage. Napatingin ako sa kanya at nakita ko ang galit sa mga mata nya.

"Hindi?" wala sa sarili kong sabi dahil iniisip ko kung anong ikinagagalit nya.

"Hindi? Bakit patanong? Hindi ka sigurado?" inis na sabi nya na mas ipinagtaka ko.

"Bakit ka nagagalit?" I asked. Ngayon ko lang yata sya nakita na nagagalit? Pero hindi ko naman alam kung para saan.

Sa akin ba? Galit ba sya sa akin dahil pinopormahan ako ni Yuriel? Ayaw nya ako para sa kaibigan nya, ganon? Dahil alam nya na hindi naman talaga ako isang Miss Prim and Proper?

Mariing pumikit si Apollo at ilang beses huminga ng malalim na parang kinakalma ang sarili.

"Fuck! Fuck! Fuck!" mahihinang mura nya and I'm pretty sure this time that he's angry at something.

"Galit ka ba sakin?" I asked.

He opened his eyes at my question. Mataman syang tumitig sa akin ng ilang segundo. I stared back and was immediately lost by his piercing blue eyes.

Damn. Those eyes can captivate anyone.

"Fuck. This is not good." sabi nya habang nakatitig pa din sa mga mata ko na mas lalong ipinagtaka ko.

Anong ibig nyang sabihin?

We were just there and staring at the eyes of one another. Ni hindi namin napapansin na tinatawag na pala kami ng mga kasama namin para yayain sa pagligo. It's like we were lost by our own worlds. And I was easily captivated by those piercing blue eyes.

And slowly, I saw the side of his lips rose.

"Damn it. I lost." he said.

"Huh?" tanong kong naguguluhan pero umiling sya.

"The day after tomorrow." sabi nya at doon palang ay alam ko na ang tinutukoy nya. "I'll give you a good show on Monday. I promise, my Miss Prim and Proper."

Binasa nya ang labi nya at humakbang palapit sa akin. Nakatayo sya at nakaupo ako kaya nakatingala ako sa kanya. Hindi ko na nagawang iiwas ang mukha ko nang inilapit nya ang mukha sa akin.

"Ako lang dapat, Daphne. Ako lang." sabi nya bago ngumisi at lumayo sa akin. Tumalikod na sya at bumalik na sa mga kaibigan namin na naliligo.

Naiwan ako doon na nakatulala. Mas lalo ko syang hindi naintindihan. Sobrang magulo ang mga sinabi nya at hindi ko alam kung anong ibig sabihin nya doon.

But why does my heart beating so fast?

Hanggang sa makauwi kami ay iyon ang laman ng isip ko. I know the foreign feeling that I'm having whenever Apollo is around. Pero natatakot akong pangalanan iyon. Natatakot akong kainin ang mga sinabi ko kay Artemis noon.

But I know. I know that Apollo already destroyed the wall that I built long ago. And I'm scared.

I'm scared to admit that I've fallen inlove with the merciless devil named Apollo Gallagher.

Gallagher is pronounced as GAL-LA-HER.

vote and comment please. Thanks!

HiroYuu101

Lady Hiro

Chapter 13

Monday came. Hindi ko alam kung anong mararamdam ko. I was excited but for some reason, there's a part of me that's worrying for Apollo. Hindi ko alam kung anong pinag aalala ko. Alam ko naman na gagawin nya ang deal namin at mukhang sya pa nga ang excited sa hihingin nyang kapalit sa akin.

At may parte din sa akin na kinakabahan kung anong kapalit ang hihingin nya.

"Ang cute natin dito, oh!"

Napatingin ako kay Artemis dahil sa sinabi nya. Nakita kong ngiting ngiti sya habang nakatingin sa cellphone nya. Tumingin sya sa akin at ipinakita kung anong tinitingnan nya sa cellphone nya.

It was a photo of us. Naaalala ko na ito yung lumapit sa amin si Malcolm at basta na lang kami kinuhaan ng picture. Mabuti na lang at nakapaghandapa kami ng pose kaya mukhang hindi biglaan ang kinalabasan.

I smile at the photo. Nakaakbay sa akin si Artemis habang ako naman ay naka-peace sign at pareho kaming nakangiti.

Something tugged my heart while I was looking at the photo. Si Artemis ang unang naging kaibigan ko. Malaki man ang pagkakaiba namin ay hindi naging hadlang iyon sa pagkakaibigan namin. She's different from the other rich kids. Hindi nakakainis ang pagkamaarte nya. Isa nga iyon sa mga katangian nya na nagustuhan ko. She's real. Hindi sya takot ipakita ang totoong ugali nya.

Very unlike me.

"Gagawin ko 'tong wallpaper ng laptop ko." she said.

"Ang panget ko dyan." I said. "Yung picture nyo na lang ni Joshua."

"You're pretty kaya in this pic! And you're more important for me than him." sabi nya na ikinatahimik ko.

She's important for me too. Hindi lang kaibigan ang turing ko sa kanya. Para ko na rin syang kapatid na alam kong kahit kailan ay hindi ako magkakaroon. Kaya ayoko talagang malaman nya ang mga sikreto ko. Ayokong mag iba ang turing nya sa akin. Ayokong kamuhian nya ako. Ayokong pandirihan nya ako. Kaya ginagawa ko ang lahat para sana maging malinis ang imahe ko sa kanya.

This is the reason that I don't want anyone to enter my life. Ganito kasi ako magpahalaga. I'm doing everything to impress them. At kapag nakapasok na sila sa puso ko? Pakiramdam ko ay hindi ko kakayanin kung mawala sila.

"And besides," dinig kong sabi ni Artemis kaya nagputol ang pag iisip ko. "Kaming dalawa ni Joshua ang wallpaper at lockscreen ko sa phone ko." sabi nya sabay tawa habang ipinapakita sa akin ang cellphone nya. Napailing na lang ako. Kaya naman pala.

"Excuse me. Nakita nyo ba si Apollo?"

Napalingon kami ni Artemis sa nagsalita. Nakatayo sa gilid ng table namin dito sa cafeteria si Tiffany kasama ang dalawa nyang kaibigan. Kumpleto na naman ang powerpuff girls.

"No." sabi ni Artemis sabay balik ng tingin sa cellphone nya.

"He's not replying to my texts kasi. Hindi din nya sinasagot ang mga tawag ko." sabi pa ni Tiffany kahit hindi naman namin tinatanong.

"Baka nagsawa na sayo?" Artemis said mercilessly. Wala syang pakialam kung masaktan nya ang feelings ni Tiffany.

"Hindi. Impossible yun. Tumagal kami ng one week kaya imposible." Tiffany said.

"That's the point. Tumagal kayo ng one week and I'm sure na nagsawa na sya sayo. You know that Apollo is a playboy, right?"

Nakita ko ang pagdaan ng sakit sa mukha ni Tiffany dahil sa sinabi ni Artemis. Alam kong nasaktan sya pero hindi nya iyon ipinahalata. Hindi ko alam kung bakit umaasa pa syang seseryosohin sya ni Apollo kung alam nya naman kung gaano iyon kadalas magpalit ng babae.

"Daphne." I heard Tiffany said at napatingin ako sa kanya.

"Alam mo ba kung nasaan si Apollo?" she asked.

Napakunot ang noo ko. Kung hindi alam ni Artemis na kakambal nya kung nasaan si Apollo, lalo naman na ako. Paano nya naisip na alam ko kung nasaan ang lalaking iyon?

"Hindi." I answered. Huminga sya ng malalim at tumango.

"Sige. Kapag nakita nyo, please tell him that I'm looking for him." umalis na din sya pagkatapos nyang sabihin iyon pero umupo silang tatlo malapit lang sa table namin.

Wow. Naghihinala ba sya na nagsisinungaling kami sa kanya?

"Buti naman at tinigilan na ni Apollo ang babaeng yun!" dinig kong sabi ni Artemis at umirap pa kina Tiffany na nakatingin sa pwesto namin.

"Sinabi sayo ni Apollo na titigilan nya na si Tiffany?"

Nagtataakang napatingin sa akin si Artemis nang madinig nya ang kasiyahan sa boses ko noong tinanong ko iyon. Kahit naman ako ay nagtaka sa naging reaksiyon ko. I already know that Tiffany was just our deal so why the heck am I even happy?

Pasimple akong tumikhim para mawala ang emosyon na iyon sa dibdib ko pero huli na dahil nakita ko ang mataman na titig sa akin ni Artemis.

"Tell me, Daphne. There's something going on between you and my twin brother, right? Don't even try to deny it. Kilala ko kayong dalawa kaya alam ko na meron nga."

It was a dead end for me. Hindi ko alam kung anong sasabihin ko dahil hindi ko inaaasahan ang tanong nyang iyon. Kung dati ay nalulusutan ko pa pero ngayon ay mukhang imposible na. Tama sya. Kilala nya kaming dalawa ni Apollo kaya hindi pwedeng hindi nya mapansin iyon.

Damn. What should I do? Ayokong sabihin sa kanya. Sigurado akong malalaman nya

ang lahat kung sasabihin ko ang tungkol sa deal namin ni Apollo. Kung bakit namin kasi umaakto ng ganoon si Apollo kapag magkasama kami kahit may ibang tao. Ang sabi nya ay isisikreto nya ang nalaman nya tungkol sa akin!

Ayoko na sanang dagdagan pa ang kasinungalingan ko sa kanya. But it seems like I have no other choice. Alam kong hindi ako titigilan ni Artemis ngayon hanggang hindi ako umaamin sa kanya.

But it seems like the fate doesn't want me to lie more to my bestfriend.

"Babe!"

Napatigil kaming lahat ng nasa loob ng cafeteria nang sumigaw si Tiffany. Nakatayo sya at nakatingin sa may entrance ng cafeteria kaya napatingin din kami doon ni Artemis. Nakita namin si Apollo doon kasama ang mga kaibigan nya. It was a usual scene for me pero mukhang hindi iyon usual kay Tiffany dahil may ibang babae ang kaakbay ni Apollo.

Maraming estudyante ngayon ang nasa loob ng cafeteria dahil karamihan ay may lunchbreak ng ganitong oras. At tumahimik ang lahat para panoorin sila Tiffany at Apollo.

I smirked at myself. Let the show begin.

"Oh. Hi, Tiff." bati pa ni Apollo kay Tiffany nang makalapit sila sa table nila. At dahil malapit lang sa amin ang table nila ay kitang kita namin ang mga nangyayari.

"What's the meaning of this? Sino ang babaeng yan?!" galit na sabi ni Tiffany at itinuro ang kaakbay ni Apollo.

Pero hindi sya pinansin ni Apollo. Sa halip ay iginala nya ang buong tingin sa cafeteria. Ang akala ko ay tinitignan nya kung nakatingin sa kanya ang lahat pero nang magtama ang paningin namin ay ngumisi sya. I saw him mouthed something at me which I clearly understood.

"Showtime." he said.

"Tiff, this is Niña. Babe this is Tiff." pakilala ni Apollo sa dalawa at nakita kong hinawakan pa nya ang bewang nung Niña.

I felt a pang in my chest while staring at his hand on Niña's waist. And I'm sure that I'm reflecting the look on Tiffany's face while looking at the two of them.

"What the heck is my idiot brother doing?" dinig kong bulong ni Artemis na pinapanood din ang nangyayari sa harap namin.

"Babe?" hindi makapaniwalang tanong ni Tiffany. "What are you talking about, Apollo? I am your babe!" mangiyak ngiyak na sabi nya. Hindi ko alam pero parang naaawa na ako habang nakatingin kay Tiffany. Alam ko kasi ang nararamdaman nya habang nakatingin din ako kina Apollo at Niña.

But, no. This is a part of my deal with Apollo. And it was Tiffany's fault kung bakit nagkaroon kami ng ganoong deal. If she didn't played dirty and used her body just to get to the top one, hindi nya mararanasan ito.

"What? I texted you, right? Hindi mo ba nabasa?" Apollo said with a confused look on his face. Gusto kong matawa.

Magaling din palang umarte ang Gallagher na 'to.

"I thought you didn't mean it. Babe, please. Wag naman ganito. I'll do everything, Apollo. Just don't dump me."

Nakarinig ako nang bulung bulungan matapos ng pagmamakaawang iyon ni Tiffany. I can't believe it myself. Hindi ko alam na magmamakaawa sya ng ganoon sa harap ng madaming tao. And Apollo was just standing there while smirking at Tiffany. Hindi man lang ba sya naaawa?

"Whoa there. Tiff. Bago tayo nagsimula, nag usap tayo. We talked, right? No string attached kapag nagsawa ang isa. At ngayon, nagsawa na ako sayo. So let's stop."

Napatayo na ako nang makitang umiyak na si Tiffany. Balak ko na sanang pigilan si Apollo dahil masyado nang napapahiya si Blossom. I even saw someone recording a video of what's happening. Pero hindi ko natuloy nang mapatingin ako kay Artemis na

seryoso ang mga matang nakatingin sa akin. Para bang binabasa nya kung anong nasa isip ko sa mga oras na 'to.

"Sorry, Tiff." dinig kong sabi nung Niña pero may kasiyahan sa boses nya. "Your time is up. Ako naman, pwede?"

Hindi sya pinansin ni Tiffany at nakatingin lang sya kay Apollo. "Nagtagal tayo ng one week Apollo unlike your other girls. Kaya ang akala ko ay seryoso na ang relasyon natin."

Tiffany was crying when she said that. Nahahabag na nga ako sa kanya dahil rinig na rinig ko ang sakit sa boses nya. But I was shocked when Apollo laughed! He was laughing like there's no tomorrow. There's not even a hint of remorse or guilt for what he did.

Napatitig ako sa kanya habang tumatawa sya. I know. I know that he's a merciless devil when he offered himself at me. Pero ang makita sa personal kung gaano sya kasama ay nakakakilabot.

"You have no idea how evil my twin brother is, Daphne. That's why I warned you. You're my bestfriend and I don't want you to get hurt." I heard Artemis said. Siguro ay nakita nya ang takot sa mga mata ko habang nakatitig sa kakambal nya.

Gusto kong magsalita at sagutin ang sinabi ni Artemis pero hindi ko maalís ang tingin ko kay Apollo na patuloy pa rin sa pagtawa. Na para bang may nakakatawa sa pag iyak ni Tiffany. At wala syang pakialam kung mapahiya ng todo ang babae sa harap ng maraming estudyante.

He really is a devil.

"What makes you think that I want to have a serious relationship from you?" tanong ni Apollo na may bakas pa din ng pagtawa.

"Apollo, please—" Tiffany begged but she was cut off by Apollo.

"No, Tiff. Niña was right. Your time is up. No hard feelings dapat. Sanay ka naman na ginagamit ang katawan mo sa kama, hindi ba?"

"You, jerk!"

I gasped when I saw Tiffany slapped Apollo really hard on the face. Sigurado akong masakit iyon dahil umalingawngaw ang tunog niyon sa buong cafeteria! Nawala ang ngisi sa mukha ni Apollo at nanatiling nakatigilid ang ulo nya. I can tell that he's angry by the look on his face. I was afraid that he'll do something to Tiffany but I saw him smirked when he looked at her again.

"Why? Truth hurts, right?" nang aasar pa na sabi nya. Sasampalin na sana ulit sya ni Tiffany pero nasalag na nya iyon.

"I hate you, Apollo!" Tiffany screamed nang hindi nya muling nasampal ang lalaki at marahas na binawi ang kamay nya. "Makakarma ka rin sa lahat ng mga nagawa mo! Makakahanap ka din ng katapat mo! At kapag nangyari yon? Ako mismo ang unang una tatawa sayo!"

Hindi na nagsalita si Apollo at nanatiling nakangisi lang kay Tiffany kaya wala syang nagawa kundi ang umalis na lang sa cafeteria.

Nanatiling tahimik ang cafeteria at nakatingin lang ang lahat kay Apollo. I saw him massaged his jaw. Yuriel tapped him in the back and asked if he's okay. He nodded.

Tumingin sya sa akin at nagtama ang mga paningin namin. Nakita kong nagdilim na naman ang paningin nya at mukha syang galit. Napaatras ako nang humakbang sya palapit sa akin. Nagmamadali kong kinuha ang bag ko at aalis na sana pero hindi ako hinayaan ni Apollo. Kinuha nya ang kamay ko at hinigit ako palabas ng cafeteria.

Tahimik lang ang mga estudyante habang palabas kami. I saw the stunned look of the students while looking at us. Hindi na ako nagtaka. Sigurado ako kung anong nasa isip nila.

The playboy just took away the Miss Prim and Proper which was very unusual.

--

Vote and comment. Thanks!

Please support my other story too entitled Engagement Chaos. Kamsa.

HiroYuu101

Lady Hiro

Chapter 14

Tahimik lang ako at hindi nagsasalita habang hinihila ako ni Apollo palabas ng cafeteria. Kahit likod nya lang ang nakikita ko ay alam kong galit sya dahil sa higpit ng pagkakahawak nya sa kamay ko. Para bang hindi nya ako binibigyan ng pagkakataon na makawala at dapat ay sumunod lang ako sa kanya.

Nakarating kami sa parking lot at pinatunog nya ang lock ng kotse nya. He opened the passenger's door and I don't need him to tell me what I had to do. Mabilis akong pumasok sa loob ng sasakyan nya at ikinabit ang seatbelt ko. Ilang sandali pa ay sumakay na rin sya sa driver's seat at binuhay ang makina ng sasakyan.

Kahit na gustong gusto kong magtanong kung saan kami pupunta ay hindi ko magawa. Nakikita ko kasi na umiigting ang panga nya sa galit at natatakot naman akong magtanong dahil baka sa akin nya ibunton ang galit nya.

Naaalala ko ang Mama ko sa mga taong may galit ang mga mukha. At natatakot ako dahil baka kagaya ni Mama ay saktan din nila ako nang dahil sa galit nila.

Kung hindi ko nakita kung paano walang awang tinawanan ni Apollo si Tiffany kanina ay baka hindi pa ako natakot sa kanya kahit na ganito sya ngayon. But after what I witnessed earlier? Everything changed.

Napansin ko na namumula ang kanang pisngi nya. Saka ko lang naalala na iyon ang pisnging sinampal ni Tiffany kanina. Napangiwat ako. That must've really hurt.

Nakita kong itinigil ni Apollo ang sasakyan sa parking lot ng building ng condo unit nya. Kahit na kinakabahan ako sa mga pumapasok sa isip ko ay hindi pa din ako nagsalita nang pinagbuxan nya ako ng pintuan ng kotse nya.

Pakiramdam ko ay lalabas na ang puso ko sa dibdib ko sa sobrang kaba nang sumakay kami sa elevator. Hihingin nya na ba ang kapalit sa paggamit ko sa kanya? But why here? He said that no sex, right? So why the hell are we going to his condo unit?

Napaigtad ako nang tumunog ang elevator hudyat na magbubukas na. Halos hindi ko na maihakbang ang mga paa ko para lumabas kaya nauna si Apollo sa akin. He glanced at me when I didn't follow him and saw him clenched his jaw. That's why I forced myself to step out of the elevator.

Binuksan nya ang pinto ng unit nya at pumasok kami doon. Isinarado nya ang pinto at dire-diretso syang umupo sa sofa na nandoon. Habang ako ay nanatiling nakatayo sa may pintuan.

"You're so quiet." narinig kong sabi sa akin ni Apollo. Tinignan ko sya at nakita ko ang nagtataka nyang mga mata sa akin. "Come here."

He motioned me to sit on the space beside me but I shook my head. Nakikita ko pa din kasi ang galit sa mga mata nya.

"Galit ka." maliit ang boses na sabi ko. Kinagat ko ang pang ibabang labi ko at tumungo. Natatakot akong makita ang galit nyang mukha.

I heard him sighed. Pagkatapos ay narinig ko ang mga yabag nya palapit sa akin. I saw his foot in front of me but I didn't look up. Hanggang sa hinawakan nya ang magkabilang balikat ko at hinuli ang mga mata ko.

"I'm not. Naiinis lang ako. Ang sakit kasi ng sampal ng babaeng 'yon." narinig kong sabi nya at ngumuso ako para pigilan ang mapangiti.

Ayan. Karma ang tawag dyan. Gusto kong sabihin iyon pero naalala ko na ako din pala ang dahilan kaya nasampal sya.

Iginiya nya ako palapit sa sofa at pinaupo ako doon. Pumasok sya ng kusina at ilang sandaling nanatili doon. Pagbalik nya ay nakita kong may dala na syang ice bag. Umupo sya sa tabi ko at sinimulang idampi ang ice bag sa namumula nyang pisngi.

"Dammit. Gawa yata sa bakal ang kamay 'non!" inis na sabi nya habang ngumingiwi sa sakit. "Hindi kasama sa deal natin ang masampal ako!" he said and then he glared at me.

Ang kaninang takot ko ay nawala na lang bigla. Sa halip na matakot sa matalim na tingin nya ay tinawanan ko sya. Kinuha ko ang ice bag sa kanya at ako na ang nagdampi noon sa may pisngi nya.

"Kasalanan ko ba kung hindi ka magaling umilag?" natatawa kong sabi sa kanya habang marahan na idinadampi ang ice bag sa namumula nyang pisngi. At dahil sanay na akong nasasaktan at nabubugbog ay alam kong mag iwan ng pasa sa mukha ni Apollo ang pagsampal na ginawa ni Tiffany.

"I didn't expect her to slap me! Damn, ayokong magkapasa sa mukha!" sabi nya na mas ikinatawa ko.

"I can trace her hand on your face, oh!" tuwang tuwang sabi ko dahil nakikita ko talaga ang bakat ng kamay ni Tiffany sa pisngi nya. "When karma literally slaps you hard." sabi ko at saka bumunghalit ng tawa.

Tawa lang ako ng tawa sa nangyari sa kanya. Ito ang unang beses na tumawa ako ng ganito. Somehow, it felt really good. Siguro ay masaya rin ako dahil hindi naman pala sa akin galit si Apollo. Ang akala ko kasi kaya hinila nya ako palabas ng cafeteria kanina ay dahil gagantihan nya ako sa pagsampal sa kanya ni Tiffany.

Ang akala ko ay maiinis sa akin si Apollo dahil tinatawanan ko sya pero nakita ko na nakatitig lang sya sa akin. Mukhang kanina pa sya ganoon. Napatigil ako sa pagtawa dahil nailang ako sa paraan ng pagtitig nya sa akin.

"B-bakit?" tanong ko na nang hindi na nakayanan ang pagkailang.

Ilang segundong nanatili pa ang titig nya sa akin bago nya ako sinagot.

"This is the first time that I saw you laugh and smile. A smile that is so genuine."

Napaiwas ako ng tingin dahil sa sinabi nya. Hindi ko alam na napapansin nya sa akin ang mga bagay na iyon. At tama sya.

Pero kung napansin nya iyon, ibig sabihin ay inoobserbahan nya ako?

"Kailangan ko pa palang masampal para makita ang totoong mga ngiti mo." dinig kong sabi nya kaya napatingin ako sa kanya. At hayun na naman ang mga titig nya.

I think I'm addicted to those piercing blue eyes.

"Fuck!"

Nagulat ako nang madinig ko ang mura nya dahil napadiin ang pagkakadampi ko sa ice bag sa pisngi nya. Natataranta kong binitawan iyon at hinawakan ang pisngi nya na mas ikinangiwi nya.

"Hala! Shit! Are you okay?" natataranta kong tanong sa kanya. Hindi ko alam kung kukunin ko ba ulit ang ice bag at ipagpapatuloy ang pagdampi noon sa pisngi nya o hahayaan na sya na lang ang gumawa noon.

"I'm fine. I'm fine." sabi nya at kinuha ang ice bag at ibinigay iyon sa akin. Nag aalangan na kinuha ko iyon at pinagpapatuloy ang ginagawa ko kanina.

Natahimik kaming dalawa. Maingat kong idinampi ulit ang ice bag sa pisngi. Dahan dahan ang ginagawa ko dahil baka masaktan sya ulit. Pinagpapawisan ako ng malamig dahil ramdam ko ang mga titig nya sa akin.

My heart beats so fast again because of his stare. Naramdaman ko din na umakyat ang dugo sa mukha ko dahilan ng pamumula ko. Nanalangin ako na sana ay hindi iyon mapansin ni Apollo pero mukhang hindi nadinig iyon dahil nakita kong tumaas ang isang sulok ng labi nya.

"You're blushing." he said huskily and I felt my face blushed more. Mabilis akong umiling.

"Hindi. Mainit lang dito." pinatapang ko ang boses ko nang sabihin ko iyon pero mahina pa rin ang pagkakasabi ko noon.

"Hmmm." I heard Apollo said and he smirked more.

I gasped when I felt his hand on my back and he pulled me closer to him. Nanlalaki ang mga mata ko nang mapatingin sa nakangisi nyang mukha. I tried to put my hand on his chest to push him pero mas lalo lang yatang napaso ang katawan ko dahil sa ginawa kong iyon.

"Liar." he said. Bumaba ang tingin nya sa mga labi ko at napalunok na ako. He licked his lower lip like he was enjoying himself. "Hihingin ko na ang kapalit ng ginawa ko sayo." he whispered.

Napalunok ako at napatingin na din sa mga labi nya. "A-anong kapalit?"

My breathing hitched when he leaned towards me. Halos gahibla na lang ang

pagitan ng mga labi namin at kaonting galaw lang ay magdadampi na iyon. Kaya ginawa ko ang lahat para hindi ako gumalaw ng kahit kaunti.

I heard him chuckled before he smirked again.

"Date me, my Miss Prim and Proper. Simple as that."

Vote and comment please. Thanks!

HiroYuu101

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 15

"Ayoko."

Iyon ang sagot na ibinigay ko kay Apollo sa hinihingi nyang kapalit. Kung alam ko lang na iyon ang hihingin nya edi sana ay hindi na ako pumayag na gamitin sya.

"Figures." I remember him saying and then he laughed. Mukhang alam nya naman pala na tatanggihan ko ang gusto nya.

Ayoko lang ng ganoon. I never dated anyone in my life. Pero alam ko na hindi ganito ang tamang simula. Hindi dahil may nararamdaman lang ako para sa kanya ay papayag na ako. I don't know. It just feels so wrong.

Parang hindi ko binibigyan ng respeto ang sarili ko kung papayag ako sa kapalit nya.

Kulang ako ng pagmamahal at respeto sa buhay ko. Hinahanap hanap ko iyon. Kaya nga ginagawa ko ang lahat para respetuhin ako ng ibang tao kahit kaunti. Gusto ko kasing maranasan iyon. Na kahit kailan ay hindi ibinigay sa akin ng sarili kong ina.

At alam kong kapag pumayag ako kay Apollo ay mababalewala ang mga ginawa ko. And I don't want that. Kahit na desperado akong maramdaman iyon, ayoko pa ring alisin ang respeto ko sa sarili ko.

It's a good thing na hindi ako pinilit ni Apollo. Iniba nya ang agad ang kapalit na hinihingi nya. And this time, I agreed. Mas madali naman iyon kaysa sa "i-date" ko sya.

"My Miss Prim and Proper!"

Hindi ko na kailangang lingunin pa ang tumawag sa akin dahil kilalang kilala ko kung sino iyon. Sya lang naman ang tumatawag sa akin sa ganoong pangalan.

"Wait up." sabi nya nang makahabol sa akin. Sinabayan nya ako sa paglalakad.

"Bakit?" tanong ko na hindi tumitingin sa kanya at mas binilisan ang paglalakad ko nang makita na maraming mga estudyante ang napapatingin sa amin.

Of course. Mag titinginan talaga sila sa amin. Matapos ba naman ng eksenang ginawa ni Apollo kahapon sa cafeteria. Kumalat ang balitang iyon sa buong university. And I don't know but the number of the girls who admired him just doubled because of what happened. I have no idea what is wrong with their brain.

Pero ako din naman ay nagugustuhan na si Apollo kaya wala akong karapatan na magsalita ng ganoon sa kanila.

But I was different from them. Hindi ako lantaran kung magpakita ng pagkagusto sa kanya. At kung kaya kong dalhin hanggang kamatayan ang pagkagusto kong ito nang walang ibang nakakaalam ay gagawin ko.

"Pasabay. Magla-lunch na kayo ni Artemis, right?" he said. Nakikita ko sa gilid ng mga mata ko na nakatingin lang sya sa akin. Wala syang pakialam kung may mabunggo man sya. Pero wala naman syang nabubunggo dahil ang mga estudyante na mismo ang umiiwas sa daraanan nya.

Ramdam ko ang mga titig sa amin ng mga estudyante. Unfortunately, kasama ding kumalat sa balita ang ginawang paghila sa akin ni Apollo palabas ng cafeteria at hindi na kami bumalik. I can see the confusion in every students eyes. Alam kong gusto nilang magtanong but since Apollo and Artemis are a Gallagher, hindi nila iyon magawa.

"Oo." sabi ko na mas pinabilis pa ang paglalakad pero parang wala ding silbi dahil nakakahabol si Apollo. Sa tangkad ba naman nya.

"Pasabay ako." he said. Hindi na ako nagsalita. Alam ko namang pipilitin nyang sumabay kahit na tumanggi ako.

This is what he asked for. Ang kausapin ko sya kahit na nasa university kami. Alam nya kasi na umiiwas ako sa kanya dito dahil sa pagiging Miss Prim and Proper ko at sa pagiging playboy nya. Alam ko kasing hindi maganda kung makikita kaming magkasama.

Tinanggihan ko ulit iyon pero hindi na sya pumayag at pinapili ako sa dalawa. Kung ide-date ko sya o kung kakausapin ko sya sa loob ng university at hindi lang sa bar. At yung pangalawa ang pinili ko.

Walang reaksiyon na makikita sa mukha ko habang naglalakad kami ni Apollo papunta sa cafeteria. Sya naman ay nagkukwento ng mga bagay pero wala doon ang isip ko kundi na kay Artemis. Natatakot ako na baka kung anong sabihin nya kapag nakita kaming magkasama ni Apollo. At alam ko na pipilitin nya talaga akong magpaliwanag ngayon.

Nang makapasok kami ng cafeteria ay kaagad kong natanawan si Artemis. Noong una ay nakangiti sya sa cellphone nya pero nang makita kami ni Apollo na magkasama ay nawala iyon. Napalitan ng kaguluhan at pagtataka ang mga mata nya.

"Yow, lil sis." bati pa ni Apollo. Nakita kong kumunot ang noo ni Artemis.

"Why are you here?" she asked.

"Sasayaw ako dito sa cafeteria." Apollo said sarcastically. Inirapan sya ni Artemis.

Nagsimula silang magbangayan sa harapan ko. Mukhang normal lang lang sa kanila ang ganito kapag nagkikita sila. Apollo's always teasing Artemis everytime he saw her. At si Artemis naman, bilang may pagkamasungit ay naiinis sa pang aasar ni Apollo.

But I know, that this is how Apollo shows his love to Artemis. This is how he shows that he cared for his twin sister. Kahit na wala akong kapatid ay alam ko na madalas talagang nag aasaran ang mga magkakapatid. Kaya kung minsan ay naiinggit din ako. I'm an only child. And I'm pretty sure that I will never have a sibling in this lifetime.

"Daphne, bakit mo kasama si Apollo?"

Napatingin ako kay Artemis nang marinig ko ang tanong nya. Nakita ko sa mga mata nya na gusto nyang marinig ang sagot ko, ang totoong sagot ko pero nahihirapan akong ibigay iyon sa kanya.

"Nakita ko syang naglalakad and I decided to go with her. Nagugutom na din ako." si Apollo ang sumagot ng tanong ng kakambal nya.

Nakita kong sumimangot si Artemis. Mukhang hindi sya kumbinsido sa paliwanag ng kakambal nya. Kinabahan ako nang iniligpit ni Artemis ang mga gamit nya at tumayo. Ang akala ko ay iiwan nya na lang kami doon ni Apollo pero nagkamali ako. Hinawakan nya ako sa kamay at hinigit ako palabas ng cafeteria.

Dejà vu. Mahilig pa lang manghigit ang magkambal na Gallagher na 'to.

"Hey! Saan kayo pupunta!" sigaw sa amin ni Apollo at akang susundan kami pero nagsalita si Artemis.

"Comfort room!" she said.

Hindi ako nagsasalita habang hinihila ako ni Artemis. Pakiramdam ko ay naulit ang nangyari kahapon. Iyon nga lang ay si Artemis ang humihigit sa akin ngayon imbes na si Apollo.

"Labas." nagulat ako sa inutos ni Artemis sa dalawang estudyante na nag aayos sa harap ng salamin pagkapasok namin ng comfort room. This is the first time that I saw Artemis use her advantage as a Gallagher.

Kaagad na lumabas ang dalawang estudyante na nag aayos sa loob. Binuksan ni Artemis ang lahat ng cubicle sa loob. At nang makita na wala ng ibang tao doon ay ini-lock nya ang pinto ng comfort room.

Sumandal sya sa lababo doon at seryosong tinignan ako.

"Talk." she said.

I know what she meant by that. Siguro ay sobrang kuryoso na talaga sya kaya gumawa sya ng paraan para makapag usap kaming dalawa.

"Tungkol saan?" I asked even if I know what she wanted me to talk about. Naghahanap lang ako ng tamang mga salita para masabi sa kanya ang lahat.

"Will you still deny it, Daphne? About what happened yesterday. And now, I just saw you together with my twin brother. Don't tell me that it was just a coincidence."

It was obvious that she's losing her patience. Mukhang naubos ko na yata ang pasensya nya sa patuloy na pagsisinungaling ko tungkol sa aming dalawa ni Apollo. Pero anong gagawin ko? Ayoko pang malaman nya ang lahat.

I don't want to lose her.

"Open the door! I need to pee!"

Sabay kaming napalingon ni Artemis sa pinto nang marinig namin na may kumakatok doon. Napatingin ako kay Artemis at humalukipkip lang sya.

"Go find another comfort room to use!" sigaw ni Artemis at biglang nawala ang kumakatok. Mulí nya akong binalingan gamit ang seryosong mga mata. "Well, Daphne? I'm waiting."

Napayuko ako at kinagat ang pang ibabang labi ko. Hindi pa ako handang sabihin sa kanya ang lahat.

"I can't tell you." I said softly. Nakita kong napatayo sya ng diretso at hindi makapaniwalang tumingin sa akin.

"What?"

"I can't tell you, Artemis. Not now."

Mukhang hindi nya inaasahan ang sinabi ko. Litong lito ang mukha nya at hindi alam ang gagawin. Matapos ang ilang segundo ay nakita ko ang sakit sa mga mata nya.

"But I'm your bestfriend!" she said. I inhaled deeply to get rid of the tightness of my chest.

"Kaya nga, Artemis. Hindi ko pa kayang sabihin sayo ang lahat. Ayokong husgahan mo ako."

"Do you really think that I'm going to judge you, Daphne?" dinig ko ang sakit sa boses nya nang sinabi nya iyon. "Ganoon ba ang tingin mo sa akin?"

Umiling iling ako at pinigil ko ang mapaiyak habang nakatingin sa mukha nya. I can clearly see how hurt she was. It was like she can't believe that there's something that I'm not telling her when she told me everything.

"I'm your bestfriend, Daphne. You're like a sister to me. So please, if there's something going on with your life, please tell me. I want to help you. But you have to tell me everything first."

Gusto kong sabihin sa kanya ang lahat sa pagkakataong iyon. Alam kong gagawin nya ang lahat para makatulong sa problema ko. I know that she will. She's my bestfriend and I know everything about her. Kaya alam na alam ko ang gagawin nya.

Pero sa tuwing maiisip ko si Mama at ang mga isinusumbat nya sa akin, naduduwag ako. Natatakot akong makita sa mga mata ni Artemis ang panghuhusga. Ang pandidiri. Totoo naman ang lahat ng sinabi ni Mama sa akin. Na ako ang may kasalanan kung bakit nasira ang buhay nya. Kami ng demonyong lalaking iyon. My father is a devil and that means that I'm a devil's daughter.

I can't help but to cry. Gulong gulo na ako. I was torn between my friendship with Artemis and losing her. I cried with the feeling how helpless I was.

"Daphne.." Artemis said softly. I heard her sighed before she walked towards me and hugged me.

Umiyak ako sa mga balikat nya. Ito ang unang beses na umiyak ako sa harap ng ibang tao. Maliban kay Mama. At ngayon, hahayaan ko muna ang sarili ko na maging mahina sa harap ni Artemis.

"Apollo discovered one of my secrets, accidentally." I said in between my sobs. "At ayokong malaman mo iyon sa ngayon, Artemis. I'll tell it to you someday, but not now. Not now, please."

"Sshh.." hinagod nya ang likod ko at mas lalo akong napaiyak.

"You're so important to me, Artemis. And I don't want to lose you. Hindi ko pa kayang malaman mo iyon. Not now. Not so soon."

"It's okay. I understand." she said like she understood everything. "Hindi na kita pipilitin. But please, always remember that I'm here for you. You're important to me too, Daphne. Remember that."

I nodded. Humiwalay ako sa kanya at pinunasan ang mga luha ko. Artemis was just staring at me while I was wiping my tears. Nakita ko ang ngiti nya nang matapos ako.

"Let's go?" she asked and offered her hand. Ngumiti ako pabalik at hinawakan ang kamay nya.

"Let's go."

Miss ko na bestfriend ko :(
Vote and comment please. Thanks!

HiroYuu101
Lady Hiro

- - - - -

Chapter 16

"Anong topic nyo sa World Literature kanina?"

Saglit kong sinulyapan si Apollo na nakaupo sa harap ko. Nakapangalumbaba lang sya at nakatitig sa akin. Pasimple akong tumikhim at muling ibinalik ang tingin sa librong binabasa ko.

"Greek Mythology." I answered.

Nagulat ako nang bahagya nyang hampasin ang table. At dahil tahimik dito sa loob ng library ay pansin na pansin ang paghampas nya. Mabilis kong inilibot ang tingin sa paligid at nakitang nakakaagaw kami ng atensyon.

"Kami din!" malakas pang sabi ni Apollo na walang pakialam kung nakakaistorbo sya. Palibhasa kasi hindi sya nagbabasa ng libro. Sinubukan ko pa nga syang bigyan ng libro na mababasa dahil nakatunganga lang sya kanina pa pero tinanggihan nya. Mukha pa syang nandidiri habang nakatingin sa libro.

"Ang ingay mo!" saway ko sa kanya gamit ang mahinang boses pero hindi nya ako pinansin.

"Tungkol sating dalawa din ba ang lesson nyo?" he asked. Napakunot ang noo ko. Ano bang pinagsasabi nito? Paano kami magiging lesson sa world literature?

"Huh?"

"About Daphne and Apollo!" malakas pa rin na sabi nya. It was obvious that the students were bothered by Apollo but they can't do anything about it. Kung kay Artemis ay medyo nakakapalag pa sila, kay Apollo ay hindi na. Kaya kahit na nag iingay ang isang 'to dito sa loob ng library ay wala silang magawa. Maging ang librarian ay hindi din sinisita si Apollo.

"Oo!" pabulong kong sabi. I leaned forward so he can hear me. "Parehas lang naman kasi tayo ng prof sa world lit.! At tsaka, pwede bang hinaan mo ang boses mo?"

Mukha syang nagtataka sa ginagawa ko pero ilang sandali ay nakita ko ang pagngisi nya. Ako naman ngayon ang nagtaka kung bakit sya nakangisi at tatanungin ko na sana sya nang inilapit nya rin ang mukha nya sa akin.

"You didn't tell me that being inside the library is so exciting." he whispered while staring right at me. Hindi agad ako nakagalaw dahil nahulog na naman ako sa mga mata nya.

Damn. Those piercing blue eyes should be illegal.

Tumikhim ako at mabilis na lumayo na parang walang nangyari. Napatingin ako sa kanya na bumalik na din sa dating pwesto pero nakangisi pa din. Inirapan ko na.

"What about World Lit.?" pagbabalik ko sa topic namin kanina.

"Ah!" he exclaimed. Napabuntong hininga ako. Mukhang wala talaga syang plano na hinaang ang boses nya. "Because of greek mythology, I am now sure that we're meant to be."

Naramdaman ko ang pag akyat ng dugo ko sa mukha ko. Sigurado akong namumula na ako ngayon. Napapansin ko na mabilis akong namumula sa mga sinasabi ni Apollo. Ganun ko ba talaga sya kagusto?

Pasimple kong itinaas ang librong hawak ko at itinakip iyon sa kalahating mukha ko. Ayokong malaman nya na ganito ang epekto nya sa akin. Baka mas lalo nya lang akong asarin.

I tried to gain my composure and looked at him with no emotions in my face.

"Baka nakakalimutan mo na naging laurel tree si Daphne dahil ayaw nya kay Apollo." I said.

Kaagad kong nakita ang pagsimangot ng mukha nya. Pinigilan ko ang mapangiti. Meant to be pa kasi syang nalalaman eh hindi nga nagkatuluyan yung dalawa.

In Greek Mythology, Eros shot Apollo a golden arrow of love so he can fall inlove with Daphne, but Eros shot Daphne a lead arrow of indifference so she'll hate Apollo. She asked for help so she can avoid the God of Light and her father turned her into a Laurel tree. Apollo, being devastated by his first love, swore that he still would honor her in his own unique way: he would wear a crown of her leaves, and the laurel tree would become a symbol of victory for all time.

"Kung hindi pinana ni Cupid si Daphne para kamuhian si Apollo, sigurado ako na magkakatuluyan sila!" giit nya pa.

"Anong Cupid? It's Eros. Cupid if roman mythology but since we're talking about greek mythology, it should be Eros." paliwanag ko

"Pareho lang silang namamana!" katwiran nya pa. Inirapan ko na lang. Alam kong hindi din naman papatalo ang lalaking 'to. "It was his fault why Daphne didn't love Apollo!"

"Ano bang pinaglalaman mo?" naguguluhan kong tanong sa kanya. Hindi ko alam na ganito ang magiging epekto sa kanya ng kwento nila Daphne at Apollo. "Eros just wanted to teach Apollo a lesson!"

"Well, I don't need him to teach me a lesson!" sabi nya at hindi ko na talaga sya maintindihan. "Hindi ko hahayaan na mangyari sa atin kung anong nangyari sa kanila."

Bumilis ang tibok ng puso ko dahil sa sinabi nya. Seryoso ang mga mata nya na nakatingin sa akin at hindi ko maiwasan ang tingin nya. Hindi ko alam kung inaasar nya pa rin ba ako ngayon o seryoso na sya. It was just a part of our lesson in World Literature pero bakit napunta sa ganito ang usapan namin?

"'Cause I'm pretty sure that I got hit by his arrow again." he whispered. At dahil tahimik sa loob ng library ay rinig na rinig ko iyon kaya mas dumoble ang bilis ng tibok ng puso ko.

It's like he just confessed his feelings to me. Hindi nga lang direct to the point. Does that mean that we feel the same way? O nag a-assume lang ako?

Pagkatapos ng naging deal namin kay Tiffany ay hindi na ulit sya nagkaroon ng babae. Which is very unusual. Ang mga kaibigan nya ay tinatanong na din ako kung kami na ba daw ni Apollo dahil palagi nila kaming nakikita na magkasama. Ewan ko ba pero palagi akong nahahanap ni Apollo. Kahit saan ako magtago ay nahahanap nya ako.

Nakita kong sumandal si Apollo sa upuan nya at tumitig lang sa akin. Ibinalik ko ang mga mata ko sa libro ko. Sinubukan kong magbasa pero walang pumapasok sa utak ko. Ramdam na ramdam ko ang mga titig nya sa akin at hindi ako mapakali.

"Hindi nagrereply si Joshua!"

Nakahinga ako ng maluwag nang dumating si Artemis pero mukhang problemado naman sya. Nakasimangot syang umupo sa tabi ko at tinignan ng masama ang cellphone nya.

"It's been two weeks since we last saw each other! I miss him na!" naiiyak na sabi nya at napatingin na naman sa gawi namin ang mga estudyante. Ngayong dalawang Gallagher na ang kasama ko ay wala na talaga silang magagawa sa ingay na ginagawa

ng magkambal.

"I told you that Joshua is not a good man." ang paulit ulit na sabi ni Apollo. Halos araw araw nya yatang sinasabi iyon kay Artemis.

Artemis glared at him. "It's your fault! Kung hinahayaan mong magkita kami edi sana hindi ko sya mami-miss!"

"Hinayaan kitang makipag-relasyon sa kanya. But I won't let you date him under my watch!"

"Under your watch eh it's like you're following me to know if I'm meeting Joshua!" humalukip si Artemis. "Hindi naman kita pinapakialaman kung marami kang babae! It's so unfair!"

"I'm a guy! It's normal for me to bed different girls!"

"Bakit si Kuya Helios? He's loyal to Carmilla!"

"Natural! Fiancee nya yun, eh! Eh ako? I'm single." pagmamalaki nya at bumirit pa sya. "'Cause I'm free to do what I want, to be what I want any old time. And I'm free to be who I choose to get my booze any old time."

Sabay kaming napairap ni Artemis. I get it. Isa yata sa talento ng mga Gallagher ang may magandang boses. Kahit si Artemis ay magaling kumanta. At habang tumatagal at lumalabas ang kakulitan ni Apollo, nagugulat ako kapag bigla bigla na lang syang kumakanta.

"Yow, Apollo. Nagiging tambayan mo na 'tong library, ah?"

Napabuntong hinanga ako ng malakas dahil dumating ang mga kaibigan ni Apollo. Mukhang kailangan ko nang maghanap ng ibang lugar para makapagbasa kapag kasama ko sila. Ang akala ko may sasabihin lang sila kay Apollo pero nagulat ako nang magsiupo sila sa mga bakanteng upuan na nandoon.

"Ano 'yang binabasa mo?" tanong ni Yuriel na katabi ko sa kaliwa. Si Artemis na nasa kanan ko ay tumingin ulit sa cellphone nya at mukhang hinihintay ang reply ni Joshua.

Simula nang palagi kong nakakasama si Apollo ay nasanay na rin ako na nakasunod ang mga kaibigan nya sa kanya. Kaya naman parang nasali na rin kami ni Artemis sa grupo nila.

"Blood of Olympus." I answered him sabay balik ulit sa pagbabasa.

"Oh! Hindi ko pa 'yan nababasa! Pwedeng pahiram pagkatapos mo?" Yuriel said. Tinignan ko sya at tumango ako.

Nalaman ko na mahilig din palang magbasa si Yuriel ng mga libro. Nakakatuwa nga dahil kung minsan ay nagkukwentuhan kami ng mga librong nabasa na namin. Pero nakakainis lang kapag nalaman nya na may librong gusto kong basahin na nabasa nya, sasabihin nya sakin ang pinaka plot twist ng kwento.

Talk about being a spoiler.

"Tapos na ako." sabi ko at binigay sa kanya ang libro. Ngiting ngiti nyang tinanggap iyon. "Magigising si Gaea dahil sa nosebleed ni Percy."

Kaagad na nawala ang ngiti nya at sinimangutan ako. "Spoiler!" inis na sabi nya pero nagpatuloy ako.

"Si Leo mapupunta ulit sa island ni Calypso. Yun yung tinutukoy sa 'an oath to keep with a final breath'"

"Stop! Nakakahiya naman. Sana kinuwento mo na from the start!" inis na sabi ni Yuriel at napatawa na ako.

"Ang tagal na ng librong yan! Kasalanan ko ba kung hindi mo pa nababasa?" gaya ko sa sinasabi nya kapag nang-i-spoil din sya sa akin.

Ang karma nga naman.

"Yuriel, move away from her."

Napatigil kami nang marinig ang seryosong boses ni Apollo. Napatingin ako sa kanya at nakita ang madilim nyang titig sa amin. Sa gilid ko ay nakita ko din na napaangat ang ulo ni Artemis at nagtataakang napatingin sa kakambal nya pero nang tinignan nya ako ay tumango tango sya at ibinalik ang tingin sa cellphone. Ang mga kaibigan naman ni Apollo ay napatahimik din.

Naalala ko na ganito din ang sinabi nya noong tumabi sa akin si Gray sa bar. Madilim din ang tingin nya sa amin noon na para bang galit sya. Kagaya na lang ngayon.

Kaagad naman na tumayo si Yuriel at lumipat ng pwesto sa tabi ni Malcolm.

Natatawang tinapik na lang ni Warren ang balikat nya.

"I thought I already told you, Daphne. Ako lang dapat, hindi ba?" Apollo said and I nodded absentmindedly when I saw how dead serious he was. Kahit na hindi ko alam kung anong ibig sabihin nya doon.

Sya lang dapat? Ang alin? Kahit noong nasa Hulugan Falls kami ay hindi nya ipinaliwanag kung anong ibig sabihin nya doon.

I heard Artemis giggled beside me but she didn't say anything. Napatingin ako kay Apollo at nakita ang seryoso nyang mga mata bago sya nagsalita.

"We will change what happened on greek mythology, my laurel. And I won't let it happen again."

Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 17

Please read the author's note at the end of this chapter.

--

"Miss na miss ko na talaga si Joshua." mangiyak ngiyak na sabi ni Artemis pagkalabas namin sa huling klase namin sa araw na iyon.

I glanced at her. Mukha talaga syang pinagsakluban ng langit at lupa sa itsura nya ngayon. Hindi ko na nga sa kanya mahanap ang pagiging isang Gallagher dahil sa ayos nya. Pero ang mga estudyante ay mukhang mas iniilagan sya ngayon. Kitang kita naman kasi talaga na hindi sya pwedeng batiin ng kung sino man sa mukha pa lang nya na nakasimangot.

"Hindi pa rin ba kayo nagkikita?" I asked. Mas lalong sumimangot ang mukha nya.

"How can I see him when Apollo is everywhere! May mata yata sya sa buong university na 'to!"

That's what she's always telling me. Pumayag si Apollo na makipag-relasyon sya kay Joshua pero huwag lang daw silang makikita na magkasama. Artemis thought that it was easy if Apollo finally approved of their relationship. Pero mas lalong humigpit yata ngayon si Apollo. Hindi na sila nagkikita kahit pasikreto lang. Hindi kagaya noon.

Kapag balak na magkita nila Artemis at Joshua ay palaging sumusulpot si Apollo kaya hindi natutuloy ang date nila. Sa hula ko ay pinapabantayan din ni Apollo ang kakambal nya sa mga kaibigan nito. At kapag magkikita ang dalawa ay saka nila tatawagin si Apollo.

"Help me, Daphne, please. Gustong gusto ko na talagang makita si Joshua." pagmamakaawa pa sa akin ni Artemis.

"Anong gagawin ko?"

"I-date mo si Apollo. Kahit isang araw lang, please." sabi nya na ikinalaki ng dalawang mata ko. Mukhang desperado na nga talaga ang bestfriend kong 'to.

"Artemis." tawag ko sa kanya at tumigil pa sa paglalakad. "You're my bestfriend and I love you so much." sabi ko na ikinangiti nya.

"I love you too!" tuwang tuwang sabi nya at napangiti ako pero tinignan ko ulit sya gamit ang seryoso kong mga mata.

"I want to help you as much as I can pero hindi ako makikipag-date kay Apollo."

I know that I'm inlove with Apollo pero natatakot ako na magaya ako sa ibang mga babae nya. Yeah, he's sweet. Pero malay ko ba kung ganoon talaga sya makitungo kahit sa ibang mga babae, hindi ba? I've witnessed how often he jump from one girl to another. Miserable na nga ang buhay ko kaya hangga't maaari ay ayoko nang madagdagan pa ang problema ko.

She pouted at nagpaawa pa ang mukha nya. She looked cute for a moment pero bago pa ako makaramdam ng awa sa kanya ay inirapan ko na sya.

"Hindi yan gagana sa akin." sabi ko pa at sya naman ngayon ang umirap sa akin.

Panay ang reklamo ni Artemis sa tabi ko habang bumababa kami ng hagdan. Kesyo hindi ko naman daw talaga sya mahal dahil hindi ko daw sya tinutulungan. Hindi daw ba ako naaawa sa kanya na tatlong linggo nang hindi nakikita ang boyfriend nya. Hindi ko na lang sya pinansin at walang emosyon ang mukha ko habang naglalakad.

Nagulat ako nang basta na lang may umakbay sa akin habang naglalakad kami papunta ng parking lot. Bago ko pa makita kung sino sya ay naamoy ko na agad ang pabango nya. At isa lang naman ang lalaking kilala ko na may ganoong pabango.

Apollo Gallagher.

Nilingon ko sya at bumilis na naman ang tibok ng puso ko nang makita na isang dangkal na lang ang layo ng mukha nya sakin. Nakangisi sya pero agad akong napasimangot.

"Ang landi mo." sabi ko na ikinatawa nya. Inalis ko ang braso nya sa balik at ko.

"My dear twin brother, why don't you date Daphne today?" sabi ni Artemis at nanlalaki ang mga matang tinignan ko sya. She just winked at me.

"Tumigil ka nga." pabulong kong sabi sa kanya. Mukhang desperadang desperada na talaga syang makita ang boyfriend nya.

"Ayoko." sabi ni Apollo na ikinatigil naming dalawa ni Artemis. I felt a slight pang on my chest.

"Why?" Artemis looked confused.

"Hindi ako handa. Ayoko ng biglaan." sabi ni Apollo at muling naglakad. Sinundan namin sya ni Artemis.

"Kailan ka pa naghandang sa pakikipag-date?" Artemis asked. Nakarating na kami ng parking lot ng university.

Pinatunog muna ni Apollo ang alarm key ng sasakyan nya bago humarap sa amin. He smirked when he looked at me.

"Ngayon lang. She's my laurel kaya dapat special." then he winked at me kaya hayun na naman ang bilis ng tibok ng puso ko. Nakita kong napangiti si Artemis.

"Ang landi mo." she said and I nodded. Tumawa si Apollo.

"Mag-bestfriend nga talaga kayo." he said.

Nang makasakay ako sa kotse ay halos ayoko nang patakbuhin iyon. Mabagal lang ang pagpapatakbo ko kaya ang mga sasakyan sa likuran ko ay binubusinahan na ako at halatang galit na sila. But what should I do? I don't want to go home.

Nitong mga nakaraang linggo ay walang araw na lumipas na hindi ako pinagbubuhatan ng kamay ni Mama. Kung pwede lang na huwag na akong umuwi. But I know. My Mom still needs me. She's broken. At hindi ko kayang iwanan sya sa ganoong kalagayan.

Pero sa tingin ko ay magiging maayos lang ang kalagayan nya kapag nawala na ako.

Pagkarating ko ng bahay ay wala pa si Manang Rosi. Siguro ay namimili sya para sa hapunan namin mamaya.

Nakita ko na naman si Mama na mukhang nakainom na naman. Lumapit ako sa kanya para sana magmano pero tinabig nya ang kamay ko. Just like the usual.

"Nandito na po ako." sabi ko sa kanya pero ni hindi man lang nya ako tinapunan ng tingin.

"Sana hindi ka na dumating." sabi ni Mama at tinungga ang alak na nasa bote pa. I sighed. Sinubukan kong kunin ang bote sa kanya pero inilayo nya iyon.

"Tama na po yan, Ma. Magkakasakit kayo nyan eh."

"Edi mabuti." sabi nya at uminom ulit. Habang umiinom sya ay inagaw ko ang bote sa kanya dahilang para matapon ang ilang laman noon sa katawan nya.

"S-sorry po." kinakabahan kong sabi. Alam ko na ang susunod na gagawin nya.

Hindi na ako nabigla nang malakas nya akong sampalin sa pisngi. Hindi pa sya nakuntento at sinampal pa ang kabila. Napakagat ako sa labi ko nang maramdaman ang sakit sa magkabila kong pisngi.

"Wala ka talagang kwenta!" sigaw ni Mama sa akin at hinigit pa ang buhok ko. Napaigik ako sa sakit pero agad ko ding itinikom ang bibig ko.

Humigpit ang kapit nya sa buhok ko at pilit iyon hinihigit. Kahit na anong sakit ang nararamdaman ko ay hindi ako umimik. Pigil na pigil ang daing ko dahil ayokong marinig nya iyon. Mas lalo nya lang akong sasaktan.

"Anak ka ng demonyo! Naiintindihan mo? Demonyo ka!" sabi nya at paulit ulit akong sinampal habang ang isang kamay nya ay nakakapit pa din sa buhok ko.

Naramdaman ko na nagsisikip na naman ang dibdib ko at nagsisimula na akong kapusin ng paghinga. Pero kahit ganoon ay hindi ko sya pinigilan sa pananakit nya sa akin.

Alam ko na ginagawa nya ito para ilabas ang sakit na nararanasan nya. At hahayaan ko lang sya. Tatal ay kasalanan ko naman talaga. I did this to her.

"Hindi kita anak! Ayoko sayo! Ayokong makita ang pagmumukha mo!"

Sumigaw sya ng malakas na parang gigil na gigil sa sobrang galit sa akin. At habang nakayuko ako at sinasabunutan nya ay tumulo ang luha ko. Mabilis ko iyong pinunasan.

No. I won't cry. I should not cry. Crying is a form of weakness.

Ang isang kamay ni Mama ay lumipat sa leeg ko. Malakas nya akong isinandal sa pader habang humihigpit ang hawak nya sa leeg ko. Dalawang kamay na nya ang nakasakal. Mas lalo akong hindi makahinga sa ginawa nya pero hindi ako nanlaban.

"I l-love you, Ma." nagawa ko pang sabihin habang sakal sakal nya ako. At habang nakatingin ako sa kanya ay nakikita ko ang isang babae na puro pasakit ang mga pinagdaanan. "I'm s-sor...ry.."

Nakita kong bumuhos ang mga luha nya at mas humigpit ang pagkakasakal nya sa akin. Kitang kita ko ang galit at sakit sa mga mata nya habang nakatingin sya sa akin.

"I hate you. Hindi kita anak." narinig ko pang sabi nya habang unti unting nandidilim ang paningin ko dahil hindi na ako makahinga. Pero bago pa ako mawalan ng malay ay narinig ko ang pagsigaw ni Manang Rosi nang makita kami at pinaghiwalay kaming dalawa.

"Susmaryosep naman! Palagi ko na lang kayong naaabutan na nagsasakitan!" sabi ni Manang Rosi habang pinapatahan si Mama.

"Manang. Ayokong makita ang batang yan. Kahit ngayon lang. Ayoko syang makita." dinig kong sabi ni Mama at napatingin na sa akin si Manang Rosi. Alam ko ang gusto nyang sabihin. Gusto nyang umalis muna ako ngayon habang hindi pa nakakatulog si Mama.

Tumango ako kay Manang Rosi bago pumunta sa garahe at sumakay sa kotse ko. Hindi ko na ininda kung masakit ang ulo, pisngi, likod at ang leeg ko.

Malakas ang ulan at hindi ko alam kung saan ako pupunta. Sobrang sikip ng dibdib ko sa pagpipigil ko na umiyak. No. Hindi ako iiyak. Hindi ako mahina. Kaya ko pa. Kaya ko pang lumaban.

Narinig ko ang kakaibang tunog na nanggagaling sa makina ng kotse ko. Unti unting bumagal ang pagtakbo noon at bago tuluyang mamatay ay naitabi ko pa sa gilid ng kalsada. Natawa ako. Ang ganda kanina ng araw ko pero mukhang nagsisimula nang malasin ang araw ko.

Hindi ko alam kung nasaan na ako. Naiwan ko sa bahay ang payong, cellphone at wallet ko. Nakalimutan ko nang dahil iyon dahil sa mga nangyari. Sinubukan kong tumingin sa paligid at nakita na medyo pamilyar pala ang daan.

Malapit na dito ang condo unit ni Apollo.

Hindi ko alam kung anong naisip ko. Bumaba ako ng kotse at sumugod sa ulan. Sa isipin na makikita ko si Apollo ay kumakalma ako.

Wala akong pakialam kung basang basa na ako ngayon. Ang gusto ko lang ay makita si Apollo. Sa lahat ng ginawa sa akin ni Mama kanina ay pakiramdam ko ay gagaan ang loob ko kapag nakita ko sya.

Hindi ko alam na ganito na pala ang epekto nya sa akin. Siguro nga ay malalim na ang nararamdaman ko para sa kanya. Ang pader na ginawa ko para sa sarili ko ay tuluyan na nyang natibag. At ngayon, wala na akong pakialam kung mapasok nya ang

buhay ko.

Namalayan ko na lang na nandito na ako sa harap ng unit ni Apollo. Basang basa ako at ginaw na ginaw. Nanginginig na ang buong katawan ko. Niyakap ko ang sarili ko para mabawasan man lang ang panlalamig ko.

Magdo-doorbell na sana ako nang sumagi sa isip ko na paano kung wala dito ngayon si Apollo? Ang alam ko ay sa mansyon pa din ng mga Gallagher sya nakatira at minsan nya lang gamitin ang condo nya.

Pero pinindot ko pa din ang doorbell. Inaayos ko ang buhok kong basang basa habang hinihintay na magbukas ang pinto. Pero lumipas ang ilang segundo ngunit hindi iyon nagbukas. Sinubukan ko ulit patunugin ang doorbell.

Mukhang wala sya dito ngayon.

Nalungkot ako sa isiping iyon. Hindi ko na alam kung saan ako pupunta. Nasiraan ang kotse ko at wala akong cellphone o pera na dala. Gusto kong mapaiyak sa sitwasyon ko pero pinigilan ko ang sarili ko. Hindi ako mahina para umiyak.

I was busy pitying myself when the door opened suddenly. I saw Apollo standing in front of me with his disheveled hair. Mukhang natulog sya pagdating nya at ngayon ay kagigising nya lang. Maghihikab na sana sya pero natigil iyon nang makita ang itsura ko.

"What the hell, Daphne?! Anong nangyari sayo?" hindi ko alam kung galit ba sya o nagulat pero nginitian ko sya.

"Thank God, you're here! Hindi ko alam kung anong gagawin ko kung wala ka dito ngayon!" sinubukan ko pang tumawa pero rinig na rinig ang panginginig ng boses ko sa sobrang lamig na nararamdaman ko.

"Dammit!" mura nya bago ako hinila papasok ng condo nya.

Kaagad nya akong pinaupo sa sofa. Mas lalo akong nanginig nang maramdaman ang lamig ng aircon. Napansin iyon ni Apollo kaya mabilis nyang pinatay ang aircon at pumasok sa kwarto nya. Nang lumabas sya ay may dala na syang towel at isang malaking tshirt at boxer shorts.

"Change into these. Eto lang ang meron ako kaya imbes na magkasakit ka ay isuot mo na lang." paliwanag nya pa kahit hindi na naman kailangan. Ayoko rin namang matuyuan ng basang damit.

Agad ko iyong kinuha sa kanya at pumasok sa itinuro nyang banyo. Mabilis kong hinubad ang mga damit ko. Wala akong tinira na kahit ano at tinuyo ang sarili ko. Naramdaman ko ang pamumula ng mukha ko nang masuot ko na ang damit nya. Wala akong mga underwear pero dahil masyadong malaki ang tshirt na binigay nya ay hindi na rin naman iyon halata.

Tinignan ko ang sarili ko sa salamin. Unti unti nang nagkakaroon ng mga pasa ang leeg at ang mga pisngi ko. Kapag nagtanong si Apollo kung saan ko nakuha ito ay hindi ko alam ang isasagot ko.

Paglabas ko ng banyo ay nakita ko kaagad si Apollo na nakaupo sa sofa. Nakakunot ang noo nya na parang may malalim na iniisip. Tumikhim ako kaya napatingin sya sa akin. Tumabi ako sa kanya.

"Sorry sa abala." mahina kong sabi at hindi ako makatingin sa kanya pero ramdam ko ang paninitig nya sa akin.

Alam kong nagtataka sya kung bakit nandito ako ngayon. Magkikita sana kami sa bar ulit mamaya pero mukhang hindi na matutuloy iyon dahil nandito ako. Ginalaw galaw ko ang relo sa kaliwang pulsuhan ko sa kabang nararamdaman ko. Pero kahit na kinakabahan ako, hindi ko maipaliwanag pero gusto ang presensya nya dito sa tabi ko.

"You're not okay." maya mayang sabi nya kaya napatingin ako sa kanya. Nakita ko na naman ang seryoso nyang mga titig sa akin.

"Huh?"

"I won't ask you if you're okay 'cause it's obvious that you're not. I won't even ask what happened." he sighed. "Pero nandito lang ako kung gusto mong umiyak. Hindi kita pababayaang."

Naramdaman ko ang pamamasa ng mga mata ko dahil sa sinabi nya. Grabe ang naging

epekto sa akin ng mga salitang iyon. Gusto kong umiyak kagaya ng sinabi nya pero pinigilan ko ang sarili ko at umiling

"Hindi ako mahina para umiyak." I said. "Crying is a form of weakness."

"You're wrong." Apollo said. "Crying is not a weakness."

"It is." giit ko pero si Apollo naman ngayon ang umiling.

"It's not. Kaya ba hindi mo sinasabi kay Artemis ang mga problema mo? Kaya ba hindi ka umiiyak? Kasi akala mong kahinaan iyon?" sunod sunod na tanong nya at hindi ako nakaimik.

All my life, I've been taught that crying is a weakness. Sa mga panahon na nakikita ko si Mama na umiiyak ay nakikita ko din ang kahinaan nya. She's so vulnerable when she's crying. Na para bang ang dali dali nyang saktan kapag umiiyak sya. At naisip ko na kaya sya nasasaktan ng ganoon ay dahil umiiyak sya na tanda ng kahinaan nya.

"Daphne," Apollo called my name softly. "I know that you wanted to be strong. Walang tao na gustong maging mahina. But remember that we are all imperfect human beings. It is okay not to be okay. It is okay to breakdown and cry."

Muling nanikip ang dibdib ko dahil sa sinabi nya. Pigil na pigil ang mga luha ko. Ayokong umiyak sa harap ni Apollo. Ayokong isipin nya na mahina ako. Na madali akong saktan. Ayokong masaktan ako nang dahil sa kanya.

"Crying is not showing a weakness, Daphne." pagpapatuloy ni Apollo nang hindi ako magsalita. "It is showing that you have been strong for too long. And when we first came into this world, the first thing that we did was to cry, right? Because ever since, crying has always been a sign that you are, in fact, alive."

Hindi ko na napigilan ang mapaiyak sa mga sinabi nya. Nakita kong napangiti sya na para bang natuwa pa sya na umiiyak ako ngayon. Yayakapin na nya sana ako pero pinigilan ko sya.

"Si Mama..." sabi ko habang humihikbi. "She's always crying. Umiiyak sya dahil mahina sya. Kaya sya nasaktan ng ganoon dahil mabilis syang umiyak. Kaya ayokong maging mahina kagaya nya."

Apollo tried to wipe my tears. Inintindi nya ang sinabi ko kahit hirap na hirap akong bigkasin ang lahat dahil sa paghikbi ko.

"Your mother is strong, Daphne. People cry not because they're weak. They cry because they have been trying to be strong for too long." he smiled gently at me nang lumakas ang paghikbi ko. "Remember, Daphne. It's okay not to be okay."

I cried really hard after what he said. Niyakap nya ako at itinago ko ang mukha ko sa may dibdib nya. Napahagulgol ako nang marahan nyang haplusin ang likod ko.

"Just cry, my laurel. I'm here. Hindi kita pababayaang." paulit ulit nyang sabi habang ako ay patuloy na umiiyak.

This is the first time that I cried my heart's out. This is the first time that someone held me while I was crying. This is the first time that I felt so at peace. And Apollo is here with me for all these first times.

And with me in his arms, I found a new home.

Apollo, Artemis, Daphne, Helios and Hades names are from Greek mythology. And Apollo and Artemis are twins. Pinaliwanag ko pa yan sa isang chapter sa HTBD at dito din sa HFTBW. Kaya dun sa mga nagsasabi na ginaya ko yung name nila sa ibang story, please study Greek mythology first. Tinuro yun nung highschool pati sa World literature ng college. Kung hindi nyo alam yon, ibig sabihin hindi kayo nag aral ng mabuti para pagbintangan pa ko na nanggagaya xD

Vote and comment po please. Thanks.

Lady Hiro

kita. Salamat sa suporta sa hobby ko haha. Basta dito lang ako. And patambay sa house nyo minsan xD

"Daphne, pumayag ka na kasi, please. Isang araw lang naman."

Walang gana ang mga mata ko nang tumingin ako kay Artemis. Araw araw nya akong kinukulit na pumayag na makipag "date" kay Apollo. At sa tingin ko ay hindi nya talaga ako titigilan hangga't hindi ako pumapayag!

"Artemis, ayaw nga ng kakambal mo, diba?" ang paulit ulit na sinasabi ko sa kanya sa paulit ulit na pamimilit nya sa akin. At kapag ganito na ang sinasabi ko ay napapasimangot na lang sya.

Hindi pa rin kasi sila nagkikita ni Joshua ngayon. Mukhang magaling magbantay si Apollo o hindi lang talaga magaling dumiskarte ang boyfriend ng bestfriend ko. Kaya hanggang ngayon ay nakukuntento na lang ang dalawa sa text at tawag.

Pero si Artemis ay mukhang malapit nang maubusan ng pasensya. Pati ako ay dinadamay na nya talaga. She knew that I now have a good relationship with Apollo.

Simula nung araw na umiyak ako sa mga balikat nya ay masasabi kong naging mas maganda ang pakikitungo namin sa isa't isa. Apollo really did what he said. Hindi nya ako pinabayaan. It's like he's protecting me the same way like he's protecting Artemis but... different.

Naging magaan na din ang pakiramdam ko kay Apollo. Nagagawa ko na syang kausapin ng hindi ako naiilang sa kanya. Nasanay na ako na palagi syang nandyan. Sa ginawa kong pag iyak noong araw na iyon ay para bang may nawalang mabigat na nakadagan sa dibdib ko. I feel alive. I feel refreshed. Nagagawa ko na ding ngumiti nang madalas. Bagay na napapansin sa akin ni Artemis.

"Ikaw na lang kaya ang magyaya?" Artemis said and I looked at her. "Oo, tama! Hindi yun tatanggi kapag ikaw ang nagyaya!" she said happily like she just had a eureka moment.

Napangiwi ako. Mas lalong ayoko ng pinapagawa nya. Ayaw nga ni Apollo na makipag date sa akin, diba? That's why I doubt it.

I heard Artemis sighed. I looked at her again and she slumped her head. Para bang tinanggalan sya ng pag asa dahil hindi ako nagsalita o pumayag man lang.

Naaawa na rin naman ako kay Artemis. Imagine, hhalos isang buwan mo nang hindi nakakasama ang boyfriend mo kahit nagkikita at dinadaan nyo ang isa't isa sa loob ng university na pinapasukan nyo. Hindi naman long distance ang relationship nila para hindi magkasama ng ganoong katagal. Malas nga lang nya dahil nagkaroon sya ng overprotective na kakambal. Kaya siguro desperada na talaga si Artemis at kung ano anong pinapagawa na din sa akin.

I sighed.

"Alright. I'll do it." sabi ko at nakita kong nagulat sya. Hindi nya yata inaasahan na papayag din ako matapos ko syang tanggihan ng ilang beses.

"You'll do it?" hindi pa makapaniwalang tanong nya. Tumango ako.

"Pero hindi kami magde-date." paglililaw ko pero ang isipin na magkasama kami ni Apollo na hindi sa condo o bar ang pupuntahan namin ay agad na namula ang mukha ko.

Ngayon pa talaga ako nakaramdam ng ganito, huh?

"Kunwari may bibilhin tayo pero hindi mo ako masasamahan." I continued. "Kaya kay Apollo na lang ako magpapasama."

I wanted to help her. Gusto kong magkasama na din sila ni Joshua. Pilit nya mang itinatago sa akin pero alam kong sobra na talaga syang nalulungkot sa halos isang buwan na hindi niya nakakausap si Joshua ng personal. And I'm her bestfriend. So I think that it was normal to help her. Gusto ko rin naman syang makitang masaya.

Hindi ko masabi kung maiiyak, ngingiti o ngingiwi ba ang itsura ngayon ni Artemis. She took a deep breath before she smiled widely at me but she was teary-eyed.

"What should we tell him if he ask kung bakit hindi ako

makakasama?" tanong nya pero bago pa kami makaisip ng palusot ay dumating na ang lalaking pinagpa planuhan namin.

Sabay kaming ngumiti sa kanya ni Artemis nang makalapit sya sa table namin dito sa cafeteria. Napakunot ang noo ni Apollo. Hindi yata sya sanay na ngitian namin sya.

"Anong problema nyo?" tanong pa nya at sabay na naman kaming umiling ni Artemis at nakita ko na talaga na naguguluhan sya.

"Wala." I answered.

"Don't mind us." sabi naman ni Artemis. Napataas ang kilay ni Apollo.

"Ow...kay? Uwi na tayo?"

"Ah. Sandali." pigil ko sa kanya at tumayo na. "I need to buy something for our research and Artemis can't come with me. Sayo na lang sana ako magpapasama?" tuloy tuloy na sabi ko sa kanya na parang normal lang. Pero ang dibdib ko ay parang sasabog na sa sobrang lakas ng tibok ng puso ko.

Walang malisya 'to. Tutulungan mo lang si Artemis. Hindi 'to date.

Napatingin si Apollo sa kakambal nya. "Bakit hindi sya makakasama?"

"Ahm—"

"Masakit ang puson nya." putol ko sa anumang sasabihin ni Artemis. "Alam mo na. Red days." tumingin ako kay Artemis at pinanlakihan sya ng mga mata. "Diba?" sunod sunod naman syang tumango at umarte pang nasasaktan kaya tumingin na ako kay Apollo.

"Are you okay? Did you take any pain reliever?" I saw concern in his eyes when he asked that. Napangiti na lang ako.

They have the same age, same birthday but Apollo is acting like a big brother to Artemis. Ang swerte talaga nya dahil maraming tao ang nag aalala para sa kanya.

"Yeah." Artemis said. "But can you accompany Daphne today?"

"Kung ayaw mo, okay lang naman. Kaya ko naman mag isa." sabi ko pa. Pang acting lang. Baka sabihin nya na gustong gusto ko syang kasama.

Nakita ko na pinanlakihan ako ng mga mata ni Artemis. Pasimple ko syang inirapan. Baka mahalata kami sa kasinungalingang namin dahil sa ginagawa nya.

"Of course, I'm fine with it. Pabor pa nga sakin yan." then Apollo winked at me. Nawalan ng reaksiyon ang mukha ko.

"Ang landi mo talaga." I said and he laughed then looked at Artemis.

"Take a rest and apply warm compress on your belly." bilin nya pa sa kakambal nya.

"You know about that?" namamangha kong tanong.

"Of course, my laurel." pagmamalaki nya pa. "I have so much knowledge when it comes with women." sabi nya at inirapan ko na naman.

Panay ang text sa akin ni Artemis habang nakasakay ako sa sasakyan ni Apollo at papunta kami ng mall. Tinatanong nya kung safe na daw bang makipagkita sya kay Joshua. I said yes since malapit na rin naman kami sa mall.

Artemis <3:

Thank you talaga, Daphne! I love you 😘

Napangiti na lang ako sa tinext nya. I hope she'll enjoy her day with Joshua.

"Anong bibilhin mo?" Apollo asked me nang makarating na kami sa mall.

Hindi ko pa naiisip kung ano ang kunwaring kailangan kong bilhin. Pero ang sabi ko ay tungkol sa research. Kaya libro na lang siguro?

Kaya ayun. Pumunta kami sa may National bookstore. Nagkunwari akong may hinahanap pero hindi ko naman talaga alam kung anong hahanapin ko. Si Apollo ay nakasunod lang sa likod ko. Tinatanong nya kung anong libro ang kailangan ko para matulungan nya daw ako sa paghahanap.

"Basta. Alam ko yung itsura pero nakalimutan ko yung pamagat." pagsisinungaling ko pa. Napaka makasalanang ko na at dinadagdagan ko pa ang mga kasinungalingan ko.

Patuloy lang akong naghahanap nang may mahagip ang mga mata ko. Lumigon ako kay Apollo at itinuro iyon sa kanya.

"You should try to read that book." I told him

"I hate books." he murmured pero kinuha nya ang librong sinasabi ko. "The Trials of Apollo?" he read the title out loud. Tumango ako.

"Apollo became a mortal in that book. He was one of the prideful and arrogant

god in greek mythology so imagine him without his godly powers." I looked at him from head to toe. "Imagine you not being a Gallagher."

"No fucking way." sabi nya na ikinatawa ko. Ang akala ko ay bibitawan na nya ang libro pero nagulat ako nang dalhin nya iyon.

"Ang akala ko ayaw mong magbasa ng libro?" I asked.

"You recommended it." sabi nya at napanguso na lang ako para pigilan ang mapangiti. Mukhang napapadalas na ang pagngiti ko, huh?

Sa huli ay basta na lang ako kumuha ng libro doon na may kinalaman sa course namin. Kaysa naman wala akong maipakita sa kanya na binili ko talaga. Babasahin ko na lang din ito kaysa masayang ang pera ko. Books is for the eyes to read and not for the shelves to display.

"You really love books?" tanong nya sa akin nang makita na may binili pa akong libro bukod sa pang "research" namin.

"Sobra." sabi ko at napangiti na naman ako. "Nakakalimutan ko kasi ang mga problema ko kapag nagbabasa ako ng libro. And they let me travel anywhere without moving my feet."

Noong hindi pa dumadating sa buhay ko si Artemis ay palagi lang akong nakaharap sa libro. Wala akong kinakausap na kahit sino kapag nagbabasa ako. Books made me relax. It made me escape reality just for awhile. And I treated them as my friend and not just a simple book.

"Hmm.." Apollo looked at the book that he just bought. "I'll try to finish reading this."

Tumawa ako. "Actually, hanggang book five yan. Tapusin mo, ha?" sabi ko.

Mas lalo akong natawa nang makita ang pagsimangot nya. Mukhang ayaw na ayaw nya talaga sa mga libro. But I think that there are some people who enjoy reading books and there are some who aren't.

Nakita ko ang titig sa akin ni Apollo habang tumatawa ako. Ilang segundo syang nakatitig sa akin bago mahinang tumawa at bumulong.

"Damn you, Cupid. I won't let you win this time." he said before he offered his hand at me. "C'mon. Let's enjoy this day, my laurel."

Naguluhan man ako sa kung anong binulong nya pero nginitian ko na din sya bago tinanggap ang kamay nya. Namula ang mukha ko nang magdaop ang mga kamay namin pero hindi ko iyon pinansin.

And together, we walked hand in hand.

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 19

Kanina ko pa tinatadtad ng text si Artemis kung nagkita na ba sila ni Joshua. Gusto kong malaman kung ayos ba ang lahat at kung may naging magandang bunga ang pagsisinungaling naming dalawa sa kakambal nya. Pero kahit isa sa mga text ko ay hindi nya nireplyan.

Nag eenjoy kaya sya kaya di sya maka-reply?

"The handsomest," biglang sabi ni Apollo kaya napatingin ako sa kanya. Binabasa nya ang librong binili nya. "most talented, most popular god in the pantheon." Then he looked at me and smirked. "Me."

Hindi ko nilagyan ng anumang emosyon ang mukha ko dahil sa sinabi nya. He read one sentence in the book and it was how the god Apollo describes himself. At mukhang sumasang ayon doon ang Apollo na nasa tabi ko.

"Tingin ko ay magugustuhan ko ang librong 'to." sabi pa nya na nakangisi pa din. Napangiwali ako.

"Ngayon ko lang na-realize na magkaugali kayo. Parehong babaero."

"Tumigil na ako sa pambababae." he said but I know that it's impossible. Nakita

nya ang reaksiyon ko kaya tumawa sya. "Oo nga! Ikaw na lang ang babae ko."

Pinilit kong sumimangot kahit na ang totoo ay gustong gusto kong ngumiti dahil sa sinabi nya.

"Ang landi mo." I said.

"Ikaw na lang din ang nilalandi ko." sabi nya at kumindat pa sa akin. Hindi ko na napigilan ang mapatawa.

Alam na alam talaga ng lalaking 'to kung paano magpakilig. Kaya naman pala madali nyang nakukuha ang mga babae. Hindi na nya kailangang mag effort ng todo para lang mapaibig ang isang babae lalo pa at gwapo sya.

Bumaba ang tingin ko sa kamay naming magkahawak. Hindi iyon binitawan ni Apollo simula kanina pa. Kinakabahan pa nga ako at baka pasmado pala ako o kaya ay bigla akong pagpawisan dahil sa bilis ng tibok ng puso ko. But fortunately, hindi naman iyon nangyari.

Ito ang unang beses na nakahawak ako ng kamay ng isang lalaki. Masaya pala. Pero sa tingin ko ay masaya ako ngayon dahil si Apollo ang may ari ng kamay na hawak ko ngayon.

He really feels like home.

Pero nawala ang masayang pakiramdam ko na iyon nang makita ko syang sinusubukang itupi ang isang page ng libro na binili nya!

"Oh my god, no!" sigaw ko at binitawan ang kamay nya para agawin sa kanya ang libro. Nakita kong napatalon sya sa pagkabigla pero hindi ako natawa. Naiiyak pa nga ako!

"Ba.. bakit?" naguguluhan nyang tanong habang nakatingin sa mukha kong mangiyak ngiyak.

Hindi ko sya pinansin at sinubukang ituwid ang pahina na tinupi nya. Ang bago bago nitong libro tapos tinupi nya lang! Ang sakit sa dibdib!

Sinamaan ko sya ng tingin bago ibinalik sa kanya ang libro. Mukha talaga syang nabigla sa inakto ko at hindi nakapagsalita. Pagkatapos ay binuksan ko ang shoulder bag ko. Kinuha ko ang bookmark na nakaipit sa isang libro at ibinigay iyon sa kanya.

"Huwag mong itutupi yung page! Gumamit ka ng bookmark!" naiinis na sabi ko sa kanya.

"Okay. Sorry." sabi nya at wala sa sariling kinuha sa akin ang bookmark.

Kung meron man akong bagay na iniingatan, iyon ay ang mga libro. Kahit kailan ay hindi ako sumubok na itupi ang pahina para lang maging palatandaan. Palagi akong gumagamit ng bookmark. Minsan pa nga ay nanghihinayang ako kapag natutupi ang pinaka cover page kapag binubuksan ko ang libro. Pero hindi ko naman maayos na mababasa ang libro kung hindi ko bubuksan ng husto ang cover page.

"Ang sarap maging libro kung iingatan mo din ako katulad sa kanila." sabi nya na ikinatigil ko.

Mabilis akong pinamulahan ng mukha dahil sa sinabi nya. Bumilis na naman ang tibok ng puso ko. At imbes na mangiti ay napasimangot ako. Sa sobrang inis ko ay hinila ko ang isang tenga nya. Napasigaw sya sa sakit pero hindi ko iyon binitawan.

"Ang landi landi mo!" inis na sabi ko habang sya ay dumadaing sa sakit. Sigurado akong kasing pula ng kamatis ang buong mukha ko ngayon!

"Aray, Daphne! Sorry na!" sabi nya kaya binitawan ko ang tenga nya at sinamaan sya ng tingin.

"Huwag mong gagamitin sa akin ang mga playboy lines mo!" nakasimangot na sabi ko para pagtakpan ang pamumula ng mukha ko at ang bilis ng tibok ng puso ko.

"Oo na. Hindi na." sabi nya habang hawak ang tenga nyang namumula. Pero maya maya ay tumawa na din sya. "Akala ko matatanggal na ang tenga ko!"

He laughed again and I glared at him. Ngumisi sya at inirapan ko na lang. Ang landi talaga ng lalaking 'to! Ano pa nga bang aasahan ko sa isang playboy?

Napatigil sya sa pagtawa at nakita kong nakakunot ang noo nya habang nakatingin sa isang direksyon. Tinignan ko iyon at nakita ang isang babaeng papalapit sa amin

ang tinitignan nya. Nakatungo ang babae kaya hindi kami napapansin.

Nakaramdam ako ng kakaibang sakit mula sa dibdib ko habang nakatingin kay Apollo. Parang kanina lang ay nilalandi nya ako tapos ngayon ay may tititigan syang ibang babae?

Nang makalapit sa amin ang babae at akmang lalagpasan na kami ay nagsalita sya. "Zuri?"

The girl looked at him and realization dawned on her face.

"Apollo!" nakangiting sabi nya at napangiti na din si Apollo.

"Anong ginagawa mo dito?" he asked.

"Ah. May inutos lang sa akin ang Kuya mo." sagot nung babae na Zuri ang pangalan.

Napatingin ako sa kanya. She looks so beautiful. Yun bang simple lang sya pero mapapansin mo na maganda talaga. She looks like a model in her baby pink dress that's almost hugging her body. Maamo ang mukha nya na nagmukha syang anghel na bumaba sa langit. Hindi sya yung tipo ng mga babae na madalas kong nakikita na kasama ni Apollo. Kaya naman nagtaka ako na may kilala pala syang ganitong kaganda at kadisenteng babae.

She's very different from me. Ngayong magkaharap kami ay nakita ko ang pagkakaiba namin. Isang turtle neck long-sleeve ang suot ko ngayon at simpleng pantalon lang. Ang buhok ko ay nakatali pa pataas. Yun bang pag nakita mo ako ng isang beses sa ayos ko ngayon ay hindi mo na ulit pag aaksayan ng panahon na tignan pa ulit.

"Si Kuya Helios talaga." Apollo tsked. "Sabihin mo lang sa akin kung pinapahirapan ka nya. Ako ang bahala sayo." kumindat pa sya na ikinatawa ni Zuri.

They looked close. At sigurado na nga ako na iba ang trato sa kanya ni Apollo. Hindi sya kagaya ng iba na papalitan nya lang basta basta. It seems like he cares for her. And it hurts. Hindi ko alam kung dapat na ba akong umalis at hayaan silang mag usap na dalawa.

"Ah, oo nga pala." biglang sabi ni Apollo. Lumignon sya sa akin at hinawakan ulit ang kamay ko. Nanlaki ang mga mata ko sa ginawa nya. "Daphne, this is Zuri. Secretary ni Kuya Helios. Zuri, this is Daphne." pagpapakilala nya sa aming dalawa.

"Your what?" tanong pa ni Zuri at may ngiting nang aasar kay Apollo. Kumindat na naman si Apollo sa kanya.

"Dumidiskarte pa." sagot nya kaya muling tumawa si Zuri. Nakangiti sya ng tumingin sa akin.

"Nice to meet you, Daphne." inilahad nya ang kamay nya sa akin at mabilis ko iyong tinanggap.

"N-nice to meet you din."

"Huwag kang magtitiwala kay Apollo. He's a playboy." sabi ni Zuri at ako naman ngayon ang tumawa. Napasimangot si Apollo.

"May trabaho ka pa, Zuri, diba? Tuloy mo na yun at baka kung ano pang masabi mo." Apollo said at hindi naman halata na itinataboy nya si Zuri.

She laughed. "Alright. I'll leave you two at baka mainip pa ang boss ko. Alam mo naman ang Kuya mo. Pinaglihi yata yun sa dragon."

She waved goodbye at us and we watched her as she walked away. Hinigit na ni Apollo ang kamay ko na hindi ko namalayang hindi na nya pala binitawan. Naglakad sya at sinusundan ko lang sya kung saan sya pupunta.

Nakarating kami sa likod ng mall kung saan may maliit na parke at ang seaside. Umupo kami sa batuhan at humarap sa dagat. Nagulo ang maayos na pagkakatali ko sa buhok ko dahil sa malakas na hangin kaya tinanggal ko iyon para muling ayusin.

"Let me." sabi ni Apollo at kinuha ang panali ko sa buhok. Nagulat ako nang sya na mismo ang magtali sa buhok ko pero ang mas ikinagulat ko ay marunong pala syang magtali ng buhok.

"You even know how to tie a hair?" hindi makapaniwalang tanong ko nang maayos nyang maitali ang buhok ko.

"I was the one who's tying Artemis' hair when we were young." sabi nya na

ikinagulat ko. Napangiti sya sa naging reaksiyon ko. "Busy ang mga magulang namin noon sa pagpapalago ng Gallagher Empire. And Kuya Helios was busy studying and training under my dad on how to handle our company. Kaya kaming dalawa ni Artemis ang magkasama noon."

Nakatingin lang ako sa kanya habang nagkukwento sya. Hindi ko inaaasahan na ikukwento nya sa akin ang bagay na ito.

"Alam mo naman kung gaano kaarte at kasungit ang bestfriend mong 'yon." he laughed. "Ayaw nya sa babysitter namin. Kaya naman ako ang nag alaga sa kanya. It was like I was her big brother. Ako ang gumigising sa kanya kapag papasok kami ng school. Ako din ang nagpapakain sa kanya. Ang tumutulong sa kanyang gawin ang mga homeworks nya. At ang nagtatali ng buhok nya. I protected her so hard and I don't want anyone to hurt her."

Ngayon ay naiintindihan ko na kung bakit ganoon sya ka-overprotective sa kakambal nya. Halos sya na rin pala ang tumayong magulang ni Artemis. Siguro ay mahirap din iyon para sa kanya. Dahil magka-edad lang sila. Kung anong pangagailangan ni Artemis ay kailangan din nya. Pero hindi nya inisip ang sarili nya at inalagaan at prinotektahan ang kakambal nya.

"Meron akong isang babae na sineryoso noon." pagpapatuloy nya. "She was my friend. Niligawan ko sya pero yung bestfriend ko ang gusto nya. Nagpaubaya ako 'cause I thought that their feelings were mutual. But that fucking jerk hurt her. I helped her mend her brokenheart. Niligawan ko ulit sya at sinagot nya din ako. I gave her everything. I thought she loved me too. But one day, I saw her kissing her bastard ex. Ang sabi nya ay mahal nya pa rin daw ang gago kong bestfriend. Ginamit nya lang daw ako para pagselosin ang gagong 'yon."

Hindi ako nakapagsalita sa ikinuwento nya. I never thought that this happy-go-lucky guy has a painful story like that.

Hinawakan ko ang kamay nyang nakahawak sa kamay ko. Dalawang kamay ko na ang nakahawak ngayon sa kanya. Pinisil ko iyon at napatingin sya sa akin. Bigla syang tumawa kaya napakunot ang noo ko.

"Bakit ganyan ang itsura mo?" natatawa nyang tanong. Siguro ay nakita nya ang lungkot sa mukha ko.

"Nasasaktan ka, eh."

Malakas syang tumawa kaya nawalan ng reaksiyon ang mukha ko. Inirapan ko sya at mabilis na binitawan ang kamay nya pero muli nyang hinawakan ang kamay ko at hindi ko nagawang tanggalin iyon dahil hinigpitan nya ang pagkakakapit.

"That was a long time ago." sabi nyang natatawa pa. "Wala na sa akin iyon. At isa pa, hindi tungkol sa akin ang kwentong iyon. Although, that was the reason why I became a playboy. But I want you to understand why I was against the idea of Artemis dating Joshua."

Napatingin ako sa kanya at nakita ko ang seryoso nyang mga mata.

"Si Joshua yung tinutukoy kong bastard ex sa kwento ko. My ex-bestfriend. He was once a playboy, too."

I was shocked by his revelation. Hindi agad ako nakapagsalita at napaawang ang mga labi ko sa sobrang pagkabigla. Ilang beses kong ibinuka ang bibig ko para magsalita pero wala akong masabi kaya itinikom ko na lang ulit iyon.

Kaya pala. Kaya pala nakikita ko ang galit sa mga mata nya kapag nakatingin sya kay Joshua. Lalo na noong pumunta kami sa Hulugan Falls. Kaya pala ganoon nya lang kung paglayuin ang dalawa. Ang akala ko sa sobrang overprotective nya lang pero may dahilan pala sya.

Ayaw nyang masaktan si Artemis. Ayaw nyang maranasan ng kakambal nya ang naranasan nya dahil kay Joshua.

"You get it, now?" tanong ni Apollo sa gitna ng pananahimik ko. "Hindi ko ginagawa iyon para lang mang inis. Gusto ko lang protektahan ang kakambal ko mula sa gagong 'yon."

"Bakit hindi mo na lang sabihin iyon kay Artemis? Mas maiintindihan nya kapag sinabi mo sa kanya." sabi ko pero umiling sya.

"Same reason why you wanted to keep the truth that you're going to bar every night. Ayokong mag iba ang tingin nya sa akin. Ayokong maging mahina ako sa paningin nya. I protected her all my life at ayokong malaman nya na nasaktan ako

dahil sa gagong 'yon."

And I understand. I understand him very well.

"Let's keep this to Artemis, okay?" sabi nya at pabirong kumindat sa akin. Mahina akong tumawa at tumango sa kanya bago tumingin sa may dagat.

Ilang sandali kaming nasa ganoong posisyon. It was the most relaxing moment of my life. Masarap sa balat ang hangin at nakaka-relax pakinggang ang tunog ng alon ng dagat. And I realized na marami akong nararanasang first times kapag kasama ko si Apollo.

Naramdaman ko ang pagpisil nya sa kamay ko kaya napatingin ako sa kanya. Nakita ko syang nakatingala at nakatingin sa buwan. I squeezed his hand back at tumingala na din.

"I already moved on." mahinang sabi nya na nakatingala pa din. "And I won't fail this time with my new love. I won't let anyone, even Cupid or Eros or any jerk comes my way." tumingin sya sa akin gamit ang seryoso nyang mga mata. "So don't you dare run away from me, Daphne. I want you to know that I'm serious when it comes to you."

Muli kong naramdaman ang bilis ng tibok ng puso ko. Hindi ko nagawang magsalita at gulat na gulat habang nakatingin sa seryoso nyang mga mata. Ilang beses ba akong magugulat sa mga sasabihin nya ngayon?

Slowly, he smirked at me.

"Hindi pa ba halata? I am inlove with you, Daphne Madrigal."

Napangsinghap ako at pakiramdam ko ay tumigil ang paggalaw ng mga tao at mga bagay sa paligid ko. Mas lalong bumilis ang tibok ng puso ko na para bang gusto na nitong lumabas sa dibdib ko. He smirked again like he was enjoying my every reaction.

Itinuro nya ang buwan pero ang mga mata nya ay nanatiling nakatingin sa akin. My heart beats faster when I saw how intense the look on his piercing blue eyes.

"Saksi ang buwan na yan kung gaano ako kaseryoso sayo. And I will do everything to win your heart, my laurel."

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 20

Dedication: Maraming salamat sa pagpapatambay sa akin sa inyong tahanan.

Lovelots

Kanina pa tahimik si Artemis at hindi ako sanay nang ganito sya. Sa tuwing tinatanong ko sya kung anong problema nya ay titignan nya lang ako na parang maiiyak sya pero iiling sya at tutungo na lang. I'm pretty sure that something happened. Hindi kaya nag away sila ni Joshua?

"Artemis, ano ba kasi talagang problema?" hindi ko na mabilang kung pang ilang beses ko na iyong naitanong sa kanya. "Nag away ba kayo ni Joshua?"

"Hindi..." pabulong nyang sabi pero nakita ko ang pagsimangot nya. "Hindi kami nagkita."

I frowned. Hindi sila nagkita? After all that palusot and lies na ginawa namin ay hindi pa rin sila nagkita?

"Bakit? Anong nangyari?" I asked. Nakita kong mas sumimangot pa sya at mukha ng maiiyak. Maya maya ay nagulat ako nang biglang sumama ang tingin nya sa akin.

Or sa likod ko, rather.

"Dahil sa kanya!" inis na sabi nya at may pagturo pa sa likod ko. Lumingon ako at nakita ko si Apollo na papalapit sa amin.

Bigla kong naalala ang sinabi nya sa akin kahapon at naramdaman ko na naman ang pag akyat ng dugo sa mukha ko.

He just confessed his feelings for me. Hindi agad ako nakapagsalita noon sa sobrang pagkabigla. I mean, ramdam ko ang mga palipad hangin nya sa akin. Palagi nya akong sinasamahan. Palagi syang nakadikit sa akin. At kahit kailan ay hindi na ulit sya nagkaroon ng ibang babae. Which was close to impossible. Ang akala ko ay hindi sya mabubuhay sa isang araw na walang babae pero nagkamali ako.

Ramdam ko. Sa mga linyahan nya pa lang. Ang iba ay idinadaan nya sa biro pero kapag seryoso na sya ay lumalalim ang mga salita nya na kung minsan ay hindi ko na maintindihan. Hanggang sa magtapat sya sa akin. Kahit na ramdam ko ay hindi ko maiwasan ang mabigla nang marinig ko mismo iyon sa bibig nya.

"You didn't have to answer me." naaalala kong sabi nya nang sinubukan kong magsalita. "I just wanted you to know how I feel about you and that I am serious."

Inihatid nya ako noon na pakiramdam ko ay nakalutang ako. My mind couldn't take all those revelations that he just said. I just can't believe that he loves me too.

I love him. I'm inlove with him but I'm scared. Bukod kay Artemis ay hindi ako sanay na masabihan ng ganoon mula sa ibang tao. At natatakot ako dahil baka bigla na lang kunin sa akin ang kasiyahang nararamdaman ko ngayon. Dahil hindi naman dapat ako nabuhay, hindi ba? Isang malaking pagkakamali ang nabuhay ako. Kaya natatakot ako na mali din ang makaramdam ng ganito.

"Yow, lil sis. And to my laurel." bati nya sa amin at kumindat pa. Nag iwas ako ng tingin sa kanya kaya nakita ko ang masamang tingin ni Artemis sa kakambal nya.

"I hate you!" sigaw nya. Mukhang nagulat si Apollo at naguluhan sa inaakto ng kapatid nya.

"What did I do?" he asked, utterly confused.

"Nasa bahay na nga lang ako pero pinabantayan mo pa rin ako! At sa bestfriend pa ni Kuya Helios!"

"Yes. Baka tumakas ka eh." parang wala lang na sabi ni Apollo.

"Close kayo?" she asked.

Apollo shrugged. "Di masyado."

"Gosh! Don't you know how annoying he is?!" inis na inis na sabi ni Artemis. Pulang pula ang mukha nya at mukha nang sasabog sa sobrang galit. "He was always chasing me! Hindi nya inaalas ang tingin nya sa akin na parang tatakas ako anytime! That was so creepy!"

Tumawa si Apollo at hindi nya pinansin ang galit ng kakambal. "Well, his name is Hunter Chase Sanford, after all. He loves to hunt and he loves to chase. Bagay kayo. Diba, goddess of the hunt si Artemis? You're his goddess!"

Napatili na si Artemis sa sobrang inis. "Shut up! Inis ako sayo! I hate you!"

"Malay mo na kayo pala ni Hunter ang destined to be at hindi ang gagong Joshua na 'yon." tatawa tawang sabi ni Apollo at maiiyak na talaga si Artemis sa sobrang inis.

"Don't you dare call him a gago!"

"Gago naman talaga sya."

Nakatingin lang ako sa kanila na nagbabangayan na naman. Pinabayaan ko na lang imbes na pigilan dahil alam kong titigil din naman sila maya maya. Sa araw araw ba naman na kasama ko sila ay alam na alam ko nang madalas talaga silang magsagutan.

Kaya pala hindi sila nagkita ni Joshua ay dahil pinabantayan na naman sya ni Apollo kahit na sinabi naming masakit ang puson ni Artemis at magpapahinga lang sa bahay nila. Ibang klase din talaga 'tong Gallagher na 'to. Hindi madaling lokohin.

"By the way, we have an archery class against the architect students. I want you to cheer for me, please." biglang sabi ni Apollo kaya napatingin ako sa kanya.

"Hindi kami manonood." nakahalukipkip pang sabi ni Artemis. Binalingan sya ni Apollo

"Hindi ikaw ang kinakausap ko." he said to his twin sister and I can't help but to smile. "My laurel, watch and cheer for me, please?"

Hinawakan nya pa ang dalawang kamay ko na ikinabigla ko. Nagmamakaawa ang mga matang tumingin sya sa akin. Hindi ako makatanggi kahit na nararamdaman ko ang talim ng mga tingin sa akin ni Artemis. And while I was looking at Apollo, I realized that those piercing blue eyes of his are my weakness.

"Uhm-" I started saying but I was cut off by Artemis. Ikinawit nya ang mga kamay nya sa braso ko at inilayo ako kay Apollo.

"Hindi ako manonood so it means na hindi din manonood si Daphne." she glared at her twin brother who frowned at her.

"Hindi ikaw ang magde-decide para sa kanya." he then looked at me. "My laurel, please support me."

"No, Daphne. Hindi tayo manonood." giit ni Artemis.

"Nakasalalay dito ang grades ko so I need her to support me. My laurel, please."

"Bakit? Hawak ba ni Daphne ang bow and arrow mo? Daphne, no."

"I need the girl that I love to support me." seryosong sabi ni Apollo na nagpapula na naman sa mukha ko.

"It's still a no." giit ni Artemis.

"My laurel." Apollo using his warning tone.

"Daphne." Artemis did the same.

Nagpalipat lipat ang tingin ko sa kanilang dalawa. Hindi ko alam kung sino ang susundin ko. Pareho silang nakatingin sa akin gamit ang nagsusumamong mga mata at napalunok na lang ako.

Ang totoo ay gusto ko sanang manood. Hindi pa ako nakakapanood ng archery competition dito sa loob ng university. Ayoko kasi ng maraming tao at ayokong makipagsiksikan sa kanila. Pero alam ko na kapag may pinili ako ay hindi maaaring walang magtampo.

Bago pa ako makapagsalita ay narinig ko na napabuntong si Artemis.

"I'm sorry, I'm being childish. Let's go watch his match, Daphne. Baka bumagsak pa sya sa archery class kapag hindi ka nanood." sabi ni Artemis at inirapan si Apollo. Napangiti naman ang lalaki.

"I know that you don't really hate me. I love you, twin sis!" ngiting ngiting sabi ni Apollo at sinubukan pang yakapin si Artemis pero umilag ito.

"Eew. Don't come near me. And I still hate you." maarteng sabi ng bestfriend ko but Apollo just smirked at her.

"And I love you too."

"I said I hate you!"

"And I said that I love you too!"

Hindi ko na napigilan ang malakas na mapatawa nang muling tumili si Artemis sa sobrang inis sa kakambal nya. But I know that she loves her twin brother. Ayaw nya lang sabihin dahil alam na alam nyang aasarin ng sya ng kakambal nya.

How I wish that I have a siblings too. Pero alam ko na kahit anong hiling ang gawin ko ay hindin hindi iyon mangyayari.

Short ud po muna xD

Vote and comment. Thanks.

Lady Hiro

- - - - -
Chapter 21

Sa pinakaharap kami ng bleachers pinaupo ni Apollo sa loob ng gymnasium ng university. Noong una ay sobrang ingay ng mga estudyante na balak manood sa archery class ng mga Architecture at Business Ad students. Hindi ko akalain na ganitong karami ang mga manonood. Halos mapuno na ang buong gymnasium. Kanya kanya silang sigaw ng mga pangalan ng mga gusto nilang manalo.

Archery class is just a part of a subject in Physical Education. At ito ang final lesson nila ngayon. Pinaglaban ang dalawang courses dahil sila lang ang mayroong archery class sa semester na iyon. At kung anong kurso ang manalo ay mabibigyan ng pinakamataas na marka sa final grade at ang matatalo naman ay mabibigyan ng tres.

May limang manlalaro sa bawat kurso. Sila ang pinaka nag-excel sa archery class para sa semester na iyon. Ang apat na myembro ay may tig tatlong palaso at ang team captain naman ay may limang palaso. Kung anong kurso ang may pinakamataas na score na makukuha ay ang mananalalo.

"Hindi ko alam na grade concious pala si Apollo." sabi ko kay Artemis na panay ang sulyap sa cellphone sa tabi ko.

"He's actually a part of Dean's lister sa course nila." she said like it was just a simple thing. Nanlalaki ang mga matang napalingon ako sa kanya.

"Oh? Paano? Diba ayaw nyang magbasa ng mga libro?" at nainis na naman tuloy ako nang maalala ang ginawa nyang pagtupi ng pahina sa libro para gawing palatandaan. Does he really hate books that much to murder them like that?

"He doesn't like reading books but he likes reading articles sa web."

Pero hindi lahat ng bagay ay mahahanap sa internet. Ang iba ay sa libro lang talaga makukuha.

Napatingin kaming dalawa ni Artemis sa may bungad ng gymnasium dahil nagtilian ang mga estudyante. Sabay na dumating ang mga taga Archi at Business Ad students. Nakasuot na ang mga equipment nila sa katawan at handang handa na para sa final lesson nila sa archery class. Nakasukbit na sa likuran nila ang quiver kung saan nakalagay ang mga arrows at hawak nila sa kamay ang mga bow nila.

"You know, Apollo wanted to build his own company." biglang sabi ni Artemis kaya napatingin ako sa kanya. Nakatingin lang sya ngayon kay Apollo na papunta sa upuan nila. "Since kay Kuya Helios na ang Gallagher Empire."

"Ano naman ang itatayo nya?" I asked. Tumingin na din ako kay Apollo na parang may hinahanap sa loob ng gymnasium. Nang magtama ang mga mata namin ay nakita kong napangisi sya.

"Airlines." sagot ni Artemis. "He wanted to build his own airlines."

"Wow.." hindi makapaniwalang sabi ko.

Artemis smiled. "But I know that he's doing it for me. It is my dream to become an airline pilot."

Hindi ako nakapagsalita. Hindi ko alam na iyon pala talaga ang gusto nya. Nagtataka pa nga ako kung bakit hindi sila magkapareho ng kinuhang kurso ni Apollo since may family company naman sila. Ito pala ang dahilan.

"My parents were against it, though. Panlalaki lang daw ang trabahong iyon. So I took the course that was close to being a pilot. Kaya nandito ako sa tourism management ngayon." paliwanag nya.

Ang akala ko ay gusto nya lang maging flight attendant kagaya ko. Gusto ko kasing malibot ang mundo. Gusto kong makatakas sa buhay kong ito. And being a flight attendant will feel like it. Pakiramdam ko ay malaya sila dahil nakakapunta sila kung saan saan. Samantalang ako ay nakakulong sa impyernong buhay ko.

"Apollo promised me that he'll make me an airline pilot." Artemis continued.

"Kaya nag aaral syang mabuti, kahit hindi halata, para sa pangarap ko."

Pareho kaming napatingin kay Apollo na nakikipag usap sa mga teammates nya. Mukhang seryoso ang pinag uusapan nila kaya sa tingin ko ay tungkol iyon sa archery competition nila ngayon.

"He really loves you." sabi ko habang hindi inaalis ang tingin kay Apollo.

"I know." sabi ni Artemis at alam kong nakangiti sya ngayon kahit hindi ako nakatingin sa kanya. "Kaya nga kahit naiinis na talaga ako sa ginagawa nya sa amin ni Joshua, nagpapasensya ako. Apollo is my family, afterall. Hinding hindi sya mapapalitan ng kahit na sino."

Hindi ako nagsalita sa sinabi nya. How I wish that my mom will also think like that. Na ang pamilya ay hindi napapalitan. Na kahit iwan ka ng lahat ng tao ay may pamilya pa rin ang naghihintay sayo. Pero hindi naman pamilya ang turing nya sa akin. Ni hindi nya nga ako matanggap bilang anak nya. At sa loob ng dalawampung taon ay kahit kailan ay hindi ko naramdamang may pamilya ako.

Nagsimula ang laban. Ang archer ay tatayo sa pinakagitna ng gymnasium na iyon

at susubukan panain ang bilog na target na nasa pinakadulo ng gymnasium. Tumahimik ang lahat para mabigyan ng konsentrasyon ang mga estudyante. Iyon kasi ang pinaka kailangan sa archery. Concentration.

Mas magaling ang mga taga Archi kumpara sa mga taga Business Ad. Palaging malapit sa pinakasentro ang natatamaan nila at kinakabahan ako para kay Apollo. Pakiramdam ko kasi ay mahihirapan syang habulin ang score ng mga taga Archi.

Ang team captain na ng mga taga Archi ang tumitira ngayon. Narinig ako ang impit na tili ng mga estudyante na para silang kinikilig. Gwapo din naman ang team captain ng Archi pero mas higit pa din si Apollo.

Kaya naman pala madami ang mga estudyante dito. Nagsama ang mga fangirls ng dalawang team captain para suportahan sila.

Nakita ko ang pagngisi ng team captain ng mga taga Archi nang matapos syang tumira at pumalit sa pwesto nya si Apollo. Sobrang laki ng lamang ng kabilang course. At para mahabol iyon ni Apollo ay kailangan nyang makascore ng apat na nine at isang bullseye.

I saw Apollo looked at me before he took a deep breath and positioned himself. He stretched his left arm and pulled the string of the bow towards his face. He looks so serious the whole time when he was aiming. He's putting all his concentration on the target. Kitang kita ko mula sa pwesto ko ang intesidad sa mga mata nya. His piercing blue eyes was so intense.

Then he released the arrow.

"Bullseye!" dinig kong sabi ng scorer na malapit sa target.

Napanganga ako. That was the first bullseye in their competition! Sya lang ang nakatama sa gold doon sa target! Is it luck or is he really good in archery?

Narinig ko ang tilian ng ibang estudyante dahil sa nangyari pero agad din silang pinatahimik nang muling bumunot ng arrow si Apollo mula sa quiver nya. Ni hindi ko man lang sya nakitang ngumiti nang maka bullseye sya kanina. Seryoso pa din sya hanggang ngayon. And it made him looked so hot!

Alam kong gwapo talaga si Apollo pero habang pinapanood ko sya ngayon na sobrang seryoso sa ginagawa ay bumibilis na naman ang tibok ng puso ko. Hindi ko akalain na mas lalalim pa ang nararamdaman ko sa kanya sa mga sandaling ito. Seryosong seryoso sya na para bang hindi sya marunong ngumiti. And damn. It feels like he is the greek god Apollo himself.

"Bullseye!" muling sabi ng scorer at narinig ko na naman ang tilian. Hindi ko na napigilan at napatingin na ako kay Artemis.

"Magaling sa archery si Apollo?" hindi makapaniwalang tanong ko sa kanya. Artemis laughed at my reaction.

"He is really good at it. Pero mas magaling ako." sabi nya at mas nabigla pa ako.

"Marunong ka din?"

"Yup! My Mom really loves greek mythology. Pansin mo, doon nagmula ang pangalan namin nila Kuya Helios and Apollo. And honestly? I think na-inlove si Mom kay Dad dahil Hades ang pangalan nya which is also from greek mythology."

Tumawa si Artemis pero hindi ako nagsalita. May pagka-weird din pala ang pamilya nila.

"That's why Mom made us learn archery. Kasi diba, Apollo is the god of archery and Artemis is the goddess of the hunt? They were both using bow and arrow."

"Bullseye!" muling sabi ng scorer at nalaglag na naman ang panga ko.

"Oh my god." wala sa sariling usal ko. Apollo looks cool at that moment!

Nang muling kumuha ng arrow si Apollo ay nakita kong tumingin sya sa gawi namin. Pagkatapos ay itinuro nya ako gamit ang arrow na hawak nya at ngumisi sabay kindat sa akin.

Kikiligin na sana ako pero napigil iyon nang malakas na tumili ang babaeng nasa likuran ko.

"Apollo winked at me! He winked at me!" kinikilig pang sabi nya.

"Assumerang bitch." bulong ni Artemis sa tabi ko at napatawa na lang ako.

Nakalimang bullseye si Apollo kaya sila ang nanalo sa laban. Tuwang tuwa ang mga blockmates nya dahil ang pinakamataas na marka na ang makukuha nila sa final grade.

They were busy congratulating Apollo kaya hindi na muna kami lumapit ni Artemis sa kanila. But Apollo excused himself and made his way towards us. Nakikita ko pa ang mga tingin ng ibang mga estudyante habang papalapit sa amin si Apollo.

"Perfect bullseye ako! Did you see that? Did you see that?" ngiting ngiting sabi nya nang makalapit sa amin kaya natatawa akong tumango sa kanya. Magsasalita na sana ako nang maunahan ako ni Artemis.

"Of course. Pinilit mo pa nga syang manood para lang sa pagpapasikat mo." nakahalukip na sabi nya pero masyadong masaya si Apollo para pansinin sya.

"Did I look cool in your eyes? Nai-inlove ka na ba sa akin?" diretsong tanong nya kaya nanlaki ang mga mata ko.

Napatingin ako sa paligid at nakita ko ang mga kuryosong tingin ng mga nakarinig sa sinabi nya. Napatungo ako sa kahihyan.

"Stop it, Apollo. May mga nakakarinig. Nakakahiya." I said.

Yumuko sya sa harap ko at hinuli nya ang mga mata ko kaya napaangat ang tingin ko sa kanya. He looked confused because of what I've said.

"Ano ngayon? Bakit ako mahihiya? Hindi ikaw yung tipo ng tao na ikinakahiya, Daphne. You're my one and only laurel. Remember that." seryosong sabi nya na nagpabilis na naman ng tibok ng puso ko.

Nakita ko ang pagngisi ni Artemis dahil sa sinabi ng kakambal nya. "Way to go, twin brother." she cheered.

Apollo chuckled. "Thank you for watching my archery class. Hindi kami mananalo kung wala ka." sabi nya.

"It was you who made your team win. Wala naman akong ginawa." nagtataka kong sabi sa kanya.

Hinawakan nya ang dalawang kamay ko at seryoso ang mga matang tumingin sa akin. I heard some students gasped but I was already lost in his eyes para mapansin pa iyon.

"No, my laurel. It was because of you. I am always at my best kapag nandyan ka."

I smiled when he smiled at me. How can I not fall inlove with him kung ganito sya?

I know I'm doomed. But I like how doomed I am.

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 22

"Saan ka pupunta?"

Nagulat ako nang harangin ako ni Mama isang araw pagbaba ko ng hagdan para pumasok ng university. Ito ang unang beses na tinanong nya ako noon kaya nagulat talaga ako. She looks tipsy and her eyes can't focus on me kaya alam kong nakainom na naman sya.

"Papasok na po."

Dahan dahan syang naglakad palapit sa akin. Maging ang paglalakad nya ay hindi na rin deretso pero nakakatayo pa naman sya. Siguro ay kakasimula nya pa lang uminom at hindi pa sya nakakarami. Hindi katulad kapag umuuwi ako galing ng university.

Napasinghap ako nang marahas nyang hablutin ang buhok ko pero agad ko ding itinikom ang bibig ko. Nanalangin ako na sana ay hindi nya narinig ang pagdaing ko.

Humigpit ang hawak nya sa buhok ko. Parang mapupunit na ang anit ko sa higpit ng pagkakahawak nya pero hinayaan ko lang sya. Tinignan ko sya at nasalubong ng tingin ko ang galit nyang mga mata na palagi kong nakikita sa kanya. Kung hindi galit ay sakit naman ang nakikita kong mga emosyon sa mga mata nya kapag tinitignan nya ako. Iyon lang at wala ng iba.

At alam kong iyon ang totoo nyang nararamdaman para sa akin. Galit, pagkamuhi at ang pasakit.

"Ilang beses kitang sinubukang ipalaglag dati, pero malakas daw ang kapit mo." sabi nya na ikinagulat ko.

Alam ko naman, eh. Alam kong ayaw nya akong maging anak. Alam kong ayaw nya akong mabuhay pero ang marinig mismo sa kanya ang mga salitang iyon ay sobrang sakit para sa akin. Siguro nga ay sobrang galit sya sa lalaking iyon. Sobra syang nasaktan kaya nya naisipang gawin iyon.

Hindi ko na napigilan ang pagtulo ng isang butil ng luha mula sa mata ko. Nang makita iyon ni Mama ay mas dumoble ang galit nya. Sinampal nya ako ng malakas gamit ang isang kamay nyang hindi nakahawak sa buhok ko.

"Huwag kang umiyak! Wala kang karapatang umiyak! Wala kang karapatang masaktan! Ang demonyo mong ama ang dahilan kung bakit grabe ang naranasan kong pasakit ngayon! Kayo ang dahilan! Mga demonyo kayo!"

Ilang beses nya pa ulit akong sinampal. Kinagat ko ng mariin ang pang ibabang labi ko para mapigilan ang pagdaing na gustong kumawala. Nalasahan ko ang sarili kong dugo pero hindi pa din tumigil si Mama. Nakayuko lang ako at hinahayaan sya. Hanggang sa dalawang kamay na nya ang mahigpit na nakahawak sa buhok ko.

"Bakit ba kasi hindi ka pa nalaglag noon?! Gusto mo talaga akong mahirapan, ano?! Gusto mo akong masaktan! Gusto mong ipaalala sa akin ang kahayupang ginawa sa akin ng demonyo mong ama!"

Malakas nyang hiniklat ang buhok ko at inihagis ako kaya nawalan ako ng balanse. Tumama ng malakas ang panga ko sa patungan ng vase na nandoon at kaagad kong naramdaman ang sakit. Nasanggi ko ang vase kaya nahulog iyon at nabasag. Napaupo ako sa sahig kasabay ng paghawak ko sa panga ko na sobrang sakit. Halos maluha na ako sa sakit na naramdaman ko doon.

"Daphne!"

Nakita ko si Manang Rosi na lumabas mula sa kusina. Dali dali syang pumunta sa akin at inalalayan akong makatayo. May naramdaman akong parang basa sa kamay kong nakahawak sa panga ko kaya inalis ko iyon at tinignan ang kamay ko. Nakita ko ang sarili kong dugo nula doon.

"Diyos ko, Daphne! May sugat ka!" Manang Rosi said in horror while she's starting at my jaw. "Gamutin natin iyan."

Kukunin na nya sana ang first aid kit pero pinigilan ko sya at umiling. Napatingin ako kay Mama na walang emosyon ang mukha habang nakatingin sa akin. Binalingan ko si Manang Rosi at nakita ko ang pag aalala sa mukha nya.

"Baka mahuli ako sa klase Manang. Papasok na lang po ako." sabi ko na pumiyok pa dahil pinipigilan ko ang mapaiyak.

"Ha? Paano ang sugat mo? Gamutin na muna natin yan." giit pa nya pero umiling lang ako.

"Alis na po ako." paalam ko at mabilis na naglakad palabas ng bahay. Naririnig ko pa ang tawag ni Manang Rosi sa akin pero hindi na ako lumingon.

Agad akong sumakay sa kotse ko at mabilis na nag-drive papuntang university. Naisip ko ang mga sinabi ni Mama sa akin kanina at naramdaman kong namamasa ang gilid ng mga mata ko. Hindi ako umiyak. Ayokong umiyak. Kahit na masakit. Ayokong pa ring umiyak.

"It is okay not to be okay. It's okay to breakdown and cry."

Naalala ko ang sinabi sa akin na iyon ni Apollo. Na ayos lang ang umiyak. Na hindi totooong mahina ang isang tao kapag umiiyak gaya nang pinaniwalaan ko. But I don't know. I still don't want to cry. I just don't want to cry alone.

Nang mai-park ko ang kotse ko ay tinignan ko ang sarili ko sa salamin. Gulo gulo pa din ang buhok ko. I have a two inches wound cut just under my left ear. Doon nanggaling ang pagdurugo kanina na ngayon ay tumigil na. Napansin ko ang paligid ng sugat na namamaga. And the color is starting to change into purple.

Hindi ko alam kung paano ko maitatago ang sugat at ang pasa kong iyon.

Sinubukan kong lagyan ng concealer para matakpan pero hindi pa din sapat dahil halatang namamaga ang panga ko. Napapangiwi pa ako sa bawat pagdami ng daliri ko sa sugat at pasa ko. Kaya inilugay ko na lang ang buhok kong hanggang bewang at inilagay iyon sa harap para kahit papaano ay matakpan noon ang panga ko.

Ito ang unang pagkakataon na naglugay ako sa loob ng university. I wanted to looked neat and tidy 'cause I am the Miss Prim and Proper kaya palaging malinis ang pagkakatali ko sa buhok ko. At ngayong naglalakad ako ay nakikita ko na tumatagal ang tingin sa akin ng mga estudyante. Hindi sila sanay na makitang nakalugay ako.

Sa cafeteria ako dumeretso dahil ang sabi ni Artemis ay hindi daw papasok ang prof namin sa first subject. Pagkarating ko doon ay nakita ko syang nakaupo sa mahabang lamesa at kasama si Apollo at ang mga kaibigan nito.

Si Artemis ang unang nakakita sa akin kaya natigilan sya. Pagkatapos ay kumunot ang noo nya na parang kinikilala kung sino ako.

"Daphne?" tanong nya nang makalapit ako sa table nila.

They all looked at me and I saw how they stilled as soon as they saw me. Pinilit kong ngumiti at umupo sa pagitan nila Artemis at Apollo.

"OMG. Is that really you, Daphne?" hindi makapaniwalang tanong sa akin ni Artemis at tinignan pa ang kabuuan ko. "You look different with your hair down!"

"Woah.. Mas lalo kang gumanda." sabi naman ni Yuriel kaya napatingin ako sa kanya at tumawa.

"O.A. ha? Naglugay lang ako ng buhok. Hindi nagparetoke." I said.

"Pero mas gumanda ka nga." sabi pa ni Malcolm at tinawanan ko lang sila.

"Bakit hindi nakatali ang buhok mo?"

Napatingin kaming lahat kay Apollo nang seryoso nyang itinanong iyon. Kahit ang mukha nya ay sobrang seryoso at nag iigting ang mga bagang nya na parang may ikinagagalit na naman.

"Ah.. N-naiwan ko kasi yung panali ko." palusot ko na lang.

Ilang segundo syang tumitig sa akin bago sya tumingin sa kakambal nya.

"Artemis, do you have a ponytail in your bag?" tanong nya kaya lito akong napatingin sa kanya.

"Uh, yes?" sagot ni Artemis na mukha ding nalilito kung bakit naghahanap ng panali sa buhok si Apollo. Hindi naman mahaba ang buhok nya.

"Give it to me."

Kahit naguguluhan ay binuksan ni Artemis ang bag nya at kinuha ang panali sa buhok. Ibinigay nya iyon kay Apollo na tumingin sa akin at seryosong seryoso pa rin ang mukha.

"Tie your hair." sabi nya at iniabot pa sa akin ang ponytail.

Nagulat ako sa ginawa nya. Nanghiram pa talaga sya ng panali sa buhok para sa akin? Pero inilagay ko talaga ang buhok ko para matakpan ang sugat ko sa panga.

"Okay lang ako. Ayos lang na nakalugay ang buhok ko." sabi kong hindi tinatangap ang ponytail.

He suddenly looked annoyed. Napaatras ako sa pag aakalang sa akin sya nagagalit pero hinila nya ako palapit sa kanya at tinitigan sa mga mata.

"Gusto mo bang ako pa ang magtali ulit ng buhok mo?" he asked using his dangerous tone. Sinubukan kong lumayo sa kanya pero naramdaman ko ang kamay nya sa likod ko at pinipigilan akong makalayo sa kanya.

"H-hindi. Ayos lang talaga ako. Ibalik mo na yan kay Artemis."

He tsked. Nakahinga ako ng maluwa nang lumayo sya sa akin pero hindi ko inaaasahan ang sunod nyang ginawa. Sinubukan nyang hawakan ang buhok ko para sikupin at itali iyon.

"Apollo, no!" sigaw ko at lumayo sa kanya pero huli na dahil nakita na nya ang itinatago ko. Natigilan sya at napatulala sa akin.

Napatingin ako sa ibang mga nasa table na natigilan din. I sighed. Mukhang hindi lang pala si Apollo ang nakakita. Nilagay ko ulit sa harap ang buhok ko para takpan ang sugat at pasa ko.

"Anong nangyari sa panga mo?" tanong ni Malcolm na nakakunot ang noo.

Napatingin ako kay Apollo na seryoso ang mga matang nakatingin sa panga ko kahit natatakpan na iyon ng buhok ko. Umangat ang tingin nya sa akin at hindi ko mabasa kung anong reaksiyon ang meron sya.

"I, uh.. I tripped." palusot ko kay Malcolm pero nasa mukha nila ang hindi naniniwala. Napalunok ako.

I heard Artemis laughed but I can hear nervousness in her voice. "Clumsy talaga yan si Daphne. Remember noong may pababang way sa Hulugan Trail? Nahulog din sya noon and nasalo mo lang sya Yuriel, right?"

Nakita kong napatango ang tatlong kaibigan ni Apollo at saka lang ako nakahinga ng maluwa. Doon ko napatunayan na hindi rin talaga naniniwala si Artemis sa mga sinabi ko sa kanyang palusot noon kapag nakikita nya ang mga pasa ko. Pinagtakpan nya ako ngayon at ibig sabihin ay alam nyang hindi lang ito basta bastang mga pasa at sugat. Alam nyang may mali.

Nagulat ako nang tumayo si Apollo at hatakin ako sa kamay. Madilim ang mukha nya kaya hindi na ako nagtanong kung saan nya ako dadalhin noong maglakad sya at napasunod na lang ako sa kanya. Lumingon ako kay Artemis at ngumiti lang sya sa akin na parang sinasabing sumama lang ako sa kakambal nya.

Nakarating kami ng clinic sa university namin. Walang tao doon at kahit ang nurse ay wala. Kaya basta basta na lang naghalungkat si Apollo sa medicine cabinet doon at inilabas ang ice bag. Kumuha sya ng ice cubes sa ref at inilagay iyon sa loob ng ice bag.

Pinaupo nya ako sa isa sa mga kama doon. Humila sya ng upuan at umupo sa harap ko. Pagkatapos ay hinawi nya ang buhok ko at dahan dahang idinampi ang ice bag sa panga ko. Napaigik ako nang maramdaman ang lamig ng yelo doon.

"Sabihin mo lang kung nasasaktan ka." sabi ni Apollo na tumigil sa pagdampi ng ice bag sa panga ko. Umiling ako sa kanya.

"Nagulat lang ako sa lamig ng yelo." I said.

Ipinagpatuloy ni Apollo ang pagdampi ng ice bag sa panga ko. Nakatitig lang ako sa mukha nya habang ginagawa nya iyon. He looks so serious just like that time on their archery competition. At kahit wala sa lugar ay naramdaman ko na naman ang bilis ng tibok ng puso ko habang nakatitig sa gwapo nyang mukha.

Marahan lang ang pagdampi nya ng ice bag. Hindi man lang ako nasaktan sa ginagawa nya. Para bang takot na takot syang maidiin sa panga ko ang ice bag na hawak nya.

Ilang minuto nyang ginawa iyon at ilang minuto din akong hindi nakahinga ng maayos. Sobrang lapit kasi ng mukha nya sa akin habang ginagawa nya iyon at kung minsan ay hinihipan nya pa ng bahagya ang sugat at pasa ko. Napapakagat na lang ako sa pang ibabang labi ko sa kiliting naramdaman ko.

"Stop biting your lips." saway sa akin ni Apollo with his restrained voice kaya pinakawalan ko ang labi ko.

"Hindi mo ba itatanong kung saan ko nakuha ang mga yan?" tanong ko sa kanya dahil kanina pa sya tahimik.

Tinapos nya muna ang ginagawa nya bago binitawan ang ice bag. Pinunasan nya ang panga ko gamit ang panyo nya.

"No." he finally answered. "Gusto kong ikaw ang kusang magsabi sa akin ng lahat."

Napatitig ako sa kanya at sya naman ay nakatitig lang sa sugat at pasa ko sa may panga ko. He looked hurt for some reason. Para bang nasasaktan din sya habang nakatingin sya doon.

Nakita ko ang pag angat ng kamay nya at dinala nya iyon sa may panga ko. Marahan nyang hinaplos iyon at nakita ko ang takot sa mga mata nya na baka masaktan nya ako sa paghaplos nyang iyon. He glanced at me before he stared at my jaw again.

Maya maya ay nakita kong unti unting lumalapit ang mukha nya sa akin. Hindi ako nakagalaw at hinintay lang ang gagawin nya. Sobrang lakas ng tibok ng puso ko habang naghihintay sa kung anong gagawin ni Apollo.

Napasinghap ako nang maramdaman kong dumampi ang mga labi nya sa panga ko. Doon lang sa kung nasaan ang sugat at ang pasa ko. Magaan lang ang halik nya na halos nakapatong lang ang mga labi nya sa balat ko. Hindi ko alam kung bakit pero

nagsimulang manubig ang mga mata ko.

The gentleness of his touch. It was the first time that someone held me this way.

Inalis nya ang labi nya sa may panga ko pero hindi sya tuluyang lumayo sa akin at seryoso nya akong tinitigan. Pagkatapos ay muling lumapit ang mukha nya at napapikit na lang ako nang maramdaman ko ang paghalik nya sa may noo ko. Hindi ko na talaga napigilan at napaiyak na ako.

Nang marinig ni Apollo ang paghikbi ko ay tumayo sya at mahigpit akong niyakap. Napakapit ako ng mahigpit sa magkabilang gilid ng damit nya. Naramdaman kong hinalikan nya ang tuktok ng ulo ko at mas lalo pa akong napaiyak. Hinagod nya ang likod ko habang umiiyak ako sa may dibdib nya. Hanggang sa ang pag iyak ko ay nauwi sa paghagulgol.

"Just cry, my laurel. I'm just here. Hindi kita pababayaang." ang paulit ulit nyang sabi habang patuloy na hinahagod ang likod ko.

And again, I felt at home in his arms.

Hindi ako maka-update sa Engagement Chaos kasi napaghahalo halo ko personality ng mga characters pati names nila xD pero ta-try ko pa din po.

Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 23

"Do you like Apollo?" ang nakakabiglang tanong sa akin ni Artemis isang araw habang nakaupo kami sa bleachers ng gymnasium. Pinapanood namin sina Apollo at ang mga kaibigan nya na nagkayayaang maglaro ng basketball sa araw na iyon.

Napatingin ako kay Artemis pero nakatingin lang sya sa gitna ng gymnasium kaya tumingin na lang ulit ako doon. Nakita kong ipinasa ni Apollo ang bola kay Warren. Tumakbo si Warren pero naharangan sya ng kalaban kaya muli nyang ipinasa iyon kay Apollo na libre at walang nakabantay. Nasalo iyon ni Apollo at itinira.

"Yes!" sigaw nya nang pumasok ang bola sa ring. Nag high five silang magkakaibigan.

"And don't you dare lie to me, Daphne." muling sabi ni Artemis.

Nakita kong bumaling sa gawi namin si Apollo. Ngumisi sya at kumaway. Napangiti ako at kumaway pabalik sa kanya.

"I'm sorry, Artemis." sabi ko nang muling tumakbo si Apollo para sila naman ang dumepensa sa kalaban. "I tried to stop myself. Pero hindi ko talaga maiwasan ang mahulog sa kanya."

Apollo wasn't that hard to love. Noong una ay inis talaga ako sa kanya. I've known him as the playboy twin brother of my bestfriend. Mabilis magpalit ng babae. At ang tingin ko pa sa kanya ay mayabang dahil gwapo sya at isa syang Gallagher. Kaya iwas na iwas talaga ako noon sa kanya. Kapag nag uusap sila ni Artemis noon ay hindi ko talaga sya tinatapunan ng tingin o kinakausap man lang. Ayoko kasing isipin nya na pwede nya akong isama sa mga babae nya.

Pero ngayon ay unti unti kong nakikilala ang totoong Apollo Gallagher. He always puts his family first. Patunay na noon ay kung paano nya inaalagaan si Artemis hanggang ngayon. He's caring and gentle. Ipinaramdam nya sa akin kung paano ang maalagaan at mahalina hinahanap hanap ko. Kaya talaga namang nahulog ang loob ko sa kanya.

"At first, I can't understand how the both of you became twins." pagpapatuloy ko. "I mean, magkaibang magkaiba kayo. Sa ugali pa lang. Pero nang makasama ko ng madalas si Apollo, nainitindiha ko na." I smiled at her. "Nakilala ko ang totoong sya. So I'm sorry, Artemis. But I fell inlove with your twin brother."

Artemis smiled at hindi ko iyon inaasahan. Ang akala ko kasi ay pipigilan nya

ako. Sasabihin nya na masasaktan lang ako sa kakambal nya gaya ng sinasabi nya sa akin noon. Kaya nagulat talaga ako nang ngumiti sya.

"You don't have to say sorry, Daphne. I just warned you before 'cause I've witnessed everything that Apollo did. Ayoko lang na masaktan ka. But I can tell now that you're not just one of his girls. He treats you different, Daphne. I know that you're really important to him."

Muli kaming napatingin sa gitna ng gymnasium at nanood ng laro nila. Malaki ang lamang nila Apollo sa kalaban nila at duda akong mahahabol pa ng kabilang team iyon.

Alam ko ang mga sinabi ni Artemis. Nararamdaman ko iyon sa mga kilos ni Apollo. Lalo na noong ginagamot nya ang sugat at ang pasa ko sa panga. He held me like I was a very delicate glass that will break anytime. Nakita ko ang takot sa mga mata nya noon na para bang ayaw nya akong masaktan kapag hinahawakan nya. And he let me cry in his arms again. That's why I fell for him again, deeper this time.

"You know, I'm actually thankful for Apollo." muling sabi ni Artemis.

"Para saan?" I asked.

"Kasi nagawa nya ang bagay na hindi ko nagawa." she smiled again. "Ang makapag-open up ka sa kanya."

I felt guilty again. Si Artemis ang bestfriend ko at ang mas matagal kong nakasama kaysa kay Apollo pero kay Apollo lang ako umiyak at naghanap ng karamay. Mas marami ring alam si Apollo na mga bagay tungkol sa akin kumpara kay Artemis. Kahit na palagi nyang sinasabi na nandyan lang sya para sa akin, pakiramdam ko ay kinalimutan ko sya.

"I'm sorry." bulong ko pero alam kong narinig nya naman. At tama ako dahil tumawa sya.

"Stop saying sorry, ano ba. Okay, sige. I admit na medyo nagselos ako kay Apollo. Ako yung bestfriend mo, eh, pero bakit sa kanya ka nag open up?" magsasalita na sana ko pero umiling sya. "But thanks to him, I finally get to see your beautiful smile. Your real smile. Mas madalas ka na ring ngumingiti ngayon."

Ngumiti ako na ikinatawa nya. Napatawa na din ako. I'm glad that I met the Gallagher twins. I'm glad that God let me have them in my life. I'm glad that I have Artemis as my bestfriend. Hindi lang basta bestfriend. Pakiramdam ko ay nagkaroon na rin ako ng kapatid sa katauhan nya.

At kung gaano nya ako pahalagaan ay ganoon din ako sa kanya. Ayoko rin syang masaktan at gusto ko rin na palagi syang masaya. I want to see her smile too. Na minsan ko na lang din makita ngayon.

"Kamusta na kayo ni Joshua? Hindi pa rin ba kayo nagkikita?" I asked.

Napapansin ko kasi na palagi ng malungkot si Artemis. At kahit hindi nya sabihin sa akin ay alam kong dahil kay Joshua iyon. Palagi syang nakatingin sa cellphone nya na parang inaabangan nya kung magtetest o tatawag ba ang lalaki.

I heard her sighed. Bumalik ang lungkot sa mukha nya na parang pasan nya ang mundo. Doon pa lang ay alam ko nang hindi pa rin sila nagkikita ni Joshua.

"I really miss him, Daphne." malungkot na sabi nya.

I wanted to tell her why Apollo is doing whatever he's doing. Alam ko kasi na malaki na ang pagtatampo nya sa kakambal nya. Kung minsan ay hindi na rin nya pinapansin si Apollo pero si Apollo ay wala namang pakealam. Basta ang gusto nya ay mailayo si Joshua kay Artemis.

And I'm torn between the two of them. Hindi ko alam kung anong dapat kong gawin. I wanted Artemis to be happy. Para mangyari iyon ay kailangan ko syang tulungan na magkita sila ni Joshua. Pero ayoko naman na magalit si Apollo.

Ang hirap.

"Anong pinag uusapan nyo?" tanong ni Apollo na nakalapit na pala sa amin. Tapos na pala ang laro at panalo sila.

Nagtama ang mga paningin namin at pinamulahan agad ako ng mukha nang maalala ang nangyari sa amin sa loob ng clinic. Mabilis akong nag iwas ng tingin at iniabot sa kanya ang towel nya.

Sa may panga at noo lang naman nya ako hinalikan pero ganito na agad ang reaksiyon ko. Paano pa kaya kung sa mga labi ko na?

Natigilan ako.

Stop. Iniisip ko bang maghahalikan ulit kami? At lips to lips naman?

"Wala." pabalang na sabi ni Artemis at umirap pa. Nakita kong kumunot ang noo ni Apollo sa inasta ng kakambal nya.

"Anong problema mo?" tanong nya pero hindi sya pinansin ni Artemis.

Nakita ko ang pagdaan ng inis sa mukha ni Apollo na para bang nauubusan na sya ng pasensya.

"You know what? It is clear that you have a problem with me. Bakit hindi mo sabihin sa akin? Tell me and stop acting like a freaking brat!"

Nagulat ako nang magtaas ng boses si Apollo. Mukhang naubos na talaga ang pasensya nya sa hindi pagpansin at sa mga kinikilos ni Artemis sa kanya. Nakita kong nagulat din si Artemis sa pagsigaw ni Apollo pero maya maya ay nakita ko ang galit sa mukha nya at napatayo na.

"Isn't it obvious?! You are my problem! You!" sigaw din ni Artemis at napatayo na din ako at pumagitna sa kanila pero hindi sya nagpapigil. "Bakit ba ang kontrabida mo sa lovelife ko, ha? Why won't you let me meet my boyfriend?!"

"That's exactly why! He is your boyfriend!" ganting sigaw ni Apollo. Napatingin ako sa paligid at nakakaagaw na kami ng atensyon.

"Ano bang problema mo kung mag-boyfriend ako? I already told Kuya Helios about Joshua and he said that it was fine with him! Ikaw lang ang may problema sa amin! Tell me! Why won't you let me meet him?!"

"I just want to protect you from that scumbag!"

"But you are hurting me! And he is not a scumbag!"

"I don't fucking care! Masaktan ka man o ano, still, I won't let you meet him!" namumula na sa galit ang mukha ni Apollo. Hindi ko alam kung paano ko sila maaawat at nakatayo lang ako doon sa pagitan nila.

Nakita ko ang pagdaan ng sakit sa mukha ni Artemis at mukha na syang maiiyak. Pero pinigilan nya ang mga luha nya at mas matalim ang mga matang tinignan si Apollo.

"I hate you, Apollo! I freaking hate you!" she screamed before she gets her bag and stormed off.

Nanghihinang napatingin ako kay Apollo. His eyes were tightly shut and he's pinching the bridge of his nose. Nakatingala sya at ilang beses na huminga ng malalim na parang pinapakalma nya ang sarili nya. Nang dumilat sya ay nagtama ang mga paningin namin.

"I did way too much, didn't I?" tanong nya at marahan akong tumango. Napapikit ulit sya at bumuntong hininga.

"Susundan ko lang si Artemis." I said softly. Nakita ko syang tumango sya kahit nakapikit pa din ang mga mata nya. Kinuha ko ang bag ko at umalis para sundan si Artemis.

This is bad. Hindi lang ito simpleng sagutan nila. And I am torn. Hindi ko alam kung anong gagawin ko para magkabati sila.

Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 24

Pasulyap sulyap lang ako kay Artemis na tahimik na kumakain sa harap ko. Halata na hindi maganda ang timpla nya ngayon. Nakasimangot kasi sya at walang ganang kumakain pero pinipilit nya pa ring lagyan ng laman ang tyan nya.

Tama nga ako na hindi lang simpleng sagutan ang nangyari sa kanila ni Apollo noong isang araw. Dalawang araw na kasing hindi nag uusap at nagpapansinan ang

magkambal. Sinubukan ko silang kausaping dalawa pero walang may gustong makipagbati sa kanila. Hindi ko na tuloy alam ang gagawin ko dahil ako ang naiipit sa kanilang dalawa.

Nakita ko ang pagdating ni Apollo kasama ng mga kaibigan nya sa cafeteria. Umupo si Apollo sa tabi ko kaya napatingin ako kay Artemis na tumayo at dala ang tray ng pagkain nya. Lumipat sya ng ibang lamesa at doon ipinagpatuloy ang pagkain.

I sighed and looked at Apollo. Nagkibit balik at lang sya. Inayos ko ang tray ng pagkain ko at akmang tatayo pero pinigilan ni Apollo ang braso ko.

"Saan ka pupunta?" he asked.

I sighed before I answered him. "Kay Artemis."

"Susundan mo na naman sya? Mas kinakampihan mo ba sya kaysa sa akin?" pagalit nyang tanong kaya naihilamos ko ang kamay ko sa mukha ko. Sumasakit yata ang ulo ko sa kanilang dalawa.

"Look, Apollo." panimula ko at tinitigan sya. I ignored the feeling when I stared at his piercing blue eyes. "Wala akong kinakampihan sa inyo. Hindi na tayo mga bata para magkampi pa. But Artemis needs me."

"I need you too!" giit nya. "And I already told you why I did that to Artemis and Joshua, right? Akala ko maiintindihan mo ako."

"Naiintindihan kita, Apollo." sabi ko gamit ang malumanay na boses dahil alam kong nagsisimula na naman syang mainis. "Naiintindihan ko kung bakit mo ginawa iyon. Pero naiintindihan ko din ang side ni Artemis. Wala syang alam. At kung ako ang nasa sitwasyon nya, magagalit din ako sayo. Para kasi sa kanya ay wala kang pakialam kung masaktan sya basta mapaglayo mo lang silang dalawa ni Joshua."

Tahimik lang na nakikinig ang mga kaibigan ni Apollo sa sagutan namin. Walang nagsasalita sa kanila. Walang nag iingay. Hindi katulad dati na kapag magkakasama sila ay ang ingay ngay at hindi matigil ang biruan nila.

"Mas masasaktan sya kung patuloy syang makikipagrelasyon sa gagong 'yon!" Apollo reasoned out.

"I know but Artemis doesn't know that. Kung wala kang balak sabihin sa kanya then please, just let me be with her. Kailangan nya ako."

Nakita kong lumambot ang ekspresiyon ng mga mata nya. "But I need you too, Daphne." he said. Hinawakan ko ang isang kamay nya.

"Mas kailangan nya ako, Apollo. And she's my bestfriend."

Bumagsak ang dalawang balik at nya dahil sa sinabi ko. Yumuko sya at hindi na nagsalita. I sighed. Tumayo na ako at dinala ang tray ng pagkain ko sa table kung nasaan si Artemis. Tumabi ako sa kanya. She smiled weakly at me.

"Thank you." mahina nyang sabi.

"Are you okay?" I asked.

As if on cue, nakita namin si Joshua na pumasok sa cafeteria na iyon. Sinundan sya ng tingin ni Artemis at kitang kita ko ang lungkot sa mga mata nya. And it hurts. Seeing my bestfriend looks so sad was enough to break my heart.

Nang pabalik na si Joshua ay napatingin sya sa table namin at nakita nya si Artemis. Tumigil sya at ngumiti pero nang makita na nasa kabilang table lang si Apollo na masama ang tingin sa kanya ay bumuntong hininga sya at saka umalis ng walang sinasabi.

Ang makita silang ganoon ay masakit na para sa akin. Paano pa kaya kung kay Artemis na?

I held her hand and squeezed it. She looked at me and tried to smile but she failed. Sa huli ay isinandal nya na lang ang ulo nya sa balik at ko.

Napatingin ako kay Apollo na nakatingin rin pala sa amin. Walang reaksiyon akong makita sa mukha nya. It took him a couple of seconds before he looked away. I sighed again.

Hindi ko talaga alam ang gagawin ko. Buong buhay ko ay mag isa lang ako palagi. Hindi ako nagkaroon ng mga kaibigan. Not until Artemis came into my life. Kung hindi dahil sa kanya ay hindi ko din naman makikilala si Apollo at ang mga kaibigan nya. Somehow, my circle of friends became bigger without me noticing it.

At ngayon lang nangyari sa akin ang ganito kaya hindi ko talaga alam ang dapat kong gawin. I wanted to do something to make Artemis happy. So I could see her smile again. At alam kong si Joshua lang ang makakapag pasaya sa kanya. Siguro ay makapag usap lang sila ng isang beses ay ayos lang.

But if I helped them, I know that Apollo will get mad at me. And I don't want him to get mad at me. He's my home. He let me feel that I have a home whenever I was with him. He let me feel love and care. At ayokong mawala iyon.

Hindi pumasok si Artemis kinabukasan kaya sobra sobra ang pag aalala ko. I kept on texting her pero di na nya ako nirereplyan pagkatapos nyang sabihin na masama ang pakiramdam nya.

Hindi ako mapakali habang nagkaklase kami. Pakiramdam ko ay may kulang. Palagi ko kasing kasama si Artemis at hindi ako sanay ng wala sya.

Nang mag lunch break ay napagpasyahan ko na mag half day na lang sa araw na iyon. Mabilis akong pumunta ng parking lot at sumakay ng kotse ko. I wanted to see Artemis and check on her. Alam ko kasi na hindi sya okay. Alam ko na malungkot sya at alam ko na kailangan nya ako.

Sa lahat ng paglilihim ko sa kanya ay sa ganitong paraan lang ako makakabawi sa kanya.

"Daphne! Napadalaw ka?" bati sa akin ni Tita Sapphire pagkapasok ko ng bahay nila.

Tita Sapphire is very kind and she's still a beauty despite of her age. Halatang isang Gallagher sa lakad at kilos nya pa lang. Sa kanya siguro naman ng mga anak nya ang pagiging elegante nila bilang isang Gallagher.

And I know that she loves her sons and daughter. At iyon ang bagay na pinaka kinaiinggitan ko kay Artemis. She has a loving mother that will do anything and everything for her.

"Bibisitahin ko lang po sana si Artemis." I said

"Ah. Buti na lang dumating ka. She doesn't want to get out of her room. I think something happened between her and Apollo? Napapansin ko kasi na hindi sila nagpapansinan."

"Susubukan ko pong kausapin sya. Nasa kwarto po sya?" I asked and Tita Sapphire nodded.

"Yes, please, Daphne. Hindi ako sanay na makitang malungkot sya. Please talk to her." hinawakan nya ang dalawang kamay ko at pinisil iyon. I smiled. "Just go up into her room. Dadalhan ko kayo ng meryenda maya maya."

Ginawa ko ang sinabi nya. Umakyat ako pero sa hagdan ay nakasalubong ko ang panganay ng mga Gallagher. He glanced at me and I immediately hung my head low when I saw his electric blue eyes. If Apollo is a merciless devil, then Helios Gallagher is known for being the ruthless billionaire.

Tumigil sya nang makita ako at halos manginig na ako sa kinatatayuan ko. Nanatili akong nakayuko dahil natatakot akong tignan sya sa mga mata.

"Who are you?" he asked. Even his voice sounds so ruthless.

"K-kaibigan ako ni Artemis. I'm here to v-visit her." nanginginig kong sabi. Ilang sandali syang nanatiling nakatayo sa harap ko bago ko nakita ang paghakbang nya at itinuloy ang pagbaba ng hagdan.

Saka lang ako nakahinga ng maluwag. Ang bilis ng tibok ng puso ko sa sobrang kaba! Naalala ko tuloy ang secretary nya na mukhang anghel. Paano nya kaya natatagalan ang mga tingin ng panganay ng mga Gallagher? Paano pa kaya pag inutusan sya?

Kumatok ako sa pinto ng kwarto ni Artemis bago pinihit ang doorknob at binuksan. Nakita ko syang nakahiga at nakatalukbong ng kumot.

"Mom.. I told you that I'm fine." narinig kong sabi nya pero dinig ko din ang pagkamalat ng boses nya.

Is she crying?

Umupo ako sa gilid ng kama nya bago nagsalita.

"It's me."

Mabilis na inalis ni Artemis ang kumot na nakabalot sa katawan nya nang marinig ang boses ko. Bumangon sya at hindi makapaniwalang nakatingin sa akin. Kaagad kong napansin ang pamumula ng mga mata nya at ang pamumugto noon.

So she's really crying.

"Daphne? Oh my god! What are you doing here?" she asked, dumbfounded.

"Nag alala ko sayo, eh. I know you're not okay." I said using the exact same words that Apollo said to me. Pakiramdam ko kasi ay mas magandang pakinggan ang mga salitang iyon kaysa ang itanong kung okay lang ba sya.

Iniyakap ni Artemis ang mga braso nya sa kaliwang braso ko at inihilig ang ulo sa balikat ko. Ilang sandali syang tahimik at hindi nagsalita. Hanggang sa naramdaman ko na lang na nababasa ang parte ng damit na nasa balikat ko at narinig ko ang paghikbi nya.

"Artemis.."

"I just wanted to talk to him, Daphne." sabi nya at rinig ko ang sakit sa boses nya. "This is the first time that I fell inlove. I thought that I'll be happy but I can't understand why my own brother is hurting me."

Hindi ako nagsalita. Gustong gusto ko nang sabihin sa kanya kung anong dahilan ni Apollo pero pinigilan ko ang sarili ko. I know that it's not my story to tell. And Apollo asked me to keep that to Artemis.

"I really miss him, Daphne. I really miss him and I want to see and talk to him."

Niyakap ko sya at umiyak sya sa mga balikat ko. Naramdaman ko na pinipigilan nya ang pag iyak pero may lumalabas naman na paghikbi sa bibig nya. I sighed. Parang gusto ko na rin tuloy na umiyak dahil alam kong sobra talagang nasasaktan ang bestfriend ko ngayon.

"Ang sakit na na nagkikita kami araw araw pero hindi kami makapag usap. Hindi namin mahawakan ang isa't isa." humihikbing sabi nya.

I don't want to see her this way. I don't want to see her cry. I want to see her smile, instead. Artemis is like a sister to me. I love her and I'm willing to do anything just to see her smile again.

"I'll help you, Artemis. Tutulungan kita para makausap mo si Joshua." pikit mata kong sabi.

Kumalas sa pagkakayakap si Artemis at nagtataakang tinignan ako habang pinupunasan nya ang mga luha nya.

"What?" she asked.

"Tutulungan kitang para makausap mo si Joshua." ulit ko sa sinabi ko kanina. "I'll take care of Apollo."

Kumunot ang noo nya at nakita kong may tumulong luha ulit sa mga mata nya. Ako na ang nagpunas noon habang gulong gulo ang mukha nyang nakatingin sa akin.

"B-but how? Remember na hindi gumana yung plano natin last time?"

Oo. Natatandaan ko pa iyon. Kaya nga naisip ko ang paraan na ito at alam kong kamumuhian ako ni Apollo kapag nalaman nya ang gagawin ko.

But I'll do this for Artemis. I wanted to see her smile again.

Mariin akong pumikit at huminga ng malalim. I'm sorry, Apollo. Kung ayaw mong sabihin ang rason mo kay Artemis, then I have to do something to lessen her pain. I'll do this just this once.

Dumilat ako at mariing napatitig kay Artemis.

"I know a place na palaging pinupuntahan ni Joshua. Nagpupunta din doon si Apollo but don't worry about him. I will take care of him." hinawakan ko sya sa magkabilang balikat. "But remember this, Artemis. Isang beses lang kitang dadalhin doon. And please, don't tell anyone about this."

Mas lalong lumalim ang pagkunot ng noo nya. "Why? Saan ba tayo pupunta?" she asked.

"I'm going to take you somewhere tonight. And dress nicely."

Napakagat ako sa labi ko pagkatapos kong sabihin iyon. I saw Artemis eyes with full of hope. She really wanted to talk with her boyfriend and I'm helping her but I'm going against Apollo. At kinakabahan ako sa isiping malalaman nya ang tungkol dito. I know. I know that I'll receive his anger once he found out about this.

Or maybe not just his anger. Maybe his wrath, instead. I will receive his wrath

if he found out about this.

Malapit na ang phase two :) anyway magkakadugtong po ang HTBD, HFTBW and Engagement Chaos. May lalabas ditong character from Engagement Chaos so please read that too. Thanks!

Vote and comment please.

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 25

Dedication: Hi vhench! FaizaAmpaso. Ito na ang dedication mo haha. Thank you sa support at talagang nagbalik loob ka pa sa wattpad para sa akin xD nakaka touch kayo haha. Di nyo alam kung gaano ako ka thankful sa inyong vhenches. Love you lads. Di ko na hahabaan. Nakakahiya sa mga readers haha. Basta love you and miss you. Tambay ulit tayo kina Clarisse next week.

Lovelots

Artemis looked like a lost kid when she entered the nightclub. Manghang manghang sya habang nililibot ng tingin ang kabuuan ng bar na iyon. May mga lalaki ang nagtangkang lumapit sa kanya pero hindi natutuloy kapag napapatingin sila sa akin at nakikita ang matalim kong titig sa kanila.

Sa kabilang side ko dinala si Artemis kung saan malayo sa palagi naming pinupwestuhan ni Apollo. I was shaking with nervousness and I feel my hands are getting cold. Natatakot ako na baka makita sya ni Apollo ngayon.

"Hindi ko alam na nagpupunta ka sa mga ganitong lugar." rinig kong sabi ni Artemis habang patuloy na nililibot ng tingin ang paligid.

Natigilan ako at napatingin sa kanya. Now she knows one of the secrets that I've been trying to hide. At natatakot ako sa kung anong iniisip nya sa mga oras na 'to. Kung disappointed ba sya sa nalaman nya tungkol sa akin dahil sa sinabi nya. Ito ang pinaka ayokong mangyari, ang mahusgahan nya ako.

"I've always seen this on tv but I didn't know that this place is so freaking cool!" she exclaimed and then she jumped out of excitement. Napatawa ako sa inakto nya. Para talaga akong may kasamang bata ngayon sa katauhan nya. It is clear that this is her first time to enter a place like this.

Naalala ko na naman tuloy si Apollo. Kapag nalaman nya talaga ang tungkol dito ay paniguradong magagalit sya. Pakiramdam ko ay nawala ang pagkainosente ni Artemis sa mga ganitong bagay dahil sa akin.

Sana lang talaga ay hindi nya malaman. Gusto ko lang naman na sumaya ang bestfriend ko.

"Artemis, no!" saway ko sa kanya at hinablot ang alcohol na kinuha nya mula sa waiter na dumaan at ibinalik iyon doon. Sinamaan ko sya ng tingin at nag aalangan syang ngumiti sa akin.

"Just one glass?" sabi nya pa at umiling ako. "Please?" she insisted and I glared at her more. Nakita kong napanguso sya.

"Eyes on the price, Artemis! Hindi kita dinala dito para maranasan mo ang uminom. I brought you here so you and Joshua can finally talk!" inis na sabi ko. Isinakripisyo ko ang kung anong mayroon kami ni Apollo sa mga oras na 'to kaya hindi ko mapigilan ang mainis sa kanya sa kagustuhan nyang sumubok na uminom ng alcohol.

Hindi nagsalita si Artemis. Siguro ay nakita nya ang pagiging seryoso sa mukha ko. Totoo naman na hindi kami nagpunta dito para maglasing or have a good time. We were here because I want her to talk to her boyfriend. Personally.

"Oh c'mon, Daphne. Just give the gorgeous lady a drink." napatingin ako kay Gray na umakbay pa sa akin at may hawak na shot glass. Iniabot nya iyon kay Artemis pero tinabig ko ang kamay nya.

"No." I said firmly.

"Daphne, one glass lang naman. Hindi naman sya malalasing dito!" natatawa pang sabi nya pero marahas kong inalis ang braso nya sa balikat ko at tinaasan sya ng kilay.

"I'm sorry. I know you speak and I can see your lips moving but I can't understand what you're saying 'cause I don't speak bullshit."

Malakas na tumawa si Gray na parang baliw dahil sa sinabi ko. Napatingin ako kay Artemis na naguguluhan nakatitig sa lalaki. Siguro ay iniisip nya kung bakit kilala ako ni Gray gayong alam nya na hindi ako basta bastang kumakausap ng kung sino. At ang alam nya ay wala na akong ibang kaibigan maliban sa kanya.

"Savage as ever." tatawa tawa pa ring sabi ni Gray at sya na ang uminom ng alak sa shot glass na hawak na nya.

Tinanaw ko ang couch na palagi naming pinupwestuhan ni Apollo pero hindi ko iyon masyadong makita dahil sa dagat ng tao na humaharang sa paningin ko. Tinignan ko na lang ang couch kung saan ko madalas na nakikita si Joshua at ang mga kaibigan nya. Sakto naman na nakita ko sya at mukhang kararating lang.

"He's here." sabi ko kay Artemis kaya napatingin din sya sa tinitignan ko.

Hindi ko mabasa kung anong naging reaksiyon ni Artemis nang makita nya si Joshua na binabati ang mga kaibigan nito. I know that she already told me before na ayos lang sa kanya kung malaman nyang pumupunta si Joshua sa mga ganitong lugar para lang uminom at magsaya. Pero ibang usapan na ang makita nya ito ng personal.

"Joshua Montenegro?" tanong ni Gray sa gilid ko na may kaakbay na agad na babae. Mukha namang walang pakialam sa amin ang babae at patuloy lang sa paghaplos sa dibdib ni Gray. Napangiti na lang ako. "Your boyfriend?" tanong ni Gray kay Artemis.

Nakita ko si Artemis na tumango pero titig na titig naman sya kay Gray. Hindi ko alam kung bakit ganoon na lang sya kung makatitig sa lalaki. Nagsimula akong kabahan dahil doon. Well, Gray is good-looking too at kung itatabi sya kay Apollo ay hindi rin magpapahuli ang isang 'to.

"Oh! I thought Montenegro is gay. Hindi ko kasi sya nakikitang nag-e-entertain ng mga babae. Looks like he's just being loyal to his girlfriend." sabi ni Gray na nakapagpangiti kay Artemis.

Gray was right. Sa mga gabi na nakikita ko si Joshua dito ay wala talaga syang kinausap na mga babae para paghinalaan. Kaya nang marinig ko kay Apollo na dati ring playboy si Joshua ay hindi ako makapaniwala. Pero ngayon ay mukhang alam na ni Joshua kung paano magseryoso sa babae.

Muli akong napatingin kay Artemis pero nakita ko na naman ang mga titig nya kay Gray. Mukhang may gusto syang sabihin dito pero pinag iisipan nya kung sasabihin nya ba o hindi.

"Wala ka yata sa bar counter ngayon?" tanong ko kay Gray para sana maalís ang titig sa kanya ni Artemis.

"It's my off today." he said.

"You look like someone I know." sa huli ay hindi na napigilang sabihin ni Artemis. Gray smirked at her.

"Grayson James Sanford." pagpapakilala nya. Nakita ko na kumunot ang noo ni Artemis na parang nag iisip pero mabilis ding nagliwanag ang mukha nya.

"You're Hunter's brother?" she asked. Mas lalong lumawak ang ngisi ni Gray.

"Yup." he said, popping the 'p' then he looked at me. "I saw Apollo earlier. Alam ba nyang nandito ang kakambal nya?"

Nagkatinginan kami ni Artemis sa tinanong nya. Napalíngon tuloy ako sa couch na palaging pinupwestuhan namin pero natatakpan pa rin ng mga tao ang paningin ko.

"Hindi." sagot ko kay Gray. He whistled na parang nang aasar pa.

"You'll be in a very big trouble kapag nalaman nya 'to." he said and I definitely know that he was right.

Hindi ko alam kung gaano kalaki ang magiging galit sa akin ni Apollo kapag nalaman nyang dinala ko ang kakambal nya sa nightclub para makapag usap sila ni

Joshua. Pero anong gagawin ko? Hindi ko kayang makitang malungkot si Artemis na halos hindi na ngumingiti sa araw araw lalo na kapag nagkakasalubong sila ni Joshua sa university at hindi sila nagpapansin. Hindi ko kayang makita sya na umiiyak.

Pero makakaya ko kaya kung magagalit sa akin si Apollo? The only person who made me feel what having a home feels like whenever I am with him. The only person who taught me that crying is not a weakness. The only person who taught me how to cry. The only person who taught me that not all men are the same and there are others who know how to take care and be gentle towards a woman. The only home that I have. And the only man that I've learned to love.

Hindi ako makagalaw. Ang isipin na kamumuhian ako ni Apollo ay hindi ko yata kaya. At parang gusto ko na lang na umalis at iuwi si Artemis sa mga oras na iyon.

"Daphne? Is there a problem?" tanong ni Artemis kaya napatingin ako sa kanya. Mukha syang nag aalala dahil kanina pa ako nakatulala sa pag iisip. At dahil doon ay hindi ko man lang napansin na nagpaalam na pala si Gray at umalis na.

"Yeah..." wala sa sarili kong sagot. Hindi ko alam kung itutuloy ko pa ba ang gagawin namin o kung uuwi na lang.

"Can I talk to Joshua now?" Artemis asked. I stared at her and she looks like she's really looking forward to this. Alam kong umaasa sya na makakapag usap sila ni Joshua ngayong gabi.

Napabuntong hininga ako. Ayoko syang biguin. Ayokong maramdaman nya na binigo ko sya. At nandito na rin lang naman kami kaya mas mabuti pang ituloy na lang ang plano.

I just have to make sure that Apollo won't see them.

"Nasa kabilang side palaging umuupo ang kakambal mo." I informed her. Itinuro ko pa sa kanya ang direksyon kung saan kami palaging umuupo. "So make sure na hindig hindi kayo lalapit doon."

Artemis nodded. "Paano ka?"

"I'm going to make sure na hindi aalis ng couch si Apollo." I said. "Pero dito lang kayo sa loob ng bar mag usap. Huwag kayong lalabas. Sabay pa rin tayong uuwi and please text or call me if anything happens."

She nodded like she understands everything. Pagkatapos ay niyakap nya ako ng mahigpit.

"Salamat talaga dito, Daphne. I'm really glad that I met you and became your bestfriend." sabi nya at naramdaman ko ang panunubig ng mga mata ko.

I've always thought that my life was a mistake. That it was a big mistake that I am alive and breathing in this world while my mother is suffering. But hearing her says those words just gave me a reason that I deserve to live and my life has its own purpose.

Tinanggal ko ang pagkakayakap nya sa akin bago pa ako maiyak at hinawakan ang dalawang kamay nya.

"I want to see your real smile again." I said and after a few seconds, she gave me her sweetest smile. Napangiti na rin ako. That was more than enough for me.

Pina-text ko muna sa kanya si Joshua para ipaalam na nandoon sya. Nakita naman namin na napatayo si Joshua mula sa pagkakaupo at nilibot ng tingin ang buong bar na parang may hinahanap. Nang makita nya si Artemis ay saglit syang napatulala pero maya maya ay napangiti na rin.

"Goodluck." sabi ko kay Artemis na nakatitig lang sa papalapit na Joshua sa amin. Nagsimula na rin akong maglakad para puntahan na si Apollo.

"Thank you." I heard Joshua said nang makasalubong ko sya. Tumango lang ako at ipinagpatuloy ang paglapit kay Apollo kahit sobra sobra ang kaba ko.

Nakita ko si Apollo na mag isang nakaupo sa couch na iyon. Tinatanguan lang nya ang lahat ng mga bumabati sa kanya na palagi nyang ginagawa simula nang magkasama na kaming umuupo sa iisang couch na iyon. Then he finally saw me and gave me his smirk.

Yeah. And goodluck to me too.

Please follow me on my twitter account @ hiroyuu101 for update time and such. Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro.

Chapter 26

"Hey." bati sa akin ni Apollo pagkalapit ko sa kanya. Umupo ako sa tabi nya at tinanguan sya.

"Hey.."

Kaagad na inabot ng waiter ang isang inumin sa kanya pagkaupo ko pa lang. Kinuha iyon ni Apollo at ibinigay sa akin.

It was a Butterscotch.

Kinuha ko iyon at iniinom. Pasimple kong tiningnan ang direksyon kung saan ko iniwan sina Joshua at Artemis kanina pero hindi ko sila matanaw dahil sa dami ng tao na humaharang sa paningin ko.

Kinakabahan talaga ako at hindi pa nakakatulong ang malakas na tugtog ng musika na nagmumula sa malaking speaker sa loob ng bar. Pakiramdam ko ay sumasabay ang tibok ng puso ko sa pagdagundong ng speaker. Sunod sunod akong kumuha ng malalalim na hininga para pakalmahin ang sarili ko.

"Hindi kita nakita sa university kanina. Pumasok ka ba?" dinig kong tanong ni Apollo sa tabi ko. Sumandal sya kaya mas lalong nagdikit ang mga katawan namin. Sinubukan kong bigyan ng espasyo ang pagitan namin pero hindi nya ako hinayaan. Naramdaman ko na pumulupot ang isang braso nya sa bewang ko na mas nagpadagdag ng kaba ko.

"B-binisita ko lang si Artemis." kinakabahang sabi ko pero pilit kong pinapakalma ang sarili ko. At hindi nakakatulong ang init ng katawan ni Apollo na nararamdaman ko sa gilid ko. "Hindi kasi sya pumasok kanina." pagsasabi ko ng totoo dahil ayoko nang dagdagan ang mga kasinungalingan ko sa kanya.

Pakiramdam ko ay ang sama sama kong tao para paglihiman sya. Noong una ay kay Artemis ako naglililihim pero ngayon ay kay Apollo na.

"Hindi pumasok si Artemis?" gulat nyang tanong kaya napatingin ako sa kanya pero agad ding napaiwas nang makitang sobrang lapit ng mukha namin sa isa't isa.

"Oo. Masama daw ang pakiramdam nya." sagot ko bago tumikhim.

"What happened? Is she okay? Bakit daw sumama ang pakiramdam nya?" sunod sunod nyang tanong and I can see his genuine concern for his twin sister.

"Bakit sa akin mo tinatanong? Magkasama kayo sa iisang bahay, ah?" tanong ko. Hindi ba sya umuwi sa mansyon nila? "She's okay now."

"Sa condo muna ako umuuwi ngayon." he shrugged. "Bakit daw sumama ang pakiramdam nya?"

Wala sa sariling napatingin ako sa direksyon ng pinag iwanan ko kina Artemis at Joshua kanina pero katulad noong una ay hindi ko pa rin sila makita dahil sa mga tao. Tinignan ko ang cellphone ko kung may text ang bestfriend ko pero wala kahit isa

"Sa tingin mo bakit sumama ang pakiramdam nya?" balik tanong ko sa kanya. Wala ba talaga syang ideya? Hindi nya ba nakikita ang lungkot sa mga mata ni Artemis dahil hindi nito nakakausap ang boyfriend?

"Joshua doesn't deserve her." sabi nya at tinungga ang alak sa baso nya at muling nagsalin. Mali ako. May ideya din pala sya sa nararamdaman ni Artemis.

Well, they're twins after all.

"Just give her a break, Apollo. Joshua is her first boyfriend. Hayaan mo sana syang maging masaya."

Hindi nagsalita si Apollo at muling tinungga ang laman ng baso nya. Nagsalin ulit sya at inubos ulit iyon. Nakatingin lang ako sa kanya habang ginagawa nya iyon. Alam ko na hindi nya rin gusto na nasasaktan si Artemis dahil sa kanya. Nang dahil sa paraan ng pagpoprotekta nya. He wanted to protect his twin sister but he ended up hurting her instead.

Nakatitig lang si Apollo sa baso nyang wala na ngayong laman na parang may

malalim na iniisip. Bumuntong hininga sya bago ako binalingan sa wakas.

"If that scumbag really loves her, he will do everything para makapag usap sila ng kakambal ko."

Ako naman ngayon ang napabuntong hininga. "Eh paano nya magagawa 'yon kung nagpaplano pa lang sya ay hinaharangan mo na?" Of course, he's a Gallagher. Kaya nyang gawin ang lahat at ang pagpigil kay Joshua sa pinaplano nya ay napakadali lang sa kanya.

I saw Apollo smirked before he leaned towards me. At dahil hawak nya ang bewang ko ay hindi ako makaatras. His face is too close that I almost felt his lips brushing with mine.

"That's what you called cock-blocking, my laurel." he said and then he chuckled sexily. I felt a tingling sensation when I smelled the alcohol on his breath.

Hindi sya agad humiwalay sa akin kaya mas lalo lang akong naliliyo. He's just staring at my lips with an unreadable expression on his face. Naramdaman ko ang isa nyang kamay na pumatong na rin sa kabilang bahagi ng bewang ko at mas hinapit pa ako papalapit sa kanya.

My breathing hitched when I felt his lips really brushed with mine this time. I heard him groned like he's suppressing something before he did it again. Naramdaman ko ang panginig ng mga kamay ko dahil sa ginawa nya.

Idinikit nya ang noo nya sa akin at nakita kong mariin syang pumikit.

"My laurel.." he whispered. Isang cocktail drink lang ang ininom ko at hindi ko pa ubos pero pakiramdam ko ay nalalasing ako dahil sa mga ginagawa ni Apollo. "Can I kiss you?"

Hindi pa ako nakakasagot pero inangkin na nya ang mga labi ko. Hindi ako nakagalaw at nakatulala lang. Hindi ko alam kung anong gagawin ko. This is my first kiss for goddamn sake!

I felt a butterfly in my stomach when he started massaging my waist. Pataas babang humahaplos ang dalawa nyang kamay sa bewang ko at kung minsan ay pinipisil pisil pa iyon. Hindi ko na namalayan na kusa na pa lang pumikit ang mga mata ko at pumatong ang dalawang kamay ko sa mga balikat nya.

I tried to mimic the way he moves his lips against mine. I heard him groaned before he deepened the kiss. My hands immediately encircled around his neck as I kiss him back.

His kiss felt so good. Nakalimutan ko na nasa isang bar kami. Nakalimutan ko na maraming tao ang pwedeng makakita sa amin ngayon. Ang tangin alam ko lang ay ang mga halik ni Apollo na masarap sa pakiramdam. This is my first kiss and damn, I didn't know that a kiss can feel this good.

Apollo bit my lower lip and I gasped when I felt a stinging sensation. He took that opportunity to devour the insides of my mouth with his tongue. I moaned and I felt him smile against my lips.

Pinutol nya ang halik nang maubusan kami pareho ng hangin. He planted three small kisses on my lips bago nya idinikit ang noo nya sa noo ko at pareho naming habol ang mga hininga. Sobrang lakas ng tibok ng puso ko at hindi ko na alam kung para saan iyon. Kung para sa plano namin ni Artemis o para sa mga halik ni Apollo.

"Shit. I love you so much, my laurel." he said before he kissed me again on the lips, then on the both side of my cheeks and then my forehead.

Nang humiwalay sya ay ngumiti sya sa akin pero napaiwas ako ng tingin sa kanya. Sigurado akong pulang pula ang mukha ko ngayon. Mabuti na lang at madilim sa loob ng bar at malikot pa ang ilaw kaya alam kong hindi nya mapapansin ang pamumula ko.

Mabilis pa din ang tibok ng puso ko kaya napainom ako ng Butterscotch at halos maubos ko na iyon. Naalala ko ang nangyari kanina. Apollo's kiss was so freaking good. Hindi na ako magtatataka kung isa iyon sa mga dahilan kung bakit maraming babae ang naghahabol sa kanya.

Nakatulala lang ako at hindi talaga maalis sa isip ko ang nangyari kanina. Nawala na rin tuloy sa isip ko ang tungkol kay Artemis kung hindi ko lang nakita ang pag ilaw ng cellphone ko sa ibabaw ng table namin. Kinuha ko iyon at nakita

kong may text sa akin ang bestfriend ko.

Artemis <3:

We're going somewhere. Can't talk here. Music is too loud.

Napaalis ako mula sa pagkakasandal at mabilis na nag reply kay Artemis.

Me:

Don't go anywhere, Art! Dito lang kayo sa bar!

Hindi na ako mapakali habang naghihintay sa reply ni Artemis. Napansin iyon ni Apollo at tinanong kung okay lang ako. Tumango ako at pilit syang nginitian kaya hindi ko sigurado kung ngiti o ngiwi ba ang naibigay ko sa kanya.

Mabilis kong binuksan ang reply ni Artemis nang dumating iyon.

Artemis <3:

There's a private room inside this bar. We're going to talk there.

"What?" hindi makapaniwala kong tanong. Hindi ko alam ang tungkol doon. Kung hindi kasi sa bar counter ay dito sa couch na ito lang ako nalalagi sa bar na ito.

"Bakit?" Apollo asked nang makita nyang natigilan ako.

"May private room ba dito sa loob ng bar?" tanong ko sa kanya. Natigilan si Apollo sa tanong ko pero maya maya ay nakita kong napangisi sya. Mabilis akong umirap nang mapagtanto ko kung anong iniisip nya pero ramdam kong namumula ang mukha ko. "Just answer my damn question!" inis na sabi ko sa kanya. Basta basta din pa lang umaatake ang kahalayan ng lalaking 'to.

I heard him chuckled before he gave me an answer. "There are private rooms here. Why? Gusto mo doon tayo?"

Hindi ko sya sinagot at umirap na lang. Inubos ko na ang Butterscotch na iniinom ko. Hindi ko alam pero parang hindi ako mapakali. Gusto kong sundan si Artemis at samahan sya kung nasaan man sila. Pero alam kong hindi ko pwedeng gawin iyon. I need to leave them alone so they can finally talk.

Mas lalo lang tuloy dumoble ang kaba ko ngayon. Natatakot ako sa pwedeng mangyari. Natatakot akong malaman ni Apollo ang tungkol dito. Lalo na kapag nalaman nyang dinala ni Joshua sa isa sa mga private rooms si Artemis.

Napatitig ako kay Apollo na napatingin din sa akin. He gave me a gentle smile before he kissed my forehead again. I really like it when he's kissing me there. I've read in some book that forehead kisses are the sweetest. Mas lalo lang tuloy nadagdagan ang guilt na nararamdaman ko.

"I'm sorry." sabi ko sa kanya at alam kong narinig nya iyon dahil nakita ko ang pagtataka sa mukha nya.

"Para saan?" he asked.

"I'm sorry. I hope you'll forgive me."

Sinabi nya sa akin ang dahilan kung bakit ganoon nya na lang protektahan si Artemis. Ayaw lang nyang magkalapit ang dalawa pero heto ako at ginawa ang pinakaayaw nya. I betrayed him. He was just protecting his twin sister but I betrayed him. At alam kong magagalit talaga sya sa akin kapag nalaman nya ang tungkol dito.

Hindi ko alam kung mapapatawad nya pa ako kapag nangyari iyon.

Nakita kong may lalaking lumapit sa kanya at tinapik sya sa balikat. Napatayo si Apollo at binati ang lalaki. Sumulyap ang lalaki sa akin bago may kung anong binulong kay Apollo. Ilang sandali lang ay nakita ko ang pagtatangis ng mga bagang ni Apollo at ang pagkuyom ng mga kamao nya. Kinabahan ako at sa palagay ko ay alam ko na kung anong ibinulong ng lalaki sa kanya.

Nakaalis na ang lalaki pero nanatiling nakatayo si Apollo. Nakita kong mariin syang napapikit at kahit hindi sya magsalita ay nararamdaman ko ang galit nya. Napatayo ako. Sana lang mali ang hinala ko tungkol sa sinabi ng lalaki sa kanya.

"A-apollo..." kinakabahan kong tawag sa kanya. He looked at me and there were no emotions in his eyes.

"You brought her here?" tanong nya at kahit malakas pa ang music ay rinig na rinig ko iyon.

He knows.

"I just.." napalunok ako. Ramdam ko ang pangginginig ng mga kamay ko. "I just want them to talk."

Nakita ko ang pagdaan ng galit sa mukha nya bago sya mabilis na naglakad paalis. Sinundan ko sya at wala akong pakialam kung may mabangga man ako. Mabilis at malalaki ang mga hakbang ni Apollo at kailangan kong mahabol sya para makapagpaliwanag ako.

Nakita kong umakyat sya sa second floor at sinusundan ko pa din sya. Mas marami ang nakakakilala sa kanya sa parteng ito pero hindi sya tumigil para bumati sa kanila. Tuloy tuloy lang ang lakad nya hanggang sa makarating kami sa isang bahagi ng bar na hindi ko pa pinupuntahan. Nandito siguro ang mga private rooms dahil maraming pinto ang nandoon.

Marahas nyang binuksan ang isa sa mga pintuan doon at pumasok sa loob. Sinundan ko sya at nakita kong hinigit nya sa kwelyo si Joshua.

"You son of a bitch!" mura nya bago malakas na sinuntok sa mukha si Joshua. Narinig ko ang tili ni Artemis pero parang napako yata ako sa kinatatayuan ko.

This is my first time to see Apollo looks so mad. Parang hindi sya ang Apollo na nakilala ko. Galit na galit ang mukha nya at naglalabasan ang mga ugat sa braso nya habang patuloy na sinusuntok si Joshua na hindi lumalaban sa kanya. Sinubukan ni Artemis na higitin si Apollo palayo kay Joshua at humarang sa pagitan nilang dalawa.

"Hindi ka pa ba nakuntento sa ginawa mo dati, gago ka?!" galit na galit na sigaw ni Apollo kay Joshua at dinuro nya pa. "Ito na naman tayo eh! Diba sabi ko huwag ang kapatid ko! Putang ina naman, Joshua! Kilala kitang gago ka!"

Sinubukan ni Apollo na lumapit kay Joshua pero humarang si Artemis sa kanya. Umiiyak na sya habang pinipigilan ang kakambal nya.

"Apollo, please. Don't hurt him. Stop this, please."

"Stay out of this, Artemis! Ang sabi ko, hindi ka pwedeng makipag usap sa gagong 'to!"

Hindi ko alam kung anong gagawin ko. Natatakot ako sa itsura ni Apollo ngayon. Para bang kayang kaya nyang saktan ang kung sino dahil sa galit nya.

"I love her." sabi ni Joshua habang pilit na tumatayo. "I love Artemis."

"You fucking bastard!"

Wala nang nagawa si Artemis nang muling sumugod si Apollo at pinagsusuntok si Joshua. Saka lang ako nakagalaw nang marinig ko ang paghagulgol ng bestfriend ko. Hindi ko alam kung paano pipigilan si Apollo pero alam kong mapapatay nya si Joshua kung wala akong gagawin ngayon.

I hugged him from the back and I felt him stiffened. Natigil ang pagsuntok nya kay Joshua pero ramdam ko ang sunod sunod na paghinga nya na parang pinapakalma nya ang sarili nya. Bumitaw ako sa kanya at humarap sya sa akin. Nanubig ang mga mata ko nang makita ang galit sa mga mata nya.

It's my fault. Kasalanan ko kung bakit sya nagalit ng ganito.

"Alam mo kung bakit ayoko syang makipagkita sa gagong 'to, hindi ba? Alam mo 'yon!"

Napapitlag ako nang sigawan nya ako pero wala akong masabi. Alam ko naman ang lahat pero ginawa ko pa din ito. I betrayed him. I betrayed the only man who made me feel loved.

"Apollo, walang kasalanan si Daphne-" sabi ni Artemis pero natigil sya nang bumaling si Apollo sa kanya.

"You stay the fuck out of this!" galit na sabi nya bago ako muling binalingan.

Tumulo ang luha ko nang muli kong makita ang galit nya sa akin pero mabilis ko iyong pinunasan. Galit sya dahil kasalanan ko. Galit sya dahil binigo ko sya. Pero ang sakit na makitang ganito ang tingin nya sa akin. Galit na galit. Pakiramdam ko ay nawala ang dating Apollo na nakilala at minahal ko.

"Pwede bang huwag mong igaya sayo ang kapatid ko? Malandi ka. Manang mana ka sa nanay mo."

Natigilan ako sa sinabi nya. Nakatitig lang ako sa kanya at hindi ko na

pinunasan nang muling maglandas sa pisngi ko ang mga luha ko dahil sa sakit ng mga sinabi nya. Hindi ako makapaniwalang nasabi nya iyon sa akin. At dinamay nya pa talaga si Mama.

Hindi ako gumagalaw at nakatitig lang sa kanya. Pilit kong isinisiksik sa utak ko na si Apollo pa rin ang nasa harap ko. Ang tanging lalaki na nagawa kong mahalin. At nasabi nya lang iyon dahil galit sya.

Yeah. That's right. He's just mad at me.

But all that thoughts disappeared when I saw him smirked at me like he was mocking me.

"Akala mo hindi ko alam ang tungkol sa nanay mo? Wala kang maloloko dito, Miss Prim and Proper. Pareho lang kayong malandi. You're a whore."

Sunod sunod na pumatak ang mga luha ko. Tinakpan ko ng isang kamay ang bibig ko para pigilan ang mapahikbi pero may mga kumawala pa din kaya dalawang kamay na ang ipinang takip ko. Nakatitig lang ako sa kanya na walang emosyon ang mga mata habang pinapanood akong umiyak. Ang mga labi nyang humalik sa akin kanina ay ang dahilan kung bakit ako sobrang nasasaktan ngayon.

He knows my secret. He knew my secret all along. I didn't know how. Kaya pala hindi nya ako pinipilit na magsabi sa kanya kapag umiiyak ako sa mga bisig nya. Hindi katulad ni Artemis. Kasi alam nya na pala ang lahat. Ang lahat ng mga tinatago ko.

Pero bakit nya ako kailangang pagsalitaan ng ganoon? Bakit nya kami pinagsalitaan ng ganoon ng mama ko?

"Apollo!" saway ni Artemis at lumapit sa akin para sana yakapin ako pero hinigit sya ni Apollo palayo sa akin.

"Don't touch her." he said without any hint of emotions. "Baka mahawaan ka ng kalandian nya."

Hindi ko na kinaya at malakas syang sinampal. Bumakat ang kamay ko sa pisngi nya pero hindi ko pa din nakitaan ng emosyon ang mukha nya. But I don't care.

I knew it. Alam kong ganito ang magiging reaksiyon ng mga tao kapag nalaman nila ang tungkol sa akin. That's I was a product of rape. Huhusgahan nila ako at pagsasalitaan ng kung ano ano. Kaya ginawa ko ang lahat para itago iyon pero nalaman pa rin ni Apollo.

Siguro ay nilapitan nya ako noon sa library dahil alam na nya ang tungkol sa akin. Siguro ay ganito talaga ang tingin nya sa akin noong una pa lang. Malandi. A whore. Siguro ay hinalikan nya ako kanina kasi malandi ang tingin nya sa akin.

I cried hard because of that thought. Galit na galit ang mga matang tumingin ako sa kanya.

"She was raped!" sigaw ko habang patuloy na humihikbi. "She was raped! My mom! She was raped! She was raped! She was raped! She was raped! She was-" hindi ko na naituloy ang sasabihin ko nang muli akong mapahagulgol. It hurts. It feels like my heart is being ripped apart. Hindi ako makahinga sa sobrang sakit. Pakiramdam ko ay mababaliw ako sa sobrang sakit na nararamdaman ko ngayon.

Nakita ko si Artemis na humikhiabi na din habang nakatingin sa akin. Hindi ko alam kung anong iniisip nya. Wala na akong pakialam.

"She was raped at ako ang bunga!" sigaw ko kay Apollo na wala pa ring emosyon ang mga mata. "Hindi mo alam kung gaanong hirap at sakit ang mga dinanas ko dahil doon! Kaya wala kang karapatan na pagsabihan ako ng mga ganyan! You didn't know how many times I wished na sana mamatay na lang ako! Hindi mo alam 'yon!"

Sinubukan kong pigilan ang pag iyak ko but it was like stopping a running water with your bare hands. Hindi nya dapat makita na umiiyak ako. I shouldn't cry in front of them. I should look strong. Para hindi na nila ako masaktan.

I was right. Crying is a form of weakness.

Pinunasan ko ang mga luha ko at pinigilan ang umiyak kahit na sobrang hirap noon. I look at Apollo with hatred in my eyes. And I promise that this will be the last time that I will see those piercing blue eyes.

"I hate you Apollo. Sana nga namatay na lang ako dati pa, para hindi na kita nakilala."

And with that, I walked away. Narinig ko pa ang tawag sa akin ni Artemis pero hindi ko na sya pinansin. Hindi ko na pinansin ang mga tao sa bar na iyon na

humaharang sa akin at pilit na tinatanong kung ayos lang ba ako. All I wanted to do is to get out of this goddamned place.

And to get out of my hellish life.

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 27

Ang dami kong natanggap na mga tawag at texts mula kay Artemis habang nagda-drive ako pauwi pero wala akong sinagot na kahit isa doon. I just keep on driving fast. I wanted to stay as far I can to that hellish place.

Ang itinuring kong sanktwaryo ng ilang taon kapag ayokong maglagi sa bahay ay itinituring ko na ring impyerno ngayon.

Halos hindi ko na maiparada ng maayos ang sasakyan ko nang makarating ako sa bahay. Tumigil na ako sa pag iyak kanina pa pero lutang na lutang naman ang isip ko. Naiisip ko ang mga nangyari kanina at nararamdaman ko na namang sumisikip ang dibdib ko.

Hindi ko akalain na alam ni Apollo ang lahat tungkol sa akin. Paano? Nagpa-imbestiga ba sya? Bakit? Dahil ba gusto nyang malaman kung anong klaseng tao ang kaibigan ni Artemis? So it was all because of Artemis again? He did that 'cause he's protecting his twin sister again?

Well, he's a Gallagher. Sa isang kumpas at ilang pera lang ay kaya nya nang malaman ang mga gusto nyang malaman. Kahit ang sekreto ko pa na buong buhay kong pilit na itinago.

Hindi lang ako makapaniwalang kayang sabihin ni Apollo sa akin ang lahat ng iyon. Itinapon nyang lahat ng mga pinagsamahan namin sa mga salitang binitawan nya. Binalewala nyang lahat. Pero ano pa bang aasahan ko? Mukha namang wala syang pakialam sa mga pagkakataon at mga oras na pinagsaluhan namin.

I thought he's different. I learned to love him because he's different but I was wrong. He's just like the bastard who raped my mom. They are all the same. Men are all the same. They will hurt a woman without blinking an eye if they have the opportunity.

Naalala ko si Artemis. Alam nya na din ang lahat. Alam kong kahit hindi nya alam ng buo ay may ideya na sya. Matalino sya at mapagtatanto nya ang lahat. Ano kayang iniisip nya tungkol sa akin? Will she judge me too just like his twin brother did? Itinapon nya na rin kaya ang pinagsamahan namin dahil sa nalaman nya?

Pakiramdam ko ay nawalan ako ng dalawang myembro ng pamilya dahil sa mga nangyari ngayon. Sabagay. Hindi ko naman sila totoong pamilya. Masakit lang na ang kasiyahanang naramdaman ko noong kasama ko sila ay parang wala ng kwenta sa mga oras na 'to.

Wala sa sariling pumasok ako ng bahay. Nakita ko si Mama na nakaupo sa may sala. May mga bote ng alak sa harapan nya pero alam kong hindi pa sya lasing dahil wala pa sa kalahati ang unang bote na iniinom nya.

"Oh, Daphne! Nandito ka na agad?" gulat na tanong sa akin ni Manang Rosi nang makita ako. Ang alam nya kasi ay maya maya pa ako uuwi kapag nagpupunta ako ng bar.

Hindi ko sya pinansin. Hindi ko alam kung anong pumasok sa isip ko at lumapit ako kay Mama. Siguro ay gustong gusto ko lang talagang maramdaman ang kalinga ng isang ina sa pagkakataong iyon. Ganun naman talaga dapat hindi ba? The mother will comfort her child if she's sad and in pain. And I guess I'm in too much pain right now to look for her comfort even if I know that it is close to impossible.

But I can still hope right? She's still my mother.

"Ma.." tawag ko sa kanya nang makalapit ako. Nakaupo sya sa sofa at lumuhod ako sa harapan nya. Tinignan ko sya at nakita kong nakatitig lang sya sa bote ng alak sa harapan nya. "Ma, ang sakit na.." sabi ko sa nanginginig na boses.

I didn't mean to but I felt my tears just rolled down my face. This is what I hated the most. Crying in front of anyone. I wanted to look strong. I don't want anyone to look down on me but just this once. Just this once, I will let myself be weak in front of my mother.

"Ma.." tawag ko sa kanya at napahikbi ako. Nagsisimula na namang manikip ang dibdib ko sa sobrang sakit. "Ma, hindi ko na po kaya ang sakit. Hindi ko na yata kaya, Ma."

Humagulgo ako at ipinatong ko ang ulo ko sa dalawang tuhod nyang magkadikit. Sobrang sakit na at para na akong mababaliw. Sabi na eh. Kaya ayokong maging masaya. Nakaramdam ako ng kasiyahan nitong mga nakaraang araw kaya binawi iyon sa akin ngayon. Binawi iyon lahat nang mangyari ang kanina. Hindi kasi dapat ako makaramdam ng kasiyahan. Kasi hindi naman talaga ako dapat na nabuhay diba? Kasi bunga ako ng kademonyohan diba?

And now, I can't take the pain anymore. Parang gusto ko na lang matulog at hindi na magising.

Naramdaman kong inalis ni Mama ang pagkakasandal ng ulo ko sa mga tuhod nya. Tumingala ako at nakita ko ang galit at ang pandidiri nya para sa akin. Mas lalo akong napaiyak dahil doon. Hindi nya ba talaga ako kayang tanggapin bilang anak nya?

"Lumayo ka sa akin." sabi nya pa at dinig na dinig ko ang pagkakadisgusto sa boses nya. Nang hindi ako lumayo ay sya na mismo ang gumawa noon. Tumayo sya at umusog palayo sa akin.

Nanghihina man ay sinubukan ko din ang tumayo. Emotions are flooding in my heart right now and I wanted to get it all out in my chest. Hindi ko kaya ang mga emosyon na iyon. Pakiramdam ko ay unti unti akong pinapatay sa sobrang sakit at kinakapos na din ako ng hininga.

"Daphne, ayos ka lang ba?" tanong ni Manang Rosi at sinubukang lumapit sa akin pero humakbang ako palapit kay Mama.

"Ma.. Kahit isang beses lang oh. Tawagin mo naman ako bilang anak mo." halos nagmamakaawa ko nang sabi sa kanya.

I feel so empty on the inside. Pakiramdam ko ay wala nang silbi ang buhay ko. Pakiramdam ko ay wala naman talagang dahilan kung bakit pa ako nabuhay kaya ngayon ay naghahanap ako ng rason o lakas para magpatuloy. And hearing my mother calls me as her daughter will be enough for me.

Please. Please. Just this once. Let her call me as her daughter please. So I will have the strength to face another day.

Halos mawalan na ako ng lakas nang makita ko syang umiling. Tumulo ang mga luha mula sa mga mata nya habang galit syang nakatingin sa akin. Napalakas ang paghikbi ko kaya tinakpan ko ng dalawang kamay ko ang bibig ko.

"Hindi kita matatanggap bilang anak ko. Wala akong anak na galing sa isang demonyo." mahinahon nyang sabi, hindi katulad kapag sobrang nalalasing sya na sinisigawan at pinagbubuhatan nya ako ng kamay. Pero pakiramdam ko ay mas masakit pa ang mga sinabi nya ngayon kumpara sa mga pasa at sugat na natatanggap ko sa kanya noon.

Narinig ko ang paghikbi ni Manang Rosi na nanonood lang sa amin. Nakatitig lang ako kay Mama habang patuloy akong umiiyak.

"Kahit isang beses lang, Ma." pagmamakaawa ko sa huling pagkakataon. Galit ako sa kanya dahil sa pagmamalupit nya sa akin pero gusto ko talagang marinig na tawagin nya ako bilang anak nya. Makakalimutan ko ang lahat ng sakit kapag nangyari iyon.

"Hinding hindi ko gagawin ang tawagin kang anak. Hindi kita anak dahil anak ka ng demonyong sumira sa buhay ko." madiin at nanggigigil sa galit na sabi nya sa akin.

Napayuko ako habang kagat kagat ko ng mariin ang pang ibabang labi ko. Sobrang diin noon at nalasahan ko na ang sarili kong dugo. Her words were like a thousand knives that pierced through my heart. And I wanted to feel physical pain 'cause the

emotional pain is too much for me to bear.

Even my own mother hates me. Hindi ko na alam kung saan ako lulugar. But then again, may lugar ba talaga ako sa mundong 'to? What is the reason of my existence? Meron ba?

Wala diba? May rason pa ba para mabuhay pa ako? Wala na rin diba? Iniwan na ako ng lahat. Galit sa akin ang lahat. Lahat ng taong mahal ko. Wala na. Ayoko na.

Pwede na siguro akong sumuko hindi ba? Tama na siguro ang ilang taong tiniis ko. Ang ilang taong pagpapanggap na malakas ako. Hindi ko na talaga kaya, eh. Ayoko na ng buhay na 'to. Gusto ko ng umalis. Paalisin nyo na ako.

Dahan dahan akong naglakad palapit kay Manang Rosi na umiiyak pa rin hanggang ngayon. Kita ko sa mga mata nya ang pagkaawa nya sa akin. Malungkot lang akong ngumiti sa kanya at hinawakan sya sa kamay.

"Manang Rosi.." tawag ko sa kanya at pati ang boses ko ay wala na ring lakas. "Kayo na po ang bahala kay Mama. Alagaan nyo po sya."

"Anong gagawin mo, Daphne? Saan ka pupunta?" tanong nyang naguguluhan.

"Suko na ako, Manang." sabi ko at bumuhos na naman ang mga luha ko. "Pagod na akong lumaban. Ayoko na." tinignan ko si Mama na lumuluha habang nakatingin sa akin. "Huwag nyo po sanang pababayaang si Mama. Maraming salamat po sa lahat."

Binitawan ko na ang kamay ni Manang Rosi na hindi alam ang gagawin. Kung hahabulin ba ako o dadaluhan si Mama na napaluhod at malakas na humagulgol.

Lumabas na ako ng bahay namin at wala sa sariling naglakad lakad. Hindi ko alam kung saan ako dadalhin ng mga paa ko. Tumingala ako at nakita ko ang maraming bituin sa langit at ang maliwanag na buwan. Naalala ko ang sinabi sa akin ni Apollo noong nasa seaside kami.

"Saksi ang buwan na yan kung gaano ako kaseryoso sayo. And I will do everything to win your heart, my laurel."

I laughed with no emotions. He did win my heart but he chose to break it instead. Ang akala ko ay magiging masaya ang unang pag ibig ko. Pero ito pa mismo ang dahilan kung bakit gusto kong mawala na lang ngayon.

I knew it. He saw how weak I am when I cried in front of him. And he hurt me because he knew that he can easily do it. Because I am weak. He knew that I am weak because I cried in front of him.

Sana hindi na lang ako naniwala sa mga sinabi nya sa akin noon. Bakit ba kasi ako naniwala sa kanya at pinapasok sya sa buhay ko? Hindi na sana ako mas nasasaktan ng ganito ngayon.

Hindi ko na alam kung nasaan ako pero patuloy pa din akong naglalakad ng wala sa sarili. Kung minsan ay binubusinahan pa ako ng mga sasakyan dahil hindi ko namamalayan na nasa gitna na pala ako ng kalsada naglalakad. Hindi ko talaga alam kung saan ako pupunta. Ang gusto ko lang ay ang makawala sa buhay ko na 'to.

I just want to escape my hellish and miserable life.

I continued walking. My feet were sore but I didn't stop. I want to go. I want to escape. Please let me go. Please let me escape.

Patuloy lang ako sa paglalakad hanggang sa makarinig ako ng malakas na busina ng sasakyan na papasalubong sa akin. I was blinded by the headlights but I didn't bother to move my feet to avoid the incoming car. I just stood rooted in the middle of the road while waiting for the car to hit me.

Dinig na dinig ko ang malakas na pagpreno ng kotse. Hindi ako gumalaw at hinintay lang na tumama ang katawan ko sa sasakyan. Maybe this is my end. Maybe, God has finally answered my prayers. Maybe this is His way so I can finally escaped my miserable life.

Bumagsak ang katawan ko sa kalsada at ramdam ko ang pagkawala ng buong lakas ko. Nasilaw ako sa headlights ng kotse na nasa gilid ko pero hindi ako gumalaw dahil wala na talaga akong lakas at nanlalabo na ang paningin ko. Narinig ko pa ang pagbukas ng pinto ng kotse at bumaba ang kung sino mang nagmamaneho noon.

Kahit nanlalabo ang paningin ay nakita kong isang lalaki iyon. He stood in front of me and I can't read the expression on his face while looking down at me. But the only thing that I noticed was his eyes that were different in color. His right eye is light green while his left eye is gray.

And his mismatched eyes were the last thing that I see before I finally closed

my eyes.

Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 28

Idinilat ko ang mga mata ko at sumalubong sa akin ang puting kisame. Bahagya pang sumakit ang mga mata ko dahil nasilaw ako sa liwanag ng ilaw na nandoon. Naramdaman ko na parang may nakatusok na kung ano sa kaliwang kamay ko kaya tinignan ko iyon. Sinundan ko iyon ng tingin at nakita ang isang IV drip na nakasabit sa may IV stand sa gilid ko.

I think I have an idea now where I am. Idagdag pa ang amoy ng gamot na kaagad sumalubong sa akin pagkagising ko.

I'm in the hospital. I was hit by a car that's why I am here. Napatawa ako. Ang akala ko ay matutuluyan na ako. Ang akala ko ay iyon na ang paraan para makaalis ako sa miserable kong buhay. Ang akala ko ay magiging malaya na ako pero hindi pa rin pala. Hindi pa rin pala tapos ang paghihirap ko.

Bakit? Kulang pa ba? Kulang pa ba ang mga sakit na naramdaman ko? Ang lahat ng mga pinagdaanan ko? Ang lahat ng mga sugat at pasa na natanggap ko? Ang lahat ng mga masasakit na salitang narinig ko? Kulang pa ba ang lahat ng iyon? Ano pa ba ang dapat na mangyari bago ako makawala sa pesteng buhay na 'to? Ano pa ba?!

Ayoko na kasi talaga. Pagod na pagod na ako. Hindi ba pwedeng maging manhid muna ako kahit isang araw lang? Hindi ba pwedeng magpahinga na lang? Pwede bang tama na?

Gusto ko rin namang maging masaya. Yung totoong masaya. Hindi yung mag aalala ako pagkatapos na baka bawiin din sa akin ang lahat. Tama na sana ang sakit. May hangganan din naman ako.

Babangon na sana ako pero kaunting galaw ko pa lang ay naramdaman ko ang matinding sakit ng ulo ko at ang pagkauhaw. Titiisin ko na lang sana iyon nang may narinig akong nagsalita.

"You're awake."

Napapitlag ako sa gulat at hinanap ang taong iyon pero hindi ko na kailangang gawin iyon dahil tumayo na sya at naglakad palapit sa kamang hinihigaan ko. Tumigil sya sa gilid ko. Tinitigan nya ako kaya napatitig na din ako sa kanya.

The guy in front of me is no doubt a foreigner with his sandy hair and pale skin. His nose is pointed and has a pink lips. Ang paraan ng pagtayo nya ay halos magsumigaw na ng pagiging maawtoridad nya. He looks so handsome but the only thing that captivates me are his sea-green eyes.

Kinuha nya ang cellphone sa bulsa nya at sandaling nagtipa doon bago inilapit sa tenga nya. Nakatitig lang sya sa mga mata ko habang hinihintay na sumagot ang nasa kabilang linya. I didn't look away even though his stares started to intimidate me. Hindi ko alam pero parang may kung ano sa mga mata nya na mahirap iwasan.

"Kieron.. She's awake." he said and his british accent was so obvious. "Yeah.. Just call a doctor.." inilayo nya saglit ang cellphone sa tenga nya. "Do you need anything?" he asked.

"Water.." sagot ko dahil pakiramdam ko ay kinakapos na ako ng hininga sa sobrang pagkauhaw. He nodded and he placed the phone on his ear again. "And bring water for her to drink." sabi nya bago pinatay ang tawag.

"S-sino ka?" I managed to say kahit sobrang sakit ng lalamunan ko. Pakiramdam ko ay mapupunit ang lalamunan ko sa sobrang sakit. Napapangiwi pa ako sa bawat paglunok na ginagawa ko.

Nauuhaw na talaga ako.

"I'm sorry. I still can't understand your language. Can you say it again in

english, please?" he smiled showing me his perfect white teeth.

Hindi ko sya sinagot. Ayoko nang magsalita pa ulit dahil sobrang sakit talaga ng lalamunan ko. Siguro ay dahil iyon sa sobrang pagkauhaw ko.

Suddenly, I remembered everything again. Apollo saying those hurtful words at me. I know that he was just being an overprotective brother but does he really need to say those things at me? Alam ko na hindi magandang may kaibigan na gaya ko ang isang Gallagher pero hindi nya naman ako kailangang pagsalitaan ng masama. Lalayo naman ako. Iiwasan ko naman sila. Gagawin ko iyon kahit maayos nyang sabihin sa akin.

I guess he really wanted to hurt me. I'm pretty sure that I haven't received all of his wrath yet. At natatakot akong pumasok sa university kapag naiisip kong makikita ko silang dalawa ni Artemis.

Pinagkalat nya kaya sa buong university ang tungkol sa akin? Siguro. Kayang kaya nya namang gawin iyon. Kayang kaya nyang sirain ang matagal ko nang pinaghirapan na reputasyon ko.

Napatingin ako sa pinto ng kwarto nang muling bumukas iyon. I saw another man with a very dark hair entered the room. And when our eyes met, I immediately noticed his mismatched eyes.

Sya yung driver ng kotseng nakabangga sa akin.

Binuksan nya ang isang bottled water at ibinigay iyon sa akin. Tinulungan ako nung British guy na makaupo at sya na ang nag abot sa akin ng tubig. Mabilis ko namang ininom iyon dahil sa sobrang pagkauhaw ko. Nang maubos ko iyon ay muli nya akong inabutan ng isa pang bote ng tubig. I realized he knew just how thirsty I was.

Tumanggi na ako sa pangatlong bote ng tubig na binigay nya. I said my thanks and the British guy smiled at me.

"I apologize for what happened. Kieron didn't mean to hit you with the car." he said and slightly bowed at me. Nailang naman ako doon.

"I didn't-" the guy named Kieron said pero pinutol sya nung British guy.

"You startled her. She's been unconscious for three days because of you."

Nagulat ako sa sinabi nya. Three days na akong tulog? Kaya pala ganoon na lang ang pananakit ng lalamunan ko dahil tatlong araw na akong hindi nakakainom ng tubig.

Mukhang may gusto pa sanang sabihin si Kieron pero bumuntong hininga na lang sya at yumukod sa lalaki bago yumukod din sa akin. Sobra talaga akong naiilang sa pagyukod nila dahil wala pang gumagawa noon sa akin.

"My deepest apologies. It is my fault why you're here in the hospital." sabi ni Kieron na nakayukod pa din.

Napabuntong hininga ako. Sana napalakas ang pagkakabangga nya sa akin para hindi na lang ako nagising pa. Haharapin ko na naman tuloy ang miserable at impyerno kong buhay na gustong gusto kong takasan.

"Bakit hindi pa ako namatay?" hindi ko namalayang napalakas na palang sabi ko.

Nakita ko ang kalituhan sa mukha nung British guy dahil alam kong hindi nya naintindihan ang sinabi ko. Si Kieron naman ay napatuwid ng tayo at mariin ang mga matang tumitig sa akin. Mas natitigan ko tuloy ang magkaibang kulay nyang mga mata.

Light green on the right and gray on the left.

"Seems like Death doesn't want to take you yet." he said at dahil doon ay nalaman kong nakakaintindi sya ng tagalog. Maya maya ay nakita ko ang pagtaas ng sulok ng labi nya. "Kidding. You just passed out. My car didn't even hit you."

Gusto kong matawa. Even death doesn't want me. Walang may gusto sa isang katulad ko. Sa kagaya kong bunga ng kademonyohan. Hindi ko alam kung saan pa ako lulugar sa mundong ito.

I saw how the British guy glared at Kieron before he looked at me. "The doctor said that you had an emotional breakdown. You've been unconscious for three days." he said kaya napatingin na naman ako sa mga mata nya. Even his voice sounds so intimidating but he's smiling at me. Siguro ay nahahalata nya na hindi ako

komportable sa kanilang dalawa.

"I'm sorry." hingging paumanhin ko sa kanila at napayuko. Ang buong akala ko ay nabangga ako. Kaya naman pala wala akong galos sa katawan.

Kaya naman pala hindi pa ako namatay.

"No. Don't feel sorry. I'm actually glad that I finally found you." the British guy said and I looked at him. "You're Daphne Madrigal, right?"

Naguguluhan akong napatingin sa kanya. Paano nya nalaman ang pangalan ko? Paano nya nalaman kung sino ako? Wala akong kahit anong dala nang umalis ako sa bahay namin. Kahit ano para makilala nya ako.

"I am Loki Von Amstel and this guy here is Kieron Ferrante. We've been looking for you for so long." pagpapakilala nya at hindi ako makapagsalita.

Hinahanap nila ako? Bakit? May nagawa ba akong kasalanan? Dahil ba sa nangyari kay Artemis? Tauhan ba sila ng mga Gallagher? Ganoong kalaking kasalanan ba talaga ang nagawa ko kay Apollo? Hindi pa ba sya nakuntento sa mga masasakit na salitang binitawan nya sa akin?

Does he really want me to feel his wrath?

I'm scared. Natatakot ako. Natatakot ako sa kung anong pwede nyang gawin sa akin. I want to hide. I want to hide from him. I want to hide from his wrath.

Nanginig ang mga kamay ko at napansin agad iyon ng dalawang lalaki.

Nagkatinginan sila. Nakita ko na muling yumukod si Kieron sa lalaki bago nagpaalam sa amin at lumabas ng kwarto. I don't understand but it seems like Kieron is treating Loki as his master. The way he bows is like he's showing a huge respect for Loki.

Nang makaalis si Kieron ay mabilis na nagsalita si Loki.

"I'm here to take you to your father."

Dahil sa sinabi nya ay napatingin ako sa kanya. Ibang iba ang mga sinabi nya mula sa inaasahan ko. Ang marinig mula sa ibang tao ang tungkol sa lalaking iyon ay sobrang nagpabigla sa akin.

"What did you say?" I asked.

"Your father is looking for you, my Lady. And I am here to take you to him."

Bumuhos ang mga luha ko dahil sa sinabi nya. Hindi ko alam kung bakit bigla na lang akong napaiyak. Umiyak ako sa harap ng lalaking hindi ko lubos na kilala. But I can't stop my emotions. And I do not like what I'm feeling right now. I do not like the feeling of hope that is starting to build up on my chest.

No.. That guy was the reason why I suffered for so many years. I don't want to see him. I don't want to meet him.

"Magbabago na ba ang buhay ko kapag sumama ako sayo? Mawawala na ba ang sakit na nararamdaman ko? Hindi na ba ako masasaktan?" hindi ko alam kung bakit iyon ang mga lumabas sa bibig ko. Oo. Galit ako sa lalaking iyon. Pero siguro ay mas desperado akong makatakas sa buhay kong impyerno at sa galit ni Apollo. Kahit na makasama ko ang dahilan kung bakit nagtiis ako ng ilang taon sa impyerno kong buhay.

Loki steps towards me and he crouched down to level with my eyes. Umangat ang kamay nya at pinunasan ang luha ko.

"I didn't understand what you've said but I can see that you're in pain." inilahad nya ang kamay nya sa akin kaya napatitig ako doon. "Come with me, my Lady. And I'll promise that I will take your pain away."

Siguro ay wala na ako sa tamang pag iisip. Siguro ay nabaliw na ako sa sobrang sakit na naramdaman ko sa buong buhay ko. Namalayan ko na lang na inabot ko ang kamay ko sa kanya. Huli na bago ko pa iyon mabawi.

But what I can do? I just really wanted to escape my life. And Loki just came in the right time and offered his hand at me.

Galing nyo lovelots. Mata lang dinescribe ko pero nakilala nyo agad haha. Sa mga gustong makilala pa si Kieron, then please read Engagement Chaos. Still on-going pa din.

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 29

"Miss Daphne, breakfast is ready."

I heard him opening the blinds in my room and I groaned when I felt the sunlight hits on my face. I tried to search for the pillow beside me without opening my eyes and covered my face. Seconds later, Kieron tried to get the pillow away from my face.

"Wake up, Miss Daphne." he said while still trying to get the pillow and he succeeded. He took away my shield from the sunlight!

"Five minutes, please." I said lazily and covered my whole body with the comforter this time. Blimey, it's always bloody cold here in London.

Well, not really. For people who grew up here, this weather is normal for them but since I grew up from a tropical country, I can barely survive especially on winter.

Kieron must have noticed that I feel cold 'cause he turned on the heater in my room. I immediately relaxed and smiled because of the warm feeling.

"Thank you." I mumbled and was about to go back to sleep when he said something that made my heart leaped out off my chest.

"Lord Loki is already here."

I quickly removed the comforter from my head and sat up on the bed. I looked at Kieron who's calmly making a cup of tea for me.

"Bakit hindi mo agad sinabi?!" I asked. I immediately got up from the bed and glared at him and he just bowed at me.

"You asked for five minutes more, Miss. I'm just a mere butler giving her mistress what she wanted."

I closed my eyes to stopped myself from hitting this mere butler in front of me. I'm sure that he just used sarcasm on me! I rolled my eyes and was about to go to the bathroom when he stopped me.

"Drink your tea first, Miss Daphne." he said at iniabot pa talaga ang tasa sa akin.

"No time for that!" inis na sabi ko at patakbong pumunta na sa banyo para maligo. Papasok na sana ako sa loob nang muli ko syang binalingan. "And stop calling me Miss!"

I saw him smirked at me but didn't say anything. Napairap na lang ako at itinuloy na ang pagpasok sa banyo.

Mabilis kong hinubad ang nightgown ko at agad na lumublob sa may bathtub. I made myself feel relaxed from the warm water and closed my eyes. Kieron really knew how warm I like my bath water will be.

Kaagad din akong napadilat nang maalala na naghihintay na sa akin si Loki sa baba. Crap! Ayaw na ayaw pa naman ng isang 'yon na pinaghihintay sya. Bakit ba kasi ginising ako ni Kieron kung kailang nandito na si Loki? Sana kanina pa lang bago pa sya dumating!

Itinaas ko ang kaliwang kamay ko para sana abutin ang sabon but I noticed the scars on my wrist. Ang iba ay malalalim at ang iba naman ay mababaw lang pero naging peklat pa din. Kung dati ay itinatago ko iyon pero ngayon ay hindi na. Loki even suggested that he knows someone who can treat my scars and made my wrist smooth again but I rejected his offer. I don't know why but I feel like these scars are already a part of me. At pakiramdam ko ay may malaking bahagi sa akin ang mawawala kapag pinagamot ko ito.

I know it's hideous to look at but these scars define who I really am.

Mabilis akong nagbihis at may pumasok pang maid para tulungan akong mag-blower ng buhok ko pero pinaalis ko na lang dahil kayang kaya ko namang gawin iyon. Ayaw pa nga sanang pumayag pero pinilit ko lang. Sa araw araw kasi ay ganoon ang eksena namin tuwing umaga.

"Loki!" I called out to him when I saw him sitting comfortably on the sofa in

our living room. He got up and smiled at me. He opened his arms and I quickly ran up to him who welcomed me with a tight embrace.

Loki gives the best hugs in the world because one, he's tall and I have to tiptoe to hug him properly and two, his hug covers my whole upper body. And I think I'm addicted to it.

"Good morning, my lady." sabi nya at napangiti ako ng malawak. He's not mad that I made him wait again!

"Did you wait long?" tanong ko na hindi pa din inaalas ang pagkakayakap sa kanya. He looked down at me and smiled.

"Yes but I already expected it. You asked again for another five minutes to Kieron, right?" ngumuso ako na ikinatawa nya kaya humiwalay na ako ng yakap sa kanya.

Loki is from a royal family but he never made me feel that I should respect him as the second cousin of the Prince. Instead, he always made me feel comfortable around him and he let me do things to him that will made the Queen passed out if she only knew.

"Good morning, Lord Loki. Good morning, Daphne."

Pareho kaming napatingin ni Loki sa taas ng hagdan at agad na nawala ang ngiti sa mga labi ko nang makita ko kung sino iyon. It was my father. My hands started to shake but I did my best to hide it and gave him a smile. Sana lang ay hindi nagmukhang ngiwi iyon.

"Good morning.. Dad." bati ko at napangiti naman sya. Dahan dahan syang bumaba ng hagdan at may maid pang nakaalalay sa kanya. Halatang halata ang panghihina ng katawan nya at ang laki ng ipinayat nya noong una ko syang makita.

Sabay sabay kaming pumunta sa may hapag para mag almusal. I was quiet and most of time, si Loki at si Dad lang ang nag uusap. Kapag tinatanong ako ay iling o tango lamang ang sinasagot ko at binibigay sa kanila ang pinakamaikling sagot kapag kailangan kong magsalita.

Loki always gives me his reassuring smile whenever I glanced at him. Alam kong nahahalata nya na hanggang ngayon ay hindi pa din ako komportable sa presensya ng ama ko. And I know that Dad also knew that I'm not comfortable around him but he's not saying anything. I know that he's trying. And I'm trying too.

"It's been five years, Daphne. You still can't remember anything about your mother?" Dad asked kaya napatigil ako sa pagkain. Maging si Loki ay napatigil din. I glanced at him and he just nodded at me.

Unti unti akong tumingin sa ama ko. Kapag tumitingin ako sa mga mata nya ay nakikita ko ang sarili ko. I got my brown eyes from him. And somehow, I hated it.

Umiling ako bilang sagot sa tanong nya. Huminga muna ako ng malalim bago ipinagpatuloy ang pagkain.

"Manang Rosi was the one who raised me." sabi kong patuloy na kumakain. "That's all I can remember."

Tinignan ko ang magiging reaksiyon nya at tumango tango lang sya. He smiled at me but I didn't smile back.

"It's alright." he said. "The doctor said that we shouldn't force you to remember 'cause it'll be bad for you. Just tell me if you started to remember even a tiny little piece about her."

Tumingin muna ako kay Loki na tahimik na nakatitig sa akin bago muling binalingan sya. "Why are you so eager to know more about her anyway? I heard you're also looking for her."

I saw him smiled at me. A sad smile. And I hated it more.

"I did something terrible at her. And I want to apologize." he said.

"And that is?"

Umiling sya at naiinis talaga ako sa ngiting ibinibigay nya sa akin ngayon.

"You'll hate me if you knew."

Hindi na ako nagsalita at ipinagpatuloy na lang namin ang pagkain. I looked at Loki who mouthed if I'm okay and I just nodded at him. Wala nang nagsalita sa amin

pagkatapos noon.

Before I came here in London, my memories about my mother and everything that made me hurt was sealed in some part of my brain. The doctor said that it was my defense mechanism to stop remembering the bad memories from my past. I intentionally sealed that memories so I can live a new life.

Ang sabi ay sinadya ko daw talagang kalimutan ang mga alaalang iyon. Para protektahan ang sarili ko. Kaya kapag nagtatanong sa akin ang ama ko ay iyon lang ang isinasagot ko. Na si Manang Rosi ang nagpalaki sa akin at tumayong nanay ko. Na mag isa lang ako at walang naging kaibigan. Iyon lang. Wala ng iba.

Tinulungan ako ni Loki sa bagong buhay ko. My father is a friend of their family kaya sa kanila nagpatulong ang ama ko na ipahanap ako noon. Kieron was a former butler of Loki pero ibinigay nya si Kieron sa akin para daw may mag alaga sa akin habang busy sya sa mga royal family thing nila. Mas kampante daw kasi sya kung si Kieron ang magiging butler ko.

It was hard for me at first. Araw araw akong umiiyak at nagigising sa gitna ng pagtulog dahil sa bangungot. Madalas akong magkaroon ng emotional breakdown noon na halos hindi na ako makahinga. It was really hard. I thought that there was no hope for me.

But Loki didn't give up. He didn't give up for me. He gave me a new life and I owe everything to him. At hinding hindi ko sasayangin ang pangalawang pagkakataong ito na ibinigay nya sa akin.

Loki gave me a second life.

--

Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 30

Loki spent the day just to watch some movies with me which is very usual. He always spends his time in our house kung wala syang dinadaluhang mga meetings. Kapag may pinupuntahan naman sya at pwede akong isama ay isinasama nya ako.

He's always by my side. Literally. At first it was very uncomfortable for me. Loki gives the feeling of authority. You can notice immediately from the way he stands, the way he walks, the way he talks and the way he looks that he is from a wealthy family. I can't even look him in the eye for more than three seconds at first 'cause his aura really intimidates me. It feels like, it is a sin if you will not respect and bows at him.

But eventually, I got used to it. Araw araw ba naman syang nasa tabi ko. And I saw some side of him that I never thought that someone who has a royal blood will do. It's such shame that Kieron and I were the only one who knows about that side of him. Well, he got reputation to take care of.

Reputation.. Sounds familiar.

"We should just use your car."

I sighed helplessly while watching the two men in front of me arguing which car we should use. If kay Kieron ba or kung kay Loki. I got a text from Junko and she invited me to go clubbing tonight for the reason that she has some big news to tell. She seems so excited and happy kaya hindi na ako nakatanggi. And these two men insisted that they would go with me or else ay hindi nila ako papayagan. Especially Loki since Kieron is my butler and he will do whatever I say.

Pero ang dalawang lalaki na 'to ay nagtatalo na naman at kotse naman ang pinagtatalunan nila ngayon!

"No." Kieron said. "We should use your car so you can go straight home after we go clubbing."

"I'll take her home." Loki said pertaining to me.

"No need. I'm here. It's my job to take her home."

Loki glared at Kieron. Mukhang nagsisimula na syang maubusan ng pasensya. "You used to be my butler and now you're talking back to me? We will use your car and that's final!"

Kieron looks unmoved by Loki's words. Bilib din ako sa kanya. Ang ibang tao ay nagkukumahog na sa pagsunod kapag ginagamit na ni Loki ang ganoong tono pero si Kieron ay walang pakialam at sinalubong pa ang titig nya.

"Yeah. Quote-unquote 'used to'. You're not my master anymore so there's no reason for me to follow your orders."

I sighed again. Kotse lang pinagtatalunan pa nila. Gusto ko nang magpapadyak sa inis dahil kanina pa sila nagtatalo.

"You know.." I butted in. "I could just use my car—"

"No!"

Halos mapatalon ako sa gulat dahil sabay nilang isinigaw iyon. Tumahimik na lang tuloy ako at hinayaan na silang magtalo.

"Full tank na ang kotse ko and I don't want to waste some gas!" Loki tried to speak in tagalog and I almost smiled by his accent.

"Stop trying so hard to speak in Tagalog! Your accent was so horrible! Just continue to speak in Peppa Pig's language!"

Napatawa ako sa sinabing iyon ni Kieron. Noong una talaga ay naaalala ko si Peppa Pig kapag nakakarinig ako ng british accent pero dahil limang taon na ako sa London ay nasanay na rin naman ako sa accent nila.

Loki has been trying to learn Tagalog words so he can converse more with me. Minsan kasi ay naasar sya kapag nagsasalita ako ng tagalog at hindi nya maintindihan. Lalo na si Kieron. Sinasadya nya talagang magsalita ng tagalog kapag kinakausap ako para hindi maintindihan ni Loki na ikinaiinis ng lalaki.

I can say that he's learning a lot. Marami na rin syang natutunan at nakakaintindi na rin sya pero hindi nya magawang magsalita ng diretsong tagalog sa isang sentence. Nahahaluan nya talaga ng english.

I saw Loki glared at me and I just smiled sweetly at him. Si Kieron na naman ang binalingan nya.

"Let's settle this in Paper-Scissors-Stone." sabi ni Loki na inilabas pa ang isang kamao na mas ikinatawa ko. I wonder how the media will react if they saw a royal blood arguing about which car to use and wanted to settle it by playing rock-paper-scissors.

They made a pick and I was not surprised who won the game. Loki picked paper while Kieron picked scissors. Again.

Loki groaned at tinitigan ang kamay nya na naka-papel pa din. "How does paper beat a rock? It's stupid." he mumbled.

And finally! Holy moly, finally! We rode Loki's car and made our way to XOYO.

Kaagad na kumaway sa akin si Aaliyah nang makita nya ako. Sina Loki at Kieron naman ay nagpaalam na hihiwalay muna sa akin to give me time with my friends. I kissed both Junko and Aaliyah on the cheeks before I sat down on the couch.

"What took you so long? Akala namin ay hindi ka na dadating!" sigaw ni Aaliyah sa akin.

The live music was too loud and the crowd is so wild! Noong una ay na-culture shock talaga ako at hindi ko inakala na ganitong ka-wild ang mga tao sa loob ng bar dito sa London. Talagang magsisigawan kayo ng mga kausap mo para lang magkarinigan.

"Nag away na naman yung dalawa!" sagot ko kay Aaliyah na tumawa naman.

"Ano naman ang pinag awayan ngayon?"

"Kung kaninong kotse ang gagamitin namin papunta dito!" I exclaimed. Simula nang ibinigay sa akin ni Loki si Kieron para maging butler ko ay palaging nagtatalo ang dalawa. Sa tingin ko ay sinusulit ni Kieron na hindi na nya ngayon master si Loki kaya ganoon na lang nya ito sagot sagutin.

I looked at Junko and I noticed that she's smiling widely at me which is funny and creepy at the same time. Para kasing naghihintay sya na tanungin ko talaga sya

kung anong dahilan at bakit ganun na lang kalawak ang ngiti nya.

And I did.

"So.. What's this big news that you were talking about over the phone?" I asked her. Tumanggi ako sa dumaan na waiter nang alukin nya ako ng alak.

Mas lalo lang yatang lumaki ang ngiti nya. Hindi ko tuloy alam kung matatawa ba ako o magsisimulang matakot. Nagkatinginan kami ni Aaliyah at parehas kaming napatawa.

Hindi pinansin ni Junko ang pagtawa namin. She showed us her left hand instead. Napatigil kami sa pagtawa ni Aaliyah at nanlalaki ang mga matang nakatitig sa kamay ni Junko.

There's a beautiful diamond ring on her fourth finger.

"Luther-san proposed to me." nahihiya pang sabi ni Junko pero kitang kita naman ang kasiyahan sa mukha nya.

Napasigaw kaming pareho ni Aaliyah at si Junko naman ngayon ang tumawa dahil sa naging reaksiyon namin. Lumipat pa ako ng upuan at umupo sa tabi ni Junko para titigan ang engagement ring nya.

It's so beautiful!

"OMG! Since when?! Kailan sya nag-propose?" hindi ko alam kung anong uunahin ko. Ang pagtatanong ba o ang pagtitig sa singsing nya.

"Two days ago." Junko answered with a sweet smile on her face. "I wanted to tell you so bad over the phone but I decided to tell you in person. I'm so happy! Watashi wa hontōni shiawaseda yo!"

I smiled. She looks beyond happy. And she must have feel so happy to tell her feelings using her language. Kaya pala ganoong kalawak ang ngiti nya kanina. Kasi sa wakas ay nag-propose na rin si Luther, her five years boyfriend, sa kanya.

"Sana mag-propose din sa akin si Helios!" sabi ni Aaliyah na ikinatawa namin ni Junko. Helios Gallagher is a friend of Luther at sobrang crush na crush talaga iyon ni Aaliyah. I can't understand her because the first time that I saw Helios, I felt scared. Like he can kill me using those electric blue eyes of him. He is known as a ruthless billionaire afterall.

"I heard from Luther-san that he has a daughter." sabi ni Junko na ikinasimangot ni Aaliyah.

"Pero walang asawa?" tanong nya. Junko shrugged.

"Hmm. I don't know."

"Kung wala ako na lang ang tatayong nanay ng bata." sabi pa ni Aaliyah at napailing na talaga ako.

Aaliyah and her delusions.

Junko and Aaliyah were my only girl friends here in London. Maliban sa mga ipinakikilala sa akin ni Loki na may royal blood din. Pero mas komportable kasi ako sa kanilang dalawa. Ginagawa nila ang gusto nilang gawin at sinasabi kung anong nasa isip nila. Hindi katulad ng mga royal bloods. They need to act reserve lalo na sa mga mata ng ibang tao.

They need to act prim and proper.

"Lady's drink for my lady."

Nagulat ako nang biglang sumulpot si Loki sa gilid ko at may hawak na fruit cocktail. I smiled and took it from him.

"Thank you." I said.

"Ay.. Uuwi na kayo?" tanong ni Aaliyah at dinig ko ang pagrereklamo sa boses nya. Which is why Loki quickly shook his head.

"No. I just went here to give my lady her drink." he smiled at me showing me his perfect teeth. "I should go back now to my friends. You girls should enjoy your time."

Pagkaalis ni Loki ay panay ang asar naman sa akin ng dalawang kaibigan ko na tinatawanan ko lang. Daig pa nila ang media kung makagawa ng issue tungkol sa aming dalawa ni Loki.

"We're not like that." natatawa kong sagot sa tanong ni Junko kung may balak na

din daw ba kaming magpakasal ni Loki. Bumalik ako sa dati kong pwesto dahil nang aasar na lang naman sila.

Loki is my savior. He gave me a new life, a second chance so I can be happy this time. Dumating sya sa buhay ko sa tamang oras at pagkakataon. And I am happy that he decided to stay by my side until now. Pakiramdam ko kasi ay hindi ko kaya kapag wala sya. He gave me strength and he's always there to wipe my tears. He's my light in the dark.

And he really keeps his promise that he'll take my pain away.

"Having fun?"

Napaaangat ang tingin ko at nakita ko si Luther na tumabi kay Junko. He nodded at me as a greeting. Si Aaliyah ay umupo sa tabi ko which was a good idea dahil nagmumukha syang thirdwheel sa dalawa.

I saw how Luther looks at Junko and I can tell by the way he looks at her that he really loves her. Kaya nang makita ko sya noong una ay alam kong hindi nya sasaktan ang kaibigan ko.

"Yes! Did you drink?" malambing na tanong ni Junko. Luther kissed her hand before he answered.

"Three glasses lang." he said bago ipinatong ang ulo sa balikat ni Junko.

"You left me there, fucker."

Napatingin kaming lahat ngayon sa bagong dating. I saw a man with a black undercut hair standing in front of us. His gray eyes were slightly glaring at Luther but Luther didn't seem bothered by his glare. I stared at man and somehow, I have the feeling that I already saw him before.

"Then sit here with us." sabi ni Luther na hindi inaangat ang ulo sa balikat ni Junko. The man sat beside Luther at agad na umorder ng mainom sa waiter na dumaan.

"That's Daphne and Aaliyah." tamad na sabi ni Luther at napailing na lang ako. Kung hindi siguro kami kaibigan ni Junko ay hindi nya gagawin iyon. "This is my friend, Hunter."

Aaliyah said hi to him but I saw Hunter shamelessly staring at me. Nailang ako sa pagtitig nya lalo na sa mga mata nya na parang nanggihihigop. At hindi ko talaga alam pero parang nakita ko na sya kung saan. Lalo na ang mga matang iyon.

"You look familiar." Hunter said at mabilis akong tumango. Nakita ko na nga yata sya dati! Pamilyar kasi talaga ang mga mata nya.

"Ikaw din." sabi ko. Mukhang nakuha namin ang atensyon ni Luther dahil umupo ito ng maayos.

"Don't tell me that she's your goddess?" Luther asked to Hunter.

Hunter glared at him again. "Just keep being pussy whipped, fucker!" napatawa naman si Luther at bumalik sa dating pwesto. Muli akong binalingan ni Hunter at seryosong tinitigan. "My friend is looking for someone and you looked just like her. I forgot the name but is your surname Madrigal?"

Ramdam ko ang pagbilis ng tibok ng puso ko sa itinanong nya. Pinagpawisan ako ng malamig at nahirapang huminga kaya uminom ako ng fruit cocktail sa harapan ko. Napansin ko pa ang panganginig ng mga kamay ko. Hindi ko alam kung bakit ako biglang kinabahan. Hindi ko alam kung bakit ganito ang nararamdaman ko ngayon.

Why?

"She's not Madrigal." Aaliyah answered for me. "She's a McIntosh. Daphne McIntosh."

Hunter stared at Aaliyah for a couple of seconds before he turned his stare at me. My breathing hitched when I saw him smirked at me. Like he knew something that I don't. And I don't like it.

Anong alam nya na hindi ko alam?

"So that's why..." makahulugang sabi nya na kinagat pa ang pang ibabang labi.

"I'm sorry if I've mistaken you for someone else."

Nanginginig pa rin ang mga kamay ko at nahihirapan akong huminga. I know this feeling. It's been so long since I felt this. I'm having an emotional breakdown again!

Damn it! I thought I'm already okay! But this man named Hunter just triggered something in my memories. I hate this feeling! No, please. Not today. Not right now.

Loki. I need Loki. I need him.

Tatayo na sana ako para hanapin sya pero bago ko pa magawa iyon ay sumulpot na silang dalawa ni Kieron sa tabi ko. Just like a magic, he's here again. Just at the right time.

"Loki!" sigaw ko na parang bata at agad na tumayo para yumakap ng mahigpit sa kanya. Naramdaman ko na niyakap nya ako pabalik bago bumulong sa akin.

"I'm getting you out of here." he said and I just nodded.

Hindi ko alam kung paano sya nagpaalam sa mga kaibigan ko. Basta ay nakayakap lang ako sa kanya habang ginagawa nya iyon. Siguro ay nagtataka sina Aaliyah at Junko sa inaakto ko pero ayoko kasing makita si Hunter. Lalo na ang mga mata at ngisi nya.

I was wrong. I haven't met him before. I haven't met anyone with such a cruel smile.

Nakayakap lang ako kay Loki at namalayan ko na lang na nasa sasakyan na kami. Marahan nyang sinusuklay ang buhok ko gamit ang mga daliri nya. Mas lalo kong hinigpitan ang yakap ko sa kanya at idinikit ang tenga ko sa may dibdib nya. The sound of his heartbeat never fails to calm me down.

And yeah. Loki is my new home.

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 31

Please read the author's note at the end of this chapter.

--

"Daphne."

I stopped in my tracks when I heard my father called me. I looked at him and I saw him sitting alone on the sofa in our living room. He motioned me to come near him which I did.

I sat down on the sofa in front of him. Nang tumingin ako sa kanya ay napakunot ang noo. He looks so pale! Mukha ding nahihirapan syang huminga dahil kitang kita ko ang pagtaas at pagbaba ng dibdib nya.

"Are you okay?" I asked. He shook his head which made me worried.

"I'm not.. And I will never be okay." he sighed at nakita kong nanginginig ang mga kamay.

"Dad, if you're not okay then we should go--"

"Daphne." he called my name so I stopped talking. "I'm a horrible person. I did many bad things. I have so many sins that made me not deserving as your father."

Natigilan ako sa sinabi nya. Ito ang unang pagkakataon na nagsalita sya ng ganito. Alam ko na ginagawa nya ang lahat para magpakaama sa akin. Ginagawa nya ang lahat para makabawi sa akin sa mga taong wala sya para maging ama ko.

Uminit ang sulok ng mga mata ko habang nakatingin sa mga mata nyang malungkot na nakatingin sa akin. Nakita ko rin na namumula ang mga mata nya at mas bumigat pa lalo ang paghinga nya. Huminga ako ng malalim at tumingin sa itaas para pigilan ang mga luha kong nagbabadyang tumulo.

"It was my dream to see and spend time with you and your mother. These past five years was the best years for me. You made me happy which I know that I don't deserve to feel. It was a sin to feel happy when I'm with you. But I can't help it. I really love you and your mother, Daphne."

Nataranta ako nang pumikit si Dad at nanginginig ang buong katawan nya. Napatayo ako at nilapitan sya para hawakan ang dalawang kamay nya pero mas lalo lang yatang tumindi ang panginginig nya.

"Dad!" I panicked. I don't know what to do. "Oh my god, Dad! What's happening?! Dad!"

His eyes rolled backwards at mas nataranta ako. Hindi ko alam kung anong gagawin ko. I kept on calling his name but his body just continued shaking violently.

"Kieron!" malakas na tawag ko sa butler ko para manghingi ng tulong nang tumigil si Dad sa panginginig but he fell unconscious. I felt so scared. So scared that I started crying. "Kieron! Kieron! Help!"

Wala pang isang minuto ay dumating si Kieron He doesn't need to ask what's happening 'cause he saw my father and he immediately carried him and his way towards the garage.

Binuksan ko ang pinto sa backseat ng kotse nya at inihiga nya doon si Dad. Umupo ako doon at pinaunan ang ulo nya sa mga hita ko. I held his hands at ngayon ko lang napansin na sobrang init nya pala.

"Kieron, please. Hurry!" mangiyak ngiyak kong sabi at hindi naman nya ako binigo. Ilang minuto lang ay nakarating na agad kami sa pinakamalapit na hospital.

Kaagad na dinala si Dad sa emergency room pagkarating namin doon. Tatlong doctor ang nag asikaso sa kanya at ang isa ay kinakausap ako tungkol sa nangyari. Kahit na nanginginig ang mga kamay ko sa sobrang pag alala ay sinubukan kong sagutin sya. I know that they needed the information so they can treat him well.

After the doctor got all the information from me, he assured me that they will do everything they can to treat him. Pumasok na din sya sa loob ng emergency room at naiwan kami ni Kieron doon sa labas.

Nanghihina akong napaupo sa isa sa mga upuan sa labas ng E.R. Nanginginig pa rin ang mga kamay ko dahil sa sobrang takot ko nang makita kong walang malay si Dad. I thought I lost him that time. At hindi ko alam kung anong gagawin ko kapag nawala sya.

I'm still a broken person and I felt like I am not yet complete. Parang may kulang pa. At hindi ako tuluyang sasaya kapag hindi ako magiging kumpleto. And I know that my father will play a big part.

My father has a Lupus. He has been battling his sickness even before I met him. At ngayon ay palala na ng palala ang sakit nya. Hindi na tumatalab ang mga gamot sa kanya. He started to be overly sensitive to sunlight kaya hindi na sya masyadong lumalabas ng bahay. And now, this is his fourth seizure attack this year. At ito ang pinakamalala.

"I called Lord Loki. He's on his way here." sabi ni Kieron at umupo sa may tabi ko. Tumango ako at isinandal ang ulo ko sa balikat nya. Pakiramdam ko ay naubos ang buong lakas ko sa naramdaman ko kanina. Pagod na pagod ako.

"Do you think he'll be okay?" mahinang tanong ko kay Kieron. Kinukurot ko ang mga daliri ko sa kamay dahil patuloy pa din itong nanginginig. Pilit kong pinapakalma ang sarili ko dahil ayokong mag-emotional breakdown na naman ako.

"I don't know, Miss Daphne. But I know that Death won't take him yet."

Dumating si Loki pagkalipas ng kalahating oras na paghihintay namin ni Kieron sa kanya. I felt relieved when I saw him. Parang may natanggal na kung anong mabigat sa dibdib ko pagkakita sa kanya. Agad nyang pinalitan si Kieron at umupo sa tabi ko. Niyakap nya ako habang bumubulong sa akin na magiging maayos din ang lahat.

I really hope so. I can't lose my Dad. Not yet.

I don't know how long we've been waiting. Napatayo na lang kaming tatlo nang may lumabas na doctor sa may emergency room. Lumapit sya sa akin and I can tell from the expression on his face that he brings no good news.

"I have to be honest with you, Lord Loki, Miss McIntosh." the doctor started and his lips formed into a grim line before he speaks again. "The patient's condition is getting worse. You have to be ready."

I felt Loki's hand hold mine and he squeezed it. Hindi ako nagsalita at hinintay pa ang susunod na sasabihin ng doctor.

"At this rate, he has only twelve months to live."

Nabitawan ko ang kamay ni Loki at itinakip ang dalawang kamay ko sa buong mukha

ko. Hindi ko na kinaya at napahikbi ako. Umiyak ako sa dalawang palad ko pero agad ko ding naramdaman ang mainit na yakap ni Loki sa akin. Ayoko sanang umiyak sa harap ng ibang tao but I have Loki beside me right at this moment that's why I did.

He's still my father. I know that he tried his best to be a good father to me. I know. I saw that. I saw and felt his efforts. Ginawa nya ang lahat kahit na hindi ako komportable sa kanya. Bumawi sya sa mga panahong hindi ko sya nakasama. At kahit na hindi ko pa sya gaanong matanggap ay hindi ko maiwasan ang masaktan at ang malungkot sa balitang ibinigay sa amin ng doctor.

He's my father. He's still my family.

"Miss McIntosh. Your father is awake and he's looking for you." dinig kong sabi ng isa pang doctor mula sa emergency room.

Kumalas ako sa yakap ni Loki at tinulungan nya ako sa pagpupunas ng mga luha ko. He kissed my forehead before I followed the doctor para makapagbihis ako ng proper attire bago makapasok ng E.R.

I saw my father lying on the hospital bed with so many apparatus on his body. I walked near him and his eyes were closed. It was so heartbreaking to see him like this. He looks....

Lifeless.

"Dad?" I called him dahil natatakot akong lumapit sa kanya. I was five steps away from him. Ayokong lumapit dahil ayokong makumpirma ang nasa isip ko.

I sighed in relief when I saw him opened his eyes. He looked dazed for a moment before his eyes met mine. He tried to smile but failed because of the nasal cannula on his nose. He wrinkled his nose na parang hindi sya sanay na may ganoon sa ilong nya.

"Come here, Daphne."

Mabilis akong naglakad palapit sa kanya. Hinawakan nya ang isang kamay ko kahit na sobra syang nahirapang gawin iyon. Mukhang hirap pa rin syang gumalaw dahil sa seizure nya kanina.

"Did I make you worry?" he asked while looking at me straight in the eye. Nakita ko ang panghihina sa mukha nya. His eyes were dropping pero pinipilit nyang kausapin ako ngayon.

"Of course. You didn't know how much I worry about you." sabi ko na pilit na pinatatag ang boses ko. He smiled and what he said next caught me off-guard.

"I raped your mom."

Nahigit ko ang paghinga ko sa sinabi nya. Hindi ko alam kung anong expression ng mukha ko ang ipinapakita ko sa kanya. I was shocked, angry and confused at the same time. I gritted my teeth and I felt him squeezed my hand.

"I raped her and you were..."

Hindi na nya natuloy ang sasabihin nya nang mag iwas ako ng tingin sa kanya. Alam ko ang sasabihin nya. Na ako ang naging bunga. I bit my lip to stop myself from crying but I failed. Nag uunahang tumulo ang mga luha ko.

Ayokong marinig iyon mula sa kanya. Ayokong marinig na bunga ako ng kahayupan nya. It hurts. It freaking hurts that I want to ripped my chest open to stop this feeling. Sobrang sakit.

Narinig ko ang paghikbi ni Dad kaya napatingin ako sa kanya. Umiiyak sya and I don't know if I should comfort him. Galit na galit ako sa kanya. Pero ang makita syang umiiyak ng ganito sa harap ko at nagmamakaawa ang mga matang nakatingin sa akin ay nawawala ang galit ko.

"I love your mom so much but she doesn't love me. That's why.. I.. I did t-that..."

Naitakip ko ang isang kamay ko sa bibig ko para pigilan ang paghikbi na gustong kumawala. We were both crying hard now but I know that he wanted to get it off of his chest.

"That was just so wrong." humihikbi kong sabi sa kanya. Sunod sunod syang tumango at muling humigpit ang hawak sa kamay ko.

"I know.. I know.. Maybe this sickness is my punishment." ang kabilang kamay

nya ay humawak na din sa kamay ko ngayon. "I'm so sorry, my daughter. I'm so sorry."

Mas lalo akong napaiyak. Ngayon ko lang na-realize na matagal na nya din palang dinadala iyon sa dibdib nya. Alam ko na nahirapan din sya. Alam ko na araw araw nyang pinaparusahan ang sarili nya. At alam ko din na masaya syang nagkaroon sya ng sakit bilang parusa sa kanya dahil pinagsisisihan nya ang ginawa nya.

"I know that I don't have much time, Daphne. I want to ask forgiveness from your mother. Please, find her. Find your mother."

I stilled. Hindi ko alam kung anong isasagot ko sa kanya. Finding my mother means going back to Philippines.

The place where my fears are.

"Please, Daphne. I want to ask forgiveness before I die."

Tinitigan ko ang ama ko. Kitang kita ko ang pagsisisi sa mukha nya at ang kagustuhang makita ang mama ko. He's been looking for her for so long pero hindi ko alam kung bakit hindi nya mahanap. How can I find her if he can't even find her?

Pero siguro ay ito na ang oras para mapalaya namin ang mga sarili namin sa sakit. Maybe this is the right time for me to be complete. Maybe this is the right time for me to be happy, finally.

"Promise me that you'll wait for me, Dad. I'll bring my mother to you."

Pinalabas na din ako ng mga doctor pagkatapos noon para daw makapagpahinga si Dad. Dinala ako ni Loki sa rooftop ng hospital na iyon. Tss. Perks of having a higher status.

Hindi pa din matanggal sa isip ko ang pinag usapan namin ng ama ko. He finally confessed his sins. At alam kong pinagsisisihan nya iyon. Alam ko dahil araw araw ay bumabawi sya sa akin sa kasalanan nyang iyon. Kaya pumayag na din ako sa gusto nya. He's right. He doesn't have much time. And I don't want him to have any regrets in his life before he leaves this world.

He's been a good father to me, afterall.

Tumingala ako at nakita ko ang buwan. Bilog na bilog iyon. It was full moon and the stars are shining brightly on us.

"I hate the moon." sabi ko habang nakatingala sa buwan.

Mula sa gilid ng mga mata ko ay nakita kong napatingin sa akin si Loki. Hindi sya nagtanong o nagsalita kaya nagpatuloy ako.

"It reminds me of lies and promises. The moon witnessed everything. Everything that happened to me. That's why I hate it. Especially now that it's in full moon where it shines the most."

I heard Loki sighed before he pulled me for a hug. Palagi nya itong ginagawa kapag alam nyang nasasaktan na naman ako. That's why I really like his hugs. It's taking all my pains away.

Humiwalay sya sa akin at tinitigan ako. I met his sea-green eyes. And I'm starting to like the color green instead of blue.

"I like the moon, especially the full moon. It reminds me of the time when I first saw you." he smiled gently at me.

He was there the night when I thought that Kieron hit me with his car. Nakasakay sya sa backseat ng kotse noon. Kaya sya ang unang nakita ko nang magising ako sa loob ng hospital.

"I have to go back to the Philippines." sabi ko at hindi ko nakitaan ng pagkagulat ang mukha nya. Mukhang alam nya na isang araw ay gagawin ko ito. "My father wanted me to find my mother. And I'll leave two days from now. I don't have much time."

Tumango sya at ang isang kamay nya ay hinawakan ang kaliwang pisngi ko. He caressed it and I smiled when I felt his gentleness with his touch.

Loki is such a gentle person. I'm so lucky to have him in my life.

"I can't go back with you this time, my lady. My cousin is getting married and I need to be there. But I will follow you once it is done."

"I understand." sabi ko kahit na ang totoo ay nalungkot ako. Ang gusto ko sana ay kasama ko sya kapag bumalik ako. I am afraid that I'll have a panic attack kapag nakasakay ako sa eroplanong pabalik ng Pilipinas.

But he's from a royal family and he has duties that he needed to do. That's why

I should try to be brave. I know that there will be a time like this na hindi sya palaging nasa tabi ko. Kaya kailangan kong sanayin ang sarili ko.

Mukhang nakita nya ang kalungkutan ko kaya ngumiti sya sa akin. "I will send Kieron with you. He will take care of you in my place. But please. Call me if anything happens. Aalis ako kahit sa kalagitnaan ng kasal para lang puntahan ka."

Napangiti ako sa sinabi nya at sa pagtatagalog nya. That was his first full Tagalog sentence. And it warms my heart na ganoon pa talaga ang sinabi nya.

Bumaba ang kamay nya sa kamay ko at itinaas ang kaliwang pulsuhan ko. Nanlaki ang mga mata ko nang halikan nya iyon. Right where my hideous scars are. He just kissed my self-harm scars!

"I promise right? That I will take all your pain away. And I will never stop down until to your last pain."

Halos maiyak ako sa sinabi at ginawa nya. My scars were so hideous but he still kissed it like he doesn't care. I hugged him tight and felt so glad to have this man in my life.

Hindi ko alam kung anong naghihintay sa akin sa pagbabalik ko sa Pilipinas. Alam kong nandoon ang nakaraan ko. But I have to face it. I have to be brave and face it.

Maybe it's time for me to stop running away.

--

So may nalito at tinry tahiin ang timeline ng HTBD sa HFTBW. Guys, hindi pa po tapos to. Nasa kalahati pa lang at marami pang mangyayari. Bakit mo tinatahi sa last chapter ng HTBD ang ongoing pang story ng HFTBW? Mas malilito pa kayo nyan. Yung iba naman walang reklamo sa nagiging flow ng story so I don't understand kung bakit may nalilito. Huwag nyo muna kasing isipin lahat. HINDI PA TAPOS ITO. MARAMI PANG MANGYAYARI. Wag nyo kong pangunahan. At nauna ang story nila Helios at Zuri dahil nauna silang ikasal. Pati ba naman yon papansinin pa.

Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 32

Kieron was holding my hand the whole time when we were on the plane which helped me feel calm. He knows that I'm on the verge of having a panic attack and he's doing his best to calm me down. Loki must've told him what to do about this situation. And having Kieron by my side is better than going back to the Philippines alone.

When the plane finally landed, it took me so much effort to step out. Sumalubong sa akin ang simoy ng hangin at ang init ng araw. Walang dudang nandito na nga ulit ako sa Pilipinas. After five years ay nakatapak na ulit ang mga paa ko sa bansang ito.

Si Kieron na ang nag asikaso ng lahat. Sa mga bags at luggage namin, sa security at kung saan pa. Nasa likod nya lang ako habang nakikipag usap sya sa mga airport personnel. At matapos ang kalahating minuto ay nakalabas na rin kami sa wakas. May kotse nang nag aabang sa amin sa labas at kinuha ni Kieron ang susi sa naghatid noon para sya na ang magmaneho.

I was quiet the whole ride. Tahimik lang akong nakamasid sa labas ng bintana. Pinagmamasdan ko ang bawat madadaan namin. Wala din pa lang pinagbago ang Pilipinas kahit na limang taon akong nawala.

Hindi ko alam kung anong naghihintay ngayon sa pagbabalik ko. Hindi ko alam kung hanggang kailan ko hahanapin si Mama. They said that they can't find my mother even if they already hired a private investigator so I don't know where in this bloody world can I find her.

Nag offer si Loki na sa penthouse nya na muna kami tumuloy sa ngayon. Dahil masyadong biglaan ay hindi na rin ako nakahanap ng matitirhan sa pananatili ko dito

sa Pilipinas. Sana lang talaga ay mahanap ko agad si Mama para hindi ko na kailangang bumili pa ng condo kung sakali mang matagalan ang paghahanap ko sa kanya. Ayoko rin kasing abusuhin ang kabaitan ni Loki sa akin.

"Do you want to eat lunch first, Miss Daphne?" tanong sa akin ni Kieron pagkapasok namin sa penthouse ni Loki. Pagod ko syang tinignan at umiling.

"I'll rest first. Too much jet lag." sabi ko at tumango naman sya doon. Tumalikod na sya para ayusin ang mga gamit namin pero tinawag ko sya. "Kieron? Can you stop calling my name with Miss while we're here? Naiilang kasi talaga ako."

Ever since he started to be my butler, "Miss Daphne" na ang itinawag nya sa akin dahil kailangan nya daw galangin ang amo nya. Noong una ay "My Lady" pa nga ang tinatawag nya pero ayaw ni Loki dahil sya lang daw ang pwedeng tumawag sa akin ng ganoon.

Natigil sa ginagawa si Kieron at humarap sa akin. I stared at his mismatched eyes again.

"Iyon ba talaga ang gusto mo?" he asked and I nodded. "Alright. But only if Lord Loki is not around. Gagawin nya daw ulit akong butler nya kapag narinig nyang tinawag kita sa pangalan lang. I don't want to serve that Peppa Pig again."

Napangiti naman ako sa sinabi nya. Loki promised Kieron that I will be his last master. Kapag nakabuo na raw ako ng pamilya ay magiging malaya na sa pagiging butler si Kieron. He will have his own life to live. Though hindi ko alam kung bakit pinagsisilbihan ni Kieron si Loki noong una.

Umakyat na ako para makapagpahinga na. Sobrang laki ng penthouse ni Loki at may third floor at rooftop pa pero pinili ko ang kwarto sa may second floor dahil tinatamad ako sa pag akyat.

Ang pangalawang kwartong nadaanan ko ang pinili ko. Malaki din ang loob noon pero hindi ko na inabala ang sarili kong pagmasdan ang loob dahil pagod na pagod talaga ako sa haba ng binyahe namin. I just really want to sleep right now kaya pagkahiga ko pa lang ay agad na akong nilamong ng antok.

Hindi ko alam kung gaano katagal akong nakatulog. Nagising na lang ako dahil nag iingay ang cellphone ko. I opened my eyes and I was welcomed with darkness. Kaagad akong tumayo at binuksan ang ilaw sa kwarto.

Tumambad sa akin ang isang malawak na kwarto. Simple lang ang design ng interior pero sobrang ganda pa rin. Mix of rose gold and white ang disensyo ng kwarto at napatawa na lang ako dahil mukhang tamang kwarto pala ang napili ko.

I looked for my phone that was still ringing. And when I saw that it was Loki who's calling, I quickly tapped the answer button.

"Loki!" I greeted him with a big smile on my face. I heard him chuckled on the other line.

"Hello, my lady." I heard him sighed. "I was waiting for your call and worried when you didn't so I called you instead."

Napangiti ako. I forgot to call him since I was really tired earlier and all I wanted to do was to sleep.

"I'm sorry, Loki. Nakatulog kasi kaagad ako. Your penthouse is nice by the way." umupo ako sa kama habang nakikipag usap sa kanya.

"I personalized a room there just for you." sabi nya na ikinangiti ko. Tama talaga ang kwartong napili ko.

"The one with rose gold and white interior?"

"Yeah? You saw it?" he asked and I nodded kahit wala naman sya sa harap ko.

"Hmm. I'm here right now."

"Good. That room is for you."

Mas lalo akong napangiti sa sinabi nya. Mukhang alam nya noong una pa lang na babalik din ako dito sa Pilipinas kaya nya pinagawa ang kwartong ito. He also knew that I'm not a fan of climbing the stairs that's why he put my room on the second floor instead on the third. Palagi nya talaga akong iniisip at kung minsan ay napapatanong na lang ako.

What have I done to deserve someone like him?

"Anong time na dyan?" tanong nya sa kabilang linya kaya inilayo ko muna sa tenga ko ang cellphone ko para tignan ang oras.

"Seven-fifteen in the evening." I answered.

"Oh. Did you ate your dinner then?" he asked at umiling ako. Muntik ko nang batukan ang sarili ko sa ginawa ko.

" No. Kagigising ko lang."

"I should ask Kieron to prepare your dinner--"

"No need." sabi kong pinutol ang anumang sasabihin pa niya. "I want to eat dinner outside. I want to eat Filipino foods. Na-miss ko kasi, eh."

I suddenly crave for Filipino foods. Noong nasa London kasi ay minsan lang sa isang taon kung makatikim ako ng pagkain ng mga Pilipino. Ganoon pala talaga. Kahit ang mga pagkain ay mami-miss mo kapag nagpunta ka sa ibang bansa.

"You sure?" he asked and I nodded again. Stupid! We're talking on the phone!

"Yeah."

"Alright. Just don't forget to call me if anything happens, okay? Kahit ano pang ginagawa ko, I'll come running to you."

I can't help but to smile by his words. He's really a sweet person! And I'm so glad that my father is a friend of the Von Amstel's. Hindi ko alam kung nasaan ako ngayon kung hindi ko nakilala si Loki.

"Yes, my lord." I answered and laughed when I imagine him frowning dahil sa itinawag ko sa kanya.

"Don't call me that!" inis na sabi nya at napatawa ako. "You're not my servant. You're my lady so stop calling me that!"

I was smiling like an idiot kahit kanina pa natapos ang tawag na iyon. Kung kanina ay kinakabahan ako sa kung anong naghihintay sa akin dito sa Pilipinas pero ngayon ay hindi na. Matapos kong makausap at marinig ang boses ni Loki ay nawala ang lahat ng pag aalala ko. I don't know how he's doing it. It's like he's using a magic so I can feel positive emotions instead of the negative ones.

Sa Cabalen Restaurant kami nagpunta ni Kieron at halos maglaway ako sa mga nakahandang pagkain doon. Ah! I miss this! Parang gusto ko na lang matikman lahat ng mga nakahaing ulam!

Tawa ng tawa sa akin si Kieron nang makita nyang nagsandok ako sa lahat ng nakahain sa buffet. Inaasar nya pa ako na kailangan ko daw ubusin ang mga kinuha ko kung hindi ay hindi sya magbabayad at hahayaan akong maghugas ng mga plato bilang pambayad. Napasimangot ako sa kanya at kahit na gusto ko pang kumuha ay pinigilan ko ang sarili ko. Baka kasi totohanin nya ang sinabi nya. Hindi pa naman ako nagdala ng pera.

Busog na busog ako pagkatapos namin kumain at halos hindi na ako makatayo na mas ikinatawa ni Kieron. Napangiti na lang ako. I really like it when he's acting like a friend instead of being my butler.

"Stop laughing!" singhal ko na sa kanya nang hindi pa sya tumigil. Alam kong mapang asar talaga sya pero may limitasyon ang pang aasar nya sa akin dahil ako ang master nya. Kaya kapag kasama namin si Loki ay grabe talaga ang asaran nilang dalawa.

When he finally stopped laughing, he offered his hand at me and helped me up. He left the payment on the table and he's even supporting me while we walk pero nandoon pa din ang mga ngisi nya. Busog na busog talaga ako! Ngayon lang ulit ako kumain ng ganitong kadami.

He held the door for me and I was about to step outside when someone stopped me. Hinawakan nya ang braso ko at pinihit ako paharap sa kanya. And I saw a girl who looked sophisticated like she came from a wealthy family.

"Daphne! Ikaw nga!" she said and her eyes started to water. "My god! It's been so long! I'm so glad to finally see you again!"

The girl has a brown wavy hair na abot hanggang bewang nya. She has a porcelain skin that feels so smooth to touch. Her nose is pointed and she has a red pouty lips. But what I noticed the most were her eyes. She has a very beautiful blue

eyes.

Niyakap nya ako at hindi ako nakagalaw. There's the familiar feeling when she hugged me. I looked at Kieron who's staring blankly at the girl with the beautiful blue eyes.

Humiwalay ang babae sa pagkakayakap sa akin pero hinawakan nya ang dalawang balikat ko. "Ang tagal kitang hinanap alam mo ba 'yon? Bigla ka na lang nawala! Saan ka ba nagpunta?"

"London." sagot ko habang nakatitig sa mga mata nya. My heart started to ache while looking at those beautiful blue eyes of hers.

"London?!" gulat nyang sabi. "Kaya pala hindi kita mahanap. Dito lang ako sa Pilipinas naghanap. I had a feeling pero I never thought that you'll actually go out of the country. Kailan ka pa nakabalik?"

"Ka—" tumikhim ako nang may maramdamang nakabara sa lalamunan ko. "Kanina lang."

She smiled as she wiped the corners of her eyes. Tinitigan nya ako at napakunot ang noo nyang nang makita siguro ang reaksiyon ko.

"Parang may nagbago sayo." she whispered but I still heard it. Bago pa sya makapagsalita ulit ay sumingit na sa aming dalawa si Kieron.

"Daphne, we should go." he said kaya napatingin sa kanya ang babae. Nagpalipat lipat ang tingin nya sa aming dalawa ni Kieron. Then her mouth formed a big 'O'.

"Is this your—"

"Kieron Ferrante, Miss." pagpapakilala ni Kieron sa sarili nya. "I'm sorry but I need to take Daphne home. It's getting late."

"Oh.. Okay." mukhang wala sa sariling sabi ng babae. "Oh, wait!" she started rummaging her purse at iniabot sa akin ang calling card. "Call me, Daph. Please, call me. Marami pa tayong dapat pag usapan."

Tumango ako at nagpaalam na sa kanya. Lumabas na kami ng restaurant na iyon at nagpunta kung saan naka-park ang kotse ni Kieron. He opened the passenger's door for me and I slid inside.

Tahimik lang ako buong byahe at nakatingin lang sa labas ng bintana. Naalala ko ang nangyari kanina. Hindi ko inaaasahan na makakakita agad ako ng nakakakilala sa akin sa unang araw ko pa lang dito sa Pilipinas. Is this luck or a curse?

Bumaba ang tingin ko sa calling card nyang hawak ko pa rin.

"Artemis E. Gallagher." basa ko sa pangalan nyang nakasulat doon. Bumaba ang tingin ko sa sa mga letra sa ibaba lang ng pangalan nya at napangiti.

So she's a pilot, huh? A pilot at GE Airlines.

I sighed and hand over the calling card to Kieron. He glance at me for a second before he looked at the calling card in my hand and back on the road again.

"Ano yan?" tanong nya pa kahit na obvious naman.

"Calling card." I answered and he sighed.

"I know. Anong gagawin ko dyan?"

It was now my turn to sigh. I put the calling card down on the dashboard and looked outside the window.

"Ikaw na ang magsabi. Ayokong magsinungaling sa kanya." I glanced at Kieron and I met his mismatched eyes before I looked straight on the road. "Ang give her my number. Tell her to call me if she still wants to talk to me pagkatapos ng sasabihin mo sa kanya."

Kieron didn't say anything but I saw him took the calling card in the corner of my eye and put it inside the glove compartment. Hindi na din ako nagsalita at muling tumingin sa labas ng bintana.

I am back and I have to be ready to face my past. I'm sure that I will meet a lot of people from my past and I have to be brave to overcome the pain. So I can finally be happy. And I can finally be complete.

I looked at the hideous scars on my left wrist. I can still remember the way Loki kissed it. I sighed and put my right thumb against my scars then lightly pressed it.

These scars are the proofs that I experienced a painful past. These are the proofs that I tried to hurt myself in order to overcome the emotional pain. These are the proofs that I was struggling to live before.

Hindi ko alam kung kailan ako mananatili dito. Hindi ko alam kung kailan ko mahahanap si Mama. At hindi ko alam kung muli na naman akong masasaktan sa pagbabalik ko.

I just hope that this is really the right time for me to face my past. 'Cause if not, then I have to experience pain again.

I will put the Engagement Chaos on hold since magkaiba ang timeline nila ng HFTBW. And Death is here so para hindi kayo malito, I will put Engagement Chaos on hold muna.

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 33

Nagdesisyon ako na puntahan agad ang dati naming bahay. I wanted to get through with this immediately. Kapag nagtagal pa kasi ako dito sa Pilipinas ay maraming masasakit na alaala ang babalik sa akin. Just like how I met Artemis the first day I set my foot back in this country.

I'm still running away, huh?

Nakatigil ang sasakyan ni Kieron hindi kalayuan mula sa dati naming bahay. At ngayong pinagmamasdan ko ito ay nararamdaman kong nagsisimula na namang manginig ang mga kamay ko at naninikip ang dibdib ko. I inhaled deeply a couple of times to calm myself but it doesn't seem working.

Mariin akong pumikit at nagbilang para mapakalma ang sarili ko. Loki said that I should do this if I'm having a panic attack and he's not around to calm me down. He told me that I shouldn't stop counting and focus on the numbers hanggang sa kumalma ako.

I was on the ninety ninth when I finally felt okay. Binuksan ko ang mga mata ko at ang magkaibang kulay na mga mata ni Kieron ang sumalubong sa akin. Nakikita ko sa mga mata nya ang pag aalala kahit pa walang anumang mababakas na emosyon sa mukha nya.

"Are you really sure you want to do this?" he asked and glanced at my old house. "Don't you want to wait for Loki first?"

Muli akong tumingin sa dati kong tirahan at umiling. "It is my past. I should be brave and face it alone. Hindi ako makaka-move on kung hindi ko 'to haharapin ng mag isa."

Kieron didn't say anything so I mustered up my courage and got out of the car. Naiwan si Kieron sa loob ng kotse at hinayaan na akong mag isa. I took a deep breath and finally walked towards my old house.

Dinig na dinig ko ang bawat yapak na ginagawa ko. Sumasabay ang tibok ng puso ko sa paglalalakad ko. Palakas iyon ng palakas kaya ilang beses akong muling kumuha ng malalalim na paghinga para mapakalma ang sarili

No, I can do this. I'm not the same old Daphne from five years ago.

Hanggang sa makarating ako sa harap ng dati kong tirahan ay pinapalakas ko lang ang loob ko. Nakatingala ako habang tinitignan ang kabuuan ng buong bahay. Walang nagbago. Kung ano ang itsura noon five years ago ay ganoon pa rin hanggang ngayon. Hindi ko lang alam kung ganoon pa rin sa loob. I wonder if my Mom threw away all my stuffs when I ran away.

Napakunot ang noo ko nang mapagmasdang mabuti ang buong bahay mula sa labas. Mali ako. Para palang may nag iba. Parang may nagbago. It looked empty and sad on the outside.

Sa nanginginig na mga kamay ay pinindot ko ang doorbell na nandoon. Napapikit ako nang marinig ko ang pagtunog noon kahit nandito ako sa labas. I waited for three minutes and when no one opened the door, my frown deepened.

Wala ba talagang tao?

Muli kong pinindot ang doorbell at ilang minuto ako muling naghintay pero nanatiling nakasara ang gate ng luma kong bahay. Nakailang beses kong pinatunog ang doorbell pero kahit yata mapudpod ang daliri ko sa kakapindot ay hindi magbubukas ang gate.

"Wala ng tao dyan, ineng."

Napalington ako para hanapin ang nagsalita. I saw an old woman from the house next-door. It looks like she was throwing their garbage and saw me murdering my old house's doorbell.

"Ho?" tanong ko.

"Wala ng nakatira dyan. Yung caretaker na lang na isang beses sa isang linggo pumupunta para maglinis."

Muli akong napatingin sa lumang tirahan ko. That's why it looks empty. Wala na palang nakatira. I expected this noong sinabi sa akin na hindi nila mahanap si Mama pero nakakabigla pa rin na nakumpirma ko ito ngayon.

Nasaan na kaya si Mama?

"Saan na daw po lumipat?" tanong ko doon sa matanda.

"Ay hindi ko alam, ineng. Tatlong taon pa lang kaming nandito pero wala ng nakatira pagdating namin. Itanong mo na lang sa caretaker."

Tatlong taon? That long? Kailan kaya talaga umalis si Mama dito sa bahay? At saan sya pupunta? Wala na syang ibang mapupuntahan ang alam ko.

"Kailan po bumibisita ang caretaker?" muli kong tanong sa matanda.

"Tuwing Huwebes. Nililinis nya ang buong bahay sa araw na iyon. Hindi ko nga alam kung bakit kailangan pang nilisin eh wala naman akong nakitang tumira dyan simula nang lumipat kami dito."

Nagpasalamat ako sa matanda at napatitig sa bahay. Ibig sabihin ay hindi na bumalik si Mama dito nang umalis sya. Saan kaya sya nagpunta? Bakit sya umalis? And how about Manang Rosi?

Ang daming tanong sa isip ko habang naglalakad ako pabalik sa kung saan nakaparada ang kotse ni Kieron. Hindi ko lang maisip ang dahilan kung bakit umalis si Mama sa bahay na iyon. Ano ang dahilan nya?

Bumaba si Kieron bago pa ako makalapit sa kotse at pinagbuksan ako ng pinto. Sumakay ako sa loob na parang wala sa sarili sa dami ng tanong na umiikot sa isip ko.

"What happened?" he asked.

"They're gone." sagot ko at saka sya tinignan. "Manang Rosi and my Mom. They're not there."

Siguro ay kailangan kong makausap ang caretaker na nangangalaga sa bahay namin. Sino kaya ang nag utos sa kanya na ipalinis ang bahay once a week? Was it my Mom?

"Kieron." I called him when he started the engine. He looked at me. "Please find me a good condo unit and buy it."

Mukhang matatagalan ang paghahanap ko kay Mama. At kapag sumunod si Loki dito ay kailangan kong umalis sa penthouse nya. Ayokong isipin nya na inaabuso ko ang mga tulong nya sa akin kaya kailangan kong makahanap ng matitirhan.

Why did she left the house? Dahil ba galing iyon sa pera ng ama ko? Did she left after I ran away? Did she finally live a new life now that I am gone from her life?

Masaya na kaya sya ngayon? Ngayon na wala na ang anak nyang matagal na nagpaalala sa kanya ng naging karanasan nya sa ama ko? At kung masaya na sya, tama ba ang ginagawa kong paghahanap sa kanya?

No. My father is the one who's looking for her. I should find her quick so my dad can finally apologize to her.

Nasa malalim akong pag iisip nang tumunog ang cellphone ko. Hindi ko na sana papansinin dahil unregistered number iyon at hindi ako sumasagot ng mga tawag na hindi naka save ang number sa akin. Pero hindi ko alam kung bakit ko pinindot ang answer button noon.

"Hello?"

"Daphne, it's me. Artemis."

Hindi ako nakapagsalita sa sobrang gulat. Hindi ko inaaasahan ang tawag nya. I'm guessing that Kieron already told her but she still called me. Napatingin tuloy ako sa butler ko na tahimik lang na nagda-drive.

"We met at Cabalen a few days ago, remember?" sabi nya pa nang hindi ako nagsalita.

"Ah, yes. Hi." mukhang baliw kong sabi.

"Can we meet today? I wanted to talk to you."

Napaligon ako kay Kieron at nakita kong sinulyapan nya ako. Kinabahan ako nang sabihin ni Artemis na gusto nya akong makausap. But I think that fate wanted me to face my past.

Binalak kong hanapin agad si Mama para makaalis pero mas napatagal pa ako. I guess this is just a sign that now is really the right time.

"Sure. Just tell me where." sagot ko kay Artemis at nang sabihin nya sa akin kung saan kami magkikita ay ding ko ang kasiyahan sa boses nya.

I sighed after the call and told Kieron about the coffee shop where Artemis wanted us to meet. Mulí akong pumikit at nagsimulang magbilang dahil nararamdaman ko na naman ang panganginig ng kamay ko.

Mukhang may ideya na ako kung anong gusto nyang pag usapan namin. I'm sure that Kieron already told her. He always do his job quickly. Kapag sinabi ko ay gagawin nya talaga agad.

Mas dumoble ang kaba ko nang makarating kami sa coffee shop pero hindi ko iyon ipinahalata. Nagpaiwan si Kieron sa labas at ang sabi nya ay papasok na lang sya kapag alam nyang hindi ko na kaya. I smiled and thanked him before I went inside the coffee shop.

Kumaway agad sa akin si Artemis pagkapasok ko kaya mabilis akong lumapit kung saan sya nakapwesto. Tumayo sya at sinalubong ako ng mahigpit na yakap.

"I'm so glad you agreed to meet me today."

Nag order sya ng cake at milkshake para sa aming dalawa. Nag abot pa ako ng bayad sa kanya pero hindi nya iyon tinanggap.

Artemis was starting really hard at me while waiting for our order to arrive. Hindi naman ako nailang sa paraan ng pagtitig nya. I can see the sadness and longing in her eyes while she's looking at me.

Dumating ang order namin pero wala pa rin sa amin ang nagsalita. Hanggang sa narinig ko na huminga ng malalim si Artemis at malungkot na ngumiti sa akin.

"The man named Kieron called me and he told me everything." nawala ang ngiti nya kaya mas nakita ang kalungkutan sa maganda nyang mukha. "So you can't remember a part from your past, huh? Including me..."

I can hear the sadness and pain in her voice at the last part that she just said. Kahit ang mga mata nya ay sumasalamin sa mga emosyong iyon. And my heart aches while looking at her sad eyes.

Para bang gusto ko na lang syang yakapin at alisin ang kalungkutan nya. Para bang gusto ko lang syang palaging nakikitang masaya. Na palaging nakangiti. Ayoko syang makitang malungkot dahil nalulungkot din ako.

"I'm your bestfriend, Daphne. And you're my one and only bestfriend." nagsimulang magtubig ang mga mata nya. "Until now."

Iniwas ko ang paningin ko sa kanya nang tumulo ang mga luha nya. I bit my lip when I felt my eyes are tearing up. I wanted to cry as well and my heart is aching when the girl in front of me started to cry just because I can't remember her.

Mabilis nyang pinunasan ang mga luha nya at pilit na tumawa. She apologized and wiped the tears on her cheeks.

"I'm sorry. I didn't mean to cry." ulit nya at muling tumawa. Then she smiled at me. "I'm so happy to see you again, Daphne. Hindi mo alam kung gaano ako nalungkot nung nawala ka."

She's smiling but I can still see her true emotions in her eyes. It's like she's trying to look happy in front me. Hindi nya naman kailangang gawin iyon.

Pwede nya namang ipakita sa akin ang tunay nyang nararamdaman.

"Look." sabi nya at inilabas ang cellphone nya. Binuksan nya iyon at ipinakita sa akin. Napaawang na lang ang mga labi ko nang makita iyon. "This picture is still my cellphone wallpaper for five years. Kahit anong palit ko ng cellphone ay hindi ko pa rin pinapalitan ang wallpaper ko."

It was a picture of the two of us and there was a waterfalls on the background. We were smiling widely at the camera. Nakaabay sya sa akin habang ako naman ay naka-peace sign.

It looks like we were having a great time on the picture.

Iniharap nya sa kanya ang cellphone nya at tinitigan iyon. Muli ko na namang nakita ang lungkot sa mga mata nya habang tinitignan nya ang picture naming dalawa.

"Kung alam ko lang na matagal kang mawawala at makakalimutan ako," her voice broke by her own words. "sana mas dinamihan ko pa ang pictures nating dalawa. So I can prove to you that we are really bestfriends. So I can show you that we had so many memories together."

Tuluyan na syang napaiyak pagkatapos nyang sabihin iyon. Pigil na pigil ang mga luha ko habang nakatingin sa kanya na umiiyak. Gusto ko syang yakapin pero pinigilan ko ang sarili ko na gawin iyon.

"Siguro ay sobra kang nasaktan ng araw na 'yon kaya pati ako ay nakalimutan mo." sabi nya habang humihikbi. "But Daphne, kahit ano pang malaman ko, kahit ano pang pagkatao mo, I will still accept who you are. You will forever be my bestfriend."

Hindi ko na napigilan sa pagbuhos ang mga luha ko dahil sa mga sinabi nya. Dalawang kamay ko ang ipinangtakip ko sa bibig ko para pigilan ang mapahikbi. Nakita kong nataranta si Artemis sa pag iyak ko at lumipat ng upuan sa tabi ko.

"Oh my god! I didn't mean to make you cry! I'm sorry, Daphne. I'm sorry." natataranta nyang sabi habang pinupunasan ang mga luha ko. Umiling ako sa kanya pero hindi ako makapagsalita sa sobrang pag iyak ko kaya niyakap ko na lang sya.

Naramdaman ko na natigilan sya sa ginawa ko pero hindi ako bumitaw. I am crying really hard on her shoulders. Wala akong pakialam kung may makakita sa amin.

I am so happy with what she just said. Pakiramdam ko ay matagal ko ng gustong marinig ang mga salitang iyon kaya ganito na lang ang sayang nararamdaman ko ngayon.

Artemis hugged me back and her gentle hands caressed my back. Napatawa ako at ilang sandali ay bumitaw na rin sa kanya.

Nang makita namin ang isa't isa na puno ng luha ang mukha ay pareho kaming napatawa. We helped wiped each other's tears. Nang maayos na ang mga mukha namin ay kinuha nya ulit ang cellphone nya.

"We should take a picture. Hashtag 'just finished crying with my bestfriend.'"

Napatawa ako at pumayag na sa gusto nyang mangyari. Itinapat nya ang camera sa amin at inakbayan ako.

"1..2..3." she counted and pressed the shutter button.

Bumalik na sya sa upuan nya at nagsimula kaming nagkwentuhan. She really is a pilot now. After nyang makagraduate sa Tourism ay nag aral ulit sya ng Aeronautics. She graduated with Latin honors and now she is a pilot of their family airlines. The GE Airlines.

"Ah. Not family airlines." she corrected. "My twin brother was the one who built the GE Airlines."

She bit her lower lip like she just said something wrong when she mentioned her twin brother. She even apologized to me. I smiled at her and assured her that she said nothing wrong.

Tumunog ang cellphone nya at nang tinignan nya iyon ay napasimangot sya. She rolled her eyes when she tapped the reject button. But after just five seconds, her phone rung again.

"Jerk!" sabi nya bago muling pinatay ang tawag. And this time, pati ang cellphone nya ay pinatay nya.

"Okay ka lang?" tanong ko sa kanya at nakasimangot pa rin sya nang tumingin sya sa akin. "Sino 'yon?"

"Isang taong pareho nating ayaw na makausap."

Maingay na tumunog ang wind chimes nang may marahas na nagbukas ng pinto sa coffee shop na iyon. Titignan ko na sana kung sino ang walang modo na iyon but before I can turn my head, his voice boomed inside the coffee shop.

"You brat! How dare you not answer my calls!"

Nanigas ako sa kinauupuan ko nang marinig ang galit nyang boses. Nakita ko na nanlaki ang mga mata ni Artemis nang makita kung sino ang pumasok at takot ang mga mata nang tumingin naman sa akin.

"Are you having a secret date again with that son of a bitch?!" galit pang sabi ng bagong pasok at rinig ko na papalapit ang boses nya.

Mabilis na tumayo si Artemis para pigilan na makalapit sa amin ang lalaki. Nanatili lang akong nakaupo at hindi makagalaw. Bumigat ang paghinga ko at nagsisimula na rin akong pagpawisan ng malamig.

"Stop, you jerk! Bakit ka ba nag-eeskandalo dito?" inis na sabi ni Artemis at alam kong nasa likuran ko lang sila.

"You're a having a date again with that bastard, right?! Nasaan sya?! Ipakita mo sa akin at nang mabasag ko na naman ang mukha nya!"

Artemis tried to stopped him. Judging by his voice, I know that he's mad right now. Hindi nya ba nakikita na babae ang kausap ni Artemis?

"My god! You are really a jerk!" Artemis said.

Bago pa sila tuluyang mag away ay huminga na ako ng malalim. Ikinuyom ko ang mga kamay ko at gamit ang natitira ko pang lakas ng loob, tumayo ako. Natigilan ang dalawa sa pagtatalo pagkatayo ko. I wore my fake smile before I finally faced them.

The first thing that I noticed was his piercing blue eyes.

Nakita ko na natigilan ang lalaki nang makita kung sino ako. His lips parted and his eyes widened. It was like he was not expecting to see me here. I smiled at him and his eyes widened more before I heard Artemis sigh.

"Daphne, this is Apollo, my twin brother. Apollo, you know Daphne, right?" pagpapakilala ni Artemis sa amin.

Nakatitig lang ang lalaki sa akin at hindi gumagalaw. He looked like a freaking statue while staring at me. I stared back and it took all my strength not to be affected by those piercing blue eyes.

I smiled sweetly and offered my hand at him. Bumaba ang tingin nya sa kamay kong nakalahad bago muling tinitigan ako. Huminga muna ako ng malalim bago nagsalita.

"Nice to meet you, Apollo. My name is Daphne."

Yan na si Apollo nyo haha. Team Loki or Team Apollo? XD

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -
Chapter 34

Nakatingin lang sa akin si Apollo habang nakalahad ang kamay ko sa kanya. He was just staring intently at my face. I can feel my hand shaking a little but I still force myself to remain the smile on my face.

Nakita kong kumunot ang noo nya at umiigting pa ang mga bagang. Gusto ko nang umatras dahil pakiramdam ko ay sa akin naman sya nagagalit ngayon pero nanatili akong nakatayo sa harapan ng magkambal na Gallagher. I looked at Artemis and gave her a confused look.

"I think your twin just turned into a statue." I said and chuckled.

Nakita kong siniko ni Artemis si Apollo at ininguso ang kamay kong nakalahad pa rin. Apollo didn't even tear his gaze at me kahit na ilang beses syang siniko ng

kakambal nya. I laughed a little and I can hear my voice is shaking. Mabuti na lang at mahina lang iyon.

"Hindi mo ba tatanggapin ang kamay ko?" tanong ko kay Apollo at mas niluwagan ang pagngiti ko.

Dumilim ang mukha nya at matalim na tinignan ang kamay kong nakalahad. Naramdaman kong kapag tumagal pa ng ganoon ang tingin nya ay magsisimula na naman akong manginig. Fortunately, he took a deep breath and sighed before he returned his piercing blue eyes at me.

Nakita ko ang unti unting pag angat ng kamay nya para tanggapin ang kamay ko. Pinigilan ko ang sarili ko na titigan ang kamay nya para makita kung malapit na bang magdaop ang mga palad namin. Pigil ang hininga ko habang nakatingin lang sa mukha nya.

Nagsisimulan na akong kabahan at gusto ko nang mapamura dahil hindi ito ang tamang panahon para doon. Ang kamay ko ay unti unti na ding nanginginig. Pasimple akong humuhugot ng malalalim na hininga para sana pakalmahin ang sarili ko habang unti unting lumalapit ang kamay ni Apollo sa akin.

I don't want to look weak in front of them.

Pero bago pa mahawakan ni Apollo ang kamay ko ay may umagaw na noon.

"Let's go."

It was Kieron who snatched my hand away from Apollo. Pareho kaming nabigla sa ginawa niya. Seryoso lang ang mukha ng butler ko habang nakatingin sa akin at mahigpit na hawak ang kamay ko.

"Kieron!" nabibigla kong sabi. Napatingin na din ako kay Artemis na mukhang nabigla din sa biglang pagsulpot nya.

"We should go." Kieron said. Sa akin lang sya nakatingin na para bang wala akong ibang kasama.

Napatingin ako kay Apollo at nakita ko na bumaba ang tingin nya sa mga kamay namin ni Kieron na magkahawak. I saw him glared at our hands and he clenched his jaw like he was trying to stop himself from doing something. Nang mag angat sya ng tingin ay nasalubong ko ang mga mata nya at nakita ko ang galit doon. Mabilis akong nag iwas ng tingin sa kanya at binalingan si Kieron.

"Alis na tayo?" tanong ko pa sa kanya. Tumango sya at humarap na sa kambal.

"We'll go now."

"That fast?" Artemis asked and I can hear disappointment in her voice. Then she looked sadly at me. "Aw.. Let's meet again some other time, okay?"

Ngumiti ako sa kanya at lumapit para bigyan sya ng mainit na yakap. "Of course. Just text or call me, anytime."

Nang humiwalay ako sa kanya ay si Apollo naman ang binalingan ko. His face isn't showing any emotions when he looked at me but I still gave him a formal smile.

"Nice meeting you again, Apollo.

We'll go now." I said before I turned my back at them.

Pero bago pa ako makahakbang palayo sa kanila ay may humawak sa kabilang kamay ko na hindi hawak ni Kieron. I heard Artemis gasped so I turned to look at them and saw that it was Apollo who stopped me. I was stunned but I did my best not to show it on my face.

Nakita kong napalington din si Kieron at hinarap si Apollo gamit ang seryoso nyang mga mata. And he looked attractive with those serious mismatched eyes of his.

"Do you have anything you want to say to her?" Kieron asked and I can hear the danger in his voice. Napatingin ako sa kanya dahil ngayon ko lang sya nakita na ganoong kaseryoso.

"Anong gagawin mo kung meron?" Apollo asked using the same tone that Kieron used. Nakita ko pa ang pagdilim ng mukha nya at natakot ako sa kung ano ang maaari nyang gawin. Napapikit ako nang makita ko ang isang alaala sa isip ko.

Apollo looking so mad at me.

"Stop it, Apollo." pigil ni Artemis at hinawakan ang kamay ni Apollo na nakakapit sa pulsuhan ko. Sinubukan nyang alisin iyon but Apollo tightened his grip.

"You'll have to tell that to her some other time." sabi ni Kieron at ngumisi pa. "Kailangan na naming umalis."

Nagtitigan ang dalawang lalaki at palipat lipat lang ang tingin ko sa kanilang dalawa. They looked like they were murdering each other using their glares. And finally, I saw Apollo smirked before he let go of my hand. Nang tumingin sya sa akin ay napaatras ako sa paraan ng pagtitig nya.

"See you next time then... Miss Prim and Proper."

Kamuntikan na akong mabuwal sa pagkakatatayo dahil sa sinabi nya. Mabuti na lang at nandoon si Kieron para alalayan ako. Mabilis nya akong hinila palayo sa dalawa at palabas ng coffee shop na iyon.

Sunod sunod akong kumuha ng malalalim na hininga nang makasakay ako sa kotse. Pinaandar kaagad ni Kieron ang sasakyan at nag-drive palayo sa lugar na iyon.

Pinatunog ko ang mga daliri ko para alisin sana ang tensyon sa mga kamay ko pero naalala ko na ayaw ni Loki na ginagawa ko iyon kaya itinigil ko. Sa huli ay isinubsob ko na lang ang mukha ko sa dalawang palad ko at muling nagbilang.

Those piercing blue eyes...

"Sasabihin mo ba kay Loki?" mahina kong tanong habang nakasubsob pa rin ang mukha ko sa mga palad ko pero alam ko na narinig iyon ni Kieron.

"Do you want me to?" he asked. I removed my hands from my face and looked at him.

"Alam kong inutusan ka ni Loki na magreport sa kanya tungkol sa akin. Pero sana ay huwag mong sasabihin sa kanya ang nangyari kanina."

I know Loki. Kaya nya pinasama sa akin si Kieron ay para may magbantay sa akin at may magbalita sa kanya kung anong nangyayari sa akin dito sa Pilipinas. I know him. At alam kong kapag may hindi sya magandang narinig ay kaagad syang susunod sa akin dito.

Hindi naman malala ang nangyari kanina. I just met two people from my past pero alam ko na hindi iyon palalagpasin ni Loki. That's how caring he is.

"You are my mistress, Miss Daphne. There's no reason for me to obey Lord Loki, anymore. Kung ayaw mong sabihin ko sa kanya ang nangyari kanina, then I won't tell him." Kieron said so I smiled at him.

"Thank you." sabi ko. "Bakit ka nga pala biglang lumapit sa amin kanina?"

Naalala kong sinabi nyang papasok lang sya kapag alam nyang hindi ko na kaya. Did he notice that my body started to shake when I saw Apollo?

"Nanginginig ang mga kamay mo. At kapag hindi pa ako lumapit ay baka kung ano nang mangyari sayo." he answered kaya tumango ako at hindi na nagsalita pa.

Loki and Kieron was beside me the whole five years while I was battling with my past. Nakita nila ang lahat. Me having a panic attack. Me having an emotional breakdown. Me trying to be okay again after what happened. Alam nila kung kailan ako magsisimulang atakihin. Alam nila kapag delikado na ang sitwasyon para sa akin. Alam nila kung kailangan ko na ng tulong nila.

They did their best to take care of me so the best thing that I can do is to act brave and face my past. And to try my best to lift myself up.

Kahit nandyan sila para tumulong, kahit gaano pa karami ang tumulong sa akin, wala ring mangyayari kung ako mismo ay hindi ko tutulungan ang sarili ko.

Mabilis pa din ang tibok ng puso ko dahil sa nangyari kanina. Dalawang tao na ngayon ang bumalik sa buhay ko galing sa nakaraan ko. And judging by what Apollo said earlier, I know that he's planning to meet with me again. Natigilan ako nang maalala ang itinawag nya sa akin kanina.

Miss Prim and Proper...

I balled my fist that were sitting on my lap and clenched my jaw. Hearing those words made my blood boil. Sobrang laki ng naging epekto sa akin nang mga salitang iyon.

"I found a good condo unit." sabi ni Kieron kaya napatingin ako sa kanya.

"Gusto mong makita?"

"Agad? Ngayon na?" I asked and he nodded. Natawa na lang ako sa sobrang bilis

nyang kumilos.

Parang kanina ko lang sya pinaghanap ng condo unit pero nakahanap na agad sya.

Pumayag ako na puntahan namin ang condo unit na sinasabi nya. Ayos na sana sa akin kahit hindi ko makita iyon. I trust Kieron pero dahil mukhang wala na naman akong gagawin ngayon ay sumama na ako.

The condo unit was just in BGC. It was cozy and it suit my taste. May malapit na grocery store at mga restaurant doon. Halos accessible ang lahat ng kakailanganin ko kaya pumayag na ako at binili iyon.

"Kailan kayo lilipat?" tanong sa amin nung nagbebenta ng unit.

Nagulat ako nang bigla akong inakbayan ni Kieron at hinapit palapit sa kanya. Nakatulala lang ako sa kanya pero sya ay ngumiti sa realtor.

"After the wedding." sagot ni Kieron pero wala akong naintindihan doon.

Nakita ko ang mapanuksong ngiti ng realtor sa amin. He said congratulations bago sya umalis at iniwan kami ni Kieron doon sa unit. Mabilis namang binitawan ni Kieron ang mga balikat ko

"Anong sinabi mo sa kanya?" tanong ko kahit na parang may ideya na ako.

"I told him we're getting married so he offered me the best unit." walang emosyon na sabi nya.

Kung siguro ay umiinom ako ngayon, marahil ay nabilaukan na ako. Hindi ko akalain na sasabihin nya talaga iyon sa realtor!

"Don't tell Loki." sabi nya pa.

Pinigilan ko ang mapangiti dahil sa sinabi nya. He's acting like he doesn't care pero mukhang hindi naman pala iyon ang totoo nyang nararamdaman.

"It depends on me kung sasabihin ko sa kanya o hindi." pang aasar ko at naglakad na papunta sa pinto para sana lumabas pero napatigil ako sa sinabi nya.

"Sasabihin ko sa kanya ang nangyari kanina kapag sinabi mo."

Mabilis akong pumihit paharap at hindi makapaniwalang napatingin sa kanya.

"Are you blackmailing me? Me? Your mistress? " nanlalaki ang mga matang tanong ko sa kanya. I saw him smirked and by then, I realized that I can't win against him.

"No. I'm negotiating with you. I won't tell him what happened earlier if you won't tell him what I've said to that realtor. Make sense, right?" sabi nyang nakangisi bago ako iniwang mag isa doon.

Napailing na lang ako. Kieron is a mysterious man for me. Wala akong alam tungkol sa kanya maliban sa naging butler sya ni Loki since he was thirteen years old. Bukod doon ay wala na.

But one thing is for sure. My butler is a cunning man.

Hi lovelots! Add me on my facebook account or follow me on twitter. Doon kasi ako madalas mag post kung what time ang magiging ud ko. Links were on my profile. Thanks!

Vote and comment please.

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 35

"You look tired."

Iyon ang pambungad ko kay Loki isang araw nang tumawag sya through Skype. He really did look so tired. Magulong magulo ang buhok nya at parang ilang araw na din syang hindi nagse-shave ng mukha. May itim na rin ang ilalim ng kulay berde nyang mga mata.

Naawa ako sa kalagayan nya. I've never seen him looking so worn out before. This is the first time. It looks like he's not taking care of himself just because he's busy doing something.

I heard him sighed. He opened the first two button of his white button down

polo and rest his back on the chair.

"Are you okay?" nag aalala kong tanong sa kanya. Mukha na kasi syang may sakit dahil sa sobrang pagod.

He sighed again and forced a smile at me. Then he nodded and he looked at me with gentle in his eyes.

"I miss you..."

Napatitig ako sa mukha nya pagkatapos nyang sabihin iyon. I can see the longing and sadness in his eyes and I felt the same as him.

Simula kasi ng makilala ko si Loki ay ngayon lang kami nahiwalay ng ganitong kalayo. Sa London kasi ay kahit na busy sya sa mga royal family thing nila ay napupuntahan nya pa ako pagkatapos noon dahil magkalapit lang kami. Pero dahil magkalayo kami ngayon ay hindi nya ako mapupuntahan agad agad.

We're seeing each other but only through a laptop monitor that's why the longing and sadness are too strong.

"I miss you too.." sabi ko at mas lalo pang lumungkot ang mukha nya kaya nag isip ako ng ibang mapag uusapan namin. "How's the wedding preparations?"

Mukhang mali pa yata ang naisip kong topic namin dahil mas lalo syang naging mukhang pagod. He must've seen the worry in my eyes that's why he smiled quickly at me.

"Tiring.." he answered. "Royal weddings are always tiring but I'm doing everything to finish the preparations early so that the wedding won't be delay. There's no room for mistakes here."

Kaya naman pala ganoon sya kapagod ay dahil minamadali nya ang pag aasikaso sa kasal. Ibang iba pa naman ang royal wedding. Marami ang dapat asikasuhin at gaya nga ng sinabi nya, hindi pwede ang magkamali.

"I want the wedding to happen on the scheduled date so I can finally fly to where you are. I really miss you, my lady."

Inirapan ko sya. Mukhang ako pala ang dahilan kung bakit nya minamadali ang kasal. Kung bakit gusto nya ay tama ang lahat ng mga ginagawa nila. Dahil ayaw nyang ma-delay ang kasal para makasunod agad dito sa Pilipinas.

"Just take your time, Loki." sabi ko pagkatapos ko syang irapan ng ilang beses. "I am fine here. Kieron is taking a good care of me." then I glared ay him. "Kapag hindi mo inalagaan ang sarili mo, magagalit talaga ako sayo, sige ka."

I finally saw his true smile and I rolled my eyes first before I smiled back at him.

"Alright." sabi nyang nangingiti pa rin. "Any news about your mother?" tanong nya at ako naman ngayon ang napabuntong hininga.

"I went to my old house but they weren't there. Even Manang Rosi." papatunugin ko na sana ang mga buto ko sa kamay para maalis ang tensyon pero naalala ko na kaharap ko nga pala si Loki at ayaw na ayaw nyang nakikita akong ginagawa iyon.

"Do you have any idea where would they go?" he asked and I shrugged my shoulders.

"No. I don't know. But I talked to someone and she said that a caretaker is cleaning my old house every Thursday so I'm going back there tomorrow and ask the caretaker about Mom and Manang Rosi. Do you think the caretaker has an idea though?"

Loki's brows furrowed and I know that he's in deep thinking. Then he looked at the monitor again and our eyes met.

"Probably." he said looking so serious. "I mean someone must've ordered the caretaker to take care of the house."

Napatango ako sa sinabi nya. I started to feel the hope that I will find my mother soon.

"By the way," sabi ko at iniba na ang usapan. "I've bought a condo unit at BGC."

As expected, nakita kong kumunot ang noo nya na parang hindi nya naiintindihan ang sinabi ko kahit English pa iyon.

"Why? Don't you like your room at my penthouse? I can change-"

"No, no." putol ko na sa anumang sasabihin nya. "Your penthouse is great. The room was great but I wanted to do this." nakakunot pa rin ang noo nya. "You've given me so much, Loki. So much. At ayokong abusuhin ang kabaitan mo."

"No one said that you're taking me for granted, my lady. Please, just stay in my penthouse."

Umiling ako at seryoso syang tinitigan para maintindihan nya na gusto ko itong ginagawa ko.

"I must do this, Loki. I need to learn how to stand alone. I need to learn everything without anyone's help. I need to face my past alone. And I don't want to go back being the old Daphne that I was five years ago. This is about me, Loki."

Hindi sya nagsalita. Siguro ay naiintindihan nya ang pinupunto ko. I don't want to be the damsel in distress anymore that is waiting to be save. I want to be the person who is brave and strong and can stand on her own.

"You know why I agreed to go back?" I continued. "Because I know that I can't run away from my past. I need to face it, Loki. I am still incomplete and broken and I know that this is the only way for me to fix myself. For me to be finally happy and feel complete."

Ayoko nang maging mahina. Ayoko na palagi na lang akong tinutulungan. Ayoko nang bumalik sa dating ako. Kailangan kong matutong mag isa at lumaban.

"I'm so proud of you." narinig kong sabi ni Loki na ikinabigla ko.

Ang akala ko ay pipigilan nya ako dahil alam ko kung gaano sya mag aalala sa akin. Alam ko na ayaw na ayaw nya akong mag isa kaya hindi ko akalain na susuportahan nya ako sa desisyon kong ito.

"Still, don't forget that I'm always here for you." sabi nya pa at napangiti ako. Sunod sunod akong tumango sa kanya at binigyan sya ng thumbs up.

"You're the best." I said.

"Just for you, my lady. I am being at my best just for you "

I ended the call after that. Napatulala na lang ako sa screen pagkatapos ng tawag na iyon. May pumasok kasi sa isip ko na mga alaala dahil sa mga huling sinabi nya.

"No, my laurel. It was because of you. I am always at my best kapag nandyan ka."

Bumuntong hininga ako at hindi na lang iyon binigyan ng pansin. Nagpalit ako ng damit at inilagay sa shoulder bag ko ang mga importante kong gamit. Lumabas ako ng kwarto at bumaba. Nakita ko si Kieron na nagwo-work doon. He's topless while he's doing a pull-up bar workout. At dahil doon ay kitang kita ko kung paano nagfe-flex ang mga muscles nya sa katawan kapag inaangat nya ang sarili nya.

Kieron is too hot and sexy to be my butler. Papasa sya as a greek god sa itsura at sa katawan nya pa lang. Hindi ko nga lang alam kung bakit sya naging butler ni Loki. Kapag nakita mo kasi si Kieron ay iisipin mo na isa syang modelo kaysa maging utusan lang.

"Kieron.." tawag ko sa kanya kaya binitawan nya ang bar at tinigil ang ginagawa. "Aalis na ako."

Walang naging reaksiyon ang mukha nya. Sa halip ay kinuha nya ang towel sa gilid nya.

"Magbibihis lang ako." sabi nya kaya pinigilan ko na.

"Huwag na. Ako na lang mag isa ang pupunta."

Saka ko lang nakita na kumunot ang noo nya. He stared at me using those mismatched eyes of his.

"Pagagalitan ako ni Lord Loki kapag hinayaan kita." he said so I smiled at him.

"I already talked with him earlier. Payag na sya na hindi mo ako samahan palagi."

Nakatitig lang sya sa akin gamit ang walang emosyon na mukha. Napasimangot ako sa kanya at humalukipkip.

"I'm telling the truth! Tawagan mo pa sya kung gusto mo."

Sa huli ay pinayagan na rin naman ako ni Kieron na makaalis. Nakakainis lang dahil tinawagan nya pa talaga si Loki para kumpirmahin ang sinabi ko. Tsk. Wala ba syang tiwala sa akin? Ako na sarili nyang amo? Tsaka, ang akala ko ba ay ako na ang amo nya at hindi na si Loki? Bakit kailangan nya pang tawagan? Balimbing din eh. Paiba iba. Gaya lang ng mata nyang magkaiba ang kulay.

Napangiti ako nang pumasok sa coffe shop kung saan namin napagkasunduan na magkita. I saw Junko and Aaliyah who stopped talking when they spotted me. Mabilis akong lumapit at umupo sa harap nila.

"Bakla ka! Hindi mo sinabing uuwi ka ng Pilipinas!" bungad sa akin ni Aaliyah na ikinatawa ko.

"Sorry na, sorry na. Biglaan lang din 'to." sagot ko at nagtawag ng waiter para maka-order na kami.

Ikinuwento ko sa kanila ang tungkol sa nangyari sa ama ko. They felt sorry and they promised me that they will go back with me to London and visit my father once I've finished my business here. I smiled at them and thanked them for being always there for me.

"We will be distributing the wedding invitations next month once we finalize everything." excited na kwento sa amin ni Junko. She's smiling widely and I know that she's really happy to marry the man that she loves.

Love, huh?

"Huwag ka nang mainggit, gaga!" sabi sa akin ni Aaliyah at hindi ko maiwasan na hindi matawa. "May fafa Loki ka na naman! Wala kang karapatang mainggit!"

"Hindi nga kami ganoon!" pagpipilit ko sa kanya. Palagi na lang kaming nagtatalo ni Aaliyah tungkol sa bagay na ito. Ginigiit nya na may something daw sa amin ni Loki at sinasabi ko naman na wala. Si Junko tuloy ang taga awat naming dalawa.

Ayoko lang kasing mag-assume. Nakakahiya naman kay Loki. Baka isipin nya na binibigyan ko ng ibang kahulugan ang pagtulong nya sa akin. Mabait lang talaga yung tao.

"Daphne?"

Napaligon ako sa gilid ko nang may tumawag sa akin. May lalaking nakatayo sa gilid ko kaya tumingala pa ako para lang makita ang mukha nya. And to my utter shock, it was the man whom I didn't want to meet. Ever.

"I knew that it was you, Miss Prim and Proper!"

Basta na lang syang umupo sa upuan na bakante sa tabi ko kaya napausog ako. Nakita ko sila Junko at Aaliyah na nagtataka ang mga mata habang nakatingin sa lalaki.

"Sino sya?" walang preno ang bibig na tanong ni Aaliyah.

Tumikhim ako at sinamaan ng tingin si Apollo na ngumisi lang sa akin. Pagkatapos ay binalingan ko ang mga kaibigan ko.

"These are my friends, Junko and Aaliyah. This is Apollo, uhm.. my, uhm." hindi ko matuloy ang sasabihin ko dahil hindi ko naman alam kung ano ko si Apollo.

Friends? No way. We've just met the other day. Acquaintance pwede pa.

"Her suitor." Apollo finished my sentence. "Nanliligaw ako sa kanya."

Nanlalaki ang mga matang napatingin ako sa kanya. Mukhang hindi lang ako ang nagulat dahil ganoon din ang naging reaksiyon sa mga mukha nila Aaliyah at Junko.

What in the bloody hell is this idiot saying?

"Ano bang pinagsasabi mo?!" inis na tanong ko sa kanya. Basta na lang syang lilitaw at kung ano ano ang pinagsasabi!

"Bakit? Totoo naman." nakangising sabi nya na mas ikinainis ko. Nagsimulang kumulo ang dugo ko dahil sa ngisi nyang iyon.

I glared at him again before I get my bag and bid goodbye to my friends. Hindi ko kayang makasama sa iisang kwarto ang lalaking katabi ko ngayon. Baka mapilipit ko ang leeg nya ng wala sa oras.

"Junko, Aaliyah. I have to go. Magkita na lang ulit tayo sa ibang araw." sabi ko at mabilis na tumayo at naglakad palabas ng coffee shop.

Alam kong nakasunod lang sa akin si Apollo kaya mas binilisan ko ang paglalakad ko para makarating agad ng kotse ko. Nakakainis! Ang kapal ng mukha ng isang 'yon!

Pinatunog ko ang alarm key ng kotse ko pero bago ko pa mabuksan ang pinto ay

may humigit na sa akin. It was Apollo and he's holding my arm kaya marahas kong binawi iyon sa kanya.

"Ano na naman ang kalokohang sasabihin mo, ha?" inis na inis na tanong ko sa kanya. Kumukulo talaga ang dugo ko sa lalaking 'to!

He looked confused for a moment but he smiled eventually. And his smile turned into a smirk.

"Ah, iyon ba? Liligawan naman talaga kita." sabi nya at nilagay pa ang mga kamay nya sa magkabilang bulsa ng pantalon nya.

"May sira ba ang utak mo? Kakikilala lang natin nung isang araw tapos liligawan mo na ako?! Eh, kung sinasapak kaya kita dyan?!" pakiramdam ko ay mapapatid na ang ugat sa ulo ko sa sobrang inis ko sa lalaking 'to.

Nakita kong biglang sumeryoso ang mukha nya. Nawala ang ngisi nyang kinaiinisan ko at nag iigting ang mga bagang niya. Umatras ako pero humakbang sya papalapit sa akin.

"So it's true. You can't remember about me." sabi nyang unti unting lumalapit sa akin. Paatras naman ako ng paatras hanggang sa maramdaman ko na ang kotse sa likuran ko.

"Lumayo ka nga!" sigaw ko na pilit na pinatatatag ang boses ko kahit na nagsisimula nang manginig ang katawan ko dahil sa sobrang lapit nya.

Nahigit ko ang paghinga ko ng itinukod nya ang mga braso nya sa magkabilang gilid ko at ikinukulong nya ang katawan ko. His piercing blue eyes stared at me like he was trying to strip my soul away from my body.

"If that's the case, then I'll just help you remember everything about me."

He smirked again and I greeted my teeth. Buong lakas ko syang itinulak at hindi naman ako nabigo dahil lumayo sya sa akin. Saka ko lang pinakawalan ang hiningang kanina ko pa pala pinipigilan.

Binuksan ko ang pinto ng kotse ko at papasok na sana sa loob nang magsalita ulit sya.

"Go on. Try running away, Miss Prim and Proper. I will always find you. You can run but you can never hide."

Malakas kong isinarado ang pinto ng kotse ko at mabilis na binuhay ang makina. Hindi ko na sya nilingon at nag-drive paalis ng lugar na iyon.

Palayo sa kanya.

Don't forget to vote and comment please! Thanks!

Lady Hiro

Chapter 36

Ramdam ko ang kaba sa dibdib ko habang inaaayos ko ang mga gamit sa shoulder bag ko. I am going to my old house again to meet with the caretaker and ask about my Mom and Manang Rosi. Sana lang talaga ay may alam sya kung saan ko sila hahanapin.

Nilabanan ko ang kaba ko dahil ayokong pangunahan ng takot sa tuwing naiisip ko na magkikita kami ni Mama. I wanted to be strong when I face her. Ayokong maging mahina sa harap nya kapag nakita nya ako.

Huminga ako ng malalim para pakawalan ang kaba ko. Lumabas ako ng kwarto at bumaba na. Naabutan ko si Kieron na naghahain ng pagkain sa mesa.

"Eat first before you go, Daphne." sabi nya sa akin kaya umupo ako sa may hapag. Umupo na rin naman sya sa harap ko at nagsimula kaming kumain.

The food was great! Kieron is a great cook! Nakakahiya dahil mas magaling pa syang magluto kaysa sa akin. Though his specialty are pastas and Italian recipes. Pero ang alam ko ay nag aaral na rin syang magluto ng mga Filipino foods ngayon dahil palagi ko syang pinapagluto noon.

"Why don't you start your own family, Kieron?" tanong ko sa kanya sa gitna ng

pagkain namin. "I'm sure your family will love your cooking. Ang sarap mo kasi talagang magluto."

He gave me a small smile and I can't help but to smile widely at him. Minsan ko lang syang makitaan ng ganoong reaksiyon. Madalas kasi ay wala syang ipinapakitang emosyon at kung meron man ay pagkainis o galit ang pinapakita nya.

"Lord Loki will not allow it. I should wait for you to have your own family first."

Oo nga pala. Mananatili sya bilang butler ko hanggang hindi pa ako nakakapag asawa. Ang gusto pa nga ni Loki ay maging butler ko si Kieron hanggang sa pagtanda ko pero hindi ako pumayag. I don't know but I feel bad for Kieron if he won't start his own family just because of me.

"You sure na ayaw mong samahan kita?" tanong ni Kieron sa akin nang inihatid nya ako hanggang sa may kotse ko. Sinabi ko na hindi na naman nya kailangang gawin iyon pero nagpumilit sya kaya pumayag na din ako.

"Hindi na. Kakayanin ko 'tong mag isa." nakangiting sabi ko at tumango na lang sya. Sya na rin ang nagbukas ng pinto ng driver's seat para sa akin.

"Just call me if anything happens." sabi nya at napangiti na lang ako. Ganoong ganoon din kasi ang sinabi sa akin ni Loki.

Magkaibigan nga talaga sila.

I drove my car into my old house. I can feel the panic and nervousness building inside me but I choose to ignore it. Walang mangyayari kung papangunahan ako ng takot sa gagawin kong ito.

Ipinarada ko ang sasakyan ko sa mismong harapan lang ng gate ng dating bahay namin. Ilang beses akong nagpakawala ng malalalim na hininga bago lumabas ng kotse ko.

Tinitigan ko mula sa labas ang dati kong bahay. I can't believe that a day will come na tititigan ko na lang iyon pagkatapos kong mawala ng ilang taon. Marami na ang nagbago sa buhay ko pero kailangan ko pa rin balikan ang lahat para makapagsimulang muli.

Pagkatapos ng ilang minutong pagtayo ko doon ay saka ko na pinatunog ang doorbell. Unti unti na namang namumuo ang kaba ko habang hinihintay ang gate na magbukas. Kinakabahan na naman ako. Nahigit ko ang paghinga ko nang marinig ko ang paglangitngit ng gate dahil nagbukas iyon. Bumungad sa akin ang isang lalaki na mukhang mas bata sa akin ng ilang taon.

"Sino po sila?" tanong nya at dinig ko ang punto sa pananalita nya. Marahil ay hindi sya dito sa Maynila lumaki.

"Uhm, ikaw yung caretaker?" tanong ko dahil masyado pa syang bata para doon. Palagay ko ay nag aaral pa nga ito.

"Opo. Sino po sila?" ulit na tanong nya.

"I'm Daphne..." pinag isipan ko pa ang gagamitin kong apelyido. "Madrigal."

"Madrigal?" tanong ng lalaki at tumango ako.

"Ako yung anak ng may ari ng bahay na yan."

Realization dawned on his face. Mukha syang natarantang bigla at pagkatapos ay niluwagan ang pagkakabukas ng gate.

"Pasok po kayo, Ma'am. Pasok po." sabi nya na sobrang natataranta pa din kaya umiling ako.

"Hindi na. Itatanong ko lang sana kung alam mo kung nasaan si Mama? Hindi ko kasi sya mahanap."

Napatigil ang lalaki sa akmang pagpapapasok sa akin at umiling. "Pasensya na, Ma'am. Hindi ko din po alam kung nasaan ang Mama nyo."

Napabuntong hininga ako. Ang akala ko pa naman ay may mangyayari sa pagpunta ko ngayon dito. Pero mukhang hindi rin pala alam ng caretaker kung nasaan si Mama.

Come to think of it. Sino ang lalaking ito at bakit nya inaalagaan ang bahay namin?

"Pero baka alam po ng lola ko." sabi ng lalaki na mukhang natataranta na naman dahil nakita ang lungkot sa mukha ko. "Ilang taon po syang nagtrabaho bilang

kasambahay sa mga Madrigal."

Napakunot ang noo ko. Iisa lang naman ang naging kasambahay namin noon. Ibig sabihin...

"Sino ba ang lola mo?" tanong ko sa lalaki.

"Si Lola Rosi po."

Kaagad na nagliwanag ang mukha ko dahil sa sinabi nya. Kung hindi ko man malaman kung nasaan si Mama ngayon ay mukhang malalaman ko naman kung nasaan si Manang Rosi. Ang kasambahay namin noon na tumayo din bilang ina ko. And I'm sure that Manang Rosi knows where my Mom is.

Sinabi sa akin ng apo ni Manang Rosi na umuwi pala sya sa Ilocos kaya naiwan na walang tao sa bahay namin. At pinakiusapan ni Manang Rosi ang apo nya na alagaan ang bahay namin tutal ay dito rin naman nag aaral sa Maynila ang apo nya.

Ibinigay nya sa akin ang contact number at address nila Manang Rosi sa Ilocos. Gustong gusto ko na agad na puntahan sya sa mga oras na iyon pero napagtanto ko na kailangan ko na muna syang tawagan para hindi sya mabigla. Limang taon din akong mawala at hindi pwedeng basta na lang ako magpakita ulit sa harapan nya.

Nagpasalamat ako sa apo ni Manang Rosi at bumalik na sa kotse ko. Pagdating ko na lang siguro sa penthouse sya tatawagan. Kailangan ko pang mag-grocery dahil nauubos na ang mga kailangan ko sa pang araw araw. Isasabay ko na lang din sigurong bilhin ang para sa pagkain namin ni Kieron.

Kumuha ako ng push cart dahil marami rami ang bibilhin ko. Inuna ko muna ang mga kailangan ko dahil baka may makalimutan ako kung uunahin ko ang para sa pagkain namin.

Tahimik lang akong namimili habang iniisip ko ang nangyari kanina. Ang akala ko ay walang patutunguhan ang pagpunta ko kanina sa dating bahay namin. Kamuntik na akong mawalan ng pag asa. Hindi ko na kasi talaga alam kung saan hahanapin si Mama kung wala akong makuha sagot. Mabuti na lang pala at apo ni Manang Rosi ang caretaker ng dati naming bahay at ibinigay ang address ng lola nya sa akin. Magpapasama na lang ako kay Kieron kapag pinuntahan ko si Manang Rosi sa Ilocos.

Sana ay alam nya kung nasaan si Mama. Bakit kaya sya umalis sa dati naming bahay? At ano kaya ang magiging reaksiyon at mararamdam ko kapag nagkita kami?

Kamuntik na akong mapasigaw nang may pumigil sa push cart na itinutulak ko. Mabuti na lang at pinigilan ng kung sino man iyon dahil hindi ko napansin na may mababangga na pala akong bata sa unahan ko. I said sorry to the kid na mukhang walang alam sa mangyayari sana at tumakbo pabalik sa mga magulang nito na namimili hindi kalayuan.

Bumaling ako sa kung sino mang pumigil sa push cart ko para sana magpasalamat pero natigilan ako dahil nakilala ko ang lalaki.

It was Apollo staring at me with his piercing blue eyes.

"Careful." he said without any hint of emotions on his face.

Bakit nandito ang lalaking 'to? Namimili rin ba sya? Pero imposible dahil wala naman syang dalang push cart o kaya basket para paglagyan ng mga binili nya. One more thing, he's a Gallagher, right? Pwede nyang iutos na lang iyon sa kasambahay nila.

Nag iwas ako ng tingin sa kanya at pinagpatuloy ang pamimili. Alam ko na nakasunod sa akin si Apollo pero hindi ko sya pinapansin. Nagsisimula na naman kasing uminit ang dugo ko sa kanya at ayokong gumawa ng eksena dito sa loob ng grocery store.

Nang matapos kong bilhin ang mga kailangan ko ay dumiretso na ako sa meat section. Tinitigan ko ang bawat karne roon at hindi ko alam kung anong dapat na piliin. Aalis na lang sana ako doon para si Kieron na lang ang mamili, tutal ay gawain nya naman iyon pero ayokong isipin ni Apollo na hindi ako marunong pumili ng karne. Na totoo naman. Kaya basta na lang ako kumuha ng karne roon.

"Not that." sabi ni Apollo habang nakatingin sa karne na pinili ko. "That's not fresh. You should pick this one." sabi nya at itinuro ang isang karne doon at hindi

ko malaman kung anong pinagkaiba noon sa karne na pinili ko.

Kinuha ko ang karneng itinuro nya gamit ang thong na hawak ko. Tinitigan ko iyon at napakunot ang noo ko.

"Fresh 'to?" tanong ko at tumango sya. "Paano mo nalaman?"

"Bright red ang color nya compared to the other one na medyo nagda-dark na. Meaning na hindi na fresh. Also if you poke it," sinundot nya ang karne na pinili ko. "hindi bumabalik sa original shape unlike this one," then he poke the meat that he chose. "na bumabalik."

My mouth formed into a big 'O'. Hindi ko alam ang tungkol doon. Hindi naman kasi ako namimili ng karne. Palagi ang mga kasambahay namin o kaya ay si Kieron ang gumagawa noon. At ang mas ikinagulat ko ay alam ni Apollo ang tungkol sa mga bagay na 'to.

Ah, right. He knows how to cook.

Hinayaan ko na tulungan ako ni Apollo sa paggo-grocery. Hindi ko sya itinaboy dahil nakakatulong naman sya sa akin. Kung sinundan nya lang ako para inisin ay baka kanina ko pa sya pinalayas sa tabi ko.

Sya na din ang naglagay ng mga pinamili ko sa compartment ng kotse ko. Naparami ang binili ko kaya mabibigat ang mga plastic bag.

"Thanks." sabi ko sa kanya. May naging silbi naman sya sa akin kaya tama lang siguro na pasalamat ko sya.

"I'll help you until to your house." sabi nya kaya napakunot ang noo ko.

"Huwag na. Kaya ko na yan."

"Marami kang pinamili at mabigat pa ang mga plastic bags. Hindi mo kakayanin."

Sa huli ay napabuntong hininga na lang ako at pumayag sa gusto nya. Tama naman. Mabibigat iyon at marami pa. Pero hindi na lang ako sa penthouse dederetso. Sa condo muna ako. Ayokong malaman nya ang tungkol sa penthouse ni Loki. Ayokong marami syang malaman tungkol sa akin.

This is just temporary. Pag nahanap ko si Mama ay babalik din kaagad ako sa London.

Nag convoy kami papunta sa condo unit ko dahil dala nya rin ang kotse nya. Sya na ang nagdala ng lahat ng mga pinamili ko habang nakasakay kami sa elevator. At nang makarating kami sa harap ng condo ko ay hinarap ko na sya.

"Salamat sa paghatid." I said. Sana naman ay maramdaman nyang pinapaalis ko na sya.

"Ipapasok ko na din-"

"No." madiin kong sabi. "Ako na."

Nakita kong sumeryoso ang mukha nya habang nakatitig sa akin. Tinitigan ko sya pabalik. Hindi ko alam kung anong iniisip nya sa mga oras na 'to. Galit ba sya dahil hindi ko sya pinapasok?

Naramdaman ko na naman ang kaba sa dibdib ko sa isiping nagagalit sya pero pilit kong nilabanan iyon. No. I'm not the same Daphne anymore. I should look strong in front of anyone.

Especially in front of this Gallagher.

"Kahit na hindi naaalala ng utak mo," sabi nya. "naaalala naman ng puso mo. You're mad at me. I can feel that. Hindi kita masisisi. Ang dami kong binitawang mga masasakit na salita tungkol sayo."

I gritted my teeth to stop my emotions. I shouldn't give him any emotions right now. Huwag ngayon. Baka hindi ko mapigilan.

"I'm sorry.." he said and he had a gentle look on his face. "Maybe you will not forgive me if you will remember everything. And I don't know if I should hope for your memories to return or not."

"Umalis ka na." sabi ko na pigil na pigil ang mga emosyon ko. Pero imbes na umalis ay humakbang pa sya papalapit sa akin.

"I looked for you. Para humingi ng tawad sayo. And now that you're here, hindi ko na palalagpasin 'to. Babawi ako, my laurel. I promise you that."

Matagal nang nakaalis si Apollo pero hindi pa rin matanggal sa isip ko ang mga sinabi nya habang nakaupo ako dito sa sofa sa loob ng unit ko. Alam kong hindi iyon ang magiging huli naming pagkikita. Baka nga sinundan nya pa ako kanina sa grocery store. Wala naman kasi syang ginawa doon bukod sa tulungan ako at ihatid pa papunta

dito.

I know I've said that I will be brave to face my past. Pero kapag nakikita ko si Apollo ay naduduwa ako. Nawawala ang lahat ng tapang ko. Pakiramdam ko kasi ay masasaktan na naman ako.

Should I run away again?

Inabot na ako ng gabi sa pag iisip kaya tinawagan ko si Kieron. Plano ko sanang dito na lang matulog sa condo tutal ay nandito na rin lang naman ako.

"Kieron.. Dito muna ako magpapalipas ng gabi sa condo." bungad ko sa kanya pagkasagot nya ng tawag.

"Did something happen?" tanong nya at napabuntong hininga ako.

"Wala." I answered. I know that if I tell him what happened earlier, he will report it to Loki. Ayoko namang mapaaga ang pagpunta nya dito sa Pilipinas dahil lang doon.

"Hindi lang si Loki ang pwede mong pagsabihan ng lahat, Daphne. Nandito rin ako. Ako ang mas malapit sayo ngayon."

Napangiti ako sa sinabi nya. Now, he's acting like a friend again kaya sinabi ko ang lahat sa kanya. He asked me if I'm okay or didn't have a panic attack so I assured him that I didn't.

"Have you eaten dinner?" tanong nya pagkatapos at naramdaman ko ang pagkulo ng tyan ko dahil doon. I pouted.

"Hindi pa."

"I'll go there and cook dinner for you. Do you want me to bring you spare clothes?"

His offer was tempting. Wala akong ibang dalang damit at ayoko namang isuot hanggang bukas ang damit ko ngayon. Pero naisip kong pakikialaman ni Kieron ang mga underwear ko kay mabilis akong tumanggi.

"Hindi na. Okay na ako."

"If you're worried about your underwear then don't worry. Hindi ko iyon pagnanasaan. Yung kakilala kong kamag anak ni Peppa Pig ang may pagnanasa sayo, hindi ako."

Nanlaki ang mga mata ko sa sinabi nya at hindi agad nakapagsalita. Mabilis na nag akyatan ang dugo sa mukha ko at siguro akong pulang pula iyon ngayon! Nakakainis! Sinabi nya pa talaga iyon na walang emosyon ang boses nya!

Sa huli ay pumayag na din ako na dalhan nya ako ng mga damit. Sabi nya wala daw syang pagnanasa sa akin. Edi okay. Sa susunod nga ay ililipat ko ang ibang damit ko dito para hindi na mangyari 'to. Nakakahiya!

Habang hinihintay ko si Kieron ay naalala ko na naman si Apollo. Sigurado ako na magkikita pa kami. He's a Gallagher and he will do whatever he wants. Kinakabahan tuloy ako sa kung anong gagawin nya sa susunod naming pagkikita. Ang sabi nya ay babawi daw sya.

But first, I need to find my mother. Tatawagan ko si Manang Rosi bukas para sabihin na pupuntahan ko sya sa Ilocos. I just really hope that I will get a good news from her.

May Team Kieron dyan? O gusto nyo na sa inyo lang si Kieron? Haha
Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 37

I stared at my phone with Manang Rosi's contact number on the dial screen. All I have to do is to tap the call button and wait for her to answer. But I can't seem to find any strength to do it. Everytime I try, my hands start to shake and my heart starts to beat so loud and fast.

Parang kahapon lang ay excited pa akong tawagan sya pero ngayon ay naduduwa na

naman ako. Dapat pala ay kahapon ko pa sya tinawagan kung kailan ako may lakas ng loob. Ayan tuloy. Inaatake na naman ako ng pagkakaba ko.

Huminga ako ng malalim at lumabas ng kwarto ko para pumunta ng sala. I am still at my condo unit with Kieron. At siguro ay mas kakalma ako kapag tinawagan ko si Manang Rosi nang hindi ako nag iisa.

Napaangat ang tingin sa akin ni Kieron mula sa panonood nya ng Supernatural. Naghahabol sya sa panonood dahil gusto daw nyang makasabay kapag na-release na ang last season noon.

Tumabi ako sa kanya kaya ibinalik nya ang tingin sa TV. Muli kong tinitigan ang cellphone ko pero nadi-distract naman ako sa tunog ng pinapanood ni Kieron. Okay na rin siguro iyon para hindi ako masyadong kabahan?

"What's wrong?" tanong ni Kieron na nakatitig na pala sa akin. I sighed and showed him my phone.

"I'm about to call Manang Rosi." he raised a brow at me like he's asking me what's wrong with it. "Kinakabahan ako." pagpapatuloy ko.

Tumango sya at nagulat ako nang patayin nya ang tv. Humarap sya sa akin at kitang kita ko ang pagkakaiba ng kulay ng mga mata nya.

"Call her." he said. I know that he turned off the TV so he can give me his full attention. Napangiti ako at tumango sa sinabi nya.

Huminga muna ako ng malalim para alisin na ang kaba ko. Ang ikinakatakot ko kasi talaga ay ang tungkol sa Mama ko. Kinakabahan talaga ako kasi pakiramdam ko ay malapit ko na syang makita.

But Kieron is here beside me. Hindi man katulad ng kay Loki ang nagagawa ng presensya nya sa akin ay sapat pa rin naman ang sa kanya para unti unti akong kumalma. Pinindot ko na ang call button at inilagay ang cellphone sa tenga ko.

Nakatitig lang ako sa mga mata ni Kieron habang nagri-ring ang kabilang linya. Pakiramdam ko kasi ay manginginginig na naman ang katawan ko sa sobrang kaba kapag inalis ko ang tingin ko sa kanya.

"Hello?"

Halos mapamura ako at kamuntik ko pang maitapon ang cellphone ko nang marinig kong may sumagot ng tawag. I looked at Kieron with my eyes wide and I saw a small smile on his lips. Mukhang pinipigilan nya ang mapatawa dahil sa naging reaksiyon ko. Inirapan ko sya at tumikhim bago inayos ang sarili ko at sumagot.

"Hello? Can I speak with Manang Rosi, please?" sabi ko dahil alam ko na hindi sya ang sumagot ng tawag.

"Sino po sila?" tanong ng tao sa kabilang linya.

"Tell her it's Daphne Madrigal."

Nakita kong tumaas ang isang kilay ni Kieron nang marinig nya na ginamit ko ang luma kong apelyido. Loki and him change my surname into McIntosh, my father's, when they found me that night.

"Akala ko ba ayaw mo nang gamitin ang apelyidong 'yon?" tanong pa ni Kieron habang hinihintay ko na makausap si Manang Rosi.

"Kailangan, eh." sagot ko na lang. May idudugtong pa sana ako pero narinig ko na may nagsalita na naman sa kabilang linya.

"D-Daphne?"

Agad na nanubig ang mga mata ko nang makilala kung sino ang may ari ng boses na iyon. It was Manang Rosi. God. I miss her so much. It's been five years since the last time that I saw her.

Nakita ko ang nag aalalang tingin sa akin ni Kieron kaya umiling ako at nginitian sya. I mouthed "it's her" so he can understand why am I acting so emotional right now.

"D-Daphne? Ikaw ba t-talaga yan?" muling tanong ni Manang Rosi at kahit na wala sya sa harapan ko ay napatango ako.

"Ako nga po, Manang Rosi." sabi ko at tuluyan nang napaiyak. "I miss you na po, Manang."

Manang Rosi was like my second mother to me. At walang araw na hindi ko sya

naiisip kung ano na kaya ang kalagayan nya noong nasa London pa ako.

"Jusmiyo kang bata ka!" inis na sabi nya pero dinig ko na umiiyak din sya. "Ang tagal mong nawala, Daphne! Sobra akong nag alala sayo!"

I smiled while my tears was still falling down my face. I wiped it dahil nahiya naman ako kay Kieron na nasa harapan ko at nakatitig lang sa akin na parang naghihintay kung mahihimatay ba ako o ano.

"Pasensya na po, Manang." sabi ko sa kabilang linya.

"Ano bang nangyari sayo? Hindi ka na bumalik ng bahay nyo! Halos atakihin na ako sa pag aalala!"

Imbes na sagutin ang tanong nya ay iba ang sinabi ko.

"I just called to say that I'll visit you there in Ilocos, Manang. Nakuha ko po ang address nyo sa apo nyo. Ikukwento ko po ang lahat kapag nagkita na tayo."

I told her that I will visit her next week. I can tell that Manang Rosi was excited that she'll meet me again. Ang sabi nya pa nga ay magpapakatay daw sya ng baboy para paghandaan ang pagdating ko. Natawa tuloy ako at sinabing hindi na naman iyon kailangan.

I ended the call with a smile on my face. Kung kanina ay halos mahimatay na ako sa sobrang kaba bago sya tawagan, ngayon ay magaan na ang pakiramdam ko. And I'm excited to see Manang Rosi again!

I called Loki to tell him about Manang Rosi. He was delighted that my purpose why I went back here in the Philippines has some progress now.

"Do you want me to go with you at Ilocos?" tanong nya pa pero tumanggi ako.

"It's okay. I know you're still busy helping with the wedding preparations there. I'll be fine here."

"Alright." he said and I can hear disappointment in his voice. Abat talaga yatang gusto nyang sumama sa Ilocos. Pero kapag ginawa nya iyon ay mag aaksaya lang sya ng pamassage. Alam ko kasing babalik din sya para dumalo sa royal wedding ng pinsan nya.

"Gusto mo lang akong makita, eh." pang aasar ko sa kanya pero hindi sya natawa at narinig ko ang buntong hininga nya.

"Yes. I just miss you so bad."

I miss him too. Kaya nga gusto ko din mapabilis ang paghahanap kay Mama para makabalik na agad ako ng London.

Nagkwentuhan pa kami ng matagal. He told me what preparations they're doing at awang awa ako sa kanya dahil palagi pala syang kasama ng Prince. Sa kanya daw kasi humihingi ng second opinion ang pinsan nya tungkol sa mga detalye sa kasal. Mukha talaga syang pagod na pagod habang nagkukwento.

Saktong kakatapos lang ng tawagan namin ni Loki nang tumunog ang doorbell ng condo unit ko. Nagkatinginan kami ni Kieron. Wala naman akong inaasahan na magiging bisita para sa araw na iyon.

Tumayo ako para pagbuksan kung sino ang nasa labas. Nagulat ako at hindi agad nakagalaw nang makita kung sino iyon. Nakangiti sya at may hawak pa syang bouquet of... chocolates?

"Artemis said that you love chocolates." sabi nya na mukhang nabasa ang reaksiyon ko habang nakatingin sa hawak nya.

"Apollo..." bigkas ko sa pangalan nya at saka humalukipkip at tinaasan sya ng kilay. "Anong ginagawa mo dito?"

Hindi nya pinansin ang pagtataray ko at ngumisi sa akin. "Sabi ko babawi ako sayo, diba? So.. chocolates for you."

Inilapit nya sa akin ang bouquet of chocolates na hawak nya. Halos maglaway na ako habang nakatingin sa mga box of chocolates na nakaayos na parang bulaklak. No. Hindi pwede. Hindi dapat ako bumigay dahil lang paborito ko ang chocolates.

"Hindi ko tatanggapin yan." pag iinarte ko kahit na ang totoo ay gustong gusto kong tanggapin ang binibigay nya.

He just shrugged his shoulders. "Edi sige. Itatapon ko na lang 'to." sabi nya at naglakad pa talaga palapit sa basurahan doon. Nanlaki ang mga mata ko at pinigilan sya.

"Huwag!" I snatched the bouquet of chocolates away from him. Nakita kong napangisi sya. Idadamay pa talaga ang chocolates eh!

"Tatanggapin rin naman pala." bulong nya pero nadinig ko naman. Inirapan ko na lang sya.

Pero nakita kong napawi ang mga ngisi nya nang mapatingin sa likod ko. Dumilim ang mukha nya at kumunot ang noo habang nag iigting ang panga. I frowned. Ang bilis naman magbago ng mood ng isang 'to.

Tumingin ako sa likod ko para makita kung ano ang tinitignan nya. Nakita ko si Kieron na nakatayo hindi kalayuan sa akin. Nakatitig din sya kay Apollo at matalim ang mga matang pinupukol nya dito. Nang magtama ang mga mata namin ay umiling ako sa kanya. Bumuntong hininga sya at pumasok na sa ginamit nyang kwarto kagabi.

"Who the hell was that?" Apollo asked so I looked at him. "Who's that, Daphne?!"

Napakunot ang noo ko. Mukha syang galit na galit at nakakuyom pa talaga ang mga kamak nya na para bang gustong bugbugin si Kieron. Napaatras ako dahil parang pinapatay nya ako sa tingin nya.

"He's my—"

"Your boyfriend?!" putol nya sa anumang sasabihin ko. Pigil na pigil ang galit nya nang itinanong nya iyon.

"No!" sigaw ko. "He's not my boyfriend."

"Then what the hell is he doing inside your condo, huh? Samantalang ayaw mo nga akong papasukin kagabi! Dahil ba sa kanya?! Magkasama ba kayo magdamag?!"

He's shouting and glaring at me. It feels like I'm looking at a greek god giving his wrath to a mongrel. And that mongrel is me.

He's really mad and I'm cowering under his gaze. Ano ba ang ikinagagalit nya? Sya nga 'tong pumunta dito na walang pasabi tapos sisigawan ako? Di naman sya welcome dito!

Ang pagkatakot na naramdaman ko ay napalitan ng galit. Tama. Hindi dapat ako matakot sa kanya.

"Ano bang pakialam mo?!" sigaw ko pabalik sa kanya na ikinagulat nya. "Ikaw 'tong pumupunta dito basta basta tapos magagalit ka? Sino ka ba para magalit, ha? I don't even know you that much! Kapatid ka lang ng bestfriend ko kaya wala kang karapatan na sigaw sigawan ako!"

Nakita ko na lumambot ang ekspresiyon ng mukha nya. Nakaramdam ako ng konsensya sa ginawa ko pero pinigilan ko iyon. Kulang pa nga 'to.

"I'm sorry, my laurel." he said and I flinched when he touched my face. "I'm just jealous."

Mas lalo lang nadagdagan ang galit na nararamdaman ko dahil doon. Ano na naman bang kasinungalingan ang pinagsadabi nito? Akala nya ba ay maloloko nya ko?

Marahas kong tinanggal ang kamay nya sa mukha ko. "Jealous mong mukha mo!" sabi ko bago sya malakas na sinaraduhan ng pinto.

Napasandal ako doon habang hawak ang dibdib ko. Ramdam ko ang bilis ng tibok ng puso ko at naiinis ako dahil ayokong isipin na si Apollo ang dahilan kung bakit ganoon na lamang kabilis ang pagtibok noon.

My laurel..

Napasabunot ako ng buhok ko. That endearment again!

"My laurel.." nabigla ako nang marinig ang mahinang boses ni Apollo sa labas. Ang akala ko ay umalis na sya. "Hindi ako susuko. I promise you that I will not let our story end up like in greek mythology, right? Babawi ako. Hindi ako titigil. And I'm really sorry about everything. I really am." he sighed when he didn't receive any answer from me. "I'll be back again tomorrow."

Narinig ko ang mga yabag nya palayo at napahinga na lang ako ng malalim. This isn't part of my purpose why I go back here. Apollo is not part of it.

Pero mukhang hindi ko yata sya matatakas ngayon. Ang sabi nya ay babawi sya. He said that he won't stop. He said that he will be back again.

I sighed. I don't know what to do with him anymore.

Maybe I should talk to Artemis about him.

--

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 38

Tinotoo ni Apollo ang sinabi nya. Bumalik sya kinabukasan at sa mga sumunod pang araw. Inaraw araw nya ang pagpunta sa condo ko kaya hindi ako makabalik sa penthouse ni Loki dahil natatakot ako na baka malaman pa nya ang tungkol doon. Ayokong makaperwisyo sa taong tumulong sa akin.

Maging si Kieron ay dito na rin da condo naglalagi. At kapag nagkikita sila ni Apollo ay nagpapatayan sila gamit ang mga mata nila. Mabuti na lang at sumusunod naman sa akin si Kieron kapag sinasabi kong iwanan nya na muna kami ni Apollo.

"Hindi mo man lang ba ako papapasukin?" Apollo asked me when he visited me again one day. This is his third, no, fourth time visiting me.

I rolled my eyes and crossed my arms in front of my chest.

"You're not welcome here, Apollo. Hindi ko obligasyon na papasukin ka kapag pumupunta ka dito."

He laughed which made me more irritated. "Tinanggap mo ang lahat ng chocolate bouquet na binigay ko sayo. You can at least offer me for a tea."

"Para sa akin naman talaga ang mga iyon, diba? May karapatan akong tanggapin 'yon. At isa pa, hindi ko sinabing pumunta ka dito araw araw."

Kung may makakakita siguro sa amin ngayon ay iisiping baliw kaming dalawa dahil dito talaga kami sa may pinto nag uusap. Ayoko lang talagang papasukin sya sa loob ng condo ko. Pakiramdam ko kasi ay pinapasok ko na din sya sa buhay ko kapag ginawa ko iyon.

Hindi ko namalayan na humakbang pala sya palapit sa akin. Mabilis akong umatras nang makita na kaunti na lang ang distansya namin sa isa't isa.

"I am courting you, my laurel. So I should at least do this kind of thing."

Napasimangot naman ako sa sinabi nya at tinulak sya dahil nakatapak nya ang mga paa nya sa may sahig ng condo ko.

"Sabi kong huwag mo akong ligawan!"

"You know what, my laurel? You should be proud that among those girls who wanted my attention, I gave it to you and chose to court you. Ikaw ang mawawalan kapag naagaw ako sayo, sige ka."

Napanganga na lang ako at hindi agad nakapagsalita sa sobrang kayabangan nya. Grabe! Hindi ko akalain na sobrang hangin pala ng isang 'to! Buhawi na yata ang dala sa katawan nya!

"Alam mo ang sarap mong sapakin sa sobrang yabang mo." sabi ko sa kanya at tumawa sya ng malakas.

"Nawala lang ang mga alaala mo, naging brutal ka na!" tatawa tawang sabi nya.

"Umalis ka na nga!" inis na sabi ko sa kanya. "Wala ka bang trabaho hindi yung ako ang pineperwisyo mo!"

He shrugged and gave me his smirk again. Gustong gusto ko na talagang sapakin sya para mawala ang ngisi nyang iyon!

"Makakalipad naman ang mga eroplano kahit wala ako sa GE Airlines. I'm the boss so I can do whatever I want."

Inirapan ko sya at akmang isasara ang pinto nang pigilan nya iyon. Nakita ko na naman ang mga ngisi nyang sobra kong kinaiinisan.

"I'll make you fall for me again, my laurel."

Mas lalo akong nainis at malakas syang itinulak. Mabuti na lang at napaatras naman sya.

"Gago!" sigaw ko bago malakas na isinarado ang pinto. Narinig ko ang malakas na pagtawa nya sa labas. Inis na inis ako at gusto ko talaga syang suntukin pero pinigilan ko ang sarili ko. Hanggang sa marinig ko na lang ang mga yabag nyang papalayo.

Pagtalikod ko ay nakita ko si Kieron na matamang nakatitig sa akin. Walang reaksiyon ang mukha nya kaya hindi ko alam kung anong iniisip nya. Tinaasan ko sya ng kilay at humalukipkip.

"What?" I asked.

"Baka mahulog ka ulit sa kanya." seryosong sabi nya kaya umirap ako sa kanya.

"Hindi. Ayoko na." madiin ang mga salitang sagot ko.

Ayoko nang ulit masaktan. Ayoko nang masaktan na halos hindi na ako makahinga. Na halos mamanhid na ang katawan ko sa sobrang sakit. Na kailangan ko pang saktan ang sarili ko para mailabas ang lahat ng sakit.

Ayoko nang maulit iyon.

"Peppa Pig or Spongebob?"

I looked at Kieron because he asked that suddenly and I have no idea where he get that question. I didn't get what he just asked. Kunot na kunot ang noo ko habang nakatingin sa kanya na seryoso lang ang mga mata.

"What?" I asked, confused.

"Peppa Pig or Spongebob?" ulit nya. "Pili ka ng isa."

Umawang ang labi ko sa sobrang pagkalito sa itinanong nya. Hindi ko sya maintindihan. Well, may mga ganitong pagkakataon talaga si Kieron na parang inaatake ng kabaliwan at kapag nangyayari iyon ay wala talaga akong maintindihan sa mga pinagsasabi nya.

"Anong kinalaman nila sa pinag uusapan natin kanina?" I asked. Bigla bigla kasi syang nag iba ng topic at nagtanong ng ganoon.

"May kinalaman 'to doon." pangungumbinsi nya sa akin. "Si Loki ay si Peppa Pig at yung lalaki kanina ay si Spongebob naman."

Napapikit ako ng mariin at humugot ng malalim na hininga para pakalmahin ang sarili ko. Dapat ay masanay na ako dahil ilang beses ko din namang nakita ang side na ito ni Kieron sa loob ng limang taon pero hindi ko pa rin maiwasan ang hindi mainis. Hindi ko kasi alam kung nagbibiro ba sya o hindi dahil seryoso lang ang mukha nya.

"Spongebob 'cause they both have blue eyes." he added and I can't stop myself to glared at him.

"Magsama kayo ni Apollo." sabi ko sa kanya bago ko sya iniwan sa may sala at pumasok ng kwarto ko.

Damn! Sakit sa ulo ang dalawang lalaking iyon!

Nagbihis ako at nag ayos ng sarili dahil napagkasunduan ulit namin ni Artemis na magkita. Ang huling pagkikita kasi namin ay noong ginulo kami ni Apollo at hindi na naulit pa. She became busy with her job as a pilot. Pero kahit ganoon ay naglaan sya ng oras para sa akin ngayon.

Kaagad akong pumasok sa coffee shop na pagkikitaan namin at nakita kong nandoon na sya. She automatically smiled when she saw me entering the shop and I did the same. Artemis really looks like a goddess with her bright blue eyes. Her face and body matured after five years which made her looked more sexier. Kaya naman hindi na ako magtataka kung halos lahat ng lalaki sa coffee shop na ito ay nakatingin sa kanya.

"Kanina ka pa?" tanong ko pagkaupo ko sa may harapan nya. She shook her head while still smiling at me.

"Kadarating ko lang din." sagot nya.

Tumawag na sya ng waiter para makapag order na kami. We took a lot of pictures while waiting for our orders and a lot more pictures when our orders came. Talaga sinusulit na nya ngayon ang mga panahong magkasama kami at kumukuha talaga ng pictures as a remembrance.

Nagu-guilty ako.

"Do you have a boyfriend, Artemis?" tanong ko dahil sa ganda nyang ito ay hindi pwedeng walang manliligaw sa kanya but then there's her overprotective twin named Apollo.

"Liligawan mo ako?" pabirong tanong nya at tumawa sya nang umirap ako sa kanya. Nilabas nya ang cellphone nya at may kinalikot doon bago iniharap sa akin.

I saw of picture of her with a man na alam kong kilala ko.

"He's Joshua. Five years na kami together." nakangiting sabi nya sa akin at

pinigilan kong ipakita sa kanya na nagulat ako doon.

They're still together?

"Ang tagal nyo na, ah?" kaswal na tanong ko sa kanya at uminom sa milkshake na binili ko. Nakangiti syang sunod sunod na tumango sa akin.

"Yup! Although nagkakalabuan minsan pero naaayos din naman."

Hindi na ako nagsalita kahit na ang dami dami kong gustong itanong. What about Apollo? He's against their relationship, right? Noong huli kong nakita si Artemis ay akala pa nga nya na si Joshua ang kikitain ni Artemis noon that's why he was so mad when he entered the coffee shop. Halos magwala na din sya noon.

But I guess they didn't let Apollo ruin their relationship. They must have really love each other very much to fight for their love. Well, si Apollo lang naman kasi talaga ang may problema.

"You help me to get together with Joshua, Daphne. Alam kong hindi mo naaalala pero tinulungan mo kami para magkalapit kami noon." she smiled at me and held my hand. "It was all thanks to you, Daphne."

I smiled back at her and didn't say anything. Nakita ko naman na lumungkot ang itsura nya pero nanatili pa rin ang ngiti sa mga labi nya. Nag iwas ako ng tingin sa kanya dahil mas lalo lang nadadagdagan ang guilt na nararamdaman ko.

Artemis is my bestfriend friend. I love her and I will do everything for her. Kahit na limang taon ang lumipas ay hindi mababago ang katotohanan na sya lang ang itinuring kong bestfriend ko. Itinuring ko na rin sya bilang isang kapatid.

I'm doing it again. I'm being a liar again.

I heard her sighed kaya napatingin ako sa kanya. "Alam kong hindi mo matatandaan pero ikukwento ko pa rin sayo." muli syang ngumiti sa akin. "I was the first one who approached you. Hindi talaga ako nakikipag usap kahit kanino. You know.. People wanted to be friends with me just because I'm a Gallagher. They wanted my attention. They did everything to get my attention. But you, you never cared. Lagi ka lang tahimik na nagbabasa ng libro. Wala kang pakialam sa paligid mo. You're different that's why I approached you. Naramdaman ko kaagad na hindi ka katulad ng iba na gusto lang akong gamitin."

Napayuko ako habang nagkukwento sya. I never had any friends back then. Hindi ko naman din sila kailangan. Kaya ko ang mag isa. Kaya ko ang sarili ko. Kaya ko na walang kaibigan. But.. Artemis is different.

"We clicked!" masayang pagpapatuloy nya. "Kahit sobrang contradicting ng mga ugali natin, nagkasundo tayo! I was so happy, Daphne! Finally, I have a bestfriend! And you were so great! Palagi kang top one. Sobrang talino mo! Nirerespeto ka dahil sa katalinuhan mo. While me? I was earning respect just because of my family background."

Yeah.. Our personalities are so contradicting. Napakarami naming pinagkaiba.

"Kung hindi sa cafeteria ay sa library tayo tumatambay. I don't really like libraries but you loved them. Kaya hindi na ako nagreklamo. As long as I'm with my bestfriend, then I'm fine with everywhere."

Nagsimulang manubig ang mga mata ko sa mga ikinukwento nya. I know that she's doing this because of me. Because of my sealed memories. Gusto nyang maalala ko ang pagkakaibigan namin. Nasasaktan sya dahil kinalimutan ko iyon.

"I wanted to have a friend for so long pero nalalaman ko na ginagamit lang pala nila ako. For fame, for business or for my brothers. That's why I hate users at halos ipangako ko na sa sarili ko na hindi na ako makikipagkaibigan. But then you came and became my bestfriend. And that was one of the happiest moments in my life." nakita kong napaiyak na sya kaya tumulo na din ang mga luha ko. "I'm willing to do anything for you. Kaya nang malaman ko ang lahat ng mga itinatago mo tungkol sa pagkatao mo, sobra akong nasaktan. Hindi ko alam na ganoon ang mga pinagdaanan mo. Hindi ko alam na nasasaktan ka pala. I was so stupid not to notice anything." mas lalo syang umiyak ngayon. "Sana pinilit kitang sabihin ang lahat sa akin. Sana natulungan kita. I hate myself. Hindi man lang kita nagawang tulungan. You were suffering but I didn't have any idea."

Humihikbi na din ako dahil kitang kita ko na nasasaktan talaga sya. Pinunasan ko ang mga luha sa pisngi nya at umiling.

"Don't blame yourself, Artemis. It was my fault because I didn't tell you anything."

"Bakit hindi mo sinabi sa akin? Bakit hindi ka humingi ng tulong sa akin? Hindi naman kita huhusgahan gaya ng kinakatakot mo." dinig ko ang hinanakit nya nang sabihin nya ang mga iyon.

I wiped my tears and sipped on my milkshake again to calm myself. Ganoon din ang ginawa ni Artemis at napangiti na lang ako bago ko sya tinitigan.

Yeah. Artemis is my bestfriend. And I'm not the same Daphne anymore that was scared of everything. Sinusubukan ko nang maging malakas ngayon. And opening up to my bestfriend is a good thing.

"I was scared." panimula ko nang kumalma na ako. Nilaro laro ko ang tissue na nasa ibabaw ng table namin. "Desperada akong makadama ng pagmamahal at respeto noon na hindi ko maramdaman sa totoo kong ina. I did my best to maintain being the top one. I did my best to study hard so I can earn their respect. I did my best to act prim and proper for the love that I wanted to feel. That's why I didn't tell you everything. Ayokong isipin mo na nagpapanggap lang ako sa lahat."

Tinignan ko sya at nakita ko ang pagtataka sa mga mata nya. Kumukunot ng bahagya ang noo nya at alam kong gusto nyang magtanong pero pinipigilan nya ang sarili nya. I sighed before I gave her a smile.

I should tell her everything. Lahat lahat.

"I remember everything, Artemis."

Ilang segundo syang nakatitig lang saakin at hindi agad nakapagsalita. Kumurap kurap sya at muling uminom sa milkshake nya. Nang bumaling sya sa akin ay kunot na kunot ang noo nya.

"Nakakaalala ka na?" she asked, confused and shocked.

Umiling ako.

"Wala talaga akong nakalimutan, Artemis. I remember everything."

--

Ang galing nung mga nakahalata haha. Read again from chapter 29 then mahahalata nyong nakakaalala talaga sya :))

Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 39

"I remember everything." ulit ko sa pangatlong pagkakataon.

It wasn't my intention at first to act that I have some memories in my past that I can't remember. It was Kieron who suggested such a thing. I was so broken and hurt that night when he and Loki found me. I was so lost and I didn't know what to do.

I remember that I begged my mother to call me as her daughter just for once. Yes, I was angry at her but I can't deny the fact that I was longing for her motherly love. That's why I begged. But she still refused. She hated me. She loathed me. And that's when I realized that no matter what I do, she will never accept me as her own.

Then there's Apollo. He taught me everything. He made me feel the emotions that I am longing. He made me feel love. He made me feel at home in his arms. He was my home and yet, he hurt me. I can't believe that all this time, he knew about my mother. I can't believe that he can tell those words at me and throw it like a daggers.

He taught me how to cry and yet he was the one who made me cry the most.

I loved him. He's the first person who made me feel that way. Who treated me that way. Like I was someone important. That my existence had some meaning. That I

had a place in this world. That I deserved to live. But all those emotions and feelings shattered because of his words.

So when Loki and Kieron found me, I felt empty. Like I was a living corpse. My emotions burst that night after keeping it inside for so long. Then after that, I felt the numbness. And when Loki asked me to go him, I said yes immediately. I was so desperate to changed my life. So desperate to find another way to live.

They had to put me in the hospital for a month because I wasn't okay. My emotions are tied like a knot and I can't go to London if my condition isn't stable.

But it was hard. Every night, I had nightmares from my past. I will wake up crying and after that, I will have an emotional breakdown. My chest will feel tight and I will cry really hard, so hard that will make my heart ache. And the only way to stop that feeling was to hurt myself again.

"I wanted to forget! I wanted to forget everything!" was the only thing that I say when the nurses tried to stop me from hurting myself. They had to put me under sedation to calm me down.

Loki and Kieron didn't left my side the whole time I was in the hospital. They saw everything. Me, throwing a fit. Me, having an emotional breakdown. Me, being put under sedatives. Me, trying to hurt myself. And me, being so vulnerable. They witnessed that all.

And when it was my twentieth day in the hospital still shouting those words, Kieron finally told me.

"You can." he said. "You can forget everything."

I just stared at him for so long because I can't understand what he was trying to say. How? How will I be able to forget everything?

"All you have to do is act."

That made me more confused. How can I act like I forget everything when I haven't?

"You have to think that you've forgotten those memories you wanted to forget. You have to act like you cant remember it."

"Kieron, I don't think that's a good idea." Loki protested but Kieron just shook his head.

"She's been through a lot, my lord. And if she wanted to escape, then let her be." Kieron looked at me again. "Just think that you sealed those memories in some part of your brain. Fool yourself that you can't remember. That's the only way you can protect yourself from getting hurt."

Somehow, Kieron's words started to make sense.

"Fake it till you make it." was the last thing that he said before I finally decided.

Loki paid a doctor to gave my father false reports about what happened in my brain. And even though I wanted to scream, shout and lash out on my father because he was the main reason why I got hurt, I can't. 'Cause I have to act. Especially when he's always asking me if I remember something 'cause he wanted to find out where my Mom is.

Artemis was just staring at me the whole time I was talking. She still haven't said anything after I finished telling her my story.

"Ayokong magsinungaling sayo, Artemis." I continued. "That's why I told Kieron to tell you that I can't remember. But you're a good friend and I still want to be your bestfriend that's why I decided to tell you the truth."

Hindi pa rin sya nagsasalita kaya mas lalo akong kinabahan. Ito ang kinakatakot ko noon pa lang. Ang husgahan nya ako. Kaya hindi ko nagawang sabihin sa kanya ang pinagdadaan ko noon.

But I've changed. And I realized that I don't want to lose Artemis. She's my only bestfriend.

"You remember everything?" sa wakas ay tanong nya matapos ang ilang minutong pananahimik. Tumango ako sa kanya. "You remember all the things we've done

together?" muli akong tumango. "Everything?"

Tumango ako at mapait na ngumiti. "Everything."

"Then.." she trailed off. She looked worried for some reason. "That night.." mabagal nyang tanong." At the bar.. Apollo's words... You remember that?"

Dahan dahan ang pagtatanong nya na parang nag iingat sya sa magiging reaksiyon ko. Tumango ako and I saw sadness in her eyes.

It was already five years ago but I haven't moved on. It was too painful for me to forget. Those words that hunts me in my dreams. It was his wrath. He let me feel his wrath for five long years.

"Oh no.." I heard Artemis muttered before she sit on the empty chair beside me. "I am so sorry, Daphne. It was my fault. If I hadn't asked for your help-"

Mabilis akong umiling sa kung ano mang sasabihin pa nya. "No. It's not your fault. Hindi mo naman inutusan si Apollo na sabihin ang mga iyon sa akin."

She took my hand and squeezed it. "I saw how hurt you were that time. At sobra talaga akong nagalit kay Apollo noon. Hindi na ako nakinig sa mga sinabi nya. Sinuway ko na sya. My bestfriend was gone because of him!"

Muli akong ngumiti ng mapait. Apollo was one of the reasons why I chose to act like I've forgotten those memories. He hurt me. Big time.

"Sana talaga hindi ka na nya lapitan ngayon." Artemis said and I snorted.

"Araw araw syang pumupunta sa condo." pairap kong sabi at nakita kong nanlaki ang mga mata ni Artemis.

"Really?! Bakit daw? Did he say sorry?"

"He did." tumango pa ako. "Ang sabi nya liligawan nya ako pero syempre pinigilan ko."

Noong una ay nakatulala si Artemis pero nagulat ako nang bigla syang tumawa. She was laughing so hard and I frowned 'cause I don't remember that I said anything to laugh at.

"Oh my god!" mangiyak ngiyak na sabi nya sa kakatawa. "I can't believe that the great Apollo Gallagher just got rejected!" she exclaimed. "Binasted mo sya!"

Napangiti na din ako dahil sa pagtawa nya. Well, I can't believe it either. Hindi ko akalain na mabibigyan ako ng pagkakataon na mang-basted sa isang playboy na gaya nya.

"Anyway, pahirapan mo sya, Daphne, ha?" sabi ni Artemis nang humupa ang pagtawa nya. "Teach him a lesson, please."

Tinawanan ko lang sya. I don't want to associate myself with Apollo anymore. He hurt me so much. And I know that he can do it again. He will do it again.

Call me a coward, weakling or whatnots. But I just want to protect myself. I've had enough pain already. May karapatan din naman siguro akong sumaya hindi ba?

"So what's your relationship with that Loki guy?" tanong ulit ni Artemis. Saglit ko syang tinignan at muling uminom ng milkshake ko.

"He's a very important person." simpleng sagot ko pero nakita ko ang mapang-tudyong ngiti nya.

"Hmm.. I want to meet him."

"You will soon. Susunod sya dito sa Pilipinas."

"You know what? Why don't we go out of town next week? Ang tagal nating hindi nagkita! Hindi natin 'to nagawa dati so let's do it this time!"

Napangiwi ako. Hindi naman pagbabakasyon ang dahilan kung bakit umuwi ako ng Pilipinas. I need to find my mother. But looking at Artemis smiling face, I can't turn her down.

"I have to go to Ilocos next week." sabi ko na lang pero hindi nawala ang ngiti nya.

"Then let's go to Ilocos!" she exclaimed then made a puppy eyes. "Please, Daphne. Say yes, please? I want to go with you. Please, please, please?"

Hindi ko maiwasan ang hindi matawa sa pagpapa-cute nya. Kung yung dating Daphne ang kaharap nya ay sasabihin nyang hindi iyon gagana sa kanya. But I'm different

now. I know how to express my emotions now so I smiled at her and nodded.

"Sure. Let's go to Ilocos."

She shouted "yay" while clapping her hands. Napatawa ako dahil nagmukha syang bata sa ginawa nya. May mga hindi pa rin pala nagbabago kay Artemis. She's still pure. Like she doesn't know much about this world despite being a pilot.

"Sama din ako."

Napatigil kaming dalawa ni Artemis at napatingin sa lalaking umupo sa harapan namin. We both frowned when we saw that it was Apollo.

Sinusundan nya ba ako?

"No way! Hindi ka invited!" maarteng sabi ni Artemis.

"I've built that airline for you so the least you can do is to support me with this." sagot ni Apollo at mas lalong kumunot ang noo ni Artemis.

"Wow! So ano 'to? Bilangan ng utang na loob?"

Hindi sya pinansin ni Apollo at tumingin sa akin. "Let me go with you."

"Ang kapal mo din talaga, twin brother!" inis na sabi ni Artemis. "Kung umasta ka akala mo wala kang ginawang kasalanan sa kanya! Akala mo hindi mo sya nasaktan!"

"I know!" napatahimik kaming dalawa ni Artemis nang sumigaw sya. "Alam ko 'yon at hinding hindi ko iyon nakakalimutan! Kaya nga gusto kong bumawi, eh! I've been an asshole and I wanted to change!" he looked at me again. "Just let me go with you. Please."

I sighed. Sa totoo lang ay ayoko talaga syang isama. I am only planning to let Artemis go with me to Ilocos. Personal na rason kung bakit ako pupunta doon. And I want Manang Rosi to meet my only bestfriend. I know that she'll be delighted.

Pero narinig ni Apollo ang plano namin. And knowing him, alam kong gagawa sya ng paraan para makasama sa amin kahit na tanggihan ko pa sya. He'll do anything. Baka maglagay sya ng tracking device kay Artemis at sundan kami. I don't know. All I know is that he will take no for an answer. Ganoon sya ka-hard headed. Pareho sila ni Artemis na matigas ang ulo.

I sighed again before I look at his piercing blue eyes.

"Kapag tinanggihan kita, gagawa ka pa rin ng paraan para masundan kami." it wasn't a question but he still answered.

"Yes. I wanted to make it up to you. So please, let me go with you."

His stare was so intense. Alam kong seryoso talaga sya na gusto nyang bumawi. Wala sa plano ko na i-entertain si Apollo habang nandito ako sa Pilipinas. But I'm thinking that maybe, maybe this will also help me move on, right? This will help me get rid of those emotional breakdown. This will help me to be a strong human, right?

I should not be afraid to face my past... Right?

Matagal bago ako nakasagot. Matagal bago ko pinag isipan ang isasagot ko. If I let him come with us, will it really help me? Or will he just use this opportunity to break me more?

Loki.. Help me decide..

No. He's not here. And I should be the one who must decide for this.

"Then go.." I finally answered. "Come with us, Apollo."

I saw him smiled at my answer. I heard Artemis protested but I didn't say anything. Tahimik lang ako habang nakatingin sa nakangiting mukha ni Apollo.

I hope that I will not regret this.

--

Napindot ko bigla yung publish pero di pa ako tapos magtype kaya binura ko haha. Ito na po. Sorry na xD

Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

"Are you sure about that, my lady?"

Napatigil ako sa paglalagay ng mga damit ko sa maleta at hinarap ang laptop. Kaagad kong nasalubong ang mga mata ni Loki na nag aalalang nakatingin sa akin. I sighed and decided to face him through my laptop monitor.

"Do you think it's a bad idea, then?"

I sat on the bed and put the laptop on my lap. I tilted the screen so that Loki can see my face better.

I heard him sighed. "I don't. I trust your decisions, my lady. I'm just worried about you."

I told Loki that I let Apollo come with us to our Ilocos trip tomorrow. Ayokong maglihim sa kanya. Gusto ko rin malaman kung anong sasabihin nya. Kung pipigilan nya ba ako at sasabihin na mali ang desisyon ko. And if he tells me to leave Apollo behind, then I will.

But it seems like Loki wanted me to decide on my own. His trust for me is too much that sometimes I am worried that I might disappoint him with my wrong decisions.

"I just decided to finally face my past and not to run away." dahan dahan kong sabi. "I think this will help me in any way."

"Do you want me to go with you?" he asked and I quickly shook my head.

"The royal wedding is tomorrow, Loki. Your family needs you there." as much as I want him to come with me in Ilocos, I know that he still has some duties to do as the second cousin of the Prince.

"Alright." he sighed, defeated. "Just bring Kieron with you."

I smiled and nodded at him. We talked for a few more minutes before someone called him asking for his help about the royal wedding again. We said goodluck to each other before I finally ended the call.

The trip is tomorrow at nasabi ko na kay Manang Rosi na may mga kasama ako. I was right. She was delighted dahil ngayon lang nya narinig sa akin na magsasama ako ng mga kaibigan. I remember in the past that she asked me if I have some friends from school and that I should invite them in my house. Of course tumanggi ako. Dahil unang una ay si Artemis lang naman ang kaibigan ko noon at pangalawa ay nandoon si Mama na paniguradong hindi magugustuhan ang ideyang iyon.

Sa totoo lang ay hindi ko pa rin alam kung tama ang ginawa kong pagpayag na sumama si Apollo sa amin bukas. Yes, he said sorry but the pain is still here. Hindi madaling kalimutan ang mga nangyari ng gabing iyon. That was the worst night of my life.

Ipinagpatuloy ko ang pag eempake. Manang Rosi said that we should stay at Ilocos for three days. She's willing to tour us around Vigan since there's so many tourist attractions that we should not miss. Maghahanap pa daw sya ng tour guide para amin kung sakaling gusto namin pumunta sa mga beach doon. Palagay ko ay mas excited pa si Manang Rosi kaysa sa amin.

Saktong kakasara ko lang ng pinto nang marinig ko ang pagtunog ng doorbell. Kieron was out to buy supplies that we will need for tomorrow but he has a spare key so I'm sure that it was Apollo who's ringing the doorbell. Sya lang naman ang palaging nagpapatunog noon araw araw.

I sighed when I heard the doorbell again. Alam kong hindi nya iyon titigilan hanggang hindi ko binubuksan ang pinto. Noon kasing hindi ko sya pinagbuksan ay may nagreklamo sa akin na taga kabilang unit dahil sa sunod sunod na pagpapatunog ni Apollo ng doorbell.

I opened the door and I was shocked to see that he is not alone. Beside him is a little girl, about four or five years of age. She has a light brown hair, a chubby cheeks and an electric blue eyes. It was no doubt that this little girl is a Gallagher.

Gallagher family is known for their blue eyes. Nasa genes na yata nila ang pagkakaroon ng ganoong kulay na mga mata.

"Anak mo?" tanong ko kay Apollo habang hindi inaalalis ang tingin sa bata. She was frowning and it was obvious that she's upset.

"She's my niece." sagot ni Apollo. "Kuya Helios' daughter."

Oh. Right. Helios Gallagher has an electric blue eyes as well. Ito siguro ang nabanggit ni Junko na anak ng panganay ng mga Gallagher.

"Akala ko anak mo." sabi ko kay Apollo at nakita ko na umangat ang tingin sa akin ng bata.

"No way. Daddy is way more handsome than him."

Napangiti ako dahil sa katarayan ng bata. She really is Helios Gallagher's daughter. The ruthless billionaire whom nobody wanted to mess with. Namana ng bata ang ugali nya sa ama nya.

Nakita ko na napasimangot si Apollo dahil sa sinabi ng bata. He looked at me kaya mabilis kong inalis ang ngiti sa mga labi ko pero nakita na nya iyon. He smirked before he introduced his niece to me.

"This is Summer Frost, my niece." he looked at Summer. "Princess, this is your Tita Daphne."

The kid throw her hands up and I have no idea what to do. Napatingin ako kay Apollo na tumango lang sa akin. Yumuko ako para pantayan ang mukha ni Summer at mahigpit nya naman akong niyakap sa leeg bago ako binigyan ng matunog na halik sa pisngi.

Oh my god! This kid is so sweet and so cute!

"Nice to meet you po, Tita Leaf. You're so pretty." sabi sa akin ni Summer nang pakawalan nya ako pero napakunot naman ang noo ko dahil sa itinawag nya sa akin. Bago pa ako makapagtanong ay naunahan na ako ni Apollo.

"Why 'Tita Leaf'?" he asked and Summer looked at him.

"You call her 'my laurel' and laurel is also a bay leaf so I'll just call her 'Tita Leaf'." paliwanag ni Summer bago tumingin sa akin. "Is it okay if I call you 'Tita Leaf'?"

Mabilis akong tumango at binigyan sya ng ngiti. Gustong gusto kong kurutin ang pisngi nya sa sobrang pagka-cute nya. With her long hair with full bangs and a light blue dress, she looks like a barbie doll.

Damn, Gallagher genes is definitely a no joke.

I looked at Apollo and I caught him staring at me. Mabilis akong nag iwas ng tingin sa kanya at tumikhim bago kaswal na nagtanong.

"Anong ginagawa nyo dito?"

Sa tanong kong iyon ay nakita ko ang muling pagsimangot ni Summer. Inaasahan ko na naman talaga ang pagdating ni Apollo ngayon dahil walang palya talaga syang bumibisita dito sa condo ko pero hindi ko akalain na isasama nya ang pamangkin na halatang labag pa sa loob ng bata.

"Ah." Apollo said na mukhang natauhan sa pagkakatatig sa akin. "Wala kasing magbabantay sa kanya and I'm the only one available—"

"—Liar. Yaya Tams is free—" dinig kong sabi ni Summer pero mabilis na tinakpan ni Apollo ang bibig nya kaya hindi ko iyon masyadong naintindihan. Nanlaki ang mga mata ko sa ginawa nya pero patuloy lang sya sa pagsasalita.

"—so I decided to bring her with me—"

Summer bites Apollo's hand really hard. Nakita ko ang pagngiwi ni Apollo kaya maging ako ay napangiwi rin dahil sigurado akong masakit iyon pero tuloy pa din sya sa pagsasalita.

"—so you can meet her too. Okay lang ba kung sumama sya sa atin?"

Nakatitig lang ako sa kamay ni Apollo na kinagat ni Summer. Kitang kita ko ang bakat ng mga ngipin ni Summer sa kamay nya at hindi ko alam kung maaawa ba ko o matatawa para sa kanya.

"Sumama saan?" wala sa sarili kong tanong habang nakatingin pa din sa kamay nya.

"Ipapasyal natin sya—"

"I can't believe you're so torpe, Tito Handsome!" pagsingit na ni Summer na nakasimangot kay Apollo. Lumapit sa kanya si Apollo at bumulong pero nadinig ko naman.

"Please don't tell your father about this and just help me with this, okay? I'll buy you lots of toys."

Summer quickly looked at me and gave me a smile. "Tita Leaf, my Tito Handsome wanted to ask you on a date but he knew that you will say no so he is now using me so you'll say yes." nakita ko ang pagkataranta ni Apollo sa mga sinasabi ni Summer pero tuloy tuloy lang na nagsalita ang bata. "But I'm bored too so can you come with us, please? Even just for me, please?"

Nag-puppy eyes at nagpa-cute pa sa akin si Summer kaya napatulala na lang ako sa kanya. I wanted to say no dahil ayokong makasama si Apollo. Tatlong araw na nga akong magtitiis na makasama sya sa Ilocos pero heto sya ngayon at gusto pang humirit ng isa pang araw. Pero habang nakatingin ako sa mukha ni Summer na napapa-cute habang magkadikit ang mga palad at nakatagilid ang ulo ay nagdadalawang isip ako.

But no. Makakasama ko si Apollo. Kailangan kong tumanggi.

Namalayan ko na lang na nakasakay na ako sa passenger seat ng sasakyan ni Apollo.

Napatingin ako sa kanya at nakita ko syang ngiting ngiti habang nagmamaneho. Nang mapasulyap sya sa akin ay kaagad ko syang sinimangutan at tumingin sa labas ng bintana. Gustong gusto ko nang iuntog ang sarili ko sa bintanang salamin dahil sa ginawa ko.

Ang cute kasi ni Summer kaya hindi ako makatanggi! Ayokong makitang malungkot yung bata!

Matalino din talaga 'tong Gallagher na 'to para gamitin ang pamangkin nya sa akin. Bakit kasi sobrang cute ng batang 'to!

"And I promise that nobody's gonna love you like me." narinig kong pagkanta pa si Summer na nakaupo sa backseat ng kotse. Napansin kong puro Taylor Swift songs lang ang pinapatugtog nya.

Pumunta kami sa Manila Ocean Park dahil gusto daw ni Summer na makakita ng mga isda ngayon. Nakasimangot lang ako nang makapasok kami dahil pakiramdam ko ay nagamitan ako ng ibang klaseng mahika at pumayag ako kahit na alam kong makakasama ko si Apollo. Pero agad na nawala ang kunot sa noo ko nang maramdaman ko ang paghawak ni Summer sa kamay ko.

"Tita Leaf! Doon tayo!" tuwang tuwang sabi nya at hinila na ako sa kung saan.

Actually.. This is my first time here in Manila Ocean Park. Pwede naman siguro kung ie-enjoy ko na lang din ang pagpunta ko dito, right?

Nakahawak lang si Summer sa kamay ko at hinihila nya ako kung saan. Si Apollo naman ay nakasunod lang sa likod namin kaya nagawa kong kalimutan ang presensya nya at mag enjoy na parang bata katulad ni Summer.

Parehong hindi mapirmi ang mga ulo namin ni Summer nang makapasok kami sa Oceanarium. We laughed when a ray passed above us and the place darkened.

"It looked like a monster!" tili ni Summer habang nakatingala at nakita ang kung anong nasa ilalim ng ray. Tawa naman ako ng tawa dahil kanina pa sya nanglalait sa mga isda.

"It looked ugly!" she said again when we saw a giant fish that looks like an eel.

"Oh, look! It's smiling!" tinuro ko ang white shark na nakangiti habang nakatingin sa mga tao. Hindi ko alam na kayang ngumiti ng mga pating! Ang mga tao ay nakapalibot doon at kinukuhaan siya ng picture. May isang camera ang nag flash kaya natakot ang pating at lumangoy papalayo.

"Aww. It's gone." malungkot na sabi ni Summer.

I looked at Apollo who's gently smiling at us. Mabilis akong nag iwas ng tingin sa kanya at narinig ko syang bumuntong hininga.

"C'mon. Let's watch the sea lion show." sabi ni Apollo kaya bumalik ulit ang sigla ni Summer.

Sa unahan kami nakaupo kaya kitang kita namin ang lahat ng mga ginagawa ng sea lion. Nakaupo sa gitna namin ni Apollo si Summer na tuwang tuwa at todo palakpak sa lahat ng mga ginagawa ng sea lion.

"Omg! Tito Handsome, I want a sea lion, please? Please buy me one, please?" pangungulit ni Summer kay Apollo na hindi na yata nakayanan ang pagka-cute ng sea lion kaya nagpabili na.

"What? Pagagalitan ako ni Kuya!" natatarantang sabi nya kaya napatawa na lang ako.

Pare pareho kaming nagulat nang may tumalsik na tubig sa pwesto ni Apollo kaya naman nabasa ang pang itaas nito. At sa dami ng tubig na tumalsik sa kanya ay imposibleng hindi sya mabasa noon.

"Fuck!" malakas na mura nya kaya tinakpan ko kaagad ang tenga ni Summer pero hindi ko iyon magawa ng maayos dahil pareho kaming humahagalpang sa tawa sa nangyari kay Apollo.

Apollo glared at us and we laughed more. The staff of the Ocean Park apologize to him after the show and gave him a free shirt. Nagpaalam si Apollo na magbibihis na muna kaya hindi kami sumabay ni Summer sa mga tao na umaalis doon at nanatili lang kaming nakaupo sa may bench.

Sa sobrang pagtawa namin ay hindi na namin namalayan na tapos na pala ang show.

I never thought that I would laughed again like this, especially now that Apollo is with me. Akala ko ay hindi ako makakatawa o makakangiti man lang kapag nandyan sya. Masyadong malaki ang galit ko sa kanya at hindi ko naisip na makakaramdam ako ng ibang emosyon bukod sa galit kapag kasama ko sya.

"Tito Handsome said that you hate him."

Napatingin ako kay Summer nang magsalita sya habang hinihintay namin si Apollo. Nginitian ko lang sya dahil hindi ko alam ang sasabihin ko lalo pa at isang bata ang kausap ko ngayon.

"He said that he's really sorry for what he did and said to you before." she added and I just sighed. Pati sa bata ay kung ano ano ang sinasabi ni Apollo.

Tumingin sa akin si Summer at bumaba ang tingin nya sa kamay ko. Nang mag angat sya ng tingin sa akin ay punong puno ng kuryosidad ang mga mata nya.

"Is that why you hurt yourself? Because Tito Handsome hurt you?"

Mabilis kong tinakpan ang kaliwang pulsuhan ko. Hindi na kasi katulad ng dati na nagsusuot ako ng relo para matakpan ang mga peklat ko doon. These scars are now a part of me. Pero hindi dapat makita ito ng isang bata.

"It's okay." Summer said. "I've read a lot of books so I know things about that. I just want to know if Tito Handsome was one of your scars?"

I stared at the kid in front of me and didn't say anything. Para kasing hindi bata ang kausap ko ngayon. She's so mature for her age. Nagmana din ba sya ng katalinuhan sa Daddy nya? I've heard that Helios Gallagher is a genius and has an advance mind too.

"Yes.." sagot ko kay Summer dahil mukha namang hindi nya ako titigilan. "Apollo hurt me. So bad.."

"There was a time that I hated Daddy, too." she said. "But Mommy taught me how to forgive. Kapag daw inalagaan ang galit sa puso, you'll grow up as a bad person. She said that anger is not good for the heart. She said that you should let go of anger dahil mabigat dito." inilapat nya ang maliit nyang kamay sa dibdib ko na tapat lang ng puso ko.

Nakatitig lang ako kay Summer habang nagsasalita sya. Now I know kung bakit ganito na lang sya mag isip kahit na bata pa lang sya. Helios is a genius and no doubt that she inherited that but she has a good mom, too. Her Mom's already teaching her things about the real world.

Napakaswerte nya at nagkaroon sya ng ganoong ina.

"And I learned something, too!" ngiting ngiting sabi nya at pinilit ko ang ngumiti kahit na pakiramdam ko ay naiiyak ako sa pagkainggit sa kanya.

Hanggang kailan ba ako maiingit sa mga taong may masayang pamilya?

"I think that you should learn to forgive not for the person who hurt you but for yourself. You'll only keep on getting hurt if you don't learn how to let go of your anger."

Ang mga salitang iyon ni Summer ay nanatili sa isip ko hanggang sa makauwi ako

sa condo ko. Kieron saw my expression and asked if I'm okay. I just nodded at dumiretso na sa kwarto ko.

I can't believe that a little girl like Summer will teach me about forgiveness and anger. Anger that my Mom can't let go kaya patuloy syang nasasaktan. Forgiveness na hindi nya kayang maibigay para sa aming dalawa ng ama ko. At naisip ko na lang na kung magpapatuloy ba ako sa pagiging ganito ay magiging kagaya din ba ako ni Mama na punong puno ng galit ang puso?

No. I don't want that to happen. I don't want to be like her.

Nakaka-miss si Summer omg. May iba oa bang naka-miss sa batang yon? xD

Vote and comment please! Thanks!

Lady Hiro

Chapter 41

Hindi pa sumisikat ang araw pero bumyahe na kami para daw hindi kami abutan ng traffic. Isang kotse lang ang ginamit namin at iyon ay ang kotse ni Artemis. Nagpunta kasi silang magkambal sa condo ko at doon na namin napagkasunduan na isang kotse na lang ang gagamitin namin. Kieron's driving and Apollo's on the passenger seat while me and Artemis are on the backseat.

Kanina pa ako napapatingin kay Artemis dahil panay ang buntong hininga nya sa tabi ko. She's holding her phone and looking at it from time to time and I can tell that she's waiting for someone to text or call her.

"Anong problema?" I asked when I heard her sighed again.

"Si Joshua kasi, eh. Kahapon pa hindi nagrereply." she said and I can see the worry on her face.

"Baka busy?" pampapalubag loob ko pero umiling sya.

"He's been like this for a week now. Hindi nya din sinasagot mga tawag ko." she glanced at her phone again. "I'm worried."

Hindi ako nagsalita dahil hindi ko din naman alam kung anong sasabihin ko. I've never been in a relationship so I don't know what advice should I give her. The closest that I've had about things like this was when I was with Apollo. But it ended even before it started.

Napaiwas ako nang tingin nang lumingon sa amin si Apollo. Nakasimangot ang mukha nya nang tumingin sya kay Artemis.

"He's cheating on you?" deretsong tanong nya kaya binigyan sya ni Artemis ng isang malakas na hampas sa braso.

"He's not!"

"I'm telling you, Artemis. That man isn't good for you." sabi ni Apollo bago muling ibinalik ang tingin sa harap.

Nagkatinginan kami ni Artemis at pareho kaming tumahimik na lang. I guess that issue is still going on for five years. Hindi pa rin pala pumapayag si Apollo sa relasyon ni Joshua at ng kakambal nya. Napakaraming nangyari pero mukhang hinding hindi papayag si Apollo para sa kanilang dalawa.

Bumalik tuloy sa akin ang lahat ng nangyari ng gabing iyon. I just helped my bestfriend meet her boyfriend 'cause I don't want to see her in a terrible state. Sinabi sa akin ni Apollo ang dahilan kung bakit ayaw nya kay Joshua at alam kong inaasahan nyang tutulungan ko sya. Alam kong gusto nya lang protektahan ang kakambal nya na huwag masaktan pero hindi ko talaga kayang makita si Artemis na malungkot. At nang malaman ni Apollo na tumulong ako sa pagkikita ng dalawa ay nagalit sya. I received his wrath. His wrath that broke me into pieces.

Naramdaman ko na isinandal ni Artemis ang ulo nya sa balikat ko. Umayos ako ng upo para mas makasandal sya. Kulang din ako sa tulog dahil sa kakaisip ng mga sinabi sa akin ng batang si Summer. I can see her point. That I should learn how to forgive the person who hurt me. Kasi alam ko na kapag hindi ko ginawa iyon ay

matutulad ako kay Mama na matagal inalagaan ang galit sa puso.

Tumingin na lang ako sa labas ng bintana dahil alam kong hindi na rin naman ako makakatulog lalo pa at malapit lang sa akin si Apollo. Nakita ko na sumisikat na ang araw.

"Kieron.." I called him. Pareho sila ni Apollo na tumingin sa repleksyon ko sa rearview mirror pero ang butler ko lang ang pinagtuunan ko ng pansin. "Ilang oras pa tayo?"

Tumingin muna si Kieron sa harap bago muli akong tinignan sa rearview mirror.

"Two more hours."

"Naiinip ka ba?" tanong ni Apollo sa akin na lumigon pa talaga. "I have my iPad here. Gusto mo bang manood ng movies?"

I stared at him. I can see that he's finding a way to have a small talk with me. Bumuntong hininga ako bago umiling at muling tumingin sa labas ng bintana.

I heard him sighed in defeat. Hindi ko pa rin pala kayang umakto na parang walang nangyari. Ang alam nya ay wala akong naaalala sa mga nangyari pero hindi ko sya kayang tignan nang hindi ako nasasaktan. Siguro ay kaya ko syang patawarin pero hindi ngayon. Not now but maybe someday.

Wala nang nagsalita sa amin pagkatapos noon. Si Artemis ay tuluyan nang nakatulog sa mga balikat ko. Kung minsan ay inaalalayan ko pa ang ulo nya sa tuwing malalalaglag dahil sa paggalaw ng kotse. Nagising din naman sya nang malapit na kami sa nirentahan naming villa. Mataas na ang sikat ng araw nang makarating kami doon.

Masyadong malaki ang villa na nirentahan para sa aming apat pero wala akong magagawa dahil si Kieron ang kumuha noon. Malapit naman iyon sa dagat at may sariwang hangin kaya ayos na rin para sa akin.

"Daphne, look." dinig kong tawag sa akin ni Kieron habang ipinapasok nya ang sasakyan sa gate ng villa.

Napatingin ako sa unahan, doon sa parteng itinuturo ni Kieron. Nakita ko ang isang sasakyan na nakaparada sa harap ng villa at may lalaking nakasandal sa hood ng kotse. Nakatingin ang lalaki sa kotseng sinasakyan namin na parang inaabangan ang paglapit sa kanya. I squinted my eyes to see clearly dahil medyo malayo ang lalaki at hindi ko maaninag ang mukha nya. Pero nang unti unting lumalapit ang kotse sa kanya ay namumukhaan ko na sya.

"Bloody..." hindi ko na natuloy ang sasabihin ko nang makita ng buo ang mukha ng lalaki. My breathing hitched and I felt the excitement in my blood.

"Who's that?" tanong sa akin ni Artemis nang makita ang reaksiyon ko pero masyado akong masaya para masagot pa sya. And when the car stopped, I immediately went out.

"Loki!" malakas na tawag ko sa kanya pagkababa ko ng sasakyan. Ngumisi sya at dumeretso ng tayo. He spread his arms and I quickly ran towards him and tackled him with a hug.

"Ow." natatawang daing ni Loki nang mapalakas ang pagyakap ko sa kanya. But I didn't care. I hugged him tight and he finally hugged me back.

"Oh my god, you're here!" hindi makapaniwalang sabi ko at tinignan ang mukha nya. Nang masiguro ko na si Loki nga ang nasa harap ko ay muli ko syang niyakap ng mahigpit.

"I missed you, my lady." malambing na sabi nya sa akin. Idinikit ko ang tenga ko sa may dibdib nya at pinakinggan ang tibok ng puso nya.

Yeah. He's really here.

"Why are you here? How about the wedding?" naguguluhan kong tanong at humiwalay na sa kanya. Ang alam ko kasi ay mamaya na ang royal wedding na gaganapin sa London.

"I got worried so I decided to went here." he's all smiles while staring at me. Napatawa naman ako.

"Baliw ka! I told you that I'm fine! Baka magtampo ang family mo sayo."

"Nah, it's fine." sabi nya bago hinigit ang kamay ko at mahigpit akong niyakap.

"I really missed you. You're more important than that wedding."

"Baliw.." bulong ko pero napangiti na rin.

"Lord Loki.." dinig kong tawag ni Kieron kaya humiwalay na ako sa yakap nya.

"Wait, I have a gift for you."

Napakunot ang noo ko nang may kinuha si Kieron sa compartment ng kotse ni Artemis. Nang bumalik sya sa amin ay nakatago ang mga kamay nya sa likuran nya kaya hindi ko makita kung anong kinuha nya.

"Welcome back to the Philippines." Kieron said before he finally revealed his gift. Malakas akong napatawa nang makita na stuff toy iyon ni Peppa Pig. "I hope you like my welcome back gift for you."

"Uhh, yeah. Thanks." nandidiring sabi ni Loki na mabilis na kinuha ang stuff toy kay Kieron at basta na lang iyon inihagis sa loob ng kotse nya.

Napatingin ako kay Artemis na kanina pa pala nakatitig sa amin. Inilahad ko ang kamay ko sa kanya at nang kinuha nya iyon ay hinila ko sya palapit sa amin.

Unconsciously, I looked at where Apollo was standing and I can't read the expression on his face. He had a serious look while staring at Loki. His jaw is clenching and his hands are in a fist and that's how I can tell that he's angry again. Nang magtama ang mga paningin namin ay may nakita akong dumaan na emosyon sa mga mata nya.

Was that hurt?

"Is this your bestfriend?" tanong ni Loki kaya bumitaw ako sa titig ni Apollo at tumingin sa kanya.

"Yeah." I said and nodded.

Nginitian ni Loki si Artemis at naglahad ng kamay. "Nice to meet you. I'm Loki."

Nakangiting tinanggap ni Artemis ang kamay ni Loki. "Artemis."

I heard Artemis gasped when Loki kissed the back of her hand. I laughed when Loki let go of her hand and she pulled my arm after.

"Hindi mo sinabi na gwapo ang Loki mo!" pabulong na sabi ni Artemis at napatawa ako.

I think Loki adapted that gesture because he has a royal blood. Alam ko na ganoon talaga sila makipagkamay sa mga kababaihan. Normal lang iyon para sa kanila at isa lang iyon paraan ng pagbati pero dito sa Pilipinas ay iba ang pakahulugan noon.

"May Joshua ka na." pagpapaalala ko kay Artemis at inirapan lang ako. Narinig ko ang pagrereklamo nya ulit sa boyfriend nyang hanggang ngayon ay hindi pa rin nagpaparamdam.

I looked at Loki and I saw him staring at Apollo. It's like they're having a staring contest and nobody wanted to back down. Kaya tumikhim na ako para makuha ang atensyon nilang dalawa.

"He's Artemis' twin brother." sabi ko kay Loki kahit na alam kong may ideya na sya kung sino ang kaharap. Pero tumango pa din sya at muling tumingin kay Apollo.

"Apollo Gallagher." pagpapakilala nya at naglahad ng kamay. Tinanggap naman iyon ni Loki.

"Loki Alexander Nimrod Von Amstel the fourth."

Napangiwi ako nang gamitin ni Loki ang buong pangalan nya. Alam kong hindi nya ginagamit iyon dahil unang una ay mahaba at pangalawa ay malalaman ng iba kung saang pamilya sya galing na pinakaayaw nyang mangyari. Pero ginawa nya. Nagpakilala sya kay Apollo bilang kasapi sa royal family sa England samantalang hindi naman ganoon ang pakilala nya kay Artemis kanina. At wala akong ideya kung bakit nya ginawa iyon.

"Wait.." pagsingit ni Artemis matapos magbitaw ang dalawa. "I'm a pilot and I know things but.. How are you related to the Prince of Wales of England?"

"He's my second cousin." simpleng sagot ni Loki.

Nakita ko ang pagkataranta sa mukha ni Artemis at parang hindi nya alam ang gagawin. She looked at Loki and I almost laughed when I saw nervousness in her

eyes.

"Should I- Should I b-bow?" tanong ni Artemis at akmang yuyukod pa pero pinigilan ko na.

"No. Don't." natatawa kong pigil at nakita kong napangiti si Loki.

"No need. Just treat me as an ordinary person."

Muling lumapit si Artemis sa akin at binulungan ako. "Gosh! Feeling ko hindi ako kakalma sa nalaman ko!" tumawa na lang ako at napagdesisyonan namin na pumasok na sa loob ng villa.

This villa is definitely so big for five people. May sampung kwarto ang nandoon at may kanya kanya pang banyo sa loob kaya hindi na kailangan pang bumaba. It has also a veranda on the second floor facing the ocean. Hindi ko alam kung bakit ganitong kalaking villa ang nirentahan ni Kieron. Tingin nya ba ay tigda-dalawang kwarto ang gagamitin namin?

"We should share a room." sabi ni Loki sa akin at nakita ko ang pag alma ng magkambal na Gallagher. Magsasalita pa nga sana si Apollo pero hinila sya ni Artemis at sya na ang nagsalita pero mukhang kinakabahan pa din sya.

"Uhm.. Your uhm, majesty--"

"Just Loki." putol ni Loki kay Artemis at gustong gusto ko nang matawa dahil ngayon ko lang nakitang ganito ang bestfriend ko.

"Okay. Uhm, L-loki." I saw her gulped. "Can I share a room with Daphne, please? You know, we haven't had any girl bonding for five years so if we may.."

Tumingin sa akin si Loki at tumango ako sa kanya. Alam kong gusto din akong makasama ni Loki pero mas matagal kaming hindi nagkasama ni Artemis at gusto ko rin naman makipag kwentuhan sa bestfriend ko ng matagal. Lalo pa ngayon na mukhang nagkakaproblema na naman sila ni Joshua.

"Alright." Loki said and I heard Apollo sighed in relief. Napatingin tuloy ako sa kanya pero malungkot lang syang ngumiti sa akin. "I'll stay next to your room so if you girls need anything, just call me."

Pinaggigitnaan nila Kieron at Loki ang kwarto namin ni Artemis habang si Apollo naman ay ang katapat na kwarto namin ang pinili nya. Napansin ko na hindi sya masyadong nagsasalita simula nang dumating si Loki at tahimik lang syang nakatingin sa amin. But I can still see that emotion in his eyes na nakita ko kanina sa kanya.

He's hurt. I know it. Alam na alam ko ang emosyon na iyon dahil matagal ko iyong nakita sa sarili ko noong tumitingin ako sa salamin five years ago.

Apollo is hurt and there's no doubt about it.

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 42

"Manang Rosi!"

Tumakbo ako palapit sa kanya pagkababa ko pa lang ng sasakyan. Nandoon sya sa may gate ng bahay nila at tila nag aabang sa amin. Napagkasunduan namin na sa bahay na lang nila kami magkita kita kahit pa pinagpilitan ni Manang Rosi na pwede nya kaming sunduin sa may bayan para hindi daw kami maligaw dahil mahirap hanapin ang bahay nila. Pero hindi ako pumayag at dito na lang sya pinaghintay.

She looks older than the last time that I saw her. She has so many gray hairs now. Napangiti na lang ako ng malungkot. Ang pagbabago ng kulay ng buhok nya ang patunay na limang taon ko din syang hindi nakita.

"Daphne.. Ang alaga ko." maluha luhang sabi ni Manang Rosi at binigyan ako ng mahigpit na yakap.

I feel my eyes are tearing up. Her hug made me remember those feelings and emotions from five years ago. Naaalala ko noong bata ako ay palagi nya akong

niyayakap at pinapatahan kapag hindi ako pinapansin ni Mama. O kaya kapag sinasaktan ako ni Mama. Si Manang Rosi ang umaalo sa akin noon.

Humiwalay sya sa pagkakayap sa akin pero hawak pa rin nya ang magkabilang braso ko. Tinignan nya ang kabuuan ko.

"Kuu, ang bata 'to! Ang ganda ganda mo na!" namamangha sabi nya at ramdam ko ang pamumula ng mukha ko.

"Si Manang talaga. Na-miss ko 'yang pagiging honest nyo." sabi ko at nanlalambing na yumakap sa kanya.

Natawa si Manang Rosi sa ginawa ko at tsaka lang napatingin sa mga kasama ko. Kaya naman pinakilala ko sila isa-isa.

"Manang, si Artemis po, bestfriend ko." sabi ko sabay hila kay Artemis. Yumakap naman sya kay Manang Rosi. "Then, si Apollo, kakambal nya. And then, si Loki at Kieron po."

"Di mo sinabi na mga poreneyr pala ang mga kaibigan mo. Nakakaintindi ba sila ng tagalog?"

Tumawa ako at tumango sa sinabi ni Manang Rosi. "Si Loki lang po ang full-blooded foreigner. He's British pero nakakaintindi din sya ng tagalog."

"Paano ang isang 'to?" tinuro nya si Kieron at sigurado akong nagtataka sya dahil magkaiba ang kulay ng mga mata ng lalaki. Kapag unang tingin pa lang kasi kay Kieron ay aakalain talagang hindi sya isang Filipino.

"He's half-Italian and half-Filipino."

Mukha namang nakahinga ng maluwag si Manang Rosi sa sinabi ko. "Mabuti kung ganoon. Ayokong bigla na lang may lumabas na dugo sa ilong ko." we all laughed with what she'd said. "Let's eat eat na. I cook delicious food." pag e-english nya pa din kahit na sinabi kong marunong naman silang mag-tagalog.

Pumasok na kami ng bahay at dumeretso sa may hapag. Tinulungan ko pa si Manang Rosi sa paghahanda kahit na panay ang saway nya sa akin at sinabing maupo na lang ako. Pero hindi nya pa din ako napigilan sa pagtulon sa kanya.

Nagsimula kaming kumain at hindi kami matigil sa pagkukwentuhan. Si Loki ay pilit na nagtatagalog kaya naman tawa ng tawa si Kieron sa tabi nya. May accent pa rin kasi talaga sya kapag nasasalita ng tagalog at iyon ang pinagtatawanan ni Kieron.

Si Artemis naman ay in-interview ni Manang Rosi nang malaman na matagal na pala kaming magkaibigan. Panay ang tanong nya kung paano kami naging magkaibigan at kung ano ano pa. Nagtampo pa nga sa akin si Manang dahil hindi ko man lang daw ipinakilala sa kanya si Artemis noon.

Hindi sinasadyang napatingin ako kay Apollo na tahimik lang na kumakain. Kanina pa sya hindi nagsasalita at alam kong napapansin din iyon ni Artemis dahil sinusubukan nyang kausapin ang kambal pero matipid lang ito kung magsalita. Nakikita ko ang tingin nya sa akin kung minsan pero agad din syang umiiwas ng tingin kapag nagtatama ang mga paningin namin. Napakunot ang noo ko.

Anong problema ng isang 'to?

"Daphne.." tawag sa akin ni Manang Rosi kaya napalingon ako sa kanya. "Ano nga palang nangyari sayo pagkatapos ng gabing iyon? Saan ka nagpunta? Sinong nag alaga sayo? Bakit hindi ka na bumalik pagkatapos noon?"

Sunod sunod na tinanong sa akin ni Manang Rosi iyon at hindi ako kaagad nakasagot. The people around the table went silent all of a sudden. Nakatingin silang lahat sa akin at hinihintay ang isasagot ko. I looked at Apollo and I saw him staring hard at me. He looks like he really wanted to know what happened in the past years.

Napabuntong hininga ako. Balak ko sana ay mamaya na lang kausapin si Manang Rosi tungkol dito pero ngayong nagtanong na sya ay kailangan ko iyang sagutin.

"Sa London po." sagot ko at nakita kong nagulat si Manang Rosi.

"London?! Paano ka napunta doon?"

"They found me." sabi ko na ang tinutukoy ay sina Loki at Kieron. "Sila ang nagdala sa akin sa ama ko."

Nakita ko ang naguguluhang tingin ni Manang Rosi sa akin dahil sa sinabi ko.
"Ama mo? Yung—"

"Opo." sagot kong pinutol ang anumang sasabihin pa nya. Ayokong may mabanggit sya tungkol kay Mama. Lalo pa at nakikinig lang si Apollo sa akin ngayon.

Hindi pa ako handang alalahanin ang gabing iyon.

Mukha namang nararamdaman si Kieron at sya na ang nag iba ng mapag uusapan. Lihim akong nagpasalamat sa kanya dahil mabilis syang makaramdam sa paligid nya.

Nang matapos kaming kumain ay tinulungan ko si Manang Rosi sa paghuhugas ng mga pinagkainan namin at ang iba ay lumabas para libangin ang sarili. I decided to continue the talk earlier here in the kitchen. Pakiramdam ko kasi ay ito lang ang tamang oras.

"Manang Rosi.." tawang pansin ko sa kanya habang binabanlawan ang mga nasabunan nya. "Alam nyo po ba kung nasaan si Mama?"

Napatingin sa akin si Manang Rosi at nakita kong kumunot ang noo nya. Tumitig sya sa akin ng ilang saglit bago sya nagsalita.

"Hindi mo din alam?"

It was my turn to frown. Din? Ibig sabihin ay hindi nya alam kung nasaan si Mama?

"Yung gabi na umalis ka, iyon na din ang huling araw na nakita ko ang Mama mo."

Napaawang ang mga labi ko. Five years na rin nyang hindi nakikita si Mama? Pero saan sya nagpunta? Wala na akong ibang alam pa na mapupuntahan nya bukod kay Manang Rosi. Kaya malakas ang loob kong pumunta dito sa Ilocos ay dahil ang akala ko ay alam ni Manang kung nasaan si Mama.

"Ang akala ko ay umalis lang sya at babalik din." pagpapatuloy ni Manang Rosi nang hindi ako magsalita. "Hinintay ko sya na bumalik. Hinintay ko kayo. Pero lumipas ang mga araw na naging buwan hanggang sa naging taon. Pero hindi na kayo bumalik. Kaya nagdesisyon akong umuwi rito sa Ilocos at ipaalaga ang bahay sa apo kong nag aaral sa Maynila."

Pakiramdam ko ay nanlumo ako. I am back from the start again. Hindi ko alam kung saan hahanapin si Mama. Kaya pala hindi mahanap hanap ng mga tauhan ng ama ko si Mama ay dahil walang nakakaalam. Saan ako ngayon magsisimulang hanapin sya?

"Ikaw, kumusta ka?" muling tanong ni Manang Rosi. "Hindi ka ba nagalit sa tatay mo?"

I sighed. When I first saw him, I was livid. Gustong gusto ko syang sigawan at magwala noon. Sya ang dahilan kung bakit naghirap si Mama ng ilang taon. Sya ang dahilan kung bakit hindi ako matanggap ng tunay kong ina. Dahil ako ang naging bunga ng kasalanang ginawa nya.

Pero nagpanggap ako noong walang maalala para hindi na sya magtanong pa. Para may rason ako na huwag syang kausapin. Galit na galit ako sa kanya pero kung hindi dahil sa kanya ay hindi naman ako mabibigyan ng panibagong buhay.

"Galit po ako sa kanya, Manang." mahinang sabi ko. "Pero tinanangan na sya ng doctor. At na-realize ko na walang mapupuntahan ang galit ko sa kanya." tinignan ko si Manang na malungkot na nakatingin sa akin. "Siguro hindi pa ngayon pero baka balang araw ay mapatawad ko na sya ng buong buo. Masakit din kasi sa dibdib ang magtanim ng galit."

Simula nang sabihin sa akin ni Summer ang mga salitang iyon ay napagtanto kong tama nga sya. Kaya din siguro hindi pa ako tuluyang sumasaya ngayon ay dahil may galit pa ako sa dibdib.

"Si Daddy po ang nagpapahanap kay Mama." pagpapatuloy ko. "Gusto nya kasing humingi ng tawad kaya pinapahanap nya. At tinutulungan ko sya dahil gusto kong makahingi sya ng tawad bago man lang sya..."

Hindi ko na naituloy ang sasabihin ko. I felt sad all of a sudden. Masakit rin pala ang isipin na malapit nang kunin ng Diyos ang ama ko. Kahit na galit ako sa kanya ay hindi ko maiwasan ang hindi malungkot.

He's still my family afterall.

"Napakabait mo talagang bata." sabi ni Manang Rosi. "Kahit na naging malupit

ang mundo sayo ay hindi ka nagbago. Hayaan mo, Daphne, anak. Magiging masaya ka rin."

Manang Rosi promised me that she'll contact me if she'll hear any news about my mother. Ngumiti na lang ako at nagpasalamat sa kanya kahit na nag aalala ako sa kung anong nangyari sa Mama ko.

Okay lang kaya sya? Bakit sya umalis ng bahay ng gabing umalis din ako?

Ipinasyal kami ni Manang sa malalapit na tourist spots sa bahay nila. Panay ang kuha ni Artemis ng pictures naming dalawa. Hindi naman ako makatanggi kahit na hindi ako sanay na magpicture dahil nakitang kong tuwang tuwa naman sya.

Marami kaming napuntahan at gabi na nang makabalik kami sa bahay ni Manang Rosi. Napakaganda ng Ilocos at ang sarap pa ng simoy ng hangin. Kahit papaano ay nakalimutan ko ang mga bumabagabag sa akin.

"Dito na kayo matulog." sabi ni Manang Rosi pagkabalik namin. I immediately declined.

"Naku, Manang. Hindi na po. May nirentahan naman kaming villa sa malapit. Yung nasa may tabing dagat po."

"Aba'y napakalaki noon, ah! Mahal ang renta noon! Bakit iyon ang nirentahan nyo?"

Sa itinanong ni Manang ay unti unti akong napatingin kay Kieron at sinamaan sya ng tingin. "Bakit nga ba?" I asked him and he shrugged.

"Para hindi kami magkakitaan nung Peppa Pig. Ayoko syang makita." he simply said and I saw Loki glared at him.

"You bloody incoherent wanker!" pang iinsulto ni Loki pero ngumisi lang si Kieron.

"I didn't say that it was you. Tinatanggap mo ng si Peppa Pig ka nga?"

"Sige na, Manang. Babalik na lang po kami bukas." pagpapaalam ko bago pa man mag away sina Kieron at Loki.

Nang makabalik kami sa villa ay hindi ako kaagad na dumeretso sa loob. Nagpaiwan ako sa may tabing dagat para magpahangin. Napakarami kasing tumatakbo sa utak ko at sa palagay ko ay hindi din naman ako makakatulog dahil doon.

My father is dying. He wanted to ask forgiveness from my Mom but she's nowhere to be found. Bumalik ako dito sa Pilipinas para mahanap sya. I thought that I was close of finding her but I'm back from the start again. And I have no idea where to start looking for her.

Sana ay mahanap ko kaagad si Mama. Sana ay hindi pa huli ang lahat kapag mahanap ko na sya. I'm so desperate of finding her. I know that I need to see and talk to my Mom before I can finally move forward.

"My laurel..."

Napatingin ako sa gilid ko at hindi ko namalayan na nakatayo na pala si Apollo sa tabi ko. Nakatingin sya sa may dagat at napansin ko na mas tumingkad ang kulay ng mga mata nya kahit gabi na dahil sa repleksiyon ng liwanag ng buwan sa dagat na tumatama din sa mga mata nya. May kakaibang emosyon ang nasa mukha nya. Hindi ko alam kung bakit pero parang nasasaktan ako habang nakatingin sa malungkot nyang mga mata.

"So all those years.. nasa London ka?" tanong nya at saka na lumingon sa akin.

I nodded and didn't say anything. I was just staring at him. It feels like this man in front of me was not the same Apollo that I met years ago. He's now full of hurt and sorrow.

"Kaya pala hindi kita mahanap." sabi nya at muling tumingin sa dagat.

Nanatali akong tahimik. Gusto kong umalis at pumasok na sa loob para hindi na sya makausap pa. He hurt me. He broke me years ago. I'm still broken and I'm having a hard time trying to pick up my pieces one by one.

Pero habang nakatingin ako sa mukha nya ngayon ay hindi ko magawang umalis. Parang may nagtutulak sa akin na pakinggan ang mga sasabihin nya.

"So that guy was your saviour." sabi nya at alam kong ang tinutukoy nya ay si

Loki. "Kaya pala masayang masaya ka nang makita mo sya. And I can't fucking say or do anything. Pakiramdam ko ay talong talo ako sa kanya."

He looked at me and his eyes were full of sorrow that I had to look away.

"Hindi mo naaalala pero sobrang laki ng kasalanan ko sayo. Baka hindi mo na talaga ako palapitin sayo kapag naalala mo iyon." he laughed even if there's nothing funny. "Pero gusto kong maalala mo ang lahat, my laurel. I want you to remember the time when we were together. Those are my most precious memories."

Nakatingin lang ako sa dagat at hindi lumilingon sa kanya. Hindi ko kasi makayanan ang bigat ng mga emosyon na nagpapakita sa mga mata nya.

"And I'm so sorry. I really am." his voice broke kaya mabilis akong napatingin sa kanya. "You don't deserve to get hurt but I hurt you. And fuck me for being an asshole. I'm so sorry, my laurel. I'm so so sorry."

I gasped when I saw a teardrop rolled down his left cheek pero mabilis nya iyong pinunasan. Nararamdaman ko na naman na sumisikip ang dibdib ko at hindi ko nagugustuhan na naaapektuhan ako ng ganito dahil sa kanya.

"I'm such an asshole for hurting you. I won't tell you any excuse why I did that, why I said that. Hindi na rin naman mababago pa noon ang mga nangyari but I will just say sorry instead. I'm sorry, my laurel. I'm so sorry."

"Stop." nanginginig ang mga labi kong sabi sa kanya. Kapag nagpatuloy pa kasi sya ay baka hindi ko na makayanan. "Wala akong maalala sa mga pinagsasabi mo."

I heard him sighed. "I know.. I know.." then his face lit up like he just remembered something. "Dito ka lang. May kukunin ako. This might help you to remember something."

Hindi na ako nakapagsalita nang mabilis syang umalis at pumasok sa loob ng villa. I sighed. Contrary to what I've said, I remember everything. Pero ayokong malaman nya na naalala ko ang lahat. Hindi ko pa kayang patawarin sya.

Dapat ay pumasok na ako sa loob at huwag nang hintayin si Apollo. Pero nandito pa rin ako at nakatayo. Hindi ko alam kung bakit nagkakaganito ako. Simula nang makita ko ang sakit sa mga mata nya ay parang may nagbago sa akin.

Nakikita ko kasi ang sarili ko sa mga sakit na ipinapakita ng mga mata nya.

I sighed. Tumalikod ako sa dagat para sana pumasok na pero nakita ko si Loki na nakatayo sa harapan ko. He's smiling at me but I know that he saw me talking with Apollo.

"You talked to him?" tanong nya pa at tumango na lang ako. Wala rin namang silbi kung magsisinungaling pa ako dahil alam kong nakita nya kami. "What did he say?"

"Nag sorry lang sya." mahina kong sabi at tumango tango sya.

"Will you forgive him, then?"

Hindi ako nakasagot sa sinabi nya dahil maging ako ay hindi ko alam kung anong gagawin ko. Will I be able to forgive Apollo? Alam kong mga masasakit na salita lang ang mga binitawan nya pero naging daan iyon para mas masaktan pa ako ng sobrs.

'Cause I love him. And he was the last person I thought that would never hurt me. But he did.

Hindi ko namalayan na nakalapit na pala sa akin si Loki. Sobrang lapit nya at hindi ako makaatras sa sobrang pagkabigla. He held my chin and lift it up which made me look at his eyes

"My lady.." sabi nya habang unti unting bumaba ang mukha nya sa akin. "I'm here to take your pain away."

And with that, his lips crashed into mine.

Nanlaki ang mga mata ko sa ginawa nya. Hindi agad naproseso ng utak ko ang mga nangyayari. Nakatayo lang ako habang nanlalaki ang mga matang nakatingin sa sarado nyang mga mata.

He's kissing me! Loki is kissing me!

And I don't know why but Apollo's face flashed into my mind together with the kiss that we shared five years ago.

Nang lumayo si Loki sa akin ay hindi pa rin ako gumagalaw. Pakiramdam ko ay naestatwa lang ako. Hindi ko akalain na gagawin ni Loki ang bagay na ito.

My eyes caught some movement at his back. Napatingin ako sa likod nya at bumilis ang tibok ng puso ko sa sobrang kaba nang makita si Apollo na nakatayo

doon. Nakaawang ang mga labi nya na parang nagulat pero maya maya ay napalitan din iyon.

His expression tells me that he saw the kiss. Galit ang mga mata nya pero namumula iyon because of his unshed tears. Tumataas baba ang dibdib nya habang ilang beses syang humihinga ng malalim. He's looking straight at me and I saw the pain in his eyes before he finally turned his back and went inside the villa. Pero bago pa man sya makapasok ay nakita ko na kung anong hawak nya.

The bookmark that I gave him five years ago.

Hindi ko alam kung bakit pero namalayan ko na lang ang mga paa ko na humahakbang para sundan sya. Pero bago pa ako makalayo ay pinigilan na ni Loki ang braso ko.

"Dito ka lang." he said at nagulat ako sa deretso nyang pagtatagalog. Walang halong accent doon na madalas pagtawanan ni Kieron.

"Masasaktan ka lang ulit sa kanya. Dito ka lang." muling sabi nya na parang ilang taon na syang nagsasalita ng tagalog.

Tumingin ako sa pintong pinasukan ni Apollo. He's hurt. He's definitely hurt. Gusto kong umiyak kapag naaalala ko ang itsura nya kanina bago sya tumalikod.

The pain on his piercing blue eyes. I have a feeling that I will never forget it.

Nakita nya ang nangyari. He saw the kiss. Dahil hindi naman madilim kahit na gabi na. At dahil iyon sa liwanag ng bilog na bilog na buwan..

The full moon witnessed another heartbreak again.

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 43

"I can't find Apollo anywhere."

Bumilis ang tibok ng puso ko nang marinig ko ang pangalang binanggit ni Artemis kaya napatingin ako sa kanya. Her forehead wrinkled in a frown as she stomped her way to the bed. She sits beside me and heaved a deep sigh.

"Kanina ko pa sya hinahanap pero hindi ko sya makita!" she ranted out.

Napaiwas ako ng tingin sa kanya nang maalala ko ang nangyari kagabi. Apollo saw the kiss that Loki gave me. At kitang kita ko ang sakit sa mga mata nya nang tumingin sya sa akin bago tumalikod. It was pain that I saw in his eyes.

It was obvious that he's hurting because of Loki. Simula nang dumating si Loki ay nag-iba na ang kinikilos nya. Hindi na sya ganoong lumalapit sa akin kapag kasama ko si Loki. Para bang tanggap nya sa sarili nyang wala syang laban.

Because Loki saved me from the pain that he gave me.

Gusto ko sanang sundan sya kahapon dahil hindi ko gustong makita ang nasasaktan nyang mga mata. I don't even know why I wanted to do that. He was the one who hurt and yet why do I have the urge to comfort him when I saw the pain in his eyes last night?

Nang bumalik kami sa villa ay nakasarado na ang pinto ng kwarto ni Apollo kaya hindi ko na sya nakausap pa. I remember that he was holding the bookmark that I gave him. Hindi ko alam na nasa kanya pa rin pala iyon kahit na limang taon na ang lumipas.

"Ang akala ko nga ay umalis na sya pero hindi, eh." sabi ni Artemis na nagpabalik ng diwa ko. "My car is still on the garage. Imposibleng mag-commute sya pauwi."

Hindi ako nagsalita. Hindi pa naman kasi ako lumalabas ng kwarto simula pa kanina. I know that I promised Manang Rosi that we'll visit her again but I'm not in the mood. Hindi ko alam pero parang nawalan ako ng ganang lumabas ng kwarto.

"Have you tried calling him?" tanong ko na dahil kanina pa sya hindi mapakali. Sa sinabi kong iyon ay mukhang noon nya lang naisipang tawagan nga ang kakambal. She took her phone on the bedside table and dialed his brother's number. Itinapat nya sa tenga nya ang cellphone habang hinihintay nyang sagutin ni Apollo ang tawag.

Nagsimula akong kabahan habang nakatingin sa kanya at hindi ko malaman kung bakit ako nagkakaganito.

"Jerk! Where are you?!" biglang sabi ni Artemis at sa tingin ko ay sinagot na ni Apollo ang tawag. "What?!" gulat na gulat na sabi nya habang nanlalaki ang mga matang nakatingin sa akin. "Anong sinakyan mo? Paano ka nakauwi?"

Napakunot ang noo ko habang nakatingin lang kay Artemis na nakikipag usap sa kakambal nya. Umuwi na si Apollo? Kailan sya umalis? Bakit sya umalis?

"Alright, geez. I got worried for nothing." sabi ni Artemis bago ibinaba ang tawag at tumingin sa akin. "Did something happen yesterday? He was so excited over this trip. Hindi basta bastang uuwi na lang si Apollo kung walang nangyari."

I sighed. Napapikit ako ng mariin nang maalala na naman ang nasasaktang mukha ni Apollo. Damn! I can't seem to forget that face!

"He saw me and Loki kissing." pag amin ko nang magmulat ako ng mga mata.

Her jaw dropped because of my confession. Nakatingin lang sya sa akin na may gulat na gulat na ekspresiyon kaya napayuko na lang ako. Pwede ko namang hindi na sabihin iyon sa kanya but I decided to tell Artemis everything.

"Oh no.." dinig kong bulong nya maya-maya. "He must've been so heartbroken right now."

"I know. I saw his face." nanghihinang sabi ko.

"I know he hurt you and he probably deserved that pain but..."

Muli akong napabuntong hininga nang hindi nya tinuloy ang sasabihin nya. Hindi ko naman sinasadyang masaktan si Apollo. Hindi ko din kasi akalain na ganoon pa din ang nararamdaman nya sa akin. Pero totoo nga kaya ang nararamdam nya? Sinaktan nya ako diba? At hindi mo naman magagawang saktan ang isang tao kapag mahal mo sya diba?

"Ginawa mo ba iyon para saktan din sya? Kasi sinaktan ka nya?"

Napaangat ang tingin ko kay Artemis at pinakiramdaman ang sarili ko. Yes, he hurt me. And yes, I want to hurt him too.

"I wish I could hurt him the way he hurt me. But even if I had the chance, I still wouldn't do it." napangiti ako nang malungkot. "Alam ko kasing hindi rin naman ako magiging masaya kapag gumanti ako sa kanya."

Artemis held my hands as I felt the tears rolling down my cheeks. She helped me wiped it and smiled back at me.

"You were hurt because he disappointed you. Ang akala mo kasi ay hindi ka masasaktan sa kanya, right?" she squeezed my hands. "But people hurt each other. Nangyayari 'yon sa lahat, Daphne. Sadya man o hindi. But the most important thing is that we have the ability to forgive the one who hurts us."

Mas lalo akong napaiyak. I remember the face Apollo made when he said sorry to me. He was being sincere. Alam kong pinagsisisihan nya ang lahat. He even she tears that something I never thought he would do.

"Listen to him, Daphne. And forgive. Not for him but for yourself. So you can finally heal yourself and move on."

Pagkatapos naming kumain ng pananghalian ay nag handa na ulit kami para sa pagpunta kina Manang Rosi. Kahit wala ako sa mood ay pinilit ko ang sarili ko na tumayo at mag ayos.

Kakatapos ko lang maligo at tinutuyo ko ang buhok ko sa harap ng salamin. Nakatingin ako sa repleksiyon ni Artemis na nakaupo lang sa kama habang hawak ang cellphone at nagtitipa doon. She frowned and cursed loudly.

"Jerk!" malakas na sabi nya habang nanggigigil na nagpipindot sa cellphone nya.

Pinagpatuloy ko lang ang ginagawa ko at hinayaan sya. Siguro naman akong si

Apollo ang ka-text nya. Maging sa text ay nagbabangayan pa rin pala ang dalawa.

Muling tumunog ang cellphone ni Artemis gawa ng panibagong text na dumating. She froze and I heard a loud thump from the cellphone that fell on the floor.

Humarap ako sa kanya at pinatay ang blower nang makita ko syang nakatulala. Lumapit ako at pinulot ang cellphone nyang nahulog.

I unintentionally glanced at her phone and I stilled when I saw the picture. I'm sure that this was the one that Artemis saw and made her froze like that. Nag aalalang napatingin ako sa kanya na nakatulala pa rin.

"Someone sent it to Apollo..." she said softly but I heard it. "It was just an edited picture, right?"

Muli akong napatingin sa cellphone nya. Kuha iyon sa loob ng isang bar na sobrang pamilyar sa akin. Sigurado ako na ito ang bar na madalas naming tambayan ni Apollo noon.

The bar where that disastrous night happen.

In the picture, Joshua was sitting on the sofa. But unlike the usual, he was not alone. There was a girl sitting on his lap, straddling his waist while Joshua's hands were all over the girl's body. But the worse thing was, they were kissing. And I can tell that it was not edited.

"I need to go back to Manila." natatarantang sabi ni Artemis nang magising sa pagkakatulala. "I need to talk to Joshua. Alam ko edited lang yan. Hindi nya magagawa yan."

Tumayo sya at inilabas ang luggage na dala nya. Basta nya na lang ipinasok doon ang lahat ng mga gamit nya nang hindi man lang inaayos.

Nakita kong nanginginig ang mga kamay nya habang ginagawa nya iyon. Sobrang laki ng naging epekto sa kanya ng picture na nakita nya. Alam kong alam nya na hindi edited and picture na iyon pero gusto nyang paniwalaan na oo. And she's hurting right now even if she's trying to hide it.

Mukhang tama si Apollo na sasaktan lang sya ni Joshua. And I felt so bad. Tinulungan ko pa ang lalaki na iyon para kay Artemis.

"Artemis..."

"I'm sure that he has a reason why he did that. Kakausapin ko sya." sabi nya at isinara ang zipper ng luggage nya.

But it was obvious on the pic that Joshua was enjoying the kiss.

"Sandali. Sasama ako." sabi ko kay Artemis at nagsimula na ring mag ayos ng mga gamit pero pinigilan nya ako.

"No, Daphne. Spend time with Manang Rosi. Kaya ko na 'to." matapang na sabi nya pero alam kong hindi nya kaya. Nanginginig ang buo nyang katawan at namumula ang mga mata nya.

"I can still visit her some other time. For now, sasamahan kita. Hindi ko kayang paalisin ka nang mag isa."

I called Manang Rosi and explained that there has been some emergency and we needed to go back. Naintindihan nya naman iyon at pinag-promise ako na bumalik ako dito sa Ilocos kapag may oras ako.

Of course. Babalik talaga ako dito.

Ipinag-drive ni Kieron si Artemis habang ako ay sumakay sa kotse ni Loki. He asked why we needed to go back and I explained everything to him. Ayoko kasing magsinungaling sa kanya.

Halos limang oras din ang binyahe namin pabalik at dumidilim na nang makarating kami sa penthouse ni Loki. Hindi na ako nakapagpaalam pa kay Artemis dahil dineretso syang inihatid ni Kieron sa bahay nila.

I keep on texting Artemis and I was anxiously waiting for her reply. Alam kong hindi nya palilipasin ang araw na ito nang hindi nya nakakausap si Joshua. Kung ako rin naman siguro ang nasa sitwasyon nya ay mangbubulabog ako para lang masagot ang mga tanong ko.

It was already past eleven when she finally called me. She told me to meet her at that bar where that picture was taken. Doon sa bar kung saan may masakit akong

alaala. Nagtaka man ako kung bakit sya nandoon ay hindi na rin ako nagtanong at agad na nagbihis para mapuntahan sya.

Tulog na si Loki at si Kieron na lang ang gising. Ipinilit nyang ipag-drive ako at kahit na ayoko ay pumayag na rin ako. Nang makarating kami sa bar ay agad akong bumaba at pumasok sa loob nang hindi sya hinihintay para hanapin si Artemis.

"Daphne!"

Nagulat ako nang may mabigat na kamay ang umakbay sa akin. Nakita kong si Artemis iyon. Namumungay ang mga mata nya at may hawak syang isang bote ng alak sa kaliwang kamay nya. Halatang lasing na sya kahit thirty minutes lang ang lumipas nang tinawagan nya ako.

"Are you drunk?" tanong ko pa kahit halatang halata naman.

She giggled like an idiot. Inalalayan ko sya nang kamuntik na syang matumba dahil inalis nya ang pagkakaakbay sa akin.

"No! My name is Artemis, not drunk!" she giggled again. "Ikaw yata ang lasing. You forgot my name, eh!"

Yeah. She's definitely drunk. And I think I have an idea why. Mukhang hindi naging maganda ang pag uusap nila ni Joshua.

"Let's dance!" sabi nya at inilapag ang bote ng alak na hawak nya sa may high table doon.

Wala na akong nagawa nang hilahin nya ako papunta sa dancefloor. The place was crowded and people were bumping at me while they were dancing pero wala man lang silang pakialam.

Sumayaw si Artemis at tumatalon talon pa. She's wild that people started noticing her. Sinubukan kong pigilan sya pero hindi sya nagpapigil. Ilang sandali pa ay may lalaking sumayaw sa likuran nya at sinasabayan sya.

Umikot si Artemis paharap sa lalaki at ikinawit ang mga braso nya sa balikat noon. The guy put his hands on her waist and roamed her body. Nanlaki ang mga mata ko and I tried to pull Artemis away from the guy pero ngumisi sa akin ang lalaki.

"What? Want me to dance with you instead?" tanong nya at akmang hahawakan ako.

Mabilis ang mga nangyari at nagulat na lang ako nang bumulagta na ang lalaki sa sahig. People screamed. Nakita ko si Apollo na pumaibabaw sa lalaki at sunod sunod na binigyan ng malalakas na suntok sa mukha. Lumaban ang lalaki at nabigyan sya ng suntok sa mukha na mas ikinagalit ni Apollo.

"Fuck you!" he cursed and gave another hard punch again. "You messed with the wrong girls, asshole!"

Hinila ko si Artemis na napatulala na din habang nakatingin sa kakambal nya. I saw fear in her eyes and maybe I am mirroring her expression too.

Walang umawat na mga bouncer sa kanila kaya natigil ang mga nagsasayaw. Inilibot ko ang tingin ko to ask for help when I saw a familiar face.

"Gray!" sigaw ko sa kanya habang nakikipag usap sya sa mga kaibigan nya na nasa couch.

He looked at me and I saw him smirked. Iniwan ko muna si Artemis at mabilis syang nilapitan.

"Daphne! It's been so long—"

"No time to talk!" putol ko sa sasabihin nya at hinila sya papunta sa dancefloor.

"Whoa!" he said and laughed when he saw what was happening.

"You have to get Apollo away from that guy!" sabi ko pero tumawa lang sya. Ilalabas pa sana nya ang cellphone nya para yata kunan ang mga nangyayari nang sigawan ko na sya. "Gray! Ano ba?!"

He tsked before he kept his phone inside his pocket. "K.J." bulong nya bago nilapitan si Apollo at pinigilan sa ginagawa.

Inilabas ni Gray si Apollo sa bar na iyon at nakasunod lang kami ni Artemis sa kanila. Tawa ng tawa si Gray sa mga nangyari pero si Apollo ay seryoso lang ang mukha at umiigting pa ang panga na parang nagagalit.

"See you soon again, Daphne." pagpapaalam ni Gray. I said my thanks and he just gave me a two finger salute before he went back inside the bar.

Napatili si Artemis nang hilahin sya ni Apollo at kinaladkad papunta sa nakaparadang kotse nya. Panay ang mura ni Artemis at sinusubukang makawala pero hindi nya magawa.

"Get in." madilim ang mukha na sabi ni Apollo kay Artemis at pinagbuksan sya ng pinto sa backseat. But Artemis just crossed her arms.

"Ayoko."

"I said get the fucking inside this fucking car!" sigaw na ni Apollo at nakita kong nataranta si Artemis.

"Jerk!" she shouted before she went in.

"Brat!" sabi naman ni Apollo bago malakas na isinarado ang pinto at ang passenger seat naman ang binuksan.

Gusto ko sanang tumanggi at sabihing nandoon naman si Kieron para ihatid ako pauwi pero alam kong hindi magandang ideya iyon. Lalo pa at nakikita ko ang madilim nyang mukha. Bumuntong hininga ako bago sumakay sa kotse nya. I'll just text Kieron later.

Wala kaming imikan sa loob ng kotse. Si Artemis ay nakahalukipkip sa backseat habang nakatingin sa labas ng bintana. Napatingin ako kay Apollo na tahimik at seryosong nagda-drive. I noticed his right hand on the steering wheel that was full of blood.

Nauna nyang inihatid si Artemis sa mansyon nila. Walang imik na bumaba si Artemis ng sasakyan at pumasok ng mansyon nila. Narinig ko ang buntong hininga ni Apollo bago nya muling pinaandar ang kotse.

Wala pa rin kaming imikan hanggang sa makarating kami sa condo ko kahit na sa penthouse dapat ako tumuloy ngayon. Hindi na lang ako nagsalita at bumaba na ng kotse nya.

Maglalakad na sana ako papuntang elevator nang marinig ko ang pagsarado ng pinto ng kotse nya. Nilingon ko sya at nakita kong bumaba sya.

Hindi ko akalain na bababa pa sya. Naglalaad sya ngayon palapit sa akin at tumigil lang nang nasa may harapan ko na sya. At first, his face was serious but he sighed and his gaze became gentle.

"Salamat sa paghatid." sabi ko at tumango lang sya. Ilang minuto akong naghintay sa sasabihin nya pero nanatili syang tahimik.

Then slowly, his right hand went up to my face face and touched my lips. His thumb was caressing my lower lip at napaawang ang labi ko dahil sa kuryenteng dumaloy mula sa kamay nya. I looked at him and I saw the hurt in his eyes while looking at my lips.

"He kissed you.." bulong nya na parang wala sa sarili. Sa palagay ko nga ay hindi nya naman planong sabihin iyon.

Humakbang pa sya palapit sa akin pero hindi ako umatras. Nakatingin lang ako sa mukha nyang puno ng sakit at mukha pa syang pagod na pagod. Then, his head went down. I thought that he was going to kiss me at first but he rested his head on my shoulders instead.

"Apollo.." pag alma ko at lalayo na sana sa kanya pero hinawakan nya ang dalawang braso ko.

"Shh.. One minute. Isang minuto lang." bulong nyang parang hinang hina. "I'm so damn tired."

Hinayaan ko lang sya sa ganoong posisyon. His breath was fanning my neck and it tickles me pero pinigilan ko ang nararamdamang iyon. Pinigilan ko ang anumang emosyon na nagsisimulang umusbong sa dibdib ko.

This is getting dangerous again.

Ilang beses syang napabuntong hininga bago nya inalis ang ulo nya sa balikat ko at dumeretso ng tayo.

"Sorry." he said. "You should go in."

Napatitig ako sa kanya at napansin ko ang sugat nya sa labi dahil sa pagsuntok ng lalaki kanina. I sighed and before I can stop myself, I offered him something that I knew I will regret later.

"Gusto mong pumasok? Gamutin muna natin 'yang mga sugat mo."

Nakita kong nagulat sya sa sinabi ko. He stared at me for a minute before his lips rose up for a smile.

"I'm fine." sabi nya at nagulat ako dahil tumanggi sya. "Hindi na kita iistorbohin pa. You have to rest, my laurel."

Tumango na lang ako sa kanya at ilang segundo syang tinitigan bago tumalikod. Pumasok na ako ng elevator at nakita ko syang nakatayo pa din doon habang nakatingin pa din sa akin. He smiled when he saw me looking at me.

And his smile was the last thing that I see before the elevator doors closed.

Survey survey. Team Apollo, Team Loki or Team Kieron?
Nakadepende sa sagot nyo ang ending ng HFTBW. Lol just kidding.

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -
Chapter 44

Ilang araw ang lumipas at wala na akong narinig na balita tungkol kay Artemis. Araw-araw ko syang tine-text na nandito lang ako para sa kanya at pwede nya akong tawagan anytime pero wala akong nakukuhang sagot mula sa kanya. I'm getting really worried with each passing days. Alam ko na hindi naging maganda ang pag-uusap nila ni Joshua noong araw na iyon.

Wala ring balita kaming natatanggap kung nasaan si Mama. Mukhang wala talagang nakakaalam kung nasaan sya. Sina Loki at Kieron ay tinutulungan na rin ako sa paghahanap. Nagtanong sila sa mga hospitals, police stations at sa mga memorial chapels na halos hindi ko kayanin kapag nagtatanong sila doon. Natatakot kasi ako na baka doon nila mahanap ang pangalan ni Mama.

I still want to see my mother alive and well despite everything.

Inilagay ko sa bulsa ang cellphone ko at nagdesisyon na lumabas na ng kwarto. Pagkarating ko sa baba ng penthouse ay naabutan ko si Loki na may kausap na isang lalaki sa may sala. The man looks like a business man with his suit and a briefcase in front of him.

"My lady." tawag sa akin ni Loki nang makita ako. He motioned me to come closer to them. "This is Maximilian Elias. You can call him, L."

Inabot ng lalaki ang kamay nya na tinanggap ko naman. Ngayong malapit ako sa kanya ay mas natitigan ko sya.

L has an intimidating aura around him which made it harder for me to look at his black eyes. His deep black hair is brushed upwards. He has a thick eyebrows and a perfect nose. And a red lips that will make the girls swoon over him. In short, he looks just like another greek god.

"He'll help us find your mother." sabi ni Loki kaya napabaling ako sa kanya. "He's the best on finding someone."

Tumango tango ako. Nag-usap silang dalawa at ako ay nakikinig lang. Loki's giving L some information about my mother. Like where she was last seen, places that she might go and her acquaintances. Nagpaalam din naman agad si L pagkatapos nyang makuha ang lahat ng sagot sa tanong nya.

Loki guided me towards the dining area to eat our lunch when my phone rang. Tinignan ko kung sino ang tumatawag pero unregistered number iyon kaya hindi ko pinansin hanggang sa mamatay ang tawag. Hindi naman kasi ako sumasagot ng tawag sa numerong hindi ko kilala.

Pero mukhang makulit ang caller dahil muli itong tumawag. Hinayaan ko ulit iyon pero tumunog ulit ang cellphone ko sa pangatlong pagkakataon.

"I think you should take that call." sabi ni Loki na hindi rin makapagsimula sa pagkain dahil sa akin.

Nang muling tumunog ang cellphone ko ay sinagot ko na. Hindi ako nagsalita at naghintay sa kabilang linya pero wala akong marinig doon.

"Hello?" nainip na ako. "Sino 'to?"

Ilang sandaling tahimik ang nasa kabilang linya bago ko narinig ang boses nya.

"My laurel..."

Napaawang ang mga labi ko at hindi agad nakapagsalita. Hindi ko inaaasahan na sya pala ang may-ari ng numerong iyon. Napatingin ako kay Loki sa tabi ko na matamang nakatitig sa akin.

Dapat ay ibinaba ko na ang tawag. Dapat ay hindi ko na sya kausapin pero hindi ko magawa. Naalala ko ang mukha nya noong huli kaming magkita. There's something about his expression that made my heart ache.

Bago ko pa mapigilan ang sarili ko ay tumayo na ako.

"Excuse me." I excused myself and went inside my room.

Nang makapasok ako sa kwarto ay idinikit kong muli ang cellphone sa tenga ko. Tanging paghinga nya lang ang naririnig ko doon.

"Apollo.." I uttered his name. "Why did you call?" And where did he get my number?

I heard him sighed on the other line.

"Can you come over, please?"

I stilled by his question. Tama ba ang nadinig ko? Gusto nyang puntahan ko sya? Pero bakit?

I remembered again the face he had the last time that I saw him. He looked really tired and in pain back then. Nagkasakit kaya sya?

"Why?" I asked dahil nilukob ng pag-aalala ang dibdib ko.

"It's Artemis."

Oh.

"She hasn't been eating properly for days now." dugtong pa nya and he sounds frustrated. "And she's here in my condo! Halos hindi na rin sya lumalabas ng kwarto! Can you help me with her, please?"

Tama nga ako. Mukhang may malaking problema sina Artemis at Joshua ngayon. Hindi naman sya magkakaganoon kung wala. I know Artemis. I know that she's a strong woman but Joshua is her first boyfriend. Alam kong malaki ang naging epekto ng picture na iyon sa kanya.

"Sige. Pupunta ako." sagot ko dahil hindi ko din naman gustong pabayaang si Artemis.

"Great!" dinig ko ang kasiyahan sa boses ni Apollo doon kaya agad din syang tumikhim. "Susunduin kita."

Doon ako nataranta. Hindi pwede dahil malalaman nyang dito ako sa penthouse tumutuloy kasama si Loki. I don't know but there's a part of me that doesn't want him to know that.

Ano bang nangyayari sa akin?

"Huwag na." I said. "I-send mo na lang sa akin ang address."

"But—" aalma pa sana sya pero pinigilan ko na.

"Maiiwang mag-isa dyan si Artemis. Bantayan mo na lang sya." pangangatwiran ko pa. Mukha namang nakuha nya ang punto kong iyon dahil narinig kong napabuntong-hininga sya.

"Alright. Just be careful, okay?" sabi nya at tumango ako.

"Okay."

"I'll text you my condo's address."

"Okay."

"Uhm.. Bye."

"Bye."

Nakadikit pa din sa tenga ko ang cellphone pero naririnig ko pa din ang paghinga nya sa kabilang linya. Then, I heard him sighed again.

"I'll see you here, okay?"

"Okay."

"Bye."

"Bye."

Pero hindi nya pa rin ibinababa ang tawag. Naririnig ko pa rin ang paghinga nya at hindi ko alam kung bakit nagugustuhan ko ang tunog na iyon.

"My laurel." I heard him groaned. "You should end the call."

"Oh." I heard him chuckled.

"Bye, my laurel."

"Bye." and then I finally ended the call.

Ilang minuto akong nakatitig lang sa cellphone ko. Ito ang unang beses na nagkatawagan kami ni Apollo. His voice on the other line felt so good to hear. Napangiwali ako at pilit na kinalimutan ang ideyang iyon.

Nagbihis na ako at bumaba na. Nakita kong napakunot ang noo ni Loki nang makita ang ayos ko.

"Are you going somewhere?" he asked. Nagsimula akong kabahan. Pakiramdam ko ay isa akong teenager na nagpapaalam sa magulang nyang gumala.

"Yes." I answered. "Uhm.. I need to see Artemis." Hindi ko sinabing sa condo ni Apollo ako pupunta. Alam kong hindi nya ako papayagan. Gusto ko din makausap na ang bestfriend ko. Alam kong kailangan nya ako lalo na sa mga oras na 'to.

Tumango tango naman sya sa sinabi ko. Alam nya kung anong nangyari kay Artemis kaya hindi na sya nagtanong pa.

"I'll drive you." sabi nya at mabilis ko syang pinigilan.

"No!" napasigaw pa ako kaya nabigla sya. Tumikhim ako. "Kaya ko na 'to. Baka matagalan din kasi ako so it's better if I bring my car with me."

Nanatili ang titig nya sa akin at dumoble ang kaba ko pero pinilit kong itinago iyon. He frowned before he nodded.

"Okay. Just take care. And don't forget to call me."

Tumango ako sa kanya at lumabas na ng penthouse para makasakay sa kotse ko. Binuksan ko ang text ni Apollo na naglalaman ng address ng condo nya. Sinundan ko sa GPS ang address at ilang sandali ay nakarating na rin naman ako.

Memories started flooding in my mind again. Ito pa rin ang dating condo nya. The one where he brought me when I got so drunk. I remembered that he cooked for me that time. This is also the place where I went one time when my Mom hurt me again. The place where I cried really hard for the first time.

Napaatras ako at hindi ko mapindot and doorbell. Naduduwang na naman ako. Parang ayokong makita ang loob ng condo nya dahil sigurado akong maaalala ko lang ang lahat. At masasaktan na naman ulit ako sa mga alaalang iyon.

Kaya nga nagpanggap akong kalimutan ang lahat dahil sa ganitong pagkakataon.

"Listen to him, Daphne. And forgive. Not for him but for yourself. So you can finally heal yourself and move on."

Artemis words suddenly came into my mind. Yes. She's right. I should move forward and be strong. And maybe, this is how fate works. Fate must be teaching me something and wanted me to face my past. Fate wanted me to learn how to forgive. How to let go of my resentments.

I should learn to accept their mistakes and forgive. 'Cause only then will I be able to live in peace.

Huminga muna ako nang malalim at bago pa magbago ulit ang isip ko ay pinatunog ko na ang doorbell ng unit ni Apollo. Hindi naman ako naghintay ng matagal dahil agad din naman iyong bumukas.

I was stunned when I saw how fresh Apollo looks. He's wearing a bright smile which shows his perfect teeth. His eyes were also twinkling that made its color more visible. Those piercing blue eyes that I adored so much. At mas lalo tuloy syang gumwapo sa paningin ko!

"Hi." he greeted.

"Hi." I greeted back.

"Watch me." sabi nya bigla na nagpakunot ng noo ko.

Wala naman syang ibang ginawa kundi ang maluwag na binuksan ang pinto ng unit nya at inilahad ang kamay sa loob.

"Ganito ang pag-iimbita sa bisita na pumasok." sabi nya pa. Ilang segundo akong

napatitig sa kanya bago ko nakuha ang gusto nyang sabihin.

Tinuturuan nya ako kung paano magpapasok ng bisita dahil hindi ko ginagawa iyon sa kanya tuwing nagpupunta sya ng condo ko.

Inirapan ko sya at humalukipkip.

"Papapasukin mo ba ako o hindi?" mataray na tanong ko na ikinatawa nya.

"Syempre, papapasukin." he even held my arm which sends electricity on my whole body. Napatingin ako sa kanya pero mukhang ako lang naman ang nakaramdam noon.

Nang makapasok ay inilibot ko ang tingin sa buong unit nya. Walang ipinagbago iyon. Kung ano ang nakita ko noong huli akong nagpunta dito ay ganoon na ganoon pa rin.

Napatingin ako sa sofa na nandoon. I remembered it again. Apollo hugging me while I was crying really hard. Nakayakap din ako nang mahigpit sa kanya na para bang doon ako kumukuha ng lakas. And I remember the feeling as well. The feeling that I'm at home inside his arms.

"Nandoon si Artemis." halos mapatalon ako sa gulat dahil sa biglang pagsasalita ni Apollo. "I've brought her food for lunch pero alam kong hindi nya gagalawin iyon. Can you make her eat, please? I'm getting worried."

I can see the worries in his eyes. Alam ko kung gaano nya kamahal at pinapahalagahan ang kakambal nya. Alam ko iyon dahil minsan nya na akong nasaktan ng dahil doon.

I nodded. Ngumiti sya bago nya iniabot ang susi ng kwarto kung nasaan si Artemis.

Madilim nang makapasok ako sa kwartong iyon dahil nakasara ang mga blinds ng bintana at ng glass door. Nakita ko si Artemis na nakatalukbong ng comforter at may tray ng pagkain na nakalapag sa bedside table nya na mukhang hindi pa nga nagagalaw. I sighed before I walked towards the glass door and opened the blinds. It was enough to make the room bright.

Lumapit ako sa kama at umupo doon bago niyugyog si Artemis para gisingin. She groaned pero hindi man lang sya gumalaw.

"Artemis, wake up. You need to eat your lunch." sabi ko na.

"Daphne?" she asked and it was obvious by her voice that she had been crying.

"Yes, it's me. Kumain ka na."

Inalis nya ang pagkakatalukbong nya at napangiwi na lang ako sa itsura nya. She looked horrible! Gulong gulo ang buhok nya at alam kong hindi pa sya naliligo para sa araw na iyon. Pugtong pugto ang mga mata nya sa kaiiyak. Pero kahit ganoon ay maganda pa rin sya. Madumi nga lang tignan.

"Bloody hell! Saan mo dinala ang bestfriend ko?!" halos maiiyak ko nang sabi sa kanya. Parang ibang tao kasi ang nasa harap ko! Yung maarteng Artemis ay hindi ko na makita sa kanya!

She snorted before she got up. Sumandal sya sa headrest at inayos nya ang buhok nya. Napangiwi ako dahil buhol buhol iyon kaya tinulungan ko na sya. Nang matapos ay inilapag ko sa harap nya ang tray ng pagkain.

"You should eat." I said but she shook her head.

"Wala akong gana." hinang-hinang sabi nya. Napasimangot ako at pilit pinahawakan sa kanya ang kutsara.

"Sabi ni Apollo ay hindi ka pa kumakain kaya kumain ka na."

"Wala talaga akong gana, Daphne."

I glared at her and she pouted. "Eat, Artemis. Magagalit talaga ako sayo."

At saka lang sya gumalaw dahil sa sinabi ko. Huminga ako ng malalim bago umalis sa tabi nya.

"Ubusin mo 'yan. Ayaw mo namang magalit ako sayo, diba?" she nodded like a child and I smiled to myself.

Inilibot ko ang tingin ko sa buong kwarto. Ito rin ang kwartong ipinagamit sa akin ni Apollo noong malasing ako. And I'm sure that this is also the master's bedroom.

Napansin ko ang bookshelf na nandoon at napakunot ang noo ko. Wala naman kasi

ito dati sa pagkakatatanda ko. Lumapit ako doon at nakitang m may iilang libro ang nandoon. Hindi naman madami pero para sa isang Apollo Gallagher na magtago ng libro ay napakaimposible.

He hates books, right?

Kumuha ako ng isa doon. It was a book about aviation. Ibinalik ko iyon at napansin ko na lahat ng libro ay halos tungkol sa airport at eroplano.

Napansin ng mga mata ko ang tatlong libro na sobrang makulay kumpara sa iba pang nandoon. Kinuha ko ang isa sa mga iyon and I stilled when I saw the title.

The Trials of Apollo.

Kinuha ko ang dalawa pa at napaawang ang mga labi ko. Binili nya ang tatlong libro ng The Trials of Apollo. At halatang alagang-alaga iyon dahil wala man lang lukot ang bawat pahina na nandoon.

"Ang sarap maging libro kung iingatan mo din ako katulad sa kanila."

Tears formed in the corner of my eyes because of those memories. He said that when I taught him to use a bookmark. And he said that he will try to finish the whole novel. At sa tingin ko ay tinutupad nya iyon.

"He tried to read and finish that books because he's hoping that you'll come back if he did."

Napalingon ako kay Artemis na nakatayo na pala sa tabi ko. Nakatingin sya sa librong hawak ko. Tinignan ko ang pagkain nya at nakitang ubos na iyon.

"Kaya sobrang inis nya nang malaman na hindi pa pala nare-release ang book four. He even sent a message to the author just so he can have a copy and offered him millions. But of course, the author declined."

Pinigilan ko ang mapangiti. Hindi dahil mayaman sya at marami syang pera ay makukuha nya ang lahat. Isa nga talaga syang Gallagher.

Binuksan ko ang libro at napatigil nang makita ang isang bookmark na maingat na nakaipit doon. This is the bookmark that I gave him. Halos wala iyong pinagbago noong ibinigay ko ito sa kanya. Ginamit nya ba talaga ito?

"That's his most treasured possession." sabi ni Artemis na nakatingin din sa bookmark. "Kulang na lang ipa-frame nya 'yan para hindi lang lumuma."

I sighed. Hindi ko alam na magiging ganitong kaingat si Apollo para sa simpleng bookmark na binigay ko sa kanya. Isa lang naman iyon sa napakaraming bookmark na mayroon ako.

"It might not mean anything to you when you gave that to him but for Apollo, it was a treasure. 'Cause that's the only thing you gave him before you left." she smiled at me. "That bookmark was the only proof that he had. A proof for a girl named Daphne Madrigal that changed his life."

Naramdaman kong naninikip ang dibdib ko kaya't napapikit ako para pigilan ang mga luhang gustong tumulo sa mga mata ko. And when I looked at Artemis, she had a serious look on her face. Then, she asked that question again.

"Now tell me, Daphne. Will you be able to forgive my twin brother?"

--

Remember Maximilian Elias? Helios' secretary after Zuri xD

Daming Team Apollo pa rin xD

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 45

I stared at Junko who looked so radiant with her husband besides her. Kahapon lang ay ikinasal na sila at isa ako sa mga bridesmaids doon. Their wedding held at this beautiful resort in Panglao, Bohol. At ngayon ay aalis na sina Junko at Luther para sa honeymoon nilang mag-asawa.

"Enjoy your honeymoon, Junko-chan." Pang-aasar ni Aaliyah sa kanya kaya napasimangot sya.

"Mou, yamette yo. Please, stop teasing me." She said. She's really cute when she's speaking nihonngo.

Tumawa ako at niyakap sya nang mahigpit. I'm so happy for her. She looks so satisfied with her husband, Luther, besides her. She married the one that she loves and I'm sure that Luther will take really good care of her. Nagkagulo may kagabi dahil sa pagdating ng isang lalaki ay mukhang naayos na rin naman ngayon.

"Congratulations again, Junko. I'm so happy for you." I said and I saw the tears were building up in the corner of her eyes.

"Junko..." Napatingin kami kay Zuri na binigyan din sya ng mahigpit na yakap. "Kahit na kagabi lang tayo nagkakilala, I can say that I'm happy for you, too."

They met Zuri through Helios Gallagher. Ngayon ko lang naalala na nakilala ko sya noong minsan syang nakita ni Apollo sa mall dahil mas lalo syang gumanda ngayon. Si Apollo ang nagpakilala sa akin kay Zuri.

She is Helios' girlfriend and I admit that I was quite shocked when I discovered that someone who's so ruthless like him will let a woman stay by his side. Para nya na rin kasing ipinagsisigawan na ang babaeng kasama nya ang kahinaan nya. Especially the way that he looked at her. His eyes were full of love and unnamed emotions.

Ang akala ko pa nga noong una ay si Apollo ang boyfriend ni Zuri. Nakakagulat naman kasi noong sinabi nya na nakatira sila sa iisang bahay. Iyon pala ay ang mansyon ng mga Gallagher ang tinutukoy nya. And she explained that Helios is her boyfriend.

Bagay naman sila. Alam kong kayang kaya ni Zuri na paamuhin ang isang Helios Gallagher.

Agad din naman akong nagpaalam sa kanila at umalis para hindi ako mahuli sa flight ko. Hindi na ako nag-abalang mamasyal pa sa Bohol dahil mas gusto ko pang unahin ang paghahanap sa Mama ko.

Hanggang ngayon ay wala pa rin akong balita tungkol sa kanya. Ang sabi ni Loki ay tatawag naman daw si L kapag nakahanap na sya ng kahit na anong impormasyon tungkol kay Mama pero ilang linggo na ang lumipas ay wala pa rin kaming natatanggap na tawag mula sa kanya.

May parte sa akin ang gusto nang sumuko sa paghahanap sa kanya. Pakiramdam ko kasi ay nagtatago sya. At mahirap hanapin ang taong ayaw magpakita.

Pero kapag naiisip ko ang ama ko ay naaawa ako sa kanya. I know that if he can ask forgiveness before his time stops, he will be able to rest in peace.

He suffered enough already. Maybe it's finally time for him to have his peace of mind. Kahit na malabong mapatawad pa sya ni Mama. Ang importante ay makahingi sya ng kapatawaran.

Nakaidlip ako at nang magising ako ay naghahanda na ang mga pasahero sa paglagpag ng eroplano. I followed the flight attendant's instructions preparing for the plane's landing. Nalaman ko na lang na nakalapag na ang eroplano at ang pagbaba ng mga pasahero.

Pero nagulat ako nang pagbaba ko ng eroplano ay nakita ko si Apollo sa baba na naghihintay sa akin. He's giving me his boyish grin that made those girl passengers squeel. Napakunot ang noo ko.

"Anong ginagawa mo dito?" I asked when he offered his hand to me and helped me go down the stairs. Mabilis ko namang inalis ang pagkakahawak nya sa akin nang makababa ako.

"This is my airport." he smirked. "I'm the boss and it's normal that I'm here."

Hindi ako nagsalita. Naalala ko kasi noong nagtanong ako sa kanya kung may trabaho ba sya ay sinabi nya sa aking makakatakbo naman daw ng mag isa ang eroplano kahit na wala sya. At ngayon naman ay sinasabi nyang normal lang ang nandito sya.

I sighed. Nagsimula na akong maglakad at lalagpasan na sana sya nang harangan nya ako. Nagulat ako nang kinuha nya ang luggage ko sa kamay ko at sya na mismo ang nag buhat noon.

"Akin na yan!" inis na sabi ko at pilit na inagaw sa kanya ang luggage ko pero

hindi nya iyon ibinibigay at inilayo pa sa akin.

"I'll take your luggage as a hostage. In exchange..." Naglakad sya palapit sa akin pero hindi ako umatras. I glared at him and he smiled wider. "Have a date with me."

Nanlaki ang mga mata ko sa sinabi nya. Baliw nga siguro ang Gallagher na 'to. Sinong matinong tao ang mangho-hostage ng maleta para lang mapilit ang babaeng makipag-date?

Sinubukan kong hilahin ang luggage ko sa kanya pero mabilis nyang nailayo iyon. Napanganga na lang ako nang ibinilin nya ang luggage ko sa isang staff ng airport.

"Makukuha mo ang luggage mo kapag sumama ka sa akin." nakangising sabi nya at gusto ko na talaga syang sapakin. Kahit isang beses lang.

Ngiting ngiti si Apollo nang sumama ako sa kanya. We're now here inside his car and he's driving somewhere. I didn't bother asking him 'cause I'm so pissed right now. Maraming mahahalagang bagay ang nandoon sa maleta ko at hindi pwedeng mawala iyon.

I remember the talk that I had with Artemis when we were at his condo. Aaminin kong may nagbago pagkatapos ng pag uusap naming iyon. An idea flashed that maybe, I will be able to forgive Apollo.

Pero dahil sa ginawa nya ngayon ay mas lalong nadagdagan ang galit ko sa kanya. Kung umakto sya kasi ay parang napatawad ko na sya. May gana pa talaga syang pilitin ako ngayon kaya imbes na nagpapahinga ako ay heto ako at nakasimangot na nakaupo sa passenger seat ng kotse nya!

Nakita kong tumigil ang kotse sa isang mall. Napakunot na naman ang noo ko. Ano naman ang gagawin namin dito? May bibilhin ba sya?

Nang makapag-park sya ay bumaba sya at pinagbuksan ako ng pintuan. Ipinakita ko talagang inis ako sa kanya. Padabog ang ginawa kong pagbaba at sinimangutan sya.

"Bilisan mo na at nang makapagpahinga na ako!" singhal ko pero mukhang hindi sya tinablan noon. He gently smile at me instead that caught me of guard.

"We went here before." unti unti syang lumapit sa akin gamit ang malamalam nyang mga mata. I didn't move and just stared at his piercing blue eyes with full of emotions. "I want you to remember me, my laurel. Bahala na kung mas lalo kang magalit sa akin. I just want you to remember all the time we spent together."

Napalunok ako dahil sobrang seryoso ng mga mata nya kaya napaiwas ako doon. Naaalala ko na. Ito yung mall na pinuntahan namin noong nagkunwari akong may bibilhin at isinama sya para lang magkita sina Artemis at Joshua.

I sighed. Nagu-guilty na naman ako dahil malaki talaga ang naging papel ko sa relasyon nilang dalawa.

Nilakasan ko ang loob ko at tinitigan si Apollo gamit ang walang emosyon kong mga mata.

"No need. Hindi daw maganda kung pipilitin kong makaalala. Iyon ang sinabi ng doctor." pagsisinungaling ko sa kanya. Wala naman kasing talaga syang dapat na ipaalala sa akin dahil naaalala ko naman ang lahat. Pilit ko lang talaga iyong kinalimutan dahil ayoko nang masaktan pa.

"Just this once, my laurel. You'll benefit the most here. Kapag naaalala mo, edi masaya! Kapag hindi ay wala namang magbabago."

Hindi. Mali sya. Dahil alam kong unti-unti nang may nagbabago.

"Please?" he pleaded.

Hindi ko sya maintindihan. Bakit ba nya gustong maalala ko ang lahat? I mean, naaalala ko naman ang lahat pero hindi ko pa rin sya maintindihan. Alam nyang magagalit ako sa kanya, hindi ba? Kapag naaalala ko ang gabing iyon. So why does he still wants me to remember that painful night?

Tumango ako sa gusto nya at nakita kong napangiti sya ng malawak. Gusto ko lang malaman kung bakit gustong gusto nyang maalala ko ang tungkol sa kanya. At gusto ko ding malaman kung anong mga gagawin nya para maalala ko ang lahat.

I just have to act like I don't remember everything.

"Dito tayo unang nagpunta." sabi nya pagkapasok namin ng National Bookstore.

Memories started flooding my mind again. Sobrang linaw ng mga alalang iyon na parang kahapon lang nangyari sa amin ang lahat. Mula sa pagkukunwari kong may hinahanap na libro para lang hindi sya maghinala na wala naman talaga. At sa pagtulong nya sa akin na hanapin ang librong hindi ko naman talaga alam kung ano.

"Hindi ko alam kung anong hinahanap mo pero basta ka na lang may kinuhang libro. Inisip ko tuloy na excuse mo lang talaga na may kailangan kayong bilhin ni Artemis para lang makasama ako." pagkatapos ay ngumisi sya pero tinignan ko lang sya na walang anumang emosyon ang mukha ko.

"Ganoon ba." I said with no emotion kahit na gustong gusto ko syang sigawan noon. Ang kapal ng mukha nya para mag-assume ng ganoon! Gusto kong ipagsigawan na tinulungan ko lang si Artemis kaya niyaya ko sya at hindi dahil gusto ko syang makasama!

"Then, you recommended this book to me." sabi nya at kinuha ang pangatlong libro ng The Trials of Apollo na naka-display doon. "So I bought it. Binili ko kahit wala akong hilig sa libro. Para sayo."

"Okay." I said and nodded at him and I saw the pain in his eyes again. Nakikita nya sigurong hindi ako interesado sa mga sinasabi nya.

May binili syang isang libro doon bago kami tuluyang lumabas. Ang akala ko ay uuwi na kami pero sa ibang direksyon ang nilakaran namin.

"Mukhang maganda." dinig kong sabi ni Apollo kaya napatingin ako sa kanya. He's reading the book that he bought at that bookstore. "I'll read it later."

Nanlaki ang mga mata ko nang sinubukan nyang tupiin ang isang pahina ng libro para maging palatandaan.

"Use a bookmark!" sigaw ko sa kanya at mabilis na kinuha sa kamay nya ang libro. Sinubukan kong ituwid ang pahina na tinupi nya! Naiiyak talaga ako kapag ginaganito ng iba ang libro! Hindi ba nila alam na sobrang importante ng bawat pahina nila?

Natigilan ako sa ginagawa ko nang mapaangat ang tingin ko at nakita si Apollo na nakatitig sa akin. Halos mapaatras ako sa sobrang dami ng emosyon na nababasa ko sa mga mata nya. Grief, sorrow, pain, happiness and longing. All of that are visible in his eyes. I can't believe that small blue orbs are capable of holding too much emotion.

"You're still my laurel." pabulong na sabi nya. "Ikaw pa rin ang Daphne ko."

I gritted my teeth to stop the emotions to show on my face. Walang reaksiyon ang mukha ko, hindi katulad ng sa kanya.

"Tapos na ba? Pwede na ba tayong umuwi?" tanong ko at nakita ko na naman ang mapait na pagngiti nya.

"One more place, my laurel. This is the last one."

Nakarating kami sa likod ng mall kung saan nandoon ang seaside. Humahangin nang malakas at pilit kong sinisikop ang buhok kong sumasabog dahil sa hangin. Tutulungan na sana ako ni Apollo pero mabilis akong umatras sa kanya.

"No." I said firmly. He just smiled though I can the sadness in his eyes.

Naupo kami sa may batuhan doon at humarap sa dagat. Lumulubog na ang araw at nagiging kulay kahel na ang kalangitan. Napatingala ako at nagpapakita na ang buwan.

Napapikit ako nang mariin at naikuyom ko ang mga kamao ko nang maalala ko ang mga sinabi nya noon sa ilalim ng buwan, sa parehong pwesto. Ang buwan na inasahang kong makakasaksi ng mga masasayang alaala ko. Pero mas marami pa yata itong nasaksihan na masasakit na pangyayari sa buhay ko.

"This is where I confessed my feelings for you." sabi nya kaya napadilat ako pero hindi ko sya tinignan. Nanatili lang ang tingin ko sa papalubog na araw. "And the moon even witnessed that."

Nakita ko sa gilid ng mga mata ko na tumingala sya. Nakangiti sya habang nakatingin sa buwan na unti-unti nang nagpapakita.

"But I hurt you." bumaba ang tingin nya sa akin kaya napatingin na din ako sa kanya. Nandoon na naman ang sari-saring mga emosyon na iyon sa mga mata nya. "Ang dami kong nasabing masasakit na salita sayo—"

"Nasabi mo na 'yan." putol ko sa mga sasabihin pa nya dahil nararamdaman kong

maiiyak na ako kapag nagpatuloy pa sya. "You even said sorry. Kaya huwag mo nang ulitin. Kasi narinig ko na 'yan."

He stared at me and the sorrow in his eyes was still there. Marahan syang napapikit at umawang ang mga labi nyang nahalikan ko noon.

"I know..." bulong nyang halos hindi ko na madinig.

"Umuwi na tayo." sabi ko at tatayo na sana pero pinigilan nya ako.

"Wala ka pa ring naaalala?" he asked and hope was in his eyes. Muli akong umayos ng upo.

"Bakit ba gustong gusto mong maalala ko ang lahat?" inis na tanong ko.

"I just want you to remember the time when we're together--"

"Bakit?" putol ko na dahil sa galit ko. "Sa tingin mo ba kapag naalala ko ang mga iyon ay mapapatawad kita sa mga masasakit na salitang sinabi mo sa akin? Sa tingin mo ba ay mababawi noon ang mga sakit na pinaramdam mo sa akin?"

"Alam kong hindi. Pero gusto kong maalala mo ang nararamdaman mo para sa akin." his eyes were almost begging and I hate myself 'cause my anger started to sway.

Galit din ako sa sarili ko dahil alam kong hindi ko kayang makita ang sakit sa mga mata nya. Katulad noong gabing nakita nya kami ni Loki noong nasa Ilocos kami. Galit ako sa sarili ko dahil alam kong ayoko syang makitang nasasaktan. Napaka-unfair dahil nagawa nya akong saktan noon.

At siguro ay mas malaki pa ang galit ko sa sarili ko kaysa sa galit ko para sa kanya.

"You love me, Daphne. And I want you to remember how that feels."

Marahas kong pinahid ang mga luhang tumulo sa pisngi ko. Oo, tama sya. Mahal ko sya noon. Kaya nga sobra akong nasaktan sa mga sinabi nya. Sya lang ang taong pinaglaanan ko ng ganoong pagmamahal pero sinira nya.

"Umuwi na tayo." sabi ko dahil baka hindi ko na makayanan pa ang nararamdaman ko.

"Daphne--"

"Umuwi na tayo, Apollo. Please."

Nakita kong bumagsak ang dalawang balikat nya sa pagpupumilit ko. Mukhang gusto nya talagang maalala ko ang lahat. At ayokong malaman nya ang totoo. Na wala naman talaga akong nakalimutan at naaalala ko ang lahat-lahat.

Dahil pakiramdam ko ay mas lalo lang syang aasang mapapatawad ko pa sya. Aasa syang magagawa ko syang patawarin dahil lang sa mga pinagsamahan namin at sa nararamdaman ko para sa kanya. Aasa syang ganoon pa din ang lahat at walang pinagbago. Na mahal ko pa din.

At sa bilis ng tibok ng puso ko ngayon, maaaring tama sya. At galit ako sa sarili ko dahil sa ideyang iyon.

36 hours na po akong walang tulog omg. Sorry if maikli dahil sobrang sabaw na ako and I just wanna sleep.

Pero please vote and comment pa rin. Thank you!

Lady Hiro

- - - - -
Chapter 46

I am busy sipping my coffee while watching Artemis murdering her phone in front of me. Her brows furrowed and she really looks like she's ready to kill whoever she's texting with. It's been half an hour since she started texting and I was surprised that her phone haven't broke yet.

Niyaya nya akong lumabas ngayong araw and I said yes to her invitation immediately 'cause this is the first time that she asked me out after her break up with Joshua. Pero nakakailang minuto pa lang kaming nakakaupo sa coffee shop na 'to nang may mag-text sa kanya. Unang basa nya pa lang sa text ay nakita ko na ang inis sa mga mata nya. At ngayon nga ay mukhang nakikipag-away na sya through text.

May palagay akong hindi si Joshua iyon dahil ayaw na nyang pag-usapan ang lalaki. I know she still loves him but she is now trying to move on. And I'm here by her side to help her.

At sa tingin ko ay hindi rin si Apollo ang ka-text nya. Dahil kung sya ay hindi papansinin ni Artemis ang mga text ng kakambal nya.

Sino nga kaya ang ka-text nya?

Tumunog ang cellphone ni Artemis na kaagad nya namang sinagot. Bakas pa rin ang galit at iritasyon sa mukha nya.

"Stop texting me!" bungad ni Artemis sa tumawag. Nakatitig lang ako sa kanya na hindi maipinta ang mukha. "I hate you! Don't talk to me!"

Mabilis na ibinaba ni Artemis ang tawag pagkatapos noon at pinatay na ang cellphone. Padabog nyang kinuha ang kape sa harapan nya at saka uminom.

"Sino 'yon?" tanong ko habang marahang ibinababa ang tasa sa harapan ko. Kalmado lang ako, hindi katulad ni Artemis na parang gusto nang magwala.

"Kuya Helios' bestfriend." she groaned. "That guy is so creepy! Palagi syang nakasunod sa akin! Feeling ko tuloy may stalker ako!"

Napailing na lang ako. I only know one person as Helios Gallagher's bestfriend. And that is Hunter Chase Sanford.

Ano kayang meron sa kanila ni Artemis?

"Speaking of Kuya Helios." Artemis said. "It looks like Zuri and him were having a problem. And me and my twin promised Zuri that we'll help her find a place. Pero sa tingin ko mahahanap sya sa amin ni Kuya Helios. Should I buy a condo under a different name?"

"Use my condo, then." mabilis kong sagot. I met Zuri back at Bohol and I could easily tell that she's a sweet and kind person. Plus, she's the mother of Summer. Alam kong kung magkakalabuan man sila ni Helios ay ang lalaki ang may kasalanan. He is known as ruthless afterall.

"Are you sure? I mean, doon ka tumutuloy, right?"

Umiling ako. "I'm staying at Loki's penthouse kaya walang gumagamit ng condo ko. Let Zuri use it. Isang beses pa lang kami nagkikita ng kuya mo and I doubt if he remembers me." I said and Artemis smiled at me. Kaysa naman sa gumastos pa sya ay ipapagamit ko na lang ang condo ko.

"Thanks, Daph! I'll tell Apollo about this."

Dahil sa binanggit nyang pangalan ay naalala ko na naman ang huli naming pag-uusap. Gusto nyang maalala ko ang lahat dahil gusto nyang maalala ko ang nararamdaman ko para sa kanya. At umaasa syang mapapatawad ko sya dahil doon.

Pero hindi sapat ang pagmamahal para mawala ang lahat ng sakit. Kapag naaalala ko ang lahat ng mga binitiwang salita sa akin ay naninikip pa rin ang dibdib ko.

"Apollo looked like a mess." sabi ni Artemis nang maibaba nya ang cellphone nya. "I went to him yesterday. Mukha na syang homeless person."

I sighed. Sinamahan ko si Artemis ngayon para matulungan syang makapag-move on. But I think her idea of moving is being an advisor of my relationship with her twin brother.

"Hindi mo talaga sya kayang patawarin?" she asked.

"Hindi ko pa kaya, Artemis. I know that it's been five years but the pain is still here."

Tumango tango sya at muling uminom sa kape nya. Tinitigan ko lang ang tasa ng kape sa kamay ko at marahang iniikot ikot iyon.

"Note the 'pa'. So ibig sabihin may plano kang patawarin sya?"

I nodded. "Oo. Hindi pa nga lang sa ngayon. Ayoko rin naman mamuhay ng may galit sa puso. I need more time." tumingin ako sa kanya. "Alam kong mga salita lang iyon pero may karapatan naman akong magalit, hindi ba? I'm not being unreasonable, right?"

Artemis gave me a soft smile. "Of course. I was there when he said those mean things to you. At kahit hindi para sa akin, nasaktan ako. For sure, ten times ang

sakit na naramdaman mo." she stared at her coffee. "But I think five years was already a long time, Daphne. Alam kong nasasaktan ka pa rin but you should make a step to stop the pain. I think you have also the right to free yourself from your pain. I know that forgiveness takes a lot of courage than saying sorry so you have to be strong, Daphne. But you should learn how to do it so your heart can finally be at peace."

She's right. Maybe I'm still in pain right now because I haven't learn how to forgive. I don't want to be like my Mom. Her heart was so full of resentments because she can't forgive my father for doing that to her. And she can't forgive me 'cause I'm like a physical remembrance of that painful memory for her.

And then me. I can't forgive both of my parents because they hurt me. Buong buhay ko ay nasaktan ako. Dapat na ba talaga akong magpatawad ngayon?

Maybe, I should try to talk with Apollo and hear him out.

Natigil ako sa pag-iisip nang may lalaking lumapit sa amin. Agad na kumunot ang noo ni Artemis nang makita kung sino iyon.

"Hanggang dito ba naman ay sinusundan mo ako?" she asked, frowning but the guy just smirked.

"Nope." he said popping the 'p'. "I have business here." sabi ni Hunter pero ang mga mata ay nakatitig lang kay Artemis. May palagay ako na hindi nya ako napapansin sa kakatitig sa bestfriend kong hindi na naman maipinta ang mukha.

"Stay away from me, will you?" she said.

"I'm just trying to find out if you're still seeing that douche."

"So you're admitting that you're following me?"

He shrugged. "You know what, huntress? Huwag kang mamuhay sa multo ng nakaraan. Learn how to move on. Nasabi ko na yan sayo ng maraming beses, right?"

It's for Artemis but his words hit me like a bullet train. Siguro nga ay patuloy akong namumuhay sa nakaraan hanggang ngayon kaya patuloy pa rin akong nasasaktan.

I should learn how to move on.

"I am moving on!" Artemis spat at him. "And I am not your huntress!"

"Yes! 'Cause you're my goddess."

"Oh my god! Hindi ka talaga matinong kausap!" naiinis na sigaw ni Artemis at nagmamadaling kinuha ang bag bago tumingin sa akin. "Daphne, I need to go. May peste kasing dumating. See you some other time."

Ni hindi ko man lang nagawang makapagpaalam sa kanya dahil malalaking hakbang nyang tinungo ang exit ng coffee na iyon. Sinundan naman sya ni Hunter na hindi man lang nagawang tapunan ako ng tingin.

There's definitely something going on with those two.

Bumuntong hininga ako bago tumayo at lumabas na para sumakay sa kotse ko. Nagdesisyon akong bumalik ng penthouse dahil hindi naman ako sanay na mamasyal nang mag isa.

Pagdating ko ay naabutan kong kausap nina Loki at Kieron si L sa sala. Agad na bumilis ang tibok ng puso ko sa isiping may hatid syang balita tungkol kay Mama.

When Loki saw me, he tapped the space besides him. Naglakad ako palapit sa kanya at umupo sa tabi nya.

"He found something." sabi agad ni Loki sa akin at tumingin kay L.

"May nakakita sa Mama mo the night you went out." sabi ni L kaya napatingin ako sa kanya. "Looks like your Mom was a victim of hit and run."

Napaawang ang mga labi ko sa sinabi nya. Hindi iyon kaagad pumasok sa isip ko. Nakatulala lang ako kay L habang ang utak ko ay pilit na pinoproseso ang mga sinabi nya.

Loki held my hand and lightly squeezed it. Wala sa sariling napatingin ako sa kanya na may nag aalalang tingin sa akin. Si Kieron ay tahimik na umupo sa kabilang gilid ko.

"You okay?" Loki asked. Hindi ko sya sinagot at muling tumingin kay L.

"I'm sorry. Pwedeng pakiulit?" I said.

"May nakakita sa Mama mo na na-hit and run nung gabing natagpuan ka nina Loki. If you want to talk with the witness, here's her address."

May iniabot si L na kapisasong papel sa amin na naglalaman ng address ng witness na sinasabi nya. Si Loki na ang nag abot noon dahil hindi ko maigalaw ang mga kamay ko sa sobrang panginginig.

"Thanks, L. Please, update us again." Loki said while shaking L's hand.

"Sure, Mr. Von Amstel. The pleasure is mine."

Ilang minuto nang nakaalis si L pero nanatili lang akong nakatulala. Hindi ako makapagsalita. Sobrang bilis ng tibok ng puso ko at nanginginig ang mga kamay ko dahil sa nalaman ko.

No... She's okay... My Mom is okay.

"My lady..." Loki called me and he held both of my hands. "Please, calm down."

"Loki..." tawag ko at unti unting tumingin sa kanya. "She's okay, right? It's not too late, right?"

"Yes, my lady. Calm down. We will talk to the witness once you're ready. You have to rest for now."

"I can talk to the witness in your behalf." Kieron offered. I was tempted to say yes but I shook my head. I realized that I have to be strong and be ready for whatever will happen.

Hindi na dapat ako umaaasa sa tulong nilang dalawa. Dapat ay makatayo na akong mag isa nang wala ang tulong nila.

Inalalayan ako ni Loki papunta ng kwarto ko. He turned on the AC and tucked me in to bed. He then kissed my forehead before he caressed my cheeks.

"Rest, my lady. Kakausapin natin ang witness once you're ready." sabi nya at tumayo pero bago pa sya maka hakbang papunta sa pinto ay tinawag ko na sya.

"Loki?" luminging sya sa akin.

"Yes, my lady?"

"Ilang taon ka na nga ulit nag aaral magtagalog?"

Nakita kong napakunot ang noo nya sa tinanong ko. "Five years. I started taking Filipino lessons when I met you."

"And you still can't say it without your british accent?"

He cocked his head sideways. "I guess. Bakit mo tinatanong?"

Nandoon na ulit ang kakaibang accent nya nang sabihin nya iyon. Umiling ako at nginitian na lang sya.

"Nothing. I'll sleep now." sabi ko at inayos ang pagkakahiga.

Kahit na mukhang naguguluhan ay tumango pa din si Loki sa akin. "Sleep well, my lady."

Nang marinig ko ang pagsarado ng pinto ay napabuntong hininga ako. There's something weird about Loki. Sigurado akong narinig ko ang deretso nyang pagtatagalog noong nasa Ilocos kami. Pero bakit ngayon ay bumalik na naman ang accent nya? Hindi kaya nagagawa nya lang talagang sabihin ang mga iyon in straight Tagalog?

I sighed again and closed my eyes. Nang maalala ko na naman ang mga sinabi ni L kanina ay nanikip na naman ang dibdib ko pero ipinilig ko ang ulo ko.

No. I shouldn't think negatively. I know my Mom is okay. I can feel it. Ito na siguro ang sinasabi nilang lukso ng dugo.

Pero bago ko kausapin ang witness ay may kailangan muna akong gawin. And that is to talk with him.

Kailangan ko na nga sigurong pakinggan si Apollo.

10 more chapters left.

Btw hi sa mga silent readers ko. Lovelots!

Vote and comment. Thanks!

Lady Hiro

- - - - -

Nagulat ako isang araw nang makatanggap ako ng text galing kay Artemis na nasa condo ko na daw sina Zuri at Summer. Nahihiya ako dahil wala pa namang mga stock ng groceries at wala ding laman ang ref doon. Kaya naman maaga akong umalis para sana mamili ng mga groceries para kina Zuri.

Abala ako sa pagkuha ng push cart nang may umagaw sa akin noon. Napakunot ang noo ko at sisinghalan ko na sana ang gumawa noon nang mapatigil ako.

I came face to face with the man that invaded my mind these past few days.

"Apollo..." mahinang bigkas ko sa pangalan nya. "Anong ginagawa mo dito?"

He smiled, flashing me his perfect white teeth. "Planning to buy groceries for Zuri and Summer. You?"

"Same..." I said absentmindedly while staring at his piercing blue eyes that twinkled when he smiled again.

"So, uhm..." napakamot sya sa batok nya at nakita kong namumula ang mukha nya.

"Gusto mo bang sabay na tayo mamili?"

Tinitigan ko lang sya at hindi kaagad sumagot. Nakita ko ang kaba sa mukha nya habang hinihintay akong magsalita. Siguro ay iniisip nyang tatanggihan ko na naman sya. Dahil hindi naging maayos ang huli naming pag uusap.

But I've already decided. That I will hear him out. Artemis was right. Five years was long enough. At kailangan ko na talagang pakinggan ang sasabihin ni Apollo. Siguro ay dapat ko nang buksan ang puso at isip ko sa mga sasabihin nya.

"Sige..." sagot ko na alam kong ikinagulat nya. Napangiti sya ng malawak at narinig ko pang napa- 'yes' sya ng mahina. Lihim akong napangiti sa inasta nya.

That's what we did. Magkasama kaming namimili ni Apollo para sa mga kakailanganin nina Zuri at Summer sa pananatili nila sa condo ko. Hindi ko naman alam kung gaano sila magtatagal doon kaya pang tatlong araw na supplies na ang binili namin.

"Remember what I taught you?" Apollo asked nang makarating kami sa meat section. Tumango ako at kinuha ang fresh na karne gamit ang thong.

"The color must be bright red and when you poke it," I poke the meat. "bumabalik dapat sa original shape."

"Good girl." nakangiting sabi ni Apollo at inirapan ko sya na nagpatawa sa kanya.

Hindi ko tuloy maiwasang isipin ang mga panahon na magkasama kami ni Apollo noon. I was comfortable by his presence, five years ago. Sa kanya lang ako umiiyak noon. Lahat ng sama ng loob ko ay nailalabas ko sa kanya habang yakap yakap nya ako. Binigyan nya ako ng ibang rason para mabuhay. Nakadepende ako sa kanya noon. He gave me hope. He was my moonlight in my starless night. And I considered him as my home.

Pero anong nangyari? It was easily ruined. Patunay lang na huwag ka dapat masyadong magpakasaya dahil sa huli ay masasaktan ka lang rin naman.

Bumili rin kami ng mga shampoo, sabon at kung ano ano pang sa tingin namin ay kakailanganin nila sa araw araw. Nang matapos kami ay si Apollo na ang nagbayad ng lahat ng iyon. Magkahiwalay kaming sumakay sa kanya kanya naming kotse kahit nagpumilit syang ang kanya na lang ang gamitin. Pero hindi ako pumayag dahil ayokong maiwan doon ang kotse ko.

"Ako na lang ang aakyat." sabi ko kay Apollo nang makarating kami sa parking lot ng condo na iyon.

"Mabigat ang mga iyan—"

"Kaya ko." putol ko sa sasabihin pa nya. "Just wait for me here. Kailangan nating mag usap."

Naging seryoso ang mga mata nya dahil sa huling sinabi ko at hindi na sya nagpumilit pang samahan ako sa loob ng condo. Mag isa akong pumasok ng elevator dala ang mga pinamili namin. Nang makarating ako sa condo ay tahimik pa ang loob. Marahil ay tulog pa sina Zuri at Summer.

Inayos ko na lang din ang mga pinamili namin. Nilagay ko sa loob ng ref ang mga karne, gatas at kung ano ano pa. Ang iba naman ay sa kitchen cabinet ko inilagay.

Abala ako sa pag aayos nang makita ko si Zuri na papalapit sa akin. Halatang bagong gising sya kaya agad ko syang nginitian at binati.

"Good morning!"

"Daphne." lumapit sya sa akin at tinulungan din ako sa pag aayos ng mga groceries.

"Kumusta kayo dito?" I asked.

"Ayos lang." Isinara nya ang ref at hinarap ako. "Pasensya na sa abala, Daphne, ha?"

Tinitigan ko sya. Somehow, I can see myself in her. Hurt and in a lot of pain. Kaya naman nang sabihin sa akin ni Artemis ang pagkakaroon nila ng problema ni Helios ay agad akong nag offer ng tulong. Alam ko kasi ang nararamdaman nya dahil naranasan ko na rin ang masaktan.

I smiled at her.

"Don't worry about it. Ginagamit ko lang naman ang condo na 'to kapag nagba-bar hopping kami at napasobra ang inom ko. So instead na ang multo ang makinabang, kayo na lang." I said, half-lie and half-truth.

Nang matapos naming ayusin ang lahat ay nagpaalam na ako sa kanya. Alam ko kasi na naghihintay si Apollo sa baba. Pagbukas pa lang ng elevator ay sya agad ang nakita ko. Nakasandal sya sa hood ng kotse nya at nakahalukipkip habang hinihintay akong makalapit sa kanya.

"Can we go to that mall again?" tanong ko nang makalapit ako sa kanya.

"Ayaw mong mag-breakfast muna?"

"Magdrive-thru na lang tayo." sagot ko dahil naramdaman kong nagugutom na rin ako.

Ibinigay ko sa kanya ang susi ng kotse ko at sya na ang nag-drive noon. Masyado kasing hassle pa kung magco-convoy kami papunta sa mall na iyon. Bumili sya ng fries at pancake sa drive-thru ng isang sikat na fast-food restaurant.

I am trying to be comfortable around him. Oo at nasaktan nya nga ako pero ayoko nang ikulong ang sarili ko na may galit sa puso ko. Masakit at mabigat sa dibdib. Buong buhay ko ay nandito ang galit sa puso ko para kay Mama at Daddy. At sa tingin ko ay panahon na para bawasan ko iyon.

By forgiving Apollo. If he deserves my forgiveness.

"Ikaw?" tanong ko sa kanya dahil nakita kong para sa akin lang ang inorder nya.

"Nah. I'm good." he answered.

Napanguso ako. Kumuha ako ng dalawang fries at nilagyan ng ketchup iyon. Pagkatapos ay inilapit ko iyon sa bibig ni Apollo.

Napamura ako nang maramdaman kong gumewang ang kotse. Napahawak ako sa dibdib ko dahil sa sobrang kaba at naiinis na binalingan si Apollo.

"Ano ba?! Hindi ka ba marunong mag-drive?!" bulyaw ko sa kanya. Nakita ko ang gulat sa mukha nya bago tumikhim at inayos ang pagda-drive.

"Holy Mary-Mother of Jesus..." bulong nya at tinignan ako. "My laurel... Please, don't surprise me like that."

"Ano bang ginawa ko?" maang tanong ko.

"You... The f-fries..." pautal utal nyang sabi.

The fries? Anong- Oh. I get it.

"Sinusubuan lang naman kita dahil nakakahiya naman kung ako lang yung kumakain." sabi ko at ako na ang kumain ng fries na para sana sa kanya.

Nakita kong napangiti sya kaya inirapan ko na naman.

He already said sorry to me. At kita ko ang sinseridad nya doon. Ang gusto ko lang malaman ay kung bakit nya nagawang sabihin sa akin ang mga masasakit na salitang iyon. At paano nya nalaman ang tungkol kay Mama na matagal kong itinago.

If I hear his reason, then maybe I might be able to fully

forgive him.

"Okay. Pahingi na ng fries." Apollo said and I rolled my eyes.

"Huwag na. Nagbago na ang isip ko. Once in a lifetime offer lang 'yon."

Nakita kong napailing sya pero nandoon pa rin ang ngiti sa mga labi nya. Ang saya nya, ha? Hindi ko na lang sya pinansin at nagsimulang kainin ang agahan na binili nya.

Nang makarating kami ng mall ay kaagad kaming dumeretso sa likod kung nasaan ang seaside. Doon kami pumwesto sa may ilalim ng puno para may lilim kami.

Magkatabi kaming umupo at parehong nakaharap sa dagat.

Noong una ay wala sa aming nagsasalita. I know that he knows what I want to hear. Dahil hindi nya pa nasasabi sa akin ang lahat. Dahil may kulang pa kaya hindi ko pa sya lubusang mapatawad.

And this is his only chance. Ito lang ang pagkakataon na maibibigay ko sa kanya.

"I love you..." he said kaya mabilis akong napatingin sa kanya sa sobrang pagkagulat. He smiled at my reaction. "I still love you. Hindi iyon nawala, my laurel."

I can feel my heart beating so loud. So loud that I'm afraid he might hear it. Sobrang bilis din ng tibok na iyon kaya kailangan ko pang huminga ng sunod sunod bago bumalik sa normal ang bilis noon. Pero hindi na yata matahimik ang puso ko habang nakatingin ako sa mga mata nyang seryoso lang ang tingin sa akin.

"And I'm sorry." sabi nya nang hindi ako magsalita. "I'm sorry. I'm really, really sorry for hurting you, my laurel."

I can see the sincerity in his eyes. May takot pa rin sa puso ko na baka masaktan na naman ako. Pero kailangan kong maging matapang, diba? So I must hear the rest.

"Bakit mo sinabi ang mga iyon? Bakit mo ako sinaktan?" bulong ko pero alam kong narinig nya.

I heard him sighed. "My laurel, I want to tell you everything kapag bumalik na ang mga alaala mo—"

"I want to hear it, now."

"It will sound like an excuse—"

"Now. Apollo."

Tinitigan nya ako. Nang makita nya ang kasiguraduhan sa mga mata ko ay bumuntong hininga sya.

"I said those words... 'cause I felt betrayed." I saw the pain in his eyes when he looked at me. "Pinagkatiwalaan kita, Daphne. Sinabi ko sayo ang rason kung bakit ayaw ko kay Joshua. But what did you do? You helped him meet with my twin sister. And in a fucking bar."

I gulped. I felt the lump in my throat and I tried so hard to stop myself from crying.

"Ang akala ko ay ikaw ang magiging kakampi ko. Akala ko ay tutulungan mo ako na mas mapalayo pa ang dalawa. But you betrayed me. Like what Joshua and my first love did. You betrayed me."

Mabilis kong pinunasan ang mga luha sa pisngi ko nang tumulo iyon at mariin na pumikit. Ayokong makita ang mukha nya. Dahil alam kong makikita ko na naman kung gaano sya nasasaktan ngayon.

"Galit ako... Kaya ko nasabi ang mga bagay na 'yon. Pero alam kong hindi ko dapat ginawa iyon. Hindi ko dapat sinabi ang mga iyon. That was below the belt. At gusto kong malaman mong pinagsisisihan ko ang mga bagay na iyon. I'm really sorry, my laurel."

I opened my eyes and looked at him. His eyes are now begging. Begging for me to forgive him. Hindi lang ako ang nasaktan. Sya din. At alam ko naman na bago ko pa tulungan si Artemis noon na magagalit talaga si Apollo kapag nalaman nya ang ginawa ko.

He did. And I received his wrath.

"Paano mo nalaman ang tungkol sa Mama ko?" I asked. Wala na akong pakialam kung magtaka sya kung paano ko naaalala ang tungkol doon. Ang alam nya, maging si Mama ay nakalimutan ko. Pero gusto kong marinig ang lahat sa kanya ngayon. Ang lahat ng

rason nya.

"Pinaimbestigahan kita." he said honestly. "You know how overprotective I am with my twin sister. Matagal na kitang nakikita sa bar. Curiosity eats me when I saw you acting like a different person in university and at that bar. That's why I hired a private investigator. Gusto kong malaman kung masamang tao ka at may plano sa kakambal ko." he sighed. "And that's how I found out about your mother."

So he hired a private investigator, huh? Mapakla akong natawa. Ganoon talaga nya pinapahalagahan si Artemis.

"Usually, wala akong pakialam sa mga nagiging kaibigan ni Artemis." he continued. "I wanted her to learn that not all people were good. Pero sinisiguro kong masisira ang buhay ng mga nanakit sa kanya. Pero iba ka. I realized everything. You're keeping your problems away from Artemis dahil ayaw mo syang mawala bilang kaibigan mo. Kaya nilapitan na kita. 'Cause I wanted to know you more."

He knew everything. Lahat, bago nya pa ako lapitan noon sa library. Kaya pala hindi sya nagtatanong tungkol sa mga problema ko. Hindi nya ako pinipilit. Instead, he embraced me and let me cry on his shoulders.

Hindi ko alam kung anong mararamdam ko. I should be angry at him for invading my privacy. I should be angry at him for investigating me without my consent.

But why does my heart tells me otherwise?

"I'm really sorry, my laurel." sabi ni Apollo at tumingin na ako sa kanya. There are those piercing blue eyes again with full of emotions. "Gusto kong sabihin sayo ang lahat kapag nakaalala ka na dahil baka hindi mo na naman ako kausapin. Natatakot akong baka lumayo ka ulit sa akin kapag maalala mo."

I stared at him. Here is the man who put a scar in my heart, who hurt me, who was once became my home.

"I know you can't forgive me, Daphne. But I still want to say sorry--"

"Last chance." sa wakas ay pagsasalita ko na. Napatigil sya at nakakunot ang noong nakatingin sa akin.

"What?"

"Last chance, Apollo. This is your last. And if you hurt me again? Hindi na talaga kita mapapatawad."

Ilang segundo syang nakatitig lang sa akin bago kumurap kurap.

"Does that mean--"

"I forgive you. Pagod na akong masaktan at magalit. So please, don't hurt me again."

We were both hurt on that night. I hurt him by betraying him. Alam ko naman ang kasalanan ko. Alam ko na magagalit sya pero ginawa ko pa rin ang pinakaayaw nya. Kaya naiintindihan ko ang galit nya.

He hurt me when he said those hurtful words. Sobra akong nasaktan dahil iyon ang kahinaan ko. Ang mahusgahan ako ng tungkol kay Mama.

But he said sorry. He admits all his mistakes. He sincerely apologize to me. And I realized that we should free ourselves from being the prisoners our past.

It takes a strong person to say sorry, and an even stronger person to forgive.

"Yes!" malakas nyang sigaw at napasuntok pa sa hangin. Nagulat ako nang bigla nya akong yakapin habang tumatawa. "Yes! Thank you, my laurel! Pangako. Hindi ko sasayangin ang pagkakataon na 'to."

"Huwag kang mangako. Gawin mo."

Binitiwang nya ako pero ang mga kamay nya ay nakakapit pa rin sa mga balikat ko. Kitang kita ko ang kasiyahan sa mukha nya.

"Ibig sabihin, tayo na?" tanong nya na ikinagulat ko.

"Gago ka ba?! Pinagsasabi mo? Pinatawad lang kita! Huwag kang ambisosyo!"

Malakas syang tumawa dahil sa inis ko at muli akong niyakap. Naramdaman ko na naman ang pagbilis ng tibok ng puso kaya itinulak ko sya at kumawala sa pagkakayakap nya.

"Iuwi mo na ako." sabi ko at tumayo na.

Ngiting ngiti si Apollo habang pabalik kami sa sasakyan at hindi ko alam kung nakailang beses na akong umirap dahil sa kanya. Nakakainis kasi ang mga ngiti nya. Lahat pa yata ng makakasalubong nya ay nginingitian nya kaya ang mga babae, hayun, nagtititili sa sobrang kilig.

Nang makarating kami sa kotse ay hinarap ko sya at seryosong tinignan. Napatigil sya sa harap ko at nanatili ang ngiti sa mga labi nya.

"Remember, Apollo. Last chance mo na 'to. Wala ng susunod." seryoso kong sabi sa kanya pero masyado syang masaya para seryosohin ang sitwasyon.

"I know, my laurel... Hindi ko na sasayangin 'to."

Inirapan ko sya bago tumalikod at sumakay na sa passenger seat ng kotse ko. Hindi na ako nagsalita nang sumakay din sya at ipinikit ang mga mata ko.

Saka lang ako humugot ng malalim na hininga. Hindi ko alam pero naramdaman ko ang paggaan ng dibdib ko. Was it because I finally forgave Apollo?

I smiled. Nakakagaan nga sa pakiramdam ang magpatawad.

Dun po sa mga hindi pa nakakapagbasa ng Hiding the Billionaire's Daughter, please read it po. Kwentong si Zuri at Helios at mas malaki ang connect noon sa story ni Kieron. Kay Kieron kasi ang next na story na ipopost ko :)

Vote and comment please. Thanks!

Lady Hiro

Chapter 48

Sa sumunod na mga araw ay halos hindi na ako tinigilan ni Apollo sa kaka-text at kakatawag nya sa akin. Kung minsan ay hindi ko na nga sinasagot. Pinipilit nya kasi na lumipat ako ng matitirhan at naiinis na naman ako sa sobrang kulit nya.

Noong matapos kasi kaming mag usap at inihatid nya ako ay wala na akong nagawa kundi ang magpahatid sa penthouse ni Loki dahil nasa condo ko si Zuri. Nalaman nya ang tungkol doon at masasabi kong hindi nya iyon nagustuhan. I saw the anger in his eyes when Loki opened the door for me. Hindi sya nagsalita at umalis na lang pero ngayon ay kinukulit nya na nga akong lumipat.

"Ano ba, Apollo?!" bungad ko nang sagutin ko ang tawag nya. "I already told you that I can't!"

"You can't or you won't?" he asked and I can tell that he's pissed. "I'll buy you another condo unit. Just leave that fucking place!"

"Alam mo? Sana pala hindi na lang kita pinatawad kung magiging ganyan ka lang rin naman."

Natahimik sya sa kabilang linya. I bit my lower lip. Mukhang napasobra yata ako. Napuno na kasi talaga ako dahil paulit ulit nya akong kinukulit tungkol dito.

I heard him sighed. Mas lalo tuloy akong na-guilty dahil sa mga sinabi ko. I know that he deserves the second chance that I gave him. Nasaktan din naman sya. 'Cause I betrayed him. I can understand why he got mad and said those words to me.

"Huwag naman ganyan..." dinig ko ang lungkot sa boses nya nang magsalita sya.

"Hindi lang talaga ako mapalagay na yung babaeng mahal ko ay sa iba nakatira."

Naramdaman ko na naman ang pagbilis ng tibok ng puso ko dahil sa sinabi nya. Alam ko kung saan na naman papunta itong nararamdaman ko. At kapag naaalala ko ang nakaraan ay natatakot ako. Hindi ko alam ang gagawin ko. Kung hahayaan ko na lang ba o iiwasan ko sya para hindi ako masaktan.

Hindi ko nga alam kung nawala ba talaga ang nararamdaman ko para sa kanya kahit na sinaktan nya ako at limang taon ang lumipas.

But he promise that he won't hurt me again. Should I trust him?

"Hindi talaga pwede, Apollo." I said. "Let's stop talking about this, please."

Tinapos ko na rin ang tawag nang hindi na magpumilit pa si Apollo na umalis ako

dito. Pero sa tingin ko ay hindi pa sya tapos sa pangungulit sa akin. He's a Gallagher, right? Hindi sila marunong sumuko.

Napatingin ako sa pinto nang makarinig ako ng sunod sunod na pagkatok doon. It opened and I saw Loki holding a two cups of ice cream.

"Ice cream?" he asked. Ipinakita nya sa akin ang hawak nya.

"Rocky road?" he nodded and I smiled at him.

"Of course."

Itinulak nya ang pinto gamit ang isang paa nya at pagkatapos ay umupo sa kama sa tabi ko. Ibinigay nya ang isang cup sa akin at sabay naming kinain ang ice cream.

I remember the time when we were in London. Ganitong ganito rin ang ginagawa namin pampalipas ng oras. Kumakain kami ng ice cream o di kaya ay nanonood ng mga movies kapag hindi sya busy. Napangiti ako. May parte sa akin na nami-miss din ang mga panahong iyon.

"Let's talk with the witness tomorrow." I said before scooping a mouthful of ice cream and ate it. Napangiti ako dahil nangilo ang mga ngipin ko sa lamig.

Loki wiped the side of my lips with his thumb. Namula ang mukha ko nang sinipsip nya sa daliri nya ang nakuhang ice cream mula sa gilid ng mga labi ko. Palaging namang ganito ang ginagawa nya pero hindi ko pa rin maiwasan ang hindi mahiya. I know that Loki is just a sweet guy.

"You sure?" he asked and I nodded. "Alright. I'll tell Death- I mean, Kieron about it."

Tumango ako at hindi na pinansin ang pagkakamali nya. Alam ko naman ang buong pangalan ni Kieron but I choose to call him Kieron dahil ayoko sa first name nya.

We ate in silence. Loki know that I don't want to talk while eating ice cream. Gusto ko kasi na tinutunaw sa bibig ko ang ice cream bago lunukin. Mas nae-enjoy ko ang pagkain noon.

Nang matapos kami sa pagkain ay wala pa ring nagsasalita. I have an idea why Loki is here. Simula kasi nang mapagbuksan nya kami ni Apollo ng pintuan ay hindi pa sya nagtatanong. Hinihintay ko lang sya dahil handa naman akong sabihin sa kanya ang lahat.

"You forgave him." he finally said after the deafening silence. It wasn't a question but a statement.

Tumango ako pero hindi ko pa rin sya tinitignan. Natatakot ako sa kung anong sasabihin nya. Nakita nya ang lahat ng tungkol sa akin, ng lahat ng nangyari sa akin. Nakita nya kung ano ang naging epekto ng mga salitang binitawan sa akin ni Apollo. Nakita nya ako sa mga panahong durog na durog ako.

Kaya natatakot akong isipin nya na ganoon ko lang sya kadaling patawarin. I don't want to disappoint him.

"Why?" he asked. Mas lalo akong napatungo.

"I just don't want to be in pain anymore." I said softly. "I'm so tired of getting hurt."

"And you realized that forgiving him will free you?"

I looked at him and stared at his sea-green eyes. I tried to read what's he's thinking but his face was void of emotions. Hindi ko tuloy alam kung kakabahan na ba ako o hindi.

And I realized that Loki had mastered the art of masking his true emotions.

Ano pa nga bang alam ko tungkol sa kanya bukod sa isa syang royal blood at ang taong tumulong sa akin noon? Wala na.

"Yes." I answered while still staring at him. "I think that I can finally be free and happy if I learn how to forgive and let go of my anger and resentments."

"Anong naramdaman mo noong pinatawad mo sya?" he asked and there's his straight tagalog again.

Sa halip na pagtuunan ng pansin ang pagtatagalog nya ay sinagot ko na lang ang tanong nya.

"Gumaan ang pakiramdam ko." I answered honestly. "Parang may... nawalang

mabigat na nakadagan sa dibdib ko."

And that was true. Naramdaman kong nas gumaan ang pakiramdam ko nang pinili kong patawarin si Apollo. I know that I can't change the past so I choose to move on and forgive.

And I've learned something. That forgiveness is not about forgiving the one who hurt you. Forgiveness is freeing yourself from negative emotions that bind us to be at peace.

Nakatitig lang sa akin si Loki na parang binabasa ang nasa isip ko. I stared back at him. I want him to know that I am not regretting what I did.

Maya maya ay nakita ko ang unti unting pagngiti sa akin ni Loki. He gave me a soft smile and caressed my cheeks.

"You're a strong woman, my lady. I'm so proud of you."

Napaawang ang mga labi ko. I thought that he will be disappointed. Ang akala ko ay sasabihin nyang mali ang ginawa ko. But here he is, saying that he is proud of me again.

"I thought you'll be dissapointed." naiiyak na sabi ko. Loki is a very important person to me. Ginawa nya ang lahat para sa akin kaya ayokong ma-disappoint ko sya.

"Why would I?" he chuckled. "Not all people can forgive, my lady. Only the strong ones can."

I smiled and hugged him. He hugged me back at mas hinigpitan ko ang yakap ko sa kanya. I am so glad that I have Loki in my life.

"Thank you, Loki..." I whispered on his ears. Naramdaman kong marahan nyang hinahagod nya ang likod ko.

"Only for you, my lady. Only for you..."

Nang maghapon na ay muling nagyaya si Artemis sa akin na makipagkita. Ang buong akala ko ay kami lang dalawa pero nagulat ako dahil pagdating ko sa coffee shop ay kasama nya si Apollo. Pero mukhang hindi naman ginusto ni Artemis na sumama ngayon si Apollo base na lang sa mukha nyang hindi maipinta.

"Bakit ka pa kasi sumama?" panay ang bulong ni Artemis kahit nang makaupo na ako ako at hinihintay namin ang inorder namin. Magkatabi kami at nasa harapan namin si Apollo.

"I want to see my laurel." Apollo simply answered but Artemis rolled her eyes.

"Jerk."

"Brat."

Napabuntong hininga na lang ako. Mukhang hindi na talaga maiaalis sa kanila ang magbangayan kahit limang taon na ang lumipas. Ganoon talaga siguro ang magkapatid. Especially that they're twins with different genders. They can't help but to argue most of the time.

"I'm glad na nagkaayos na kayo ni Apollo." sabi sa akin ni Artemis maya maya pero muli syang bumaling sa kakambal. "I swear if you hurt Daphne again? I will disown you."

Apollo shrugged. "I will not hurt her again but you can still disown me. Pabor pa sa akin iyon para wala na akong intindihin na brat na gaya mo."

"Jerk!" Artemis spat at him.

"Brat!"

Napairap na lang ako sa kanila. Mabuti na lang at dumating na ang inorder namin kaya sandaling natigil ang pag aaway nila.

"My laurel..." tawag sa akin ni Apollo sa gitna ng pagkain. Napatingin ako sa kanya. "You can go back now to your condo. Umalis na sina Zuri at Summer doon."

"Umalis na sila?" I asked and it was Artemis who answered.

"Yes. Nasa New York na sila and I heard that Kuya Helios already proposed to her."

"And?" tanong ko. Artemis smiled at me.

"They're getting married."

Napangiti ako dahil doon. Hindi rin naman kasi lingid sa akin ang pinagdaanan nung dalawa. Madalas din kasi silang ikwento ni Artemis sa akin dahil na rin kay Summer na masyadong naapektuhan sa problema nilang dalawa.

"Ang dami kong kilalang ikinasal ngayong taon." hindi ko mapigilang ikomento. Una ay iyong pinsan ni Loki, sunod ay sina Luther at Junko, ngayon naman ay sina Zuri at Helios.

"Don't worry, my laurel." Apollo said and I looked at him. He had that boyish grin again and I know that he wasn't going to saying anything good. "Tayo na ang susunod."

Pinilit kong itago ang emosyon ko kahit sobrang lakas ng tibok ng puso ko. Masyado talagang mabulaklak ang bibig ng Gallagher na 'to. Kaya naman maraming babae ang nagkakandarapa sa kanya simula pa noon.

Iniwas ko ang tingin ko sa kanya nang maramdaman kong uminit ang mukha ko. Napabaling tuloy ako kay Artemis sa gilid ko na may nakakalokong ngisi sa akin dahil sa namumula kong mukha. I cleared my throat and decided to ignore Apollo.

"Kailan daw ang kasal nila?" I asked instead.

"Wala pang exact date but it will be soon. Alam kong hindi makakapaghintay si Kuya Helios ng matagal." Artemis said. "Gusto mong bisitahin natin sila sa New York?"

Mabilis akong umiling. "I have to find my mother first."

Hindi ko pa rin naman nakakalimutan kung anong ipinunta ko dito. I have to find Mom. Kung dati ay nagmamadali ako dahil iniwasan ko si Apollo, now I am taking my time. Gusto kong maihanda ko ang sarili ko sa muli naming pagkikita ni Mama.

"You're looking for your Mom?" Apollo asked at napainom sya ng tubig. Tumango ako.

"That's the reason why I came back. I need to find my mother."

Ikinuwento ko sa kanila ang lahat. Ang tungkol kay Daddy at sa sakit nya. They both know what happened. Pati na rin ang nangyari kay Mama. Alam na alam iyon lalong lalo na ni Apollo.

"Pero hindi nyo sya mahanap." Apollo said. It was a statement.

"Yes. Pero may nakakita daw sa kanya nung gabing umalis ako. Pupuntahan namin sya ni Loki bukas para tanungin."

"I hope you'll find your mother soon, Daphne." sabi ni Artemis at hinawakan ang kaliwang kamay ko. "If there's anything that I can do, please tell me. I'm willing to help you."

I smiled at her and squeezed her hand. "Thank you, Artemis. Hihingi ako sayo ng tulong kapag kailangan ko na."

"Anong gagawin mo kapag nakita mo na ang Mama mo?" tanong ni Apollo kaya napabaling ako sa kanya. He had a serious look on his face.

"I'll let my Dad talk with her."

"Ikaw? Anong gagawin mo?"

Napatitig ako sa kanya at napaisip. Kung ang dating Daphne ang kausap nya, isasagot nyang hindi nya kayang makipag usap. Masyado syang nasaktan. Kaya sya nakalimot. At ngayon ay natatakot syang masaktan na naman sa muli nilang pagkikita.

But now, I'm different. I grew with all the things that happened to me. Kahit na may kasalanan si Apollo ay may natutunan din naman ako sa nangyari sa aming dalawa. I learned how to forgive because of him. Sa kanya ang naging unang hakbang ko sa pagpapatawad.

"I want to talk to her." I said, staring back at his piercing blue eyes. "I must talk to her to be able to live at peace. That's why I need to find her."

Hindi na nagsalita si Apollo at nanatiling nakakatitig lang sa akin. Hindi ko mabasa kung anong iniisip nya. His stare was so intense and intimidating. Hindi ko tuloy magawang makipagtitigan sa kanya ng matagal dahil bumibilis na naman ang tibok ng puso ko. Palagi naman. Noon pa man.

And I know. I know this feeling. My feelings for him five years ago has resurfaced.

And it's getting stronger than before.

Vote and comment please. Thanks!

Please read Hiding the Billionaire's Daughter sa mga hindi pa nakakabasa para mas maiintindihan nyo ang story ni Kieron :)
Lady Hiro

Chapter 49

I can't help but to feel nervous habang papalapit kami sa bahay ng nakakita kay Mama noong gabing iyon. Nagulat pa nga ako dahil hindi naman ganoong kalayo ang bahay nila sa tinitirhan namin dati. Mga kalahating oras na byahe lang.

Hindi ko alam kung anong maririnig ko ngayon. Halos panawan na ako ng ulirat noong malaman kong biktima si Mama ng hit-and-run, ano pa kaya ngayon na maririnig ko ang nangyari ng buo? Sa tingin ko rin ay sinadya ni L na hindi sabihin sa akin ang lahat para ako na mismo ang makarinig.

Nakarating kami sa gate ng bahay nila. I can feel my hands started to shake. Bumibilis na din ang paghinga ko sa sobrang kaba. Natigil lang iyon nang hawakan ni Loki ang kamay ko.

I looked at him and he gently smiled at me.

"I'm here, my lady. Just relax, okay?" he said and I simply nodded.

"Tao po!"

Napatingin ako kay Kieron nang malakas nyang isinigaw iyon. Wala kasing doorbell ang gate dahil simpleng bahay lang naman ang mayroon sila. Naiilang nga ako sa tingin ng mga kapitbahay at alam kong pinag uusapan nila kami ngayon.

"Tao po! Tao po!"

I can't help but to smile while looking at Kieron despite my nervousness. Mukha kasi syang batang bumibili sa tindahan at walang nagbabantay. Kulang na lang ay sabihin nyang 'pagbilan po'.

Dinig ko ang pagbukas ng gate at nakita ko ang isang babaeng siguro ay nasa mga late teens nya pa lang.

"Ano po..." hindi na naituloy ng babae ang sasabihin nang mapatitig kay Kieron.

"Are you Kimberly Martinez?" Kieron asked. Wala sa sariling napatango ang babae na mukhang natulala na talaga sa kagwapihan ni Kieron. "I'm Kieron Ferrante and I just want to ask some questions. Is that okay?"

Napangiti nang malawak ang babae na parang kinikilig. I saw the confusion in Kieron's eyes because of her reaction.

"Naku! Kim na lang! Kung cellphone number ko ang itatanong mo, willing akong ibigay 'yon sayo!" kilig na kilig na sabi ni Kim na mukhang tinamaan na talaga sa butler ko.

Kieron glanced at me. Pinigilan ko ang mapatawa dahil mukhang hindi nya alam ang gagawin nya.

"Uhm, no, but--"

"Ay. Hindi mo kukunin ang number ko?" Kim asked while pouting. Nagkatinginan kami ni Loki at kita kong nagpipigil din sya ng tawa nya.

"No--"

"Kung ganoon, ako na lang ang hihingi ng number mo!" inilibas pa ni Kim ang cellphone nya at iniabot iyon kay Kieron pero hindi naman nya kinuha.

Kieron looked at me again. His eyes were asking for my help. Mahina akong napatawa bago lumapit sa kanila para tulungan ang kawawang butler ko. Sumunod din naman si Loki sa tabi ko.

"Hi!" bati ko kay Kim at inilahad ang kamay ko. "I'm Daphne McIntosh."

"Kim Martinez po." pagpapakilala ni Kim at tinanggap ang pakikipagkamay ko.

"Magtatanong lang sana kami sayo kung okay lang naman?" I asked, all smiles.

Nakita kong lumipat ang tingin nya kay Kieron na nasa gilid ko. She looked at him with admiration in her eyes. I can't blame her. Gwapo rin kasi talaga si Kieron. Nakadagdag pa ang magkaibang kulay ng mga mata nya.

"Pwede pong makipag-selfie muna sa kanya? Ang gwapo nya po kasi. Promise. Sasagutin ko po lahat ng tanong nyo."

Narinig ko ang pagtawa ni Loki sa tabi ko. Sinamaan sya ng tingin ni Kieron pero mas lalo lang syang tumawa.

"Shut up, Peppa Pig!" Kieron finally snapped but Loki just smirked at him.

"Kaya pa?" pang asar pang tanong nya.

Matapos gawin ang request ni Kim ay naging seryoso rin naman sya nang humarap sya sa akin. Siguro ay nagwapuhan lang talaga sya kay Kieron kaya sya umakto ng ganoon.

"May nagtanong na rin sayong lalaki diba? Tungkol sa nangyari five years ago?" I asked.

Saglit na nag isip si Kim bago tumango. "Ay, opo. Akala ko nga po nagbebenta ng bahay yung lalaki."

Nagbebenta ng bahay? Sino? Si L?

"Uhm," tumikhim ako. "Pwede bang pakikuwento kung anong nakita mo nung gabing iyon?"

Kim nodded. "Naglalakad po ako pauwi galing school. May nakasalubong po akong babae na parang wala sa sarili. Sa gitna po talaga sya ng kalsada naglalakad. Hanggang sa may kotse pong nakabangga sa kanya."

Naramdaman ko ang kamay ni Loki na hinawakan ang kamay ko. He squeezed my hand. Parang sinasabi nyang nandyan lang sya at hindi ako pababayaan.

"Tandang tanda ko po yung gabing iyon," Kim continued. "kasi noon lang po ako nakakita ng aksidente sa mismong harapan ko. Tinakbuhan po nung driver yung ale. Hindi ko po alam yung gagawin ko kasi ako lang ang nandoon sa kalasadang iyon. Mabuti na lang may isang kotse ang tumigil sa harap nung ale. Naawa yata. Sya yung tumawag sa ambulansya. Sya na rin yung sumama sa ambulansya papuntang hospital."

"Alam mo ba kung saang hospital sya dinala?" Kieron asked pero umiling si Kim.

"Hindi ko po alam eh. Pero sure ako na yung lalaki ang may alam kasi sya po yung sumunod sa ambulansya, eh."

"Lalaki?"

Muling tumango si Kim. "Opo. Yung tumawag po ng ambulansya. Lalaki po."

Nagkatinginan kaming tatlo nina Kieron at Loki. Mukhang kailangan naming hanapin ang ospital na pinagdalan kay Mama. O kaya ay yung lalaking nagdala sa kanya sa ospital.

We thanked Kim and decided to went back to Loki's penthouse. Tinawagan ni Kieron si L to ask for an update but unfortunately, he's still trying to find the hospital. Tatawagan nya na lang daw kami kapag may nakuha na syang iba pang impormasyon.

"We didn't consider the fact that your Mom might be hospitalized years ago." Loki said. Sumandal sya sa sofa na kinauupuan namin. Mukha rin syang problemado sa paghahanap namin kay Mama.

"Yeah," sagot ni Kieron habang nagsasalin ng alak sa baso. "Tinanong lang natin sa mga ospital kung may pasyente silang Clarita Madrigal. Hindi natin tinanong kung may 'naging' pasyente sila na ganoong pangalan."

They're right. Naalala kong naghanap din sila sa mga hospital noon pero hindi nila nahanap doon si Mama. Iyon pala ay dahil five years ago pa sya na-ospital. Pero ibig sabihin ba noon ay maayos na ang lagay nya ngayon?

"Let's just wait for L." sabi ni Loki. Ibinigay ni Kieron ang isang basong may laman na whiskey sa kanya. "He said he's already looking for that hospital."

Tumango na lang ako at nagpaalam na magpapahinga na lang sa kwarto ko. Hindi ko alam ang mararamdaman ko. Pakiramdam ko ay malapit na kami pero parang malayo pa din. Kung nasa ospital pa rin kasi si Mama, dapat ay nahanap sya nila Kieron noon dahil paniguradong may record sya. Pero dahil hindi sya nahanap, ibig sabihin ay nakalabas na ng ospital si Mama at natabunan na ang mga records nya.

I don't know. Naguguluhan ako. Kung totoong nakalabas na nga si Mama,

mahihirapan na naman kami nito sa paghahanap.

Kinabukasan ay wala pa rin kaming natanggap na balita mula kay L. I waited for his update that I wasn't able to sleep properly last night. Pero mukhang maging si L ay nahihirapan din sa paghahanap dahil limang taon na ang lumipas. Pakiramdam ko ay pagod na pagod din ako kahit na naghihintay lang naman ako sa ibabalita ni L.

Napatingin ako sa cellphone ko nang tumunog iyon dahil may natanggap akong mensahe. Kaagad kong binuksan iyon at napatawa nang mabasa ang text.

Apollo:

Library date tayo?

I chuckled. I know that Apollo really hates reading books, or the book itself. Ang sabi sa akin ni Artemis ay nagtyaga lang si Apollo na tapusin ang librong nirekomenda ko sa kanya dahil umasa syang babalik ako kapag natapos nya ang libro. And now, him asking me for a library date is close to impossible.

Me:

Saan?

He immediately replied.

Apollo:

Sa dati nating university.

Kaagad akong nakaramdam ng excitement sa isiping makakapunta ulit ako sa dati naming university. Limang taon na ang lumipas simula nang huli akong makapunta doon. Sina Kieron at Loki na rin kasi ang nag-asikaso sa mga papeles ko sa pagda-drop out ko sa university.

Ano na kayang itsura noon? Marami kayang nagbago?

Pumayag ako sa alok ni Apollo. Gusto ko rin kasing makalimutan ang tungkol sa paghahanap kay Mama kahit sandali lang. Pakiramdam ko kasi ay malapit na akong mabaliw. Parang paikot ikot lang kami sa paghahanap sa kanya. Kapag akala kong malapit ko na syang mahanap ay babalik na naman sa simula na wala akong ideya kung saan sya hahanapin.

And reading books will make me release those stress.

Naabutan ko si Apollo na nakikipagtawanan sa guard ng university na iyon pagkarating ko. Lumapit ako sa kanya at kaagad nyang pinagsiklop ang kamay namin na parang normal lang sa kanya. Bumilis na naman ang tibok ng puso ko pero hindi ko iyon ipinahalata. I tried to yanked my hand away from him but he just tightened his grip. Wala akong nagawa kundi ang hayaan sya.

"Sige na, manong. May date pa kami, eh." pagpapaalam pa ni Apollo sa guard.

Bahagya akong yumukod sa guard para magbigay galang. He just nodded at hinayaan na kami ni Apollo na makapasok sa loob.

It was Saturday kaya hindi ganoong karaming estudyante ang nandoon. Pero marami pa rin ang tumitingin sa amin lalo na kay Apollo. I can see the admiration in their eyes while looking at him.

Bumaba ang tingin ko sa kamay naming magkahawak. Naramdaman ko ang pag akyat ng dugo sa mukha ko. I am blushing! Sinubukan ko ulit kunin sa kanya ang kamay ko pero mas hinihigpitan nya ang pagkakahawak nya. Sa huli ay nagpaubaya na lang ako.

Nakarating kami sa library at medyo nakaramdam ako ng lungkot nang makitang kaunting estudyante lang ang nandoon. Samantalang dito ako halos maglagi noong nag aaral pa ako sa university. Napakaraming alaala ang iniwan sa akin ng lugar na ito.

"Remember anything?" Apollo asked. Oo nga pala. Hanggang ngayon ay hindi nya pa rin alam na nakakaalala naman talaga ako.

Napatitig ako sa kanya. Ginawa ko lang iyon para hindi na ako masaktan.

Nagbaka-sakali ako na kung magkukunwari akong nakalimutan ko ang mga masasakit na pangyayari ay totoong makakalimutan ko iyon. 'Fake till you make it.' was the exact words that Kieron said.

Pero na-realize ko na hindi madaling takbuhan ang problema. Mas matatahimik ang puso at isip mo kapag hinarap mo ang mga problema at sinolusyonan iyon. I was wrong from the start. I was wrong to pretend that I've forgotten some memories. And I

know I have to fix it myself.

Pero hindi pa ngayon. Hanggang hindi pa ako nakasisiguro kay Apollo ay hindi pa ako aamin sa kanya.

Would he get mad again if he found out?

Sa halip ay umiling ako bilang sagot sa tanong nya. Taliwas sa totoong nararamdaman ko. Ang daming alaalang pumapasok ngayon sa utak ko.

Dito sa library na 'to una akong nilapitan ni Apollo at kinausap. I thought that he was looking for Artemis that time. Pero ang sabi nya ay ako abg hinahanap nya. Doon ko nalaman na alam nya na nagpupunta ako sa bar tuwing gabi.

Dito rin namin napag usapan ang nangyari kina Daphne and Apollo sa Greek mythology. And he said that he won't let Eros win against him again.

Magkatabi kaming umupo sa may tabi ng bintana. Nagulat ako nang maglabas sya ng isang libro at ibinigay iyon sa akin.

"The Notebook?" basa ko sa pamagat na iyon. He nodded.

"Nabasa mo na 'yan?" umiling ako at napatawa sya. "Figures. I have this feeling na hindi ka talaga nagbabasa ng mga libro tungkol sa love."

Namula ang mukha ko. Ayoko magbasa ng mga libro tungkol doon. I grew up with lack of love and respect from my mother. Sa tingin ko ay mas lalo lang akong malulungkot kung magbabasa pa ako ng mga libro tungkol doon. That's why I decided to read fantasy novels instead. Malayo sa love. Kung minsan ay mayroon pero hindi doon naka-focus ang story.

"Try to read it." Apollo said. "It is a story of true love. No matter how many setbacks they faced, their love always brings them back together."

Napatingin ako sa libro. Naranasan kong magmahal pero sandali lang iyon. Agad din kasing natapos nang mangyari ang gabing iyon. And I experienced love through Apollo. Naranasan kong magmahal at mahalin nang dahil sa kanya.

Napaderetso ako ng upo nang maramdaman ko na isinandal ni Apollo ang ulo nya sa may balikat ko. Kinuha nya ulit ang kaliwang kamay ko at pinagsiklop nya ang mga kamay namin. Dahan dahan ang paghingang ginagawa ko dahil ayokong malaman nya ang naging epekto nya sa bilis ng tibok ng puso ko.

"It reminds me of you." he whispered but it was enough for me to hear it. "Nang bumalik ka, nangako ako sa sarili ko na hindi na kita ulit pakakawalan pa. And I will get your love again no matter what happens. Sisiguraduhin kong mamahalin mo ulit ako."

Nanatili sya sa ganoong pwesto. Gusto ko syang paalisin pero ayaw naman ng puso ko. May parte sa akin ang natutuwa sa pagkakadikit namin ngayon. At naiinis ako dahil hinahayaan ko lang ang sarili ko na mas mahulog pa sa kanya.

Napapikit ako at pinakiramdaman na lang ang bilis ng tibok ng puso ko. I can't believe that he can affect my heartbeat like this. Sa mga simpleng galaw nya lang ay napapabilis nya iyon. And he was the only one who made me feel like this.

Ang akala ko ay nakatulog na sya dahil masyadong banayad ang paghinga nya. Pero nang gumalaw sya at pinaglaruan ang kaliwang kamay ko ay napadilat ako. Maya maya ay nararamdaman kong umangat ang paghaplos nya at napaawang na lang ang mga labi ko nang mapagtanto kung saang parte ng kamay ko ang hinahawakan nya.

He's touching my hideous scars.

Babawiin ko na sana ang kamay ko pero naramdaman ko ang masuyong paghaplos nya kaya hindi ko magawa. It was so gentle and I felt my heart was breaking. Masyadong banayad para sa mga pangit na peklat na iyon. At halos maiyak ako sa paraan ng paghaplos nya.

"Nahanap nyo na ang Mama mo?" he whispered but it was enough for me to hear. Matagal bago ako nakasagot sa kanya dahil sinubukan ko pang pakalmahin ang sarili ko sa ginagawa nya.

"Hindi pa." I answered. "Hinahanap namin ang ospital na pinagdalan sa kanya nung lalaki na tumawag ng ambulansya."

Hindi sya sumagot. Naramdaman ko ang pag angat ng kaliwang kamay ko at nagulat ako nang dahil nya ang pulsuhan ko sa may labi nya. Sinubukan kong bawiin ang kamay

ko pero hindi nya ako hinayaan. Nanatiling nakalapat ang mga labi nya sa pulsuhan ko kaya hindi ko na napigilan ang pagtulo ng mga luha ko.

Those hideous scars contains a lot of my ugly and painful memories. And now he's kissing them. Ginawa na rin 'to sa akin ni Loki noon pero magkaibang magkaiba ang epekto nila sa akin.

Nang ihiwalay nya ang mga labi nya sa pulsuhan ko ay umangat ang tingin nya sa akin at tinitigan ako.

"You're close on finding her, my laurel. So close." sabi nya pero hindi ko maintindihan. "I love you so much that's why I did that."

Pagkauwi ko ng penthouse ay sakto naman na may natanggap si Loki na text mula kay L. Nahanap na raw nya ang hospital na pinagdalhan kay Mama at pinapapunta kami doon para kausapin ang doktor na nag asikaso kay Mama noon.

Nang makarating kami sa hospital ay dumeretso agad kami sa office kung nasaan ang doctor. Naabutan namin ang doctor, na babae pala, na mukhang kinikilig at tumatawa sa kung anumang sinasabi ni L. Nagtataakang napatingin ako kay Loki dahil seryosong tao ang pagkakakilala ko kay L. Halos hindi nga yan ngumiti sa akin kapag kinakausap ako.

Loki cleared his throat kaya napatigil sa pagtawa ang doktora at umayos ng upo. Si L naman ay walang reaksiyon na nakatingin sa amin.

"Mr. Von Amstel, this is Dra. Montezon." ipinakilala kami ni L isa-isa sa doktorang iyon.

"Nice to meet you." pormal na sabi ng doktora na para bang hindi namin sya naabutang nakikipagtawanan kanina lang. "So you're here for the patient that was admitted here five years ago?"

Tumango ako at ako na ang sumagot sa tanong nya. "Yes, Doc. That patient is my mother and we're looking for her."

"But Miss Madrigal was already discharged that very same day." sabi ni Dra. Montezon at halos manlumo ako.

"Ibig sabihin ay hindi malala ang naging lagay nya?"

"Hmm... Some bones were fractured pero hindi naman life-threatening."

Napatingin ako kina Kieron at Loki na tahimik lang sa tabi ko. Babalik na naman ba kami sa umpisa?

"Uh, not really discharged." sabi ni Dra. Montezon at napatingin ulit ako sa kanya. "Her guardian applied for hospital-at-home service for her. Isa pa, ang may-ari mismo ng hospital na 'to ang pumayag sa request nya. Kaya sigurado akong sa bahay nya nagpagaling si Miss Madrigal."

"Guardian?" tanong kong naguguluhan.

"Yes." she nodded. "The guy who was with her introduced himself as her guardian. Sya din ang tumawag sa ambulansya para madala agad si Miss Madrigal dito sa ospital."

"Sino ang lalaking iyon, Doc?" tanong ni Kieron na mukhang hindi na nakapagpigil.

Napangiti ang doktora. "I will not forget his name dahil isa sya sa mga gwapong lalaking nakita ko. I won't forget especially his blue eyes."

Blue eyes?

"Wait. I'll just check kung tama pa ang memorya ko. Nandito lang ang record ng Mama mo. Inilabas ko na kanina." sabi ng doktora at nagsimulang maghanap ng papeles sa cabinet ng table nya.

Naramdaman kong hinawakan ni Loki ang isang kamay ko. Hindi ko iyon pinansin at nakatingin lang ako sa doktora na patuloy sa paghahanap. Nagsimula akong kabahan. May kutob na ako pero ayokong paniwalaan iyon.

"Ah! Here it is!" the doctor exclaimed. May hawak na syang papeles ngayon at tinitignan iyon.

"What's his name?" Loki asked. Pero alam kong may ideya na rin sya base sa higpit ng pagkakahawak nya sa kamay ko.

Pigil ang hininga ko habang hinihintay ang sasabihin ng doktora. She looked at me and smiled.

"Apollo Gallagher. That's the name of her guardian."

Published na po ulit ang Engagement Chaos! Pwede nyo na syang i-add ulit sa library nyo :)
Vote and comment please. Thanks!
Lady Hiro

- - - - -

Chapter 50

Marami pang sinabi ang doctor pero halos hindi ko na iyon marinig. Sina Loki at Kieron na ang nakipag usap sa kanya dahil ang isip ko ay nanatili lang sa huli nyang sinabi.

I can't believe what I've just heard. She said that Apollo introduced himself as my Mom's guardian and applied for a hospital-at-home service for her. Ibig sabihin ay nasa kanya si Mama? Hanggang ngayon ba ay nasa pangangalaga pa rin nya si Mama?

Pero bakit hindi nya sinabi sa akin? Bakit? Sinabi ko naman sa kanila ni Artemis na hinahanap ko sya, hindi ba? Nandoon sya nang magkuwento ako. Pero hindi nya pa rin sinabi sa akin. Hindi nya ba alam na nanay ko ang dinala nya sa ospital?

Wala sa sarili akong lumabas ng kwartong iyon. Susundan na nga sana ako ni Loki pero pinigilan sya ni Kieron. Nahalata nya siguro sa mukha ko kung anong gagawin ko.

I need to talk to Apollo. I need to ask him why he kept my mother hidden from me. He knew, right? He knew. Kagaya noong akala kong hindi nya alam ang tungkol kay Mama. Naulit na naman. Kasi alam kong alam nya na ang babaeng dinala nya sa ospital ay ang mama ko.

That's why he said that I'm so close on finding her when we were at the library earlier. Iyon pala ang ibig nyang sabihin. Na malapit ko nang mahanap si Mama sa oras na malaman ko kung saang hospital sya dinala. Dahil ipinakilala nya sa doctor ang sarili nya bilang guardian ni Mama.

Pakiramdam ko ay pinaglaruan nya ako. Alam nya sa simula pa lang pero bakit hindi nya kaagad sinabi sa akin? Noong una nya akong makita sa pagbalik ko? Bakit hindi nya pa rin sinabi? Nagpunta pa kaming Ilocos para doon. At noong sinabi ko na mismo sa harapan nya na hinahanap ko si Mama, wala pa rin syang sinabi.

Nagpara ako ng taxi at nagpahatid sa condo ni Apollo. Gusto kong umiyak at magwala. He did it again. He hurt me again. Pinaglaruan at pinaikot nya ako.

Bakit nga ba ang bilis kong ibinigay ulit ang tiwala ko sa kanya? Nakita ko naman kung gaano sya kagalit sa akin noon. Siguro ay hindi nya pa ako napapatawad hanggang ngayon kaya patuloy nya akong ginagantihan.

Sunod sunod kong pinindot ang doorbell ng unit nya. Nang hindi pa ako nakuntento ay malakas kong kinatok ang pintuan. Alam kong nakakaperwisyo ako pero patuloy ko lang ginagawa iyon hanggang sa bumukas ang pintuan at nakita ko ang iritado nyang mukha. Nang makita nya ako ay kaagad na lumambot ang ekspresiyon nya na may halong pagtataka.

"My laurel? What are you--"

He stopped when I slapped him really hard. That caught off him guard. Sa sobrang galit ko ay hindi pa ako nakuntento at malakas syang itinulak. Sinundan ko sya sa loob at pinaghahampas ang dibdib nya.

"Wait-- Daphne!" He tried to stopped my arms but I was livid. Hindi ko hinayaang pigilan nya ako. Ang gusto ko lang ay masaktan ko sya dahil sa sobrang galit ko sa kanya. "Daphne, ano ba!"

Nahawakan nya ang dalawang kamay ko at napigilan nya iyon. I saw the confusion in his eyes. Pero masyado akong galit para pansinin ang mga mata nyang nakikiusap sa akin. Patuloy lang akong nagpumiglas sa pagkakahawak nya.

"Daphne, calm down--"

"You knew!" I screamed on his face when I realized that I can't do anything against his grip. "You knew about my Mom! Pero hindi mo sinabi sa akin!"

Nagsimulang tumulo ang mga luha ko nang lumuwag ang pagkakahawak nya sa akin. Umawang ang mga labi nya at tuluyan nang nabitawan ang mga kamay ko.

Kahit anong pigil ko sa mga luha ko ay patuloy lang iyong tumutulo. Ayoko sanang umiyak pero sumabog na naman ang nararamdaman ko at hindi ko na kayang pigilan. Kagaya nang gabing iyon limang taon na ang lumipas.

"Alam mong hinahanap ko si Mama pero bakit hindi mo sinabi sa aking alam mo kung nasaan sya?!" sigaw ko habang patuloy na lumuluha.

He frowned like he was confused of my anger. "I saved your Mom. Shouldn't you be thankful to me instead of getting mad?"

Sa sinabi nyang iyon ay malakas ko ulit syang sinampal. Nanatiling nakatagilid ang ulo nya at nakita kong umigting ang panga nya. Sa isiping nagagalit sya ay mas dumoble ang galit ko.

"Iyon ba ang iniisip mo, ha? Na patatawarin kita sa pagtatago mo sa kanya dahil lang niligtas mo sya?! Pinaikot mo ako, Apollo! Pinaglaruan mo ako! Sana noong una pa lang ay sinabi mo na sa akin na alam mo kung nasaan si Mama!"

Nang lumingon sya sa akin ay walang reaksiyon ang nagpapakita sa mukha nya. His eyes were icy cold while staring at me and memories of the night at the bar five years ago came back to me.

Tumawa ako nang walang laman. "Bakit pa nga ba ako magtataka na ginawa mo 'to? Alam kong gumaganti ka sa ginawa ko sayo noon! That's why I pretended that I lost some of my memories to avoid getting hurt again by you!"

Hindi ko dapat sinabi iyon sa kanya pero huli na para bawiin ko. I want him to know how much I wanted to erase him in my memories back then. I want him to know how much he hurt me.

Nakita ko ang gulat sa mukha nya dahil sa sinabi ko. Alam kong hindi nya iyon inaasahan. All along, he thought that I forgot about him and he did his best for me to remember him.

"Oo, Apollo." I said through my gritted teeth. "I was just pretending that I lost my memories when in fact, I remembered everything. Everything! Lahat ng ginawa mo! Lahat ng masasakit na salitang binitawan mo! Kung paano mo minaliit ang pagkatao ko noon! Tandang tanda ko ang lahat!" huminga ako ng malalim dahil nanginginig na ako sa sobrang galit. "Pero tapos na iyon. Napatawad na kita doon. Pero heto ka naman. Sinaktan mo na naman ako! Bakit mo itinago sa akin ang tungkol kay Mama, ha?! Bakit?!"

"You're not ready, yet." sa wakas ay pagsasalita nya. "Hindi ka pa handa, Daphne. Hindi ka pa handang harapin ang taong nagpadanas sayo ng sakit sa buong buhay mo."

"Sino ka para sabihin kung handa na ba ako o hindi? Handa na ako! Now, tell me where my Mother is!"

"No."

"Apollo!"

"No!" sigaw nya na ikinagulat ko. Pumikit sya at huminga ng malalim para siguro pakalmahin ang sarili. "Alright. I'll tell you where she is. On one condition."

Napatawa ako ng pagak. Ano pa nga bang aasahan ko sa kanya? Kaya nya siguro hindi sinasabi sa akin ay dahil gusto nya ng kapalit.

"Hindi ka pa din nagbabago. Nanghihingi ka pa rin ng kapalit." I said with full of sarcasm but he just smirked at me.

"No, my laurel. Ikaw ang nag-offer sa akin na humingi ng kapalit noong una, hindi ba? Ngayon lang ako magde-demand talaga."

I stared at him. Hindi ko alam kung anong iniisip nyang kapalit. Knowing him, alam kong hindi maganda iyon. He's a merciless devil. He's going to use whatever opportunity he has for his benefit.

"Anong kapalit?" tanong ko at humalukipkip.

"Simple lang." his eyes became serious. "Call off your wedding."

Nanatili akong nakatitig sa kanya. Naghihintay pa kasi ako ng susunod nyang sasabihin dahil hindi ko naintindihan ang sinabi nya. Pero lumipas ang isang minuto

ay hindi na sya nagsalita.

Call off the wedding? Kaninong kasal ang ititigil ko? Kina Zuri ba? Sila lang naman ang kilala kong ikakasal.

But he said 'your wedding', right? So ibig sabihin ay kasal ko?

"Wedding?" I asked, confused.

He nodded. "You're engaged with him, right? To that bastard with the royal blood." he said and now I'm lost.

Bastard with the royal blood? Si Loki? Ako at si Loki? Engaged? Bakit ngayon ko lang nalaman?

"Ano bang pinagsasabi mo?" tanong kong gulong gulo. Hindi ko na alam kung saan papunta ang usapan namin.

"Don't try to deny it, my laurel." madilim ang mukha nya habang sinasabi nya iyon pero hindi ko magawang matakot dahil litong lito talaga ako. "It was Artemis who told me that you two are engaged. But I'll only tell you where your mother is when you call off your wedding."

Napapikit ako nang mariin. Hindi ko alam kung kanino ako maiinis. Kay Apollo ba nanghihingi ng kapalit o kay Artemis na mas nagpagulo ng sitwasyon ko.

Mukhang kailangan kong kausapin ang baliw na bestfriend kong iyon.

Hindi matigil sa pagtawa si Artemis ng malakas nang magkita kami isang araw at ikinuwento ko sa kanya ang mga nangyari. Zuri and her invited me for a girl's out. Gusto daw kasi ni Zuri na magpaganda at makapag-relax bago ang kasal nya na mukhang hindi na kailangan dahil maganda na naman talaga sya. Personal nya rin iniabot sa akin ang wedding invitation at magaganap ang kasal nila sa susunod na linggo.

"I can't believe that jerk really bought that lie!" tatawa tawang sabi ni Artemis habang inaayusan ang buhok nya. Si Zuri naman ay pangiti-ngiti lang habang nakikinig sa amin.

Napatingin ako sa salamin at napangiwi nang makitang unti-unti nang lumalabas ang nilagay na kulay sa buhok ko kahit hindi pa man nababanlawan. Hindi naman talaga ako magpapakulay ng buhok pero pinilit ako ni Artemis. Nakisama sa pagpilit si Zuri at sinabing kahit iyon na lang daw ang wedding gift ko sa kanya. Pumayag na lang ako kahit na hindi ko alam kung anong kinalaman ng buhok ko sa kasal nila ni Helios.

"Anong sinabi mo? Anong sinabi mo?" tatawa tawang tanong pa rin ni Artemis kaya inirapan ko na sya.

"Umalis na lang ako!" sabi kong naiinis. "Hindi ko naman kasi alam kung anong sasabihin ko! Isa pa, wala naman akong ititigil 'cause in the first place, hindi naman kami engaged ni Loki!"

Muling tumawa si Artemis na ikinainis ko. Dinampot ko ang suklay sa harapan ko at ibinato iyon sa kanya. Malas lang dahil mukhang hindi masakit ang pagtama noon sa kanya.

"My god! Ang tanga nya!" she laughed. Nakita ko si Zuri na mahinang napatawa na rin sa tabi ko.

"Bakit ba kasi sinabi mo iyon sa kanya?!" inis na inis talaga ko. Pakiramdam ko ay pinagulo nya lang lalo ang sitwasyon namin ng Gallagher na 'yon!

Artemis shrugged her shoulders. "Gusto ko lang makita kung paano sya mag-effort. Hindi ko naman alam na kikiidnap-in nya ang Mama mo." then she laughed again.

Inirapan ko sya. Nakakainis. Imbes na malapit ko nang makita si Mama ay nagkagulo pa!

"Anong plano mo?" rinig ko ang malumanay na boses ni Zuri na parang sa isang anghel. "He knows where your mother is. And I swear, isa sa mga traits ng mga Gallagher ay gagawin nila kung anong gusto nila."

Marahas akong bumuntong hininga para maalis ang inis sa katawan ko. Si Artemis naman kasi, eh!

"Hindi ko alam. I got mad at him. He didn't say anything even when I told him that I'm looking for my mother. Inilihim nya pa rin sa akin ang nalalaman nya."

"Well, I'm sure that he planned to tell you everything." si Artemis na mukhang kumalma na sa kakatawa. "Iyon nga lang, hindi nya nagawa dahil sa sinabi ko sa kanya. Siguro naging desperado sya kaya ginamit nya ang mama mo against you."

"Bakit hindi nya pa rin sinabi sa akin? Sinabi ko sa inyong hinahanap ko si Mama, diba?"

"He's desperate, Daphne." Artemis said. "The girl that he loves is getting married to another guy. Kaya umisip sya ng paraan para hindi matuloy 'yon. So he used your mother."

"He cunning." I commented.

"He just loves you very much." it was Zuri who said that. "I know Apollo. I know that he's kind. Alam ko na noong tinulungan nya ang mama mo ay hindi sya umisip ng kapalit. He helped and took care of her because she's the mother of his beloved woman."

"Yeah." Artemis agreed. "I know my twin brother too. Alam kong wala sa isip nya ang humingi ng kapalit sa pagtulong nya sa Mom mo. Nagkagulo nga lang dahil sa mga sinabi ko."

"Ikaw kasi, eh!" paninisi ko pa sa kanya.

"I'm sorry!" tatawa tawang sabi nya. "But at least we learned something right? Na ang taong gipit, sa pangangidnap kumakapit. Lalo na kapag ang taong iyon ay inlove." then she laughed again.

Napailing na lang ako at tumayo na dahil babanlawan na raw ang buhok ko. Huminga na lang ako ng malalim at pumikit habang hinahayaan ang salon staff sa ginagawa sa buhok ko.

One thing is for sure, Apollo knows where my Mom is. At sasabihin nya lang sa akin iyon kapag itinigil ko raw ang pagpapakasal kay Loki. Hindi ko tuloy alam ang gagawin ko dahil wala naman talaga akong pipigilan!

Maybe he was just desperate to ask for a condition like that. Pero hindi pa rin maiaalis na naglihim sya sa akin. Pwede nya namang sabihin sa akin noong una pa lang pero hinintay nya pa na ako talaga ang makahanap kung nasaan si Mama.

'Cause he said that I am not ready to meet her yet. Kaya siguro hindi nya sinasabi sa akin ay alam nyang hindi pa ako handa.

And he's right. I should thank him instead of getting mad at him. He saved my mother. At alam kong inaalagaan nya talaga si Mama. Kaya nga kampante ako ngayon na walang nangyaring masama sa Mama ko in those five years.

I owe it to Apollo.

"Oh my god! Ang ganda ganda mo, Daphne!" tili ni Artemis nang matapos nang tuyuin at ayusin ang buhok ko.

Napatingin ako sa salamin at halos hindi ko na makilala ang sarili ko. Kulay lang ang naiba pero ang laki nang ibinago noon sa mukha ko. And somehow, I like this new me.

My hair is now hot red in color.

"Bagay sayo, Daphne." nakangiting sabi sa akin ni Zuri.

"OMG! For sure hihingin ni Apollo ang garter kay Kuya Helios kapag ikaw ang nakasalo ng bouquet ni Zuri!" tuwang tuwang sabi ni Artemis pero napangiwì ako.

"Hindi ako sasali doon."

"Hindi pwede." it was Zuri. "All single ladies must participate."

Napanguso na lang ako. Ano ba nga bang magagawa ko? Ang soon-to-be bride na ang nagsabing dapat akong sumali.

Napatingin ulit ako sa salamin at pinasadahan ng daliri ang buhok ko. The strands fall down beautifully on my shoulders and I smiled.

This is the new Daphne McIntosh.

Vote and comment. Thank you!

Lady Hiro

Zuri and Helios' wedding was so magical. Sa design pa lang ng simbahan with royal blue motif ay halatang pinaghandaan talaga para sa espesyal na araw na nagaganap ngayon. I even shed a tear when they were exchanging their vows.

I saw the look on Helios' face kapag tumitingin sya kay Zuri. It was the face of the man looking at the woman that he loves. I can't believe that a ruthless billionaire like him can show a face like that. At masasabi kong masayang masaya sila ni Zuri ngayong araw ng kasal nila.

Dumiretso kami sa reception at ginawa ko ang lahat para makaiwas kay Apollo. Alam ko kasi na kukulitin nya lang ako tungkol sa kondisyon nya. Mabuti na lang at nandyaan si Artemis para kausapin ako kapag nag iisa ako dahil sa kaiiwas kay Apollo.

"Congratulations, Zuri!" bati ko sa bride nang minsang pakawalan sya ni Helios para batiin ang mga bisita.

"Thank you, Daphne." sabi nya at niyakap ako. Napakaganda nya sa suot nyang gown. It was a tube wedding dress full of light blue diamond and gems studs on the lower part of the gown. Kaya kapag tinatamaan ng sinag ng araw o kaya ng liwanag ay kumikinang ang mga iyon. Ang buhok nya ay naka-braid at ipinaikot pataas. Some strands were loose pero mas nakadagdag lang iyon sa kagandahan nya. Kaya naman mas lalo syang nagmukhang anghel na kabababa lang sa langit.

"Ang ganda mo." puri ko sa kanya at napangiti ako nang makitang namula ang mga pisngi nya.

"Ikaw din. Bagay sayo ang pula mong buhok."

"Tita Leaf!"

Sabay sabay kaming napalingon nina Zuri at Artemis kay Summer na papalapit sa amin. I saw her with a little boy, maybe the same age as hers. Hinihila nya ang batang mukhang galing lang sa kakaiyak papunta sa amin. She smiled when she stopped in front of me.

"Tita Leaf, you look prettier with your red hair!" sabi ni Summer kaya napangiti ako. Yumuko ako para magpantay ang paningin namin.

"Really? Bagay sa akin ang red?" I asked and she nodded earnestly.

"Yes! I love you and your red hair! Million, million and gazillion times!"

Napatawa kami sa sinabi nya at nagtataka akong napatingin kay Artemis. She explained that Summer loves girls million, million and gazillion times para daw sa girl power.

"Umiyak ba si Andrew?" tanong ni Zuri nang mapansin ang batang lalaki sa tabi ni Summer.

Summer rolled her eyes and crossed her arms over her chest.

"Inaway nila Daddy and his friends! So childish!"

We laughed pero maya maya ay kailangan na rin naming maghiwa-hiwalay dahil magbibigay ng mga message ang mga relatives and friends ng bride and groom. Si Zuri ay umupo sa harap katabi ng asawa nya while Artemis was on the small stage in front dahil sya muna ang MC for the event. Samantalang ako ay dito na lang sa dulo umupo.

I was laughing because of the messages that Helios' friends gave. Kahit pala mukha silang mga seryoso ay may side pa rin pala silang ganito. Nagbibiruan at nagmumurahan na parang hindi sila mga billionaires kung umasta.

"And for the last event. The bride will toss her bouquet and all single ladies must stand behind her. Lahat ng single ladies." pinagdiinan pa ni Artemis ang huli nyang sinabi na parang nagpaparinig sa akin kaya wala akong nagawa kundi ang pumunta sa likod ni Zuri. Unlike the other girls na mukhang excited, ako naman ay nakasimangot.

"Smile!" sabi ni Artemis na tumabi sa akin. I frowned even more.

"One... Two... Three!" Zuri counted before she tossed the bouquet. And to my utter shock, the bouquet landed perfectly on my palms.

Napatili ako sa gulat at nabitiwan ang bouquet dahil hindi ko iyon inaasahan. I wasn't even trying to catch the bouquet! Natatawang pinulot ni Artemis iyon at muling ibinigay sa akin.

"Ayoko!" sabi ko pero pinilit nya iyon sa kamay ko.

"Now, go there to the front!" Artemis was still laughing like she's enjoying everything.

Nakangiwi ako habang naglalakad papunta sa maliit na stage. Umupo ako sa upuan doon at naghintay para sa lalaking makakasalo ng garter ng bride. Pero bago pa man mangyari iyon, nakita ko si Apollo na nakatayo na sa harap ko at hawak na ang garter.

"What the—"

"Just sit still and let me do the work, my laurel." he said and winked before he knelt in front of me.

"Hoy! Anong nangyari? You didn't even throw the garter!" rinig kong sabi ng isang kaibigan ni Helios na sa pagkakaalala ko ay Creed ang pangalan.

"Shut up, fucker! My wedding, my rule!" Helios said then he looked at Apollo.

"Hurry up and put the garter on her leg, Apollo. Use your teeth."

Narinig ko ang pagtili ni Artemis pero nanatili ang tingin ko kay Apollo na nakangisi sa akin. He then touched my right leg and I felt the electricity traveled through my body because of his touch.

He hold the garter using his teeth and put in on my right leg. Nakatingin lang ako sa kanya habang unti unti nyang inaangat ang garter sa binti ko. My lips quivered when I felt his breath touching my skin.

"Apollo..." I mumbled his name when he reached my knee. Sa pagkakataong iyon ay umangat ang tingin nya sa akin. His piercing blue eyes were full of desire and unnamed emotions.

"Higher!" I heard someone shouted from the crowd. Was that Hunter?

Muling inangat ni Apollo ang garter pataas sa hita ko. Lumalalim na ang paghinga ko dahil sa kaba habang nakatingin ako sa mga mata nya. He never tore off his stare the moment our eyes met.

He stopped but he didn't move away from me. Nanatili lang syang nakatingin sa mga mata ko na parang binabasa ang nasa isip ko. Hindi ako makagalaw at nanatiling nakatitig lang din sa kanya.

"Higher!" someone shouted again and I saw Apollo smirked. Muli nyang kinagat ang garter at mas tinaas pa ang pagkakasuot noon sa akin.

My breathing hitched when I felt his breath touched my inner thigh. Parang may kung anong kumiliti sa tyan ko nang maramdaman ko iyon. I know this feeling at agad akong pinamulahan ng mukha dahil doon.

Dahan dahan ang ginawa nyang pag angat. Nasa kalahati na sya ng hita ko and I don't think I can take any more than that. Kaya naman ako na mismo ang pumigil sa kanya at inilayo ang sarili ko.

The crowd cheered and I can feel the blood on my face. I know that I'm red like a tomato. Pinaypayan ko ang sarili ko at napatingin kay Apollo na may nakakalokong ngiti sa akin. Inirapan ko sya at narinig ko ang pagtawa nya bago sya tumayo.

Itinayo nya ako at lumapit kami sa mga kaibigan ng kuya nya. Puro kantyaw ang inabot naming dalawa at gustong gusto ko nang umalis dahil hindi ako sanay na may naga-gwapuhang mga lalaki sa paligid ko.

"You know me, right?" si Hunter nang mapatingin ako sa kanya. Wala sa sariling tumango ako. He smirked before he looked at Apollo. "See? I found her. I even introduced myself to her back in London."

"Bakit ngayon mo lang sinabi sa akin?" tanong ni Apollo na halata ang inis sa mukha.

"Ngayon ko lang naalala nang makita ko sya." Hunter looked at me. "You're a McIntosh and not a Madrigal, right?"

Napatingin ako kay Apollo na seryosong bumaling ang tingin sa akin. Oo nga pala. Hindi nya pa alam na nag-iba ako ng apelyido. He knows me as

Daphne Madrigal all along.

Apollo sighed before he held my hand.

"C'mon. We need to talk."

Pagkasabi nya noon ay kaagad nya akong hinila sa likod ng venue. Hindi na ako nakapagpaalam ng maayos kina Zuri at Artemis dahil sa paghila nya. At nang kami na lang dalawa dito sa may likod ay binitawan nya na ako.

Hindi ako nagsalita. Hinintay ko lang na magtanong sya sa akin. Alam kong marami syang tanong. And I'm ready to answer them all. Para matapos na ang lahat.

"Kaya pala hindi kita mahanap. 'Cause you changed your surname." sabi nya gamit ang seryosong mga mata.

I nodded. "It was my Dad's."

"You didn't lose your memories. You changed your surname." he took a deep breath. "Ano pang hindi mo sinasabi sa akin?"

Napatingin ako sa kanya at kita ko ang pag igting ng mga panga nya. Para syang nagagalit dahil may mga bagay syang hindi alam tungkol sa akin. Well, what did he expect? Limang taon din akong nawala.

"Hindi kami engaged ni Loki." I said and his head snapped at me. "Artemis lied."

"What?"

Tumango ako. "Hindi kami engaged ni Loki." ulit ko.

Noong una ay nakatitig lang sya sa akin pero maya maya ay nakita kong napangiti sya ng malawak. Sa sobrang saya nya ay lumapit sya sa akin at niyakap ako ng mahigpit. Kaagad namang bumilis ang tibok ng puso ko dahil sa ginawa nya.

"Damn. I thought I was going to lose you." he whispered.

His embrace sent a familiar feeling. Kagaya noong niyayakap nya ako tuwing umiiyak ako. Ganoon na naman ang nararamdaman ko ngayon.

Like he's my home.

Nang humiwalay sya ay kitang kita ko ang kasiyahan sa mukha nya. He's really happy that I'm not getting married huh?

Habang nakatingin ako sa mukha nyang nakangiti ay hindi ko maiwasang hindi maalala ang mga nangyari sa amin noon. Before that night happen. Parang ang simple lang ng lahat noon. Bawat salita at ginagawa nya ay sobrang lakas ng epekto sa akin at mas nahuhulog pa ako sa kanya. Ang saya saya ko noon kapag kasama sya. Pero bakit kailangan pang mangyari ang gabing iyon?

"Anong nangyari sa atin, Apollo?" mahinang bulong ko pero nawala ang mga ngiti nya kaya alam kong narinig nya. Hindi ko dapat sasabihin iyon pero namalayan ko na lang na lumabas iyon sa mga labi ko.

He smiled at me. A sad smile. At halos maiyak ako doon. Alam kong nanghihinayang rin sya. But we can't do anything about it. It's all in the past now and we have to move forward.

"Let's go. I'll take you to your mother." he said softly.

Ilang sandali akong nakatitig sa kamay nyang nakalahad. I remember him doing the same to our first date before. Hindi pala date. Noong una kaming lumabas nang magkasama.

Dahan dahan kong ipinatong ang kamay ko sa kamay nyang nakalahad. He smiled when I held his hand. Then he intertwined our fingers and led me to where his car is.

Tahimik lang ako habang nasa byahe kami. Kinakabahan ako. Tama si Apollo. Hindi pa nga ako ready na makita si Mama. Dahil kahit na anong isip ko ay hindi ko alam kung anong sasabihin ko sa kanya.

What should I say when we meet? Ano kaya ang mararamdam ko kapag nakita ko sya? Magagalit? Yyakapin ko ba sya? And how will I tell her that my father wants to talk to her?

And more importantly, what will my Mom do? Limang taon na ang lumipas. Galit pa rin kaya sya sa akin ngayon?

Napaawang ang mga labi ko nang tumigil ang kotse nya sa harap ng isang

magarbong bahay. Hindi iyon kasing laki ng mansyon nila pero malaki pa rin iyon kumpara sa ibang bahay nandoon.

"Nandito sya?" tanong ko kay Apollo habang nagtatanggal ng seatbelt.

He nodded. "I bought this house 'cause the hospital is just five minutes drive away."

"You bought this house just for my Mom?" hindi makapaniwalang tanong ko sa kanya. Tumango sya na parang wala lang iyon sa kanya bago bumaba ng kotse at pinagbuksan ako.

Wala sa sariling bumaba ako at napatitig sa bahay. Sigurado ako na milyon milyon ang presyo ng bahay na 'to! At binili nya lang ito para kay Mama dahil malapit sa ospital?

Pumasok kami sa loob at nakita ko na may mga kasambahay doon na agad syang binati nang makita sya. May tatlo pang nurse na nandoon at kaagad silang lumapit sa amin.

"Is she awake?" Apollo asked and one of the nurses answered him.

"Yes, Mr. Gallagher. Katatapos nya lang din pong kumain."

"Alright. Thank you."

Iginiya na ako ni Apollo paakyat ng second floor. Hindi ko na napagmasdan ang kabuuan ng bahay dahil nagsimula na akong kabahan. Ang isipin na makikita ko na si Mama pagkatapos ng limang taon ay nakakatakot.

Ano kayang magiging reaksiyon nya kapag nakita nya ako? Susugudin nya kaya ulit ako at sasaktan gaya ng dati?

"She's here." sabi ni Apollo at hindi ko namalayan na nakaharap na kami sa isang nakasaradong pintuan.

Napatingin ako kay Apollo at alam kong nakita nya ang pag aalangan sa mukha ko. He squeezed my hand and gently smiled at me.

"It's okay." he said softly. "But before that, my laurel. I want you to know that I did everything that I can."

Kumunot ang noo ko at nanatiling nakatingin sa kanya. Hindi ko maintindihan kung anong gusto nyang iparating.

"I tried to convince her. Pero ayaw nya." dagdag nya pa.

"Anong ibig mong sabihin?"

He cocked his head towards the door. "You'll know if you go in."

Napatingin ulit ako sa nakasaradong pintuan. Sa likod nito ay nandoon si Mama. Matatapos na ang paghahanap ko at makikita ko na ulit sya. Pagkatapos ng limang taon.

Will she scream at me? Will she hurt me? Will she still deny me as her daughter?

Naramdaman kong nanginginig ang mga kamay ko pero mas hinigpitan pa ni Apollo ang pagkakakapit sa isang kamay ko. The warmth of his hand calms me down. Napatingin ako sa kanya at marahan syang tumango sa akin.

Humugot ako ng malalim na hininga. Kahit na nanginginig ang mga kamay ko ay nilakasan ko ang loob ko at hinawakan ang doorknob.

It's okay. Apollo is here. Apollo is here beside me. Everything will be okay.

Dahan dahan kong inikot ang doorknob at binuksan ang pintuan. Nang tuluyan iyong bumukas ay sabay kami ni Apollo na humakbang papasok.

Ang una kong napansin ay ang amoy ng gamot at tunog ng isang makina. Napaawang ang mga labi ko habang nakatingin sa isang babaeng nakahiga sa kama at nakapikit.

It was my Mom. But very different.

Sobrang payat na nya ngayon. Ang buhok nya ay naghahalo na ang kulay puti at itim. She looked so old and tired. May nakakabit na ring nasal cannula sa ilong nya para tulungang makahinga.

"Anong..." napalunok ako sa sobrang pagkabigla. "Anong nangyari sa kanya?" tanong ko kay Apollo habang hindi inaaalis ang tingin ko kay Mama.

She looked lifeless.

"My laurel..." Apollo squeezed my hand and that made me looked at him. "I did everything to save her."

Naghintay pa ako sa susunod nyang sasabihin pero hindi na sya nagsalita. Binitawan ko ang kamay nya at humakbang palayo sa kanya.

"Anong ginawa mo sa kanya?" hindi makapaniwala kong tanong.

I saw the panic in his eyes before he walked towards me. Dalawang kamay ko na ngayon ang hinawakan nya.

"Pinilit ko syang magpagamot, my laurel. Pero ayaw nya."

"Anong ginawa mo sa kanya?!"

"My laurel—"

"Apollo!"

Napapikit sya ng mariin at huminga ng malalim. Nang magdilat sya ng mga mata ay kita ko ang sakit doon. Hindi ko alam kung bakit sya nagkakaganito. Wala akong ideya.

Pero nang bumuka ang bibig nya at nagsalita ay halos panawan na ako ng ulirat.

"Your mother has liver cancer, my laurel. Stage four liver cancer."

4 more chapters to go then Epilogue na. :)

Vote and comment. Thank you!

Lady Hiro

Chapter 52

I just stared at Apollo for so long, hoping that he would take back what he have just said. But he never did. He just stared back at me with his eyes full of sadness and despair.

Hindi ko kayang paniwalaan ang mga sinabi nya. I left my mother, five years ago, na walang bakas na anumang sakit sa katawan nya. I looked for her, expecting that she's in a good condition but now he's telling me that she has a stage four liver cancer? Ayokong paniwalaan dahil hindi ko kaya. Pakiramdam ko ay paunti-unti akong sinasaksak para maramdaman ko ang sakit.

Bangungot lang ba ang nangyayari ngayon? Dahil kung isang masamang panaginip lang 'to, sana ay magising na ako. Sana ay may gumising sa akin. Dahil kahit panaginip lang ito ay ramdam ko pa rin ang sakit.

"You're lying..." I mumbled and took a step away from Apollo. Pain shot through his eyes as he took a step towards me.

"My laurel... Please, hear me out first."

Umiling iling ako at humakbang ulit palayo sa kanya. Isang hakbang lang ang kinaya ko dahil nanghihina na naman ako. Unti unti ko nang nararamdaman ang sakit na bumabalot sa katawan ko. And I don't want this. Ayoko ng ganitong pakiramdam. Nahihirapan na naman akong huminga. I feel suffocated. I feel like Im drowning.

I look at my mother. Kahit na hindi ako tanggap ni Mama at palagi nya akong sinasaktan noon, kahit na galit ako sa kanya, ayokong makita syang ganito. Ina ko pa rin sya. At sobrang sakit na makita sya sa ganitong kalagayan. Nakahiga at nakapikit na parang wala nang buhay. Inalis ko ang paningin sa kanya dahil nagsisimula nang sumikip ang dibdib ko.

Sunod sunod akong kumuha ng malalalim na paghinga. No. This is just a dream. A very bad dream. Please, wake me up. Someone, please, wake me up.

I felt a warm hands cupped both of my cheeks. Napatingin ako sa may ari noon at sumalubong sa akin ang nag aalalang mukha ni Apollo.

"Look at me, my laurel... I'm here. You're not alone."

And I did. The moment my eyes met his piercing blue eyes, my emotions shattered. Sunod sunod na nagtutulan ang mga luha ko.

Why is life so cruel to me? Why is life so kind to other people but not me? Hindi naman ako masamang tao, ah? Wala akong pinapatay. Hindi ako nagnakaw kahit kailan. Oo, nagtanim ako ng galit. Nagsinungaling ako. Nagpanggap na nakalimot pero sapat na ba ang mga iyon para pahirapan ako ng ganito? Para masaktan ako ng ganito?

It's been five years. Naging masaya na ako. Akala ko ay tuloy tuloy na pero heto na naman ako at umiiyak. Kailan ba matatapos ang paghihirap ko? Kailan ba ako

hindi na masasaktan?

First, my father and now my mother is dying too? Bakit ganoon? Ano bang kasalanan ang ginawa ko para pagdusahan ko ng ganito? Pwede bang tama na? Hindi ko na kasi kaya, eh. O kaya kahit kaunting pahinga lang sa mga sakit na binibigay sa akin. Pwede ba?

Inilabas muna ako ni Apollo sa kwartong iyon at doon kami nanatili sa loob ng kwarto na katabi lang nung kay Mama. Tumigil na ang mga luha ko pero nakatulala lang ako. Parang wala ako sa sarili ko habang paulit ulit na nagpe-play sa utak ko ang sinabi ni Apollo.

"Stage four liver cancer..."

Kaya pala sinabi sa akin ni Apollo na hindi pa ako handa dahil dito. Tama sya. Hindi nga ako handa. Hindi ko napaghandaan ang ganitong pangyayari. Masyado akong nagulat.

"Here. Drink this." sabi ni Apollo at ibinigay sa akin ang isang baso ng tubig. Kinuha ko iyon sa kanya at noon ko lang naramdaman na nanginginig pala ang mga kamay ko.

Nang maubos ko iyon ay humila ng upuan si Apollo at patalikod ang upuan na umupo sa harap ko. His arms were resting on the backrest of the chair.

"Sorry... Nabigla lang ako sa mga nalaman ko." mahinang sabi ko. Nahihiya ako sa kanya na pinagbibintangan ko syang may ginawa kay Mama. When all he did was taking care of her for five long years.

He sighed. "The doctor made a full body CT scan on her nung mabangga sya, kaya namin nalaman." he started saying all of a sudden. "Pero mukhang alam na ng Mama mo ang tungkol doon dahil hindi man lang sya nagulat."

I held my head low. Naalala kong araw araw na umiinom ng alak si Mama noon. Palagi syang lasing. Halos gawin nya na ngang tubig ang alak. At ito ngayon ang nangyari.

"I tried to convince her to get medication. I did everything to convince her, Daphne. Everything. Dahil alam kong masasaktan ka na naman kapag nalaman mo ang tungkol sa sakit nya. Kaya kong ipagamot sya kahit maubos pa ang lahat ng yaman ko. For you, my laurel. I'll do it for you. But I can't do anything if your mother doesn't want to fight anymore." he wiped the tears that escaped from eyes. "Wala na akong magagawa kung sya na mismo ang gustong sumuko."

Napatakip ako sa bibig ko at nagsimula na namang umiyak. I know that he's telling the truth. Kilala ko ang Mama ko. Hindi na nya pipiliting lumaban sa sakit nya. Just like me, five years ago, she wants to escape the cruelty of life.

Alam kong mas nagpapasalamat pa sya na nagkaroon sya ng sakit ngayon. Dahil sa wakas, malapit na syang makapagpahinga mula sa sakit at pahirap na dinanas nya.

"This is what you meant when you said that I'm not ready yet." sabi ko habang pinupunasan ang mga luha ko. Tinulungan naman ako ni Apollo bago sya tumango.

"I know that this is too much for you to bear. And I don't want to see you crying again because you're in pain. Pero matagal ka na rin gustong makausap ng Mama mo, Daphne."

Napaangat ang tingin ko sa kanya dahil sa gulat. I didn't expect that. My Mom? She wants to talk to me?

Tumango si Apollo na parang nababasa ang nasa isip ko. "Yes, my laurel. Gusto ka nyang maka usap. At sa tingin ko ay ikaw na lang din ang hinihintay nya..."

Alam kong may idudugtong pa sya pero hindi na nya itinuloy. Pero kahit hindi nya sabihin ay alam ko kung anong dapat na sasabihin nya.

Ako na lang ang hinihintay ni Mama bago sya mamatay.

Tumayo ako at naglakas loob na maglakad palabas ng kwartong iyon. Pero bago pa ako makalapit sa may pinto ay bigla akong nabuwal. Mabuti na lang at naging mabilis si Apollo para saluhin ako.

Inalalayan nya ako palabas ng kwarto at muli kaming tumigil sa may pinto kung nasaan ang silid ni Mama. Pinigilan ko ang sarili ko na manginig at kabahan. I stopped all my emotions. I need to talk with my mother. Bago pa man mahuli ang

lahat.

Ako na mismo ang humawak sa isang kamay ni Apollo para kumuha ng lakas mula sa kanya. I intertwined our hands and I held it tight. Na para bang sa mga kamay ni Apollo nakasalalay ang ang buhay ko.

I'm glad that he's here beside me. Dahil kung hindi ay baka mabaliw na ako sa sobrang sakit. Pareho pa rin pala ang epekto sa akin ni Apollo simula pa noon. He gave me strength and will to do things that I thought I couldn't do. He became my home, my courage and my love.

Sa kanya ko unang naramdaman ang lahat ng iyon. At kahit pa dumating si Loki, alam ko sa sarili ko na hinahanap hanap ko pa rin sya. Kahit na sobra ang galit ko sa kanya noon.

Ganoon talaga siguro kapag mahal mo ang isang tao.

Binitiwang ko na ang kamay ni Apollo at muling pinihit ang doorknob. Itinulak ko ang pinto at mag isang pumasok na sa loob.

Nang mapatingin ako sa babaeng nakahiga sa kama ay gusto ko na agad umatras. Umahon ang kaba sa dibdib ko at hindi agad ako makagalaw. I clenched my fists and I felt the warmth of Apollo's hand that still lingers in my palms. Kaagad akong kumalma nang maramdaman ko iyon.

Huminga ako ng malalim at lakas loob na humakbang papalapit sa may kama. Binalewala ko ang kabang unti unti na namang umuusbong sa dibdib ko. Nandito na ako. It's time where I have to be brave the most.

Tumigil ako sa harapan nya at tinitigan ang nakapikit nyang mukha. She looked so thin. Her face became gaunt and her cheekbones were showing. I looked at her hands and her fingers were so bony. Those were hands that was hurting me before. And my heart breaks while staring at my mother like this.

"Ma..." tawag ko sa kanya. After so many years, the words felt foreign on my mouth now.

Unti unti kong nakita na dumilat ang mga mata nya. She stared at the ceiling before her eyes met mine.

"Daph...ne..."

I bit my lower lip to stop myself from crying. My lips quivered and I had to take a deep breath to calm myself. Ayokong umiyak sa harapan nya. Gusto kong makapag usap kami ng maayos.

"Ku—" I swallowed the lump in my throat. "Kumusta na po kayo?"

She gave me a crooked smile. "H-heto. Malapit nang m-mamatay."

Hindi ko na napigilan ang pagtulo ng isang butil ng luha ko, na mabilis ko ding pinunasan, dahil sa sinabi nya. Parang wala lang talaga sa kanya ang sakit nya.

"Ayaw nyo raw pong magpagamot?"

"Para... s-saan pa? Gus-gusto k-ko na ring ma... matay."

Hindi na ako nagsalita dahil pakiramdam ko ay iiyak lang ako. Ngayon pa nga lang ay nagsisimula na namang magtubig ang mga nata ko.

"Daph-ne."

She called my name again and I can't help but to cry. Kung dati ay anak ng demonyo ang tawag nya sa akin pero ngayon ay tinawag na nya ako sa pangalan ko. This is a good thing right? Pero bakit parang mas nasasaktan pa ako ngayon?

"Patawarin m-mo... ako..." hiras na hiras nyang sabi pero naintindihan ko. Sunod sunod na ang naging pagtulo ng mga luha ko. "H-hindi mo kasalanan... p-pero nasaktan k-kita ng hus...to. Patawad..."

"Mama..." humahagulgol nang sabi ko. Bumalik sa alaala ko ang lahat ng mga pananakit nya. Ang lahat ng mga sugat at mga pasang tinamo ko sa kanya. Bumalik ang lahat ng sakit kaya mas lalo akong napahagulgol. Naitakip ko ang dalawang palad ko sa mukha ko.

My mother is saying sorry for what she did.

Hinintay ko na magalit sya dahil sa maingay kong pag iyak. Tandang tanda ko na ayaw na ayaw nyang makikitang umiiyak o dumadaing man lang ako sa tuwing sinasaktan nya ako noon. Mas lalo lang nya akong binubugbog kapag may narinig sya mula sa

akin. Pero ngayon ay wala akong natanggap na sampal at sabunot mula sa kanya.

"Pero..." I heard her restrained voice. "hindi k-ko pa rin kayang t-tanggapin ka bilang... anak ko. Hindi ko kaya..."

Mas lalo akong napahagulgol. Sobrang sakit ng mga sinabi nya. Iyon na lang ang tanging hiling ko sa kanya simula pa noon. Pero hanggang sa huli ay hindi nya pa rin maibigay.

"Ma..sakit. Lahat. Kapag nakikita kita... s-obrang s-sakit. Kaya hindi-ko k-kaya."

Tumango ako at hindi pa rin tinatanggal ang mga palad sa mukha ko. Basang basa na iyon dahil sa mga luha ko pero hindi pa rin ako matigil sa kaiiyak. Sobrang sakit. Gusto kong sumigaw at magwala sa sobrang sakit.

"Naiintindihan ko po. Naiintindihan ko po." paulit ulit kong sabi habang umiiyak.

Tinanggal ko ay mga kamay ko sa mukha ko nang narinig ko ang pagsinghot nya. Muli kong kinagat ang mga labi ko nang makitang umiiyak din si Mama. Pain is evident in her eyes and I'm sure that I'm mirroring the look on her face.

"Patawad... Patawad..." she said and I cried harder.

Tanggap ko na. Na kahit kailan ay hindi ko maririnig sa bibig nya ang tawagin ako bilang anak nya. Tanggap ko na. Pero masakit pa rin dahil iyon lang ang tanging hiling ko.

Kahit hindi sya humingi ng tawad. Alam ko sa sarili kong matagal ko na syang napatawad. Naiintindihan ko sya. Lahat ng mga pinagdaanan nya. Naging malupit para sa amin ang buhay. Pero magkaiba kami. Si Mama, mas pinili nya ang magpakain sa galit pero ako, mas pinili ko ang magpatawad. I realized that forgiveness can set you free from the pain and suffering.

Forgiveness can give you another chance to make a new beginning. At iyon ang pinili ko. A new beginning.

Nang kumalma kaming dalawa ay nagpakuwento sya kung anong nangyari sa akin sa loob ng limang taon. I told her everything. About how Loki and Kieron found me that night. About how I pretended to forget the painful memories. And about my father.

Nakatingin lang sya sa akin habang nagkukwento ako. She was slightly smiling and that was enough for me to feel at peace. Dahil ngayon lang kami nakakwentuhan ng ganito ni Mama.

Just like how mother and daughter should be.

"M-makikipag-usap ako... sa kanya." she said when I told him that my father wants to talk with her.

"Sigurado ka, Ma?" I asked and she nodded firmly.

"So we c-can both die at p-peace."

Nakagat ko ang pang ibabang labi ko. There she is again. Talking about death. Masakit man pero kailangan kong tanggapin na bilang na ang oras ng mga magulang ko.

I wanted to laugh with the thought. Hindi ko man lang naranasan ang magkaroon ng maayos na pamilya.

"Daphne..." napatingin ako kay Mama nang tinawag nya ako. "I know that Apollo hurt you. Sinabi n-nya sa akin."

I bit my lower lip. Mukhang nagkakausap pala sina Apollo at si Mama sa loob ng limang taon na inalagaan sya.

"Pinatawad m-mo na ba sya?" tumango ako at napangiti sya. "Yung lalaking i-yon... Mahal... na mahal ka." nakita kong unti unting pumikit si Mama. Mukha syang pagod na pagod pero nagpatuloy sya sa pagsasalita. "H-hinabol ka nya... Nung gabing iyon. Para-para makahingi ng tawad sayo. Kaya nya n-nakitang nasagasaan... ako. Dahil... hinabol ka n-nya. Pero... Pero wala ka na."

Hindi ako nagsalita. Kaya pala nagtataka ako kung anong ginagawa ni Apollo malapit lang sa may bahay namin noong gabing iyon. Nagtaka din ako dahil sya pa mismo ang nakakita kay Mama na nasagasaan at nagdala sa hospital. Kaya pala. Dahil hinabol nya ako.

Ano kayang nangyari kung inabutan nya ako? Mapapatawad ko kaya sya?

But that was all in the past. What's important is today and what will happen in the future.

"He's a good g-guy, Daph...ne." Mom whispered and I know that she's drifting off to sleep. "Kampante akong... iwan kita sa k-kanya."

Naghintay pa ako ng ilang minuto bago ko narinig ang banayad nyang paghinga. Inayos ko ang kumot nya at napangiti ng malungkot. Tumalikod na ako at lumabas na ng kwartong iyon.

Nagulat ako nang makita si Apollo na nakasandal sa may tabi lang ng pintuan. Nakahalukipkip sya na parang kanina pa naghihintay. At sa tingin ko ay hindi talaga sya umalis dito mula pa kanina. Nang makita nya ako ay agad syang umayos ng tayo. Tinitigan nya ako bago sya bumuntong hininga.

"You're not okay." he said and that felt thousand better than asking me if I'm okay.

I gave him a bitter smile. Dahan dahan akong naglakad palapit sa kanya. Nang makalapit ay isinandal ko ang ulo ko sa may balikat nya. The moment I felt his warmth, my tears automatically rolled down my face. Pinakawalan ko ang mga luhan kanina ko pa pinipigilan.

Naramdaman kong niyakap nya ako at hinigit pa palapit sa kanya. Mas lalo akong napaiyak dahil sa ginawa nya. I felt his hands caressed my back.

"Just cry, my laurel."

Bumigay ang katawan ko at nawalan ako ng lakas para tumayo. Mabilis akong nasalo ni Apollo dahil nakayakap lang sya sa akin. I felt his other arm at the back of my knees before he scooped me up. Ipinulupot ko ang mga kamay ko sa leeg nya. I buried my face on the hollow space between his neck and shoulder.

"Ayaw nya pa rin sa akin, Apollo. Hindi nya pa rin ako tanggap bilang anak nya." I mumbled against his skin.

Naramdaman kong naglakad sya at hinayaan ko na lang sya kung saan nya ako dadalhin. I was so tired from crying and all I wanted to do was to sleep.

Naramdaman ko na lang ang malambot na kama sa likuran ko. Ibinalik nya ako sa kwartong pinasukan namin kanina. Sa tabi lang ng silid ni Mama.

I must've looked exhausted because I saw the worry in his eyes before he tucked me in. He leaned down and planted a kiss on my forehead.

"I'm just here, my laurel. Hindi kita pababayaan."

I smiled at him before I finally closed my eyes and drifted off to sleep.

Story po ni Kieron ang nasa Engagement Chaos para sa mga nagtatanong :)
Vote and comment. Thank you!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 53

I told my father right away that I already found my Mom. I know that my mother's time is running out. Sa bawat dumadaan na araw na pinagmamasdan ko sya ay mas lalo kong nakikita ang kanyang panghihina. Hirap na syang huminga at kung minsan ay buong araw pang tulog.

Ang sabi ni Loki ay pupunta sya ng London para sya na mismo ang umalalay kay Daddy papunta rito sa Pilipinas. Naiwan si Kieron dito sa akin para bantayan ako kahit hindi na naman kailangan dahil palagi lang akong nandito sa loob ng bahay kung nasaan si Mama. Isa pa, Apollo is already here with me.

"Should I prepare a red carpet for him?"

I frowned and looked at Apollo who's obviously nervous while standing here beside me. Hinihintay namin ang pagdating ni Daddy dahil sinabihan kami ni Loki na nakarating na ang private plane nila sa NAIA.

"Red carpet?" tanong kong naguguluhan. Tumango sya.

"Yeah. Para sa lalakaran ng tatay mo."

I just stared at him, thinking that he was just joking but base on his face, I could tell that he's actually serious. Hindi ko tuloy alam kung tatawanan ko ba sya o itatama ko ang mali nya.

"Spongebob—" Kieron called him and even tapped him on the back.

"Spongebob?" I heard Apollo muttered under his breath but Kieron ignored him.

"Mr. McIntosh is just a family friend of the royal family. Si Loki lang ang may dugong bughaw."

Napatingin sa akin si Apollo na may nagtatanong na mga mata. Ngumiti ako sa kanya bago tumango.

"Si Loki ang paghandaan mo ng red carpet." I said but I saw him clenching his teeth.

"No." sagot nya at napatawa na lang ako.

Nagpaalam muna ako sa kanilang dalawa ni Kieron bago puntahan si Mama sa kwarto nya. I wanted to check if she's in a good condition to talk with my father. Nang pumasok ako ay naabutan ko syang nakaupo habang nakasandal sa headboard ng kama at nakatulala. Nanatili lang sya sa ganoong pwesto. Mukhang hindi nya naramdaman ang pagpasok ko.

Napatigil ako at tinitigan sya. Hindi ko maiwasan ang masaktan habang nakatingin sa kanya. Halatang halata kung gaano naging kalupit ang buhay para kay Mama. Looking at her right now, so thin and weak was just a proof.

Kaya naman handa akong intindihin sya. Kahit masakit. Naiintindihan ko kung bakit hindi nya ako matanggap. I was one of the reasons why she suffered. Isa lamang akong masakit na alaala para sa kanya.

Bago pa ako magsimulang umiyak dito ay lumapit na ako sa kanya.

"Ma..." I called her. Tsaka lang sya napalingon sa akin. "Ayos lang po ba kayo?"

She stared at me for a second before she nodded. "Oo. Ayos lang ako." tumingin sya sa likod ko bago bumalik ang tingin sa akin. "Nandyan na ba sya?" she asked. Nakita ko ang pangamba sa mga mata nya nang itanong nya iyon.

"Wala pa po." napatingin ako sa kamay nya pero agad ko ding pinigilan ang sarili ko sa gusto kong gawin. "Ma, kung ayaw nyo pong makausap sya, ayos lang naman. Hindi nyo po kailangang pilitin ang sarili nyo."

She tried to smile but failed. Alam kong may pangamba pa rin sa kanya ngayong makakaharap nya ang taong gumawa ng kahayupan sa kanya. Ang taong nagpadanas ng sakit sa buhay nya. Ang taong sumira sa kanya.

I wanted to hold her hand to give her support but I stopped myself. I know we're civil at nag-uusap na kami pero alam ko kung saan ilulugar ang sarili ko.

"Kaya ko, Daphne. I'm sure of it." she said firmly.

Wala na akong nagawa kung hindi ang bumuntong hininga na lang. I know that she's just trying to be brave para makausap si Daddy. Kahit halatang halata ang pangamba at takot sa mukha. But still, I should let her do what we want. Alam kong gusto nyang ayusin ang lahat bago sya tuluyang magpahinga.

Pareho kaming napatingin sa pinto nang makarinig ng sunod sunod na pagkatok mula doon. Bumukas iyon at nakita ko si Apollo na pumasok at naglakad palapit sa amin. Agad na tumuon ang mga mata nya sa akin.

"Your father's here, my laurel." he announced before he looked at my Mom.

"Ready na po ba kayo?"

My Mom nodded, looking so sure than she never was.

"Handa na ako."

Magkasabay kaming lumabas ng kwarto ni Apollo para salubungin si Daddy. Nakita ko sya na nakaupo sa may sala. I immediately smiled when I saw Loki beside him. Tumayo sya at sinalubong ako ng mahigpit na yakap.

"I missed you." he said na nagpatawa sa akin.

"We just saw each other two days ago." pero mas lalo lang nyang hinigpitan ang pagkakayakap sa akin.

"A minute away with you feels like a year already." napangiti na lang ako dahil

sa sinabi nya. Loki's being sweet again.

Wala na akong nagawa kundi ang yakapin din sya pabalik. I missed him too. Sa mga nakaraang araw kasi ay dito na ako naglagi sa bahay kung nasaan si Mama. Kaya madalas ay hindi na kami nagkikita ni Loki. Nasanay akong nandyan sya para sa akin. Para bigyan ako ng suporta. At hindi ko akalain na makakaya kong harapin si Mama nang wala sya sa tabi ko.

It was Apollo who's beside me all that time. He gave me the support and courage that I need.

"Daphne."

Napabitaw kaming dalawa ni Loki sa pagkakayakap dahil tinawag ako ng ama ko. Napatingin ako sa kanya na nakatayo na sa harapan ko pero may gamit ng tungkod bilang suporta.

He looked okay than the last time that I saw him. Iniwan ko sya sa hospital noon na halos nanghihina na. Pero ngayon ay nandito sya sa harap ko at nakatayo.

But I knew better. Hindi dapat ako makampante na mukha syang malakas ngayon. Lupus was known as a silent killer, afterall.

"Dad." bati ko sa kanya at hindi ko alam kung yayakapin sya o ano. Sa huli ay napagdesisyunan kong lumapit at yakapin na sya.

"How are you, my daughter?" tanong nya na ginantihan muna ako ng yakap bago ako pinakawalan.

"I'm fine, Dad. How about you po?"

He smiled. "Better than the last time."

"Do you want to rest first before you talk with my Mom? I know that you're tired—"

"No." putol nya sa sasabihin ko pa. "I want to talk to her now. This is long overdue."

Napatingin ako kay Apollo sa gilid ko na mariin palang nakatitig sa akin. I tried to converse with him using my eye and he just nodded at me. Tumingin ako kay Loki bago ko ibinalik ang tingin sa ama ko.

"Naghihintay na po sya sa taas."

Sinamahan ko si Daddy paakyat sa kwarto ni Mama. Nakaalalay lang ako sa kanya habang umaakyat kami. Si Kieron, Loki at Apollo ay naiwan sa baba sa may sala.

Nang makarating kami sa harap ng kwarto ni Mama ay ramdam ko ang pagiging tensyunado ni Daddy kaya napatingin ako sa kanya. And for a moment, nakita ko ang takot sa mga mata nya na nakita ko rin kanina kay Mama.

"Do you think she'll forgive me?" tanong ni Daddy matapos ang ilang minutong pagtitig sa nakasaradong pinto.

Hindi agad ako nagsalita. Hindi ko alam ang isasagot ko at hindi rin naman ako si Mama para magsalita para sa kanya. But seeing my mother's face earlier and remembering the conversation we had, I don't think that she will. Siguro ay gusto nya lang makausap si Daddy para magkaroon ng closure.

I looked at my father again. Hope was in his eyes and my heart ache for him. Siguro ay nabigyan sya ng pag asa dahil binigyan sya ni Mama ng pagkakataon para kausapin sya. Hindi ko kayang sabihin sa kanya ang saloobin ko.

"I don't know..." sagot ko. "She'll forgive you or not, the most important thing is that you were able to say sorry to her right? You were able to talk to her and tell her about your feelings. That's what important, Dad."

Huminga sya ng malalim at muling tumitig sa pinto. Nang aakmang bubuksan na nya iyon ay muli ko syang tinawag.

"Dad..." he looked at me. "Whatever Mom's decision will be, please accept it. She's been through a lot."

Hinawakan ni Daddy ang pisngi ko bago sya malungkot na ngumiti sa akin. Alam kong alam na nya ang totoong sagot ko sa tanong nya kanina.

"Don't worry, Daphne. I won't force her again."

Nang pumasok na sya sa loob ay ilang sandali muna akong tumayo bago bumaba at puntahan ang mga lalaki sa may sala. Naabutan ko silang tahimik na nakaupo sa

magkakaibang mga sofa bago umangat ang mga tingin nila sa akin.

"Nag uusap na sila?" tanong sa akin ni Kieron at tumango ako sa kanya.

Napatigil ako sa paghakbang dahil hindi ko alam kung saan ako uupo. Sa pangdalawahang sofa ba sa tabi ni Loki o sa kaliwa ko sa tabi ni Apollo. Nakatingin lang sila sa akin na parang naghihintay sa desisyon ko.

Napabuntong hininga ako at dumeretso sa paghakbang at tumabi na lang kay Kieron. Narinig ko ang pagtawa nya kaya sinamaan ko sya ng tingin.

Pero hindi pa man ako nakakaisang minuto sa pag upo ay lumapit na sa akin si Loki.

"My lady, can we talk?"

Napaangat ang tingin ko sa kanya. He was slightly smiling but his eyes were serious. I know that he wanted to talk alone with me. Napatingin ako kay Apollo na nakakunot lang ang noo habang nakatingin sa amin. Muling kong ibinalik ang tingin kay Loki at tumango sa kanya.

Dinala ako ni Loki sa may likod bahay kung nasaan ang garden. Hindi ko alam kung anong gusto nyang pag usapan namin. Pero base sa tingin nya kanina ay mukhang hindi ko yata magugustuhan iyon. Nagsimula akong kabahan nang humarap sya sa akin with his serious face. Gone all the smiles that he's usually giving me.

"Your father's decision depends on your mother."

Napakunot ang noo ko sa sinabi nya. Hindi ko kasi maintindihan. Hinintay ko pang may idugtong sya pero nang mainip ay nagtanong na ako.

"Decision for what?"

"If he'll go back to London or stay here in the Philippines." Loki answered.

"If your mother forgive him, then he will stay and take care of her. But if not, he's going back to London."

Napaawang ang mga labi ko. Nakalimutan ko ang tungkol dito dahil lang magkasama kami ni Apollo nitong mga nakaraang araw. Nawala sa isip ko na kaya nga pala ako bumalik dito sa Pilipinas ay para hanapin si Mama. And now that I've found her, my purpose here has ended.

"I just want you to be prepared, my lady. If ever you'll father have to go back to London, will you go back with us?"

Napatingin ako kay Loki. Tama. Maging sila ay babalik na din sa London. Sinamahan lang naman nila ako rito ni Kieron para tulungan sa paghahanap kay Mama. And now, they're thinking of going back.

"You have to decide, my lady. Whatever your decision will be, I will respect it."

Nanatili ang sinabing iyon ni Loki sa akin hanggang sa makabalik kami. I have to make a decision. I have to choose.

I was able to fix my life when I was in London. Together with Loki and Kieron. Sila ang tumulong sa akin habang sinusubukan kong unti unting buuin ang sarili ko. They helped me. Until now.

I came back here in the Philippines 'cause I wanted to find my Mom and finally talked to her. Dahil alam kong iyon na lang ang kulang sa akin. Para tuluyan na akong maging masaya at makaahon sa sakit na nagpalubog sa akin. At ngayong nakausap ko na sya, dapat na akong bumalik.

But going back means leaving Apollo.

Napatingin ako kay Apollo at naabutan ko agad ang titig nya sa akin. Mukhang kanina pa sya nag aalala. Nahalata nya siguro ang pagiging tahimik ko. Nginitian ko na lang sya at tumango nang tinanong nya kung ayos lang ba ako.

Back then, I was so eager to go back to London after I find my Mom. Pero bakit ngayon ay nagdadalawang isip na ako? Dahil ba may maiiwan na ako rito sa Pilipinas?

Ilang sandali pa kami naghintay bago namin nakita si Daddy na bumababa na ng hagdaan. Mabilis kaming tumayo lahat para alalayan sya.

"Daphne..." he called my name nang makarating sya sa pinakababa.

His eyes were red and I know that he cried. Naramdaman kong marami syang gustong sabihin at nagpasalamat ako sa tatlong lalaki na iniwan kami para makapag

usap kahit wala pa naman akong sinasabi. Inalalayan ko si Daddy na makaupo kami sa sofa.

"She didn't forgive me." iyon ang bungad nya nang makaupo kami at nakita ko ang kalungkutan sa mga mata nya. "But I remember what you've said. The most important thing is that I've finally talked to her."

"You must understand her, Dad. You caused her pain that scarred her for life."

"I know..." mahinang bulong nya. "I know."

"I know that a part of you were upset. But, please, try to imagine what my Mom had to go through after what you've did. She was hurt. Her beloved man left her. She hit rock bottom. And the most painful thing was that you left her with a reminder of your sin. Which was me."

Tumulo ang mga luha ko. Nakita ko rin na namumula ang mga mata ng ama ko habang nakikinig sa akin.

Hinayaan ko si Mama na saktan ako noon dahil alam kong iyon lang ang paraan nya para ilabas ang galit nya. Para ilabas ang sakit sa dibdib nya. At sinisisi ko rin ang sarili ko noon dahil isa ako sa nagbigay ng sakit sa kanya.

But everytime I tried to imagine what my Mom went through, naaawa ako sa kanya. Iniwan sya ng lalaking mahal nya. Nabuntis sya ng lalaking gumawa ng kahayupan sa kanya. She was badly hurt and she might thought that the world turned against her.

"She hit the bottom of her life." I continued. "I know, I know that she tried to crawl her way out of the pit, but she realized that it was hard. Grieving and healing, it was hard, Dad. And the hardest part was to forgive the one who hurt you."

Humikbi si Daddy at mas lalo akong napaiyak pero nagpatuloy ako. He has to understand my Mom. He has to.

"So, please understand why she can't forgive you. Understand her pain, Dad. Maybe, she realized that she can't heal even if she forgive you. But at least she tried to talk with you, right? And I think that's more than enough."

"I'm sorry." humihikbing sabi ni Daddy at hinawakan ang dalawang kamay ko. "I'm sorry, Daphne. Your Mom told me everything. I'm so sorry that you were hurt. I'm so sorry that you had to suffer in my place. I'm very sorry."

Tumango tango ako at tinitigan ang mga mata nya.

"It's okay, Dad. I already forgave you. You gave me everything. You gave me a new beginning." sabi ko pero umiling sya.

"I'm sorry if I wasn't able to give you a family that you deserve."

Bumuhos ang panibagong mga luha ko dahil sa sinabi nya. Family. I've never experienced having a family. Yung magpamilyang salo salong kumakain sa hapag kainan. Yung magpamilyang masayang namamasyal. Hindi ko naranasan ang lahat ng iyon.

"You deserve the world, Daphne. With your heart and kindness, you deserve so much more. And I'm sorry that I caused you pain."

Napahagulgol ako nang niyakap nya ako. Umiyak ako sa mga balikat nya at naramdaman ko ang masuyong haplos nya sa likod ko.

Ngayon ko lang ito nagawa, ang yakapin ang ama ko. Hindi ko alam pero parang may malaking tinik ang nabunot sa dibdib ko at guminhawa ng tuluyan ang pakiramdam ko.

And while hugging my father like this, I already made a decision.

I'm going back with him to London.

"Apollo."

Napatingin sa akin ni Apollo nang tawagin ko sya. Nakatingala sya habang nakaupo sa bench dito sa may garden ng bahay. Ibinalik nya ang tingin sa taas nang tumabi ako sa kanya.

"It's full moon again."

Nakagat ko ang pang ibabang labi ko dahil sa sinabi nya. Napatingala ako. And it's true. The full moon shines brightly down on us.

Why does it always have to be on full moon?

Ilang sandali kaming natahimik habang pinagmamasdan ang buwan at nakikinig sa huni ng mga kuliglig. The night was so peaceful but I knew better. I know that I might ruin this night for what I'm about to say.

"Thank you..." bulong ko nang magkalakas ako ng loob. Hindi sya gumalaw at nanatili lang sa ganoong pwesto. "Thank you for taking care of my mother."

"You don't have to thank me, my laurel. I'll do everything for you."

Napangiti ako ng mapait sa sinabi nya. Bumaba ang tingin ko sa mga daliri ko at pinaglaruan iyon.

"Salamat din sa pagpapaunlak sa amin ni Daddy dito." I paused. "You don't have to take care of my mother, now, Apollo. My Dad will hire a private nurse for her."

Doon lang sya gumalaw. Nakakunot ang noo nya nang bumaba ang tingin nya sa akin.

I stared at those piercing blue eyes full of curiosity. I am always amazed at how those blue orbs affect the beating of my heart. He's the only one who can do that. One look at him and he was able to take my breath away.

"Why? Marami na akong nakuhang nurse para mag alaga sa kanya."

"Dad doesn't want to trouble you anymore."

"You're not giving me any trouble! It's your mother, Daphne, and I'm more than willing to take care of her!"

"And I'm so thankful for that. Habang buhay kong tatanawin na utang na loob iyon sayo."

He frowned even more at mas tumitig pa sa akin. Mas lalo tuloy akong nagkaroon ng pagkakataon na matitigan ang mukha nya. I wanted to memorize his face and engraved it in my mind and heart. Those thick eyebrows, long lashes, perfect nose, red lips. His jaw that always clenches whenever his mad. And his eyes. His eyes that I love so much.

"You're leaving..." anas nya na halos hindi na bumubuka ang bibig. "You're leaving me... again."

Hinawakan ko ang mga panga nya at napangiti nang medyo makiliti ako dahil sa papatubo nyang mga balbas. I caressed his jaw before he stopped my hands.

"Why?" he asked. Halos mapapikit ako nang madinig ang sakit sa boses nya.

"Nahanap ko na si Mama."

"Iyon lang ba talaga ang rason kung bakit bumalik ka ng Pilipinas?"

"Yes." I answered and I saw the hurt in his eyes.

"Then, am I not enough reason for you to stay here in the Philippines?"

My heart ache at his question. Naramdaman kong nagsisimula nang manikip ang dibdib ko.

"Kasama ba ang lalaking iyon?" tanong nya nang hindi ako magsalita.

"Apollo—"

"I love you, Daphne. Hindi pa ba ako sapat?"

Mariin akong napapikit at hindi na nagsalita. Ayoko syang sagutin dahil baka bumigay lang ang damdamin ko.

He's more than enough. But I'm not.

"Kailan kayo aalis?"

"The day after tomorrow."

Narinig kong tumawa sya pero wala naman iyong laman. Alam kong nasasaktan sya. I know. Kitang kita ko sa mga mata nya ang sakit.

"Talagang nakaplano na, huh? Tell me, Daphne. Naging parte man lang ba ako sa plano mo? Sumagi ba sa isip mo na manatili dito sa tabi ko?" hindi ako sumagot kaya mas napatawa sya. "I thought you've already forgiven me. Pero mukhang hindi pa pala."

"Pinatawad na kita—"

"Ano nga bang laban ko sa lalaking hindi ka sinaktan? Sa lalaking tumulong sayo? Wala, diba?" he smiled bitterly. "I broke you while he fixed you."

I sobbed while staring at his face full of hurt. This is Apollo Gallagher. The proud Apollo Gallagher. But his confidence is nowhere to be found.

"Umalis ka na."

Naramdaman ko ang sakit sa dibdib ko dahil sa sinabi nya. It hurts. I know that

I'm leaving him but it hurts hearing him say those words.

"Apollo, please."

"Please, Daphne. Umalis ka na. Hangga't kaya ko pang pakawalan ka."

"Apollo—"

"Please."

Napatitig ako sa kanya pero iniwas nya na ang paningin nya sa akin. Gusto ko pa syang matitigan sana ng matagal. I wanted to memorize his face. 'Cause it feels like this will be the last time that I'll see him.

Nang ilang minuto syang hindi lumigon ay bumuntong hininga na ako bago unti unting tumayo. Hinintay ko syang humarap sa akin pero hindi na nangyari.

"I'm sorry." I said and I saw a tear escaped from his eyes. Mabilis akong tumalikod kahit na gustong gusto kong punasan ang luha nya.

I walked away. Away from my home. Away from the man that I will ever love.

And the full moon witnessed that all.

2 more chapters and Epilogue na!

Vote and comment please. Thank you!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 54

I had a hard time packing my things as I had to take care of the stuffs I left in my condo first before finally went back to Loki's penthouse. Pag eempake kaagad ang una kong inasikaso kinabukasan dahil ayokong may maiwan akong mahalagang gamit dito. Bukas ng umaga na kami nakatakadang umalis gamit ang private plane ni Loki.

I already told my father that I'm going back with them. At first he looked confused and stared at me for awhile. I can tell that he wanted to ask me something so I waited for him to speak.

"How about that boy? I know you love him, Daphne. But... You're leaving him?"

Nagulat ako sa itinanong nya. Kahit na hindi nya sabihin ang pangalan ay kilalang kilala ko kung sino ang tinutukoy nya. Sa sobrang bigla ko ay hindi ko na sya nasagot at nginitian na lang.

He's asking about Apollo.

Napatigil ako sa gitna nang pag eempake ko nang muling sumagi sa isip ko ang naging usapin namin kagabi. Clearly, he doesn't want me to leave. Hindi nya man sinabi ng deretso ay iyon naman ang ipinapahiwatig ng mga tanong at ang sakit na nakita ko sa mukha nya.

And he cried when I said sorry to him.

Naramdaman ko ang kirot sa puso ko at nanghinayang para sa aming dalawa ni Apollo. I want to go with my father. Hindi man ako tanggap ni Mama bilang anak nya, I still have my Dad. Sya na lang ang natitirang pamilya ko kaya gusto ko sanang sumama sa taong alam kong tatanggapin ako bilang isang pamilya. I've been craving for a family love my whole life. And I know that my father can give me that.

Kung hindi siguro nangyari ang gabing iyon, ano na kayang naging relasyon namin ni Apollo? He's been very vocal about his feelings for me. Samantalang ako ay hindi ko pa nasasabi sa kanya kung anong nararamdam ko. Pero mukhang wala na akong panahon pa para masabi iyon dahil aalis na ako bukas.

But a part of me was relieved that night happened. Dahil kung hindi ay hindi ko makikilala ang ama ko. I wouldn't experienced all that pain but still, those pain let me grow as a person. I learned a lot because of what I've been through.

Naging abala kami nina Kieron at Loki sa pag aasikaso ng mga gamit namin kaya't inabot na kami ng gabi sa pag eempake. Sakto namang kasasara ko lang ng maleta ko nang tumunog ang cellphone kong nakapatong sa ibabaw ng bedside table ko. Kaagad ko iyong sinagot nang makitang si Artemis ang tumatawag. Pero hindi pa man ako

nakakapagsalita nang marinig ko na agad ang boses nya sa kabilang linya.

"Daphne!"

I frowned when I heard the background noise on the other line. Sobrang pamilyar ng tunog kaya alam na alam ko kung nasaan sya.

"Are you in a bar?" tanong kong nakakunot ang noo.

"Yes! And I'm having a big problem 'cause my idiot twin brother is so wasted!" inis nyang sabi at halos sumigaw na sya para marinig ko.

"Si Apollo?"

"May iba pa ba akong kakambal?" she sarcastically said and I almost rolled my eyes. "Anyway, he's been talking about you leaving. You're leaving daw but I can't understand! Aalis ka ba?"

Napapikit ako. Sa sobrang daming nangyari ay nakalimutan kong magpaalam kay Artemis. Nawala sa isip ko na may isang tao pa pala akong maiiwan dito sa Pilipinas.

I sighed. "Yes. I'm going back to London."

Wala na akong narinig sa kanya mula sa kabilang linya. Kung hindi ko pa naririnig ang malakas na tugtog mula sa bar ay iisipin kong binabaan nya na ako ng tawag. She stayed silent for too long before I heard her soft voice again.

"When?" she asked. Muntik ko pang hindi marinig dahil halong pabulong na iyon.

"Tomorrow."

Ilang sandali nanatili ang tawag bago nya iyon tuluyang ibinaba. Humugot ako ng mas malalim na paghinga. Alam kong nagtatampo sya ngayon dahil hindi ko man lang sinabi iyon sa kanya. It's my fault. Sobrang dami kong iniisip simula pa kagabi.

Muling tumunog ang cellphone ko dahil sa menhaseng dumating. Binuksan ko iyon at agad na binasa.

Artemis:

I'm sorry. Let me just think first.

I replied "okay" bago ko ibinalik ang cellphone sa ibabaw ng bedside table ko at napatulala. Madami akong iniisip at biglaan din ang alis namin kaya hindi ko na nagawang magsabi pa kay Artemis. Nagtatampo talaga sya dahil ngayon nya lang ako binabaan ng tawag na hindi maayos ang pag uusap namin.

Ayoko naman umalis ng bansa na may tampuhan kami ni Artemis. She's my bestfriend and I treasured her so much.

Lumipas ang kalahating oras pero wala pa rin akong natatanggap na text mula sa kanya. Pumunta na lang ako ng banyo para maglinis ng katawan habang hinihintay ang text nya. Pero natapos na ako at nakapagbihis na rin ng pagtulog ay wala pa rin ang text na hinihintay ko.

Agad din naman gumaan ang pakiramdam ko nang tumunog ang cellphone ko para sa isang tawag. It was a call from Artemis so I immediately swiped the answer button. I was about to greet her but was taken aback when I heard her hysterical cries from the other line.

"Daphne! Si Apollo! Si Apollo!" naghihisterikal na sabi nya at halos wala na akong maintindihan doon.

"Ano?"

"Si Apollo! Nasa loob pa ng bar!" sabi nya at humagulgol na. Napakunot naman ang noo ko dahil hindi ko alam kung bakit nagkakaganito ang bestfriend ko.

"Ano ngayon kung nasa loob sya?"

Patuloy lang syang umiiyak sa kabilang linya at humihikbi pa. Kahit na sobrang gulong gulo ako ay hindi ko maiwasan ang kabahan. Parang may hindi magandang nangyayari base sa pag iyak nya.

Nakumpirma pa iyon nang sa wakas ay nagsalita sya.

"Nasusunog ang bar, Daphne! At hindi pa lumalabas si Apollo!"

Nanginginig ang mga kamay ko at halos lumabas na ang puso ko sa sobrang kaba habang nagpapalit ako ng damit. Mabilis ang kilos ko dahil gustong gusto ko nang makarating kaagad sa bar na iyon. Susi lang ng kotse at ang cellphone ko ang dinala ko bago lumabas ng kwarto.

"Where are you going?"

I halt and looked at Loki. His brows creased while looking at me from head to toe before looking at my face.

"Si... Si Apollo." nanginginig ang mga labi kong sabi sa kanya. Nakita kong mas napakunot pa ang noo nya at humakbang palapit sa akin.

"What about him?"

"May nangyaring masama sa kanya, Loki. Kailangan ko syang puntahan."

Loki offered to drive me at hinayaan ko na sya. I don't think I can drive as well with my emotions in turmoil. Baka naaksidente pa ako sa sobrang kaba at pag aalala.

Mabilis ang pagmamaneho ni Loki kaya kaagad kaming nakarating sa bar na sinabi ni Artemis. Pero halos manlumo ako nang makitang nilalamon na ng apoy ang buong bar. Maging si Loki ay nagulat din sa eksenang nasa harapan namin.

That very same bar five ago is now on fire!

Mabilis akong bumaba ng sasakyan nang makita ko si Artemis na umiiyak habang nasa harapan ng bar. Pinipigilan sya ng ilang mga bumbero at mga rescuers na mas makalapit pa.

"My brother is still inside! Please, save him!" pagmamakaawa nya.

"Opo, Ma'am. Kumalma po sana kayo." pagpapakalma ng isang rescuer pero mas lalo pang nagalit si Artemis.

"Kalma? Paano ako kakalma kung nasa loob pa ang kakambal ko!"

Nalamon ang sigaw nya nang may malakas na sumabog mula sa loob ng bar na iyon. My heart sank as I remember that Apollo was still inside. At base sa laki apoy, alam kong matatagalan pa bago nila mapatay iyon.

Agad na bumuhos ang mga luha ko habang nakatingin sa apoy na ngayon ay sobrang laki na. Ramdam ko ang init ng hangin dahil doon pero hindi ako tumigil at mas lalo pang lumapit sa harapan.

"Apollo..." I muttered his name as I've watched the fire eating that bar we used to go before.

"Ma'am, sandali po. Bawal po kayong lumapit." pagpigil din sa akin ng isa pang rescuer.

"Daphne." dinig kong tawag sa akin ni Artemis pero hindi ko sya pinansin.

Apollo is still inside. And imagining him engulfed in flames made me snapped.

No, no. Hindi! Hindi sya mamamatay!

"Apollo!" sigaw ko na habang patuloy na umiiyak. Nagpumiglas ako sa pagkakahawak ng rescuer sa akin. Saglit akong nakawala pero mas marami na ngayon ang pumigil sa akin para mas lumapit sa entrance ng bar.

"Ma'am, hindi po pwede."

"Let go of me!" sigaw ko habang patuloy na nagpumiglas sa mga hawak nila.

"Apollo! Apollo! Please... Iligtas nyo sya! Apollo!"

"My lady..." dinig ko ang boses ni Loki at ang pamilyar na init ng kamay na hawak nya sa akin pero hindi ko sya pinansin at mas nagpumiglas pa.

"Apollo! Iligtas nyo si Apollo! Iligtas nyo po sya, please." pagmamakaawa ko sa mga rescuer at bumbero na pumipigil sa akin.

Naisip ko ang huling beses na nakita ko sya. Naramdaman ko na baka iyon na ang huli naming pagkikita pero ayoko namang mauwi sa ganito ang lahat. Ayoko ng ganito.

Hindi ko kaya kapag tuluyan nang mawala si Apollo. Hindi ko kaya.

"Parang awa nyo na po. Iligtas nyo si Apollo " nanghihina kong sabi nang maubos ang lakas ko sa pagpumiglas. Mapapaupo na sana ako sa sahig kung hindi lang may mga brasong umalalay sa akin.

"My lady."

Humarap ako kay Loki. Mahigpit akong kumapit sa damit nya at nagmamakaawang tumingin mga mata nya. Ang mukha ko ay hilam na dahil sa mga luha.

"Loki... Please, save Apollo. Save him, Loki. Please."

"My lady--"

"Please, Loki. Hindi ko kayang mawala sya."

Nakatingin lang sa akin si Loki at hindi nagsalita. Hindi ko mabasa kung anong nasa isip nya. Muli akong tumingin sa nasusunog na bar sa harapan ko at mas lalo akong napahagulgol sa isiping nasa loob pa noon si Apollo.

"No... Apollo!" I screamed when panic welled up inside me. Sinubukan ko ulit na mas lumapit pa sa bar pero pinigilan ako ni Loki gamit ang mga braso nya. "No! Bitiwan mo ako, Loki, please! Apollo's still inside!"

"Daphne?"

Napatigil ako sa pagwawala. That voice...

Lumington ako sa pinanggalingan ng boses para malaman kung tama ba ang nadinig ko. Napatulala ako nang makita ang lalaking mahal ko na nakatayo di kalayuan sa amin. Madumi ang mukha nya dahil sa mga uling at usok mula siguro sa loob ng bar. Confusion was written all over his face while looking at me.

"You, jerk!"

Sinugod ni Artemis ang kakambal nya at pinaghahampas ito. Hindi na nagawang umilag pa ni Apollo dahil sa sobrang kalituhan.

"Wait— Aww! Masakit na yan!" pigil ni Apollo sa kakambal nya.

Nakatulala lang ako habang nakatingin sa kanila. Patuloy pa rin sa pagbuhos ang mga luha ko. Bumitaw ako kay Loki para makalapit kay Apollo.

"Apollo..."

Napatigil ang magkambal dahil sa pagtawag ko sa kanya. Lumayo si Artemis kay Apollo pero nakabusangot pa rin ang mukha nya sa sobrang inis pero kita ko naman na mukhang nakahinga na sya ng maluwag ngayon.

Hindi ko inaalas ang tingin ko kay Apollo habang naglalakad palapit sa kanya. Natatakot ako na baka kapag inalas ko ang tingin ko sa kanya ay bigla na lang syang maglaho sa harapan ko.

I was so scared earlier. I thought I will never see those piercing blue eyes again. Ang akala ko ay tuluyan na syang mawawala sa akin.

Titig na titig din si Apollo sa akin. Nang tuluyan na akong nakalapit sa kanya ay hindi ako nagsalita. Nanatili lang ang titig ko sa mukha nyang punong puno ng grasa. Pero kahit ganoon ay kitang kita pa rin ang kagwapihan nya.

Unti unti kong itinaas ang kamay ko. Nang lumebel iyon sa mukha nya ay malakas ko syang sinampal.

"Aww! What was that for?" daing nya habang nakahawak sa pisnging nasaktan pero natigil din nang makitang muling bumuhos mga luha ko.

"I was so scared! Ang akala ko ay natutupok ka na ng apoy sa loob! Takot na takot ako! Akala ko hindi na kita ulit makikita!" hinihinal kong sigaw sa kanya.

"Daphne..."

"Hindi mo alam kung gaano ako natakot habang iniisip na nasa loob ka! Akala ko mawawala ka na sa akin! I was so scared, Apollo! I was so damn scared!"

Mabilis nya akong niyakap. Gumanti ako at niyakap sya ng mas mahigpit habang humahagulgol. The warmth of his body tells me that he's actually here, alive and well while hugging me.

"I'm sorry, my laurel. I'm sorry."

Mas lalo akong napaiyak nang marinig ang itinawag nya sa akin. Akala ko ay hindi ko na ulit maririnig iyon. Natakot talaga ako.

Ilang sandali kaming magkayakap bago ako tuluyang kumalma. Nang humiwalay sya sa akin ay nakita ko kaagad ang ngisi nya.

"Bakit ka nakangiti?!" asik ko.

"Nag alala ka sa akin." sabi nya at mas lalo pang ngumisi. Itinulak ko sya palayo sa akin na mas ikinatawa nya.

"Nakakainis! Umiyak iyak pa ako! Sayang lang ang luha ko!" inis na inis na sabi ko habang pinupunasan ang buong mukha ko. Wala na akong pakialam kung magmukha na rin akong madungis ngayon. Sayang ang pag iyak ko!

Mas lalo syang tumawa kaya mas sinamaan ko sya ng tingin pero ngumisi lang sya. Mukhang ang saya saya nya dahil sa naging reaksiyon ko.

"My lady..."

Agad na naging seryoso ang mukha ni Apollo nang mapatingin sa likuran ko. Kahit na hindi ko lingunin ay kilalang kilala ko ang tinitignan nya.

"Let's go home. We have to leave early tomorrow." dinig ko pang sabi ni Loki at nakita ko na umigting ang mga panga ni Apollo sa sinabi nya.

I sighed. Napatingin sa akin si Apollo na may malungkot na mga mata.

"Go." he said.

"Apollo..."

He smiled pero malungkot pa rin ang mga mata nya.

"Go now, Daphne. To where you belong." sabi nya at mabilis akong tinalikuran. At habang nakatingin ako sa likuran nyang papalayo sa akin ay hindi ko maiwasan ang masaktan.

Nakatulala lang ako habang nakatitig sa maletang nasa harapan ko. Ngayon na ang alis namin pero parang ayokong tumayo mula sa pagkakaupo rito sa kama ko. I didn't even want to touch my luggage. Something's stopping me. And I know what it is.

Kagabi ay wala kaming imikan ni Loki habang nagda-drive sya pauwi sa penthouse mula sa bar na iyon. Naalala ko ang ginawa kong pagwawala, ang pagmamakaawa ko sa kanya. Sobra sobra ang naramdaman kong pagkapahiya kaya hindi ko na nagawang kausapin sya at basta na lang dumeretso sa kwarto ko.

Muli kong naalala si Apollo na naglalakad palayo sa akin. Ako yung aalis. Ako yung mang iiwan pero bakit parang ang sakit sakit?

Nakarinig ako ng sunod sunod na pagkatok mula sa pinto ng kwarto ko. Bumukas iyon at bumungad sa akin ang nakangiting mukha ni Loki. I automatically smiled when he entered my room.

"Your father and Kieron already left. Mr. McIntosh needs to have his check up first."

Tumango lang ako sa kanya at muling pinakatitigan ang maleta ko.

"You ready?" he asked. Wala sa loob akong napatango.

Imbes na kunin ang maleta ko ay umupo rin si Loki dito sa kama sa tabi ko. Gaya ko ay tinitigan nya rin ang maleta sa harapan ko. Alam kong dapat ay umalis na kami pero hindi ko talaga magawang tumayo. Parang may mabigat na bagay ang nakadagan sa dibdib ko.

"The first time I saw you," Loki started saying kaya napatingin ako sa kanya. "You were unconscious and you looked so fragile. And right then, I promised to myself that I'll do anything to help you, and everything to take away your pain."

Tumingin sya sa akin at ngumiti. Nanatili ang titig ko sa kanya. Ang dapat naming gawin ay umalis na at pumunta ng airport pero hindi ko alam kung bakit ngayon nya sinasabi sa akin ito.

"You were so broken and I saw everything." he continued. "I saw how you struggle to stand up with your own feet. I saw how you did your best to be brave. I saw how you managed to fix your broken self. Now, you were finally able to move on. And I'm so proud of you, my lady."

"Loki..." I mumbled his name. Nakakataba ng puso na marinig ang mga ito sa kanya. "It was because of you that's why I was able to do all of that."

He smiled even more before he shook his head. "It was you, my lady. You were so determined to fix yourself. I only lend you a helping hand. And you're brave enough to accept my help. Ikaw ang lahat ng gumawa kaya ka naging buo ulit, my lady. And I admire you for that."

Tumulo ang mga luha ko dahil sa mga sinasabi nya. Mabilis nyang pinunasan ang iyon.

"It wasn't that hard to fall for your bravery, my lady. Sa bawat araw na nakikita kong itinatayo mo ang sarili mo, mas lalo lang akong nahuhulog sayo."

Napaawang ang mga labi ko. Napatitig lang ako sa mukha nyang nakangiti. Hindi agad naproseso ng isip ko ang mga sinabi nya.

"Loki, ano bang—"

"I love you, Daphne. You were so brave that I fell inlove with you."

Hindi ako nakapagsalita. Kahit na nahahalata ko na naman noon ay masyado pa rin

akong nabigla na marinig iyon mula sa bibig nya. I don't know what to say. Hindi ko napaghandaan ang mga sinasabi nya.

Tumitig lang ako sa mga mata nya. Those sea-green eyes that can captivate anyone. Minsan na rin akong napaisip sa kung anong nararamdaman ko para sa kanya. Pero nang muling dumating si Apollo sa buhay ko ay nalinawan ako sa damdamin ko.

"Loki..." he smiled. Ayoko na sanang ipagpatuloy ang sasabihin ko but I know that I have to. "I am so thankful for your help. Hindi ko magagawang bumangon kung wala ka sa tabi ko. You became my light to the darkness. You gave me the key to open a new door into my life. You became my salvation. And I'm so thankful that you love me in my worst state."

"I can hear a but between your words." he was still smiling when he said that and I felt so bad to break his heart for what I'm about to say.

"But I love Apollo." pag amin ko.

"Kahit na sinaktan ka nya?"

I nodded. "He was the first one who made me realized what home feels like. He taught me things I needed to learn. He taught me how to cry. He taught me how to forgive. And I still love him even if he hurt me."

"I know..." sabi ni Loki at mas lalo akong nasaktan nang makitang nanatili pa rin ang ngiti sa mga labi nya. "Alam ko. Hindi ka naman masasaktan ng ganoon kung hindi mo sya mahal. Even if he broke you, your love for him helped you to fix yourself. At alam ko rin na kahit sinaktan ka nya, mahal mo pa rin sya. Nakita ko ang lahat ng iyon kagabi, Daphne."

Hindi ako nagsalita at nanatiling nakayuko. Naalala ko ang mga ginawa ko kagabi. I felt so stupid and insensitive towards his feelings for me.

"Pero bakit iiwan mo pa rin sya?" tanong nyang nagpatigil sa akin. I looked at him and stared at his eyes.

"My father is the only family that accepted me. I can't leave him."

Hinawakan ni Loki ang mga kamay ko na nakapatong sa mga hita ko. At nang tumingin sya sa akin ay seryoso na ang mga mata nya.

"Look, Daphne. Family doesn't always run in the blood. I became your family the moment I accepted you in my life. At alam kong ganoon din si Kieron." I bit my lower lip to stop my tears. "Don't worry about your father. Kami na ang bahala sa kanya. And I know that your father wants you to be happy too."

"Paano kung masaktan ulit ako?"

"Love is taking a risk, Daphne. There is no pain without love. And that pain will help you grow your love for each other."

I stared at him. I'm really lucky to have Loki in my life.

"Go now, Daphne. Choose where your heart belongs to. Piliin mo kung saan ka tuluyang sasaya."

"You lied." sabi ko na nagpatigil sa kanya. Nakita kong napakunot ang noo nya.

"Tungkol saan?"

"Magaling ka ng magtagalog una pa lang, hindi ba?"

Mukhang inaasahan nya na ang sinabi ko dahil hindi na sya nagulat. Alam kong sinadya nyang kausapin ako ngayon gamit ang lengwahe ko. Hindi ko lang alam kung bakit inilihim nya sa akin ang mga ito una pa lang.

Hindi na sya nagsalita at ngumiti na lang. And I realized that this is a part of him that I shouldn't touch. May mga lihim pa rin si Loki na alam kong hindi nya gustong sabihin sa akin.

May dadating kaya sa buhay nya na makikilala ang totoo nyang pagkatao?

Dahan dahang hinawakan ni Loki ang braso ko at hinila palapit sa kanya.

Hinalikan nya muna ako sa noo bago binigyan ng isang mahigpit na yakap. Ipinikit ko ang mga mata ko dahil alam kong ito na ang yakap ng pamamaalam nya.

This is his goodbye.

"Be happy, Daphne. And remember that you will forever be my lady."

I love Loki :((

Vote and comment please. Thank you!

Lady Hiro

- - - - -

Chapter 55

This is the last chapter of Hiding from the Billionaire's Wrath. Maraming salamat sa pagsubaybay sa istorya nina Daphne and Apollo. See you on Kieron's story entitled Engagement Chaos!

Next ud is the Epilogue

Warning: Spg

Dala dala ko ang maleta ko habang naglalakad palapit sa unit ni Apollo. I have no idea if he's even here. Basta nang sinabi sa akin ni Loki na puntahan ko sya ay dito ako dumeretso.

It was hard saying goodbye to the man who helped me. Pakiramdam ko ay utang na loob ko sa kanya ang lahat ng nangyari sa akin ngayon. But before I left, he made sure that I understand that it was me who made me into who I am today. Hindi nya ako hinayaang umalis nang hindi ko iyon tuluyang naiintindihan.

I really hope Loki will find someone he deserves.

Tumigil ako sa harap ng unit ni Apollo at bumuntong hininga. Ang kaba ay nagsisimula nang umusbong sa dibdib ko. Hindi ko alam kung para saan. Kinakabahan yata ako sa isiping hindi na nya ako tatanggapin pagkatapos kong umalis kahit na nagmakaawa sya.

O di kaya ay nakahanap na sya ng ibang babae? Naalala ko tuloy noong mga college pa kami. Ang bilis bilis nyang magpalit ng babae na parang nagpapalit lang ng damit. What if he realized that I am not worth it? I am flawed? I am not perfect for him? Paano kung maghanap sya ng perpektong babae that will suits him? He's a Gallagher, afterall.

Sa isiping iyon ay parang gusto ko na lang bumalik at hindi na magpakita sa kanya. Pero mabilis kong inalis ang mga iyon sa isip ko. I am getting scared again. Pagdating talaga kay Apollo ay mabilis akong matakot. Kaya nga lumayo ako noon dahil sa takot ko sa kanya. I am afraid to receive his wrath.

Mabilis kong pinatunog ang doorbell bago pa magbago ang isip ko. I tried my best to stop myself from running away while waiting for his door to open. But is he even here?

I suddenly remembered that one night five years ago. I was soaking wet because of the rain and there was nowhere for me to go. Nasiraan ako ng kotse at naiwan ko pa ang wallet at cellphone ko noon sa bahay. Mabuti na lang at malapit na lang ang condo ni Apollo kung saan tumirik ang kotse ko. And waiting here again feels like a déjà vu.

My breathing hitched when I heard him unlocking the door before it finally opened. Bumungad sa akin ang gwapo gwapong mukha ni Apollo. Malinis na sya ngayon hindi katulad kagabi na puno ng grasa ang mukha nya. I did my best to smile at him even if I wanted to cower and hide because of the intensity of his stare. The small stubbles on his chin made him looked more manly.

"Thank God! You're here! Hindi ko alam kung anong gagawin ko kung wala ka dito!" inulit ko ang sinabi ko sa kanya noong gabi ring iyon at halos mapatawa ako.

So much for pretending that I had dissociative amnesia when I can even remember those little things.

Kumunot ang noo ni Apollo kaya mas lalong nadagdagan ang intesidad sa mga mata nya. Para syang galit na hindi mo mawari habang pinapasadahan ng tingin ang maleta sa tabi ko bago umangat ang tingin nya sa mukha ko.

"Why are you here? Aren't you supposed to be flying to London?"

I smiled even some more kahit na may parte sa akin ang gusto nang umatras sa takot at kaba. But no, I have to be brave and face my feelings.

"I can't."

He frowned. "You can't what?"

"I can't leave." sagot ko pero mas lalo lang kumunot ang noo nya. "I can't

leave you, Apollo. Hindi ko kaya."

Nakita kong natigilan sya at napatitig sa akin na parang hindi makapaniwala sa mga sinabi ko. Saka ko lang napansin na nandito pa rin ako at nakatayo sa may labas ng unit nya. Naalala ko tuloy nung mga panahong hindi ko man lang sya pinapasok sa tuwing bumibisita sya sa condo.

"Hindi mo man lang ba ako papapasukin?" nahihiya kong tanong at bahagya pang sumilip sa loob.

"Wait. What did you say?" he suddenly asked kaya inulit ko ang tanong ko.

"Hindi mo man lang ba ako—"

"No. The one before that."

Ako naman ngayon ang natigilan at inisip kung ano bang sinabi ko bago iyon. Nang maalala ay pinigilan ko ang mapangiti.

I guess I have to confess outside his unit huh?

"I'm not going back to London 'cause I can't leave you. Hindi ko kaya, Apollo. I'm so sorry if it took me this long to admit my feelings for you." I took a deep breath before I stared at those blue orbs. "I love you, Apollo. Kahit noon pa. I just didn't have the courage to tell you—"

Naputol ang iba ko pang sasabihin nang mabilis nya akong hinigit para sa isang mahigpit na yakap. Nakapasok na ang mga paa ko sa loob ng unit nya pero nandito pa rin kami sa may pintuan. Napatulala lang ako hanggang sa inilayo nya ako pero hawak nya pa rin ang magkabilang mga balikat ko.

"I'm sorry, my laurel. C-can you please s-say it, again?" tanong nya habang titig na titig sa mga mata ko. Gusto ko syang tawanan dahil sa pagiging utal nya pero pinigilan ko ang sarili ko at seryoso rin syang tinignan.

"I love you, Apollo. And I'll stay here in the Philippines with you."

The next thing I knew, he had slammed his lips to mine that nearly knocked out all the air from my lungs.

He kissed me and the world fell away. It was slow and soft, comforting me in ways that words would never be. His hand rested below my ear, his thumb caressing my cheek as our breath mingled. He ran his fingers down my spine pulling me closer until there was no space left between our bodies and I could feel the beating of his heart against my chest.

As our lips crushed together, I felt like I was walking on air. It was magic. His mouth was so warm, the caress of his lips softer than I could have imagined and I opened my mouth with a low moan. I felt him smiled against my lips because of my reaction before we finally pulled apart.

I opened my eyes and I hesitantly looked up at him. The swirls of emotion I saw as I stare at those blue orbs made me gasped. Lust and desire. However, before I could ponder about it further, he yanked me to him and covered my mouth with his. He kissed me again, this time, hungrily.

His hand drifted to my waist and pulled me closer. I inhaled sharply and he took it as a chance to pushed his tongue inside my mouth. His tongue was searching and I can't help but to stifle a moan. Kinakapos na ako ng hininga at nanginginig na ang mga tuhod ko dahil sa paraan ng paghalik nya kaya napakapit na lang ako sa mga balikat nya bago pa ako mabuwal sa pagkakatayo.

He must've noticed my wobbled knees dahil basta nya na lang akong binuhat at sya na ang pumulupot ng mga binti ko sa bewang nya. He supported my back before he walked without breaking our kiss.

And when I felt the soft mattress against my back, I answered his kiss which act as a trigger for him to kiss me more hungrily. He groaned before he bit and sucked my lower lip. I felt the familiar stinging sensation. I encircled my arms on his neck and pulled him to deepen the kiss. He groaned as his hands started to roam my body.

"Ah!" I moaned as his kiss went down to my neck, causing my body to flush with heat. The heat seemed to travel through my veins.

I closed my eyes to feel the strange sensation he's giving me that cause the

butterflies in my stomach to flutter. Even before, he was the only one who can make me feel like this. Like a woman with so much worth.

He removed his shirt before he claimed my lips again. I answered him with the same intensity as his, making him deepen the kiss more. We were both moving with the same feeling: needy and desperate.

Muling bumaba ang kanyang halik sa leeg ko. I was already panting because of the euphoric bliss that I'm feeling. I let out a soft moan when I felt him nibbled my skin at the base of my neck. His hands were now inside my top, caressing and pinching my soft skin.

"Apollo..." I called his name and I wasn't sure if it was my voice anymore. "Yung luggage ko..." halos wala sa sarili ko nang sabi sa sobrang init na ng nararamdaman ko.

Pero mukhang walang pakialam si Apollo sa sinabi ko at patuloy lang sa pagsamba sa katawan ko. He lifted my top and I arched my body to help him removed it. He expertly unclasped my bra and throw it on the floor before his mouth devoured the top of my mound.

"Oh!" I arched my body when he lightly bit the crown on my mound before he sucked and licked the pain away. His other hand was massaging my other mound.

I felt his hand unbutton my pants and quickly removed it. Walang kahirap hirap nya iyong nahubad samantalang ako ay hirap na hirap akong isuot iyon kanina. Isinunod nya ang natitirang huling saplot sa katawan ko. He was an expert in bed like it was his domain.

His kisses travelled down my under breast, down to my stomach and further. My breathing hitched when I felt his warm breath touch the part in between my legs. Umangat ako para makita kung anong gagawin nya. Agad nyang nahagilap ang paningin ko and I almost shivered with the intensity that I saw in his piercing blue eyes.

Nakatitig lang sya sa akin habang hinahaplos nya ang dalawang hita ko. My lips parted as he started planting small kisses there. Sobrang lakas ng tibok ng puso ko at hinahabol ko na din ang paghinga ko habang pinapanood ko lang sya sa ginagawa nya. I almost cried when his kiss went up more.

My head fell back when I felt him licked my core. Tuluyan na akong napasigaw dahil sa sensyasyong nararamdaman ko. I wanted to close my legs to stop this feeling that was so new to me but Apollo didn't let me. He's firmly holding both of my thighs so he can freely do what he wanted to do to my core.

"Apollo, stop." I begged 'cause I was ashamed that I'm starting to like what he's doing to me. The feeling is so new to me and I feel like I was going to burst anytime. Pero patuloy lang si Apollo sa ginagawa nya hanggang sa ang mga kamay ko ay napasabunot na sa buhok nya.

He licked and lapped and something inside me was going to burst if Apollo won't stop. Pilit ko nang itinutulak ang ulo nya palayo sa may gitna ko kaya hinuli nya mga kamay ko at pinagsiklop ang mga daliri namin. He licked me more and that made me bit my lower lip so hard that I could almost taste my own blood. He didn't stop and I felt my body finally convulsed as I felt something burst inside me.

Tapos na ako sa makanginig mundong pakiramdam na iyon pero nandoon pa rin si Apollo at sinisimot ang lahat ng katas ko bago sya tumayo at hinubad ang lahat ng saplot nya. My eyes immediately darted on his proud member that was standing. My lips parted seeing how big and long it is. I saw Apollo smirked at my reaction.

"Yes, my laurel. That's how much I want you." sabi nya bago ako dinaganan at muling hinalikan.

Kaagad akong tumugon sa mga halik nya at ipinalibot ko ang mga braso ko sa leeg nya para mas hilahin sya palapit sa akin. I cried in pleasure inside his mouth when I felt his fingers playing with my core. I arched my body and I began moving my hips to feel his fingers more.

Inilayo ko ang labi ko kay Apollo dahil kinakapos na ako ng hininga kaya ang leeg ko na lang ang hinalikan nya. He nipped, sucked and licked that made my breathing uneven as he continued playing with my core. Tumatama ang pagkalalaki nya

sa puso ko na mas nakapagdagdag ng init ng katawan ko.

"Apollo, please." I begged and grind my waist more. Wala na akong kahihiyang nararamdaman sa mga ginagawa ko.

"Hmm? What is it?" he playfully asked and I groaned in frustration.

"I want... Ah!" I moaned as one of his fingers slipped inside me. Tinakpan ko ang bibig ko pero inalis iyon ni Apollo.

"Want do you want, my laurel?" he whispered in ear. I was panting as I caught my breath before I answered him.

"I want you, Apollo. Please. I want you."

Ang akala ko ay aasarin nya ako dahil sa pag amin ko. Knowing him as the happy-go-lucky plaboy, ganoon ang gagawin nya. Pero nagulat ako nang mag angat sya ng tingin ay nakita ko ang apoy ng intesidad sa mga mata nya.

"You don't have to beg, Daphne. Especially to me." he said before he slowly entered me.

Pinigilan ko ang mapahiyaw sa sakit nang maramdaman ko na parang may napunit sa loob ko. Mabuti na lang at nasanay ako na pinipigilan ang dumaing kapag nasasaktan ako noon. Nakita ko kasi ang nag aalalang mukha ni Apollo sa akin at gustong gusto kong burahin iyon.

"Are you okay?" he asked. Kita ko ang pag iingat sa kanya na hindi gumalaw para hindi ako masaktan.

"Yes." I nodded. "Move, Apollo." Agad kong nakita ang pag aalangan sa mukha nya.

"But--"

"Move." ulit ko at ako na mismo ang gumawa noon. I moved my hips kaya nasagad ang kabuuan nya sa akin.

I bit my lower lip to divert my pain lalo lang nang makita kong napatingala si Apollo na parang guminhawa ang pakiramdam. I smiled when he looked at me, contrary to his eyes that was so intense.

He gripped my waist, soft but firm, before he started pumping above me. Napayakap ako sa katawan nya nang ang kaninang sakit ay napalitan ng kakaibang pakiramdam.

"Apollo... Apollo!" I chanted his name when his rhythm changed. Parang may napugtong pisi sa kanya nang salubungin ko ang bawat pag ulos nya. Mula sa pag iingat ay mas naging marahas ang galaw nya. I heard him cursed before his gripped on my waist tightened as he thrusts inside me, hard and fast.

My nails dugged on his back as I felt something building inside me again. He groaned like beast before his mouth fully claimed my lips. I gasped and he slid his tongue inside my mouth. Pero agad ding humiwalay ang mga labi nya sa akin at pinakatitigan ako. Tumigil din ang pag ulos nya at halos magreklamo na ako dahil doon.

"Stuck out your tongue, my laurel." he ordered and I know that he wasn't going to accept if I declined. So I did what he said.

"Hmm..." I moaned when he started sucking my tongue. Our breathing mingled as he continued sucking. Lumilikha iyon ng tunog na mas nakakapag painit ng pakiramdam ko. Nakalimutan ko na ang sakit nang pag iisa ng aming mga katawan dahil sa ginagawa nya. Nang tumigil ay ibinaon nya ang kanyang mukha sa aking leeg at hindi ko napaghandaan ang mabilis nyang pag ulos.

"Fuck!" I heard him cursed against my skin.

"Apollo... I'm near."

Bumangon sya at muling hinawakan ang bewang ko. Mas lalong bumilis ang pag ulos nya. Nakita ko ang ilang butil ng pawis sa dibdib nya at ang iba ay tumulo na pababa ng abs nya.

I smiled to myself. Why does he have to be so perfect?

His thrusts became faster and faster and I felt my body convulsing under him as liquid came gushing out my core. Ilang pang pag ulos ang ginawa ni Apollo bago sya tumigil at napatingala habang mahinang nagmumura.

Bumagsak ang katawan nya sa akin at pareho kaming hinihinala. He showered kisses on my shoulder blades before his lips went near my ear and whispered.

"Tang ina, Daphne. Mahal na mahal kita."

Tahimik lang kaming dalawa ni Apollo pagkatapos ng nangyari. Nakahilig ako sa dibdib nya at ang mga braso nya'y nakapalibot sa katawan ko. Napapangiti ako habang marahang sinusuklay ng mga daliri nya ang buhok ko.

Pakiramdam ko ay sasabog ang dibdib ko sa sobrang kasiyahan. Hindi ko alam na pwede ka rin pa lang makaramdam ng sakit kahit na nasisiyahan ka. And the only man who can make me feel that way is Apollo.

Kung iisipin ay maraming bagay ang ipinadama sa akin ni Apollo. Halos lahat na yata ay naramdaman ko sa kanya. Kilig, tuwa, pagmamahal, pagkabigo at sakit. Pero lahat ng sakit na naramdaman ko sa kanya ay parang balewala habang nandito ako sa loob ng mga yakap nya.

I am willing to forget everything just to be in his arms like this.

"Daphne?" dinig kong tawag sa akin ni Apollo.

"Hmm?"

"Marry me."

Kaagad akong natigilan dahil sa sinabi nya. At dahil nakahilig ako sa dibdib nya ay narinig at nadama ko ang bilis ng tibok ng puso nya. Kinakabahan sya. Pinigilan ko ang mapatawa nang mapagtanto iyon.

"Sige." sagot ko.

I heard him gasped violently that made me chuckle. "Di nga?" tanong nya pang halos hindi na humihinga. Mas lalo tuloy akong tumawa.

"Oo nga."

"Hindi ka man lang ba manghihingi ng speech ko o ano? Si Kuya kasi nag speech daw muna bago umoo si Zuri."

Napaangat ako at hindi makapaniwalang napatingin sa kanya. Paano napasok dito sina Zuri at ang Kuya nya?

"Kuya mo ang nagsabi sayo?"

Tumango pa sya. "Oo. Effective daw ang magpropose after mag-make love." pag amin nya. "Effective naman diba?"

Napatulala ako sa kanya bago tumawa ng malakas. I can't believe him! Wala syang alam kung paano mag propose ng maayos? Ano ba naman 'tong magkapatid na 'to?!

Kaya pala noong tinanong namin ni Artemis si Zuri kung paano nagpropose si Helios ay bigla na lang namula ang mukha nya. Ngayon alam ko na kung bakit!

"Pinagtatawanan mo ko?" tanong ni Apollo na mukhang nagtatampo pa. Mas lalo lang tuloy akong napatawa.

"Seriously? Wala kang alam sa pagpo-propose?" natatawa ko pa ring tanong kaya mas lalo syang napasimangot.

"Wala! Alam mo naman hanggang girlfriends lang ako noon. Lahat hindi pa seryoso. Hanggang sa dumating ka."

Napatigil tuloy ako sa pagtawa dahil sa sinabi nya. Oo nga pala. Papalit palit sya ng mga babae noon kaya paano nga naman sya magkaka idea kung paano ang mag-propose? He was a playboy. Hindi nagseseryo sa mga babae.

Lumamlam ang mga mata ko habang nakatingin sa kanya at nakangiti. "I'm so lucky to be the first woman you'll ever propose to."

Umiling sya at inipit ang buhok ko sa may tenga ko. "No, my laurel. You'll be the only woman that I'll propose to. And I'm the lucky one to have you."

Nangilid ang mga luha ko dahil sa sinabi nya. Mabilis syang bumangon and he cupped both of my cheeks.

"I'm so lucky to have you in my life, Daphne. You taught me how to love. You taught me how to respect women. You made me feel and realize things that I didn't know. Sayo ko lang naramdaman ang lahat ng iyon, my laurel. You became half of my life and I don't even know how to live without you." napasinghap ako nang may inilabas syang singsing mula sa palad nya. It was a simple yet elegant ring with a small diamond studs in the middle. "Hinanap kita noong mawala ka dahil halos

mabaliw na ako noon. Hindi ko na alam kung paano ang mabuhay. I felt like I'm just a dead man walking while waiting for a girl who took my heart and soul when she left me. Pero kasalanan ko naman kaya alam kong kailangan kong pagdusahan."

"I already said yes so you don't have to tell me your speech." pagbibiro ko dahil nararamdaman ko na namang maiiyak na ako pero nagpatuloy sya.

"Umasa akong babalik ka para sa nanay mo. Kaya inalagaan ko syang mabuti. I know that even if you hate her, you'll still look for her. I know that you still love her despite everything. That's how big your heart is. And that's one of the reasons why I fell for you." mabilis nyang pinunasan ang luhanang tumulo sa mata ko. "I was planning to tell you about her but it was ruined because of Artemis. I know that it was wrong to use her against you but I was so desperate, Daphne. Hinintay kita ng matagal at ayokong mawala ka sa akin ng ganoon lang. But when I realized that five years had past and there's someone else beside you who made you smile and laughed, I backed off. Sino nga ba ako para lumaban pa? Sinaktan kita. And I love you so much, Daphne, that I'm willing to set you free for your happiness."

Umiling iling ako. "I love you. You're my happiness, Apollo. But how can you even love someone like me? I'm not perfect unlike you. I am flawed." ipinakita ko pa sa kanya ang pulsuhan ko to prove a point. Pero muli nya lang hinaplos ang mga peklat ko at ginawaran ng masuyong halik na mas nagpaiyak sa akin.

"You're too perfect for me, Daphne, that I sometimes think I don't deserve you. You're perfect even with your flaws. And I love everything about you."

Itinakip ko ang dalawang palad ko sa mukha ko at doon umiyak. Pero naramdaman ko din na tinatanggal ni Apollo ang kamay ko at pinilit akong tumingin sa kanya.

"Please, marry me, Daphne. And I'm willing to give my whole world to you."

His eyes were begging kaya mabilis akong tumango ng sunod sunod. "I will still marry you even without your speech."

Napangiti sya. "Kahit na sinaktan kita? And I'm so sorry if I hurt you—"

"Sshhtt." pigil ko sa ano pa mang sasabihin nya. "I already forgave you, Apollo. And yes, I will still marry you. Hindi ako umalis ng Pilipinas para manatili sa tabi mo. You're my happiness and love, Apollo."

Isinuot nya ang singsing sa daliri ko bago ako masuyong hinalikan sa noo.

"You're my life, Daphne. I love you and I can't live without you."

And with that, he crashed his lips into mine. May tumulong luha sa mga mata ko dahil sa kasiyahan bago tinugon ang halik nya.

That's the only thing I'm longing to hear. The only thing I was searching for. My purpose in life. And hearing him say those words made me feel a thousand times special.

Muli nya akong inihiga sa kami bago dinaganan. Humiwalay ang mga labi nya sa akin at pinakatitigan ako. I didn't back down. I stared at him with the same love and longing that I can see in his eyes.

And finally, I saw his smirk.

"Ready for round two, my laurel?" he asked and the room filled with my laughter.

My life is not perfect. I have flaws. I made many mistakes. I've gone through a lot of pain. But I still chose to stand up fight. I chose to help myself, to build myself again. And that's why I am here now, with the best moment in my life.

I learned how to stand up and fight my own battle. 'Cause that's the only way I know how to finally move on. I chose to forgive the people who hurt me. I chose to free myself from being the prisoner of pain. And all those pains were so worth it. They led me here, inside the arms of the man that I will spend the rest of my life with.

Forgiveness may not always gives us the closure that we need but it will gives us a new beginning.

Everyone should understand that life isn't always perfect. We will not always get what we want. What should've happened, happened. Who should've left, left. And whatever's thrown you off course will always bring you to where it is you need to be.

I am Daphne McIntosh— soon to be a Gallagher. And I'm done hiding from the billionaire's wrath.

Magkaka-story rin po ang ating Peppa Pig na si Loki. Pero after pa sya ni Hunter. Kasama ang kwento nila sa Chess Pieces series na sisimulan ko after ng story ni Kieron :) First piece will be Creed's story :)

Vote and comment please. Thank you always for you support! Kita kits sa story ni Kieron!

Lovelots

Lady Hiro

- - - - -

Epilogue

My eyes were glued to that one woman on the bar counter. Her back was facing my way and she was just staring on the glass in front of her so I guess she hadn't noticed those men who were also gawking at her like predators waiting for their prey. One guy tried his luck but failed when she said something and I saw Gray, the bartender, laughed at her.

Naramdaman ko ang mapangahas na paghaplos sa hita ko ng babaeng kaakbay ko. Her hand was caressing my thigh, teasing and tempting to touch my member that was slowly bulging inside my pants. But my eyes remained on that woman, my lips are wearing a smirk while watching her saying something to the guy who attempted to hit on her. But after a few words from her, the guy left, looking embarrassed and Gray laughed at the woman again.

"Babe, you know that girl?"

I looked at the girl beside me, her eyes were suspicious when she glanced at the woman on the bar counter and back at me again. I silently cursed inside my head when I almost forgot about her. She was my flavor for the week. But fuck! What was her name again?

"Not really." I answered then looked at the woman again. I saw her gulped her own drink.

"You're watching her ever since she got here that you can't even look at me!"

I fake a smile on my face when I heard her rebuke before I looked at her. My hands went down to her waist and I made her sit on my lap which earned a smile at her.

"I'm sorry, babe. As an apology, I'll give you my full attention this time." I said before I claimed her lips which she immediately answered.

Fuck! I made a wrong choice when I fucking chose her as my flavor for this week! She's so fucking clingy and I hate clingy girls! I'll just break up with her later.

My eyes darted on that woman again when I saw her talking to Gray like they were friends which made me fucking irritated. I deepened the kiss with the girl in my arms to stop the feeling. I heard her moaned before I closed my eyes.

The truth is, I know who that woman is. She's my twin sister's bestfriend. She's also known as the Miss Prim and Proper of our university as she was the professor's favorite for being a good student and a role model for all. Pati ang pananamit nya ay hinahangaan din ng mga professors namin. Pero para sa akin, papasa na sya sa pagiging madre sa paraan ng pananamit nya.

But seeing her on the bar counter while expertly drinking the alcohol in her glass made me think that she's actually hiding this side of her. The way she dressed was very different with her red mini skirt and a halter top. Ang mahaba nyang buhok na palaging malinis na nakatali pataas ay nakalugay na ngayon. And fuck myself for having the urge to run my fingers on her soft and silky hair.

"Hunter."

He glanced my way before he gulped down the drink on his hand. Sumandal sya sa couch and his eyes were fixated on the dancefloor.

This was supposed to be their nightout with my brother's fucker friends pero

sumama ako. I want him to do something for me.

"I want you to investigate someone." I said. He raised an eyebrow but he didn't say anything so I continued. "Her name's Daphne Madrigal."

Ang akala ko ay hindi nya ako naririnig dahil sa malakas na tugtog ng musika pero nagsalita sya.

"And what would I get from this?" he asked like he was not interested at all.

"She's Artemis' bestfriend."

Napangisi ako nang bahagya syang matigilan sa pag inom ng alak sa hawak nyang baso. I know that he'll do it after what I've said. This fucker is so fucked up.

Noong una ay wala naman talaga akong interes sa kaibigan na iyon ng kakambal ko. Alright, she's pretty but the way she dressed when we're at our university is a turn off. Pero nang makita ko sya the first time that I went to that bar, I thought that my eyes were playing tricks with me. I didn't know that a fabric can change a woman so much.

She's so fucking hot, damn.

"How did you became bestfriends with Miss Prim and Proper?" I asked my twin one day. Basta na lang akong pumasok sa kwarto nya at nahiga sa kama nya while she's doing their requirements, I think?

"I talked to her. She's very different with all the girls who forced their way to be friends with me." she said without looking at me.

Different, huh? I definitely agree with that.

"Do you know things about her? Like what's she's doing after school, where does she usually hangs out?"

She frowned. Naibaba nya ang ballpen nya at tumingin sa akin. I smiled at her but she frowned even more.

"Why are you suddenly interested in her?" tanong nyang naniningkit ang mga mata.

"Well, I just want to make sure that she's not using you. Ayokong gamitin ka ulit nila." palusot ko pero mukhang hindi pa rin sya naniniwala. Gusto kong tawanan ang sarili ko. She's my twin! At alam kong alam nya na nagsisinungaling ako.

"She's the best, Apollo. And please, stay away from her." she said before she resumed doing her requirements.

I just shrugged and left her room. Ever since I saw her at the bar, my eyes never left hers. Kahit na nasa university kami ay pinapanood ko ang mga kilos nya. I don't know, maybe to observe her if she's a really good friend for my twin? Yes, that's right. That's the only reason while I'm in this fucking library watching her reading her books. I'm doing this for Artemis and not for me.

"Her mother is a rape victim." Hunter told me one day when he visited Kuya Helios that day.

Natigilan ako at napatingin sa kanya. I searched on his face the joke but he's all serious. Napabuntong hininga ako.

"Her mother is a drunkard and everytime she got drunk, well... I think you know the rest." Hunter said nang mapatingin sya sa nandidilim kong mukha.

All you need is a common sense to know what he will say next. Dapne's mother is a rape victim. Sya ang bunga. I can imagine how her mother's treating her everytime she got drunk. And I think I now I understand her reason why she goes to bar every night, and why she haven't tell Artemis anything about her.

So she's a damsel in distress that needs saving.

I have no idea what's gotten into my fucking brain to actually talked to her one day after being tired of observing her from afar. Sinabi kong nakita ko sya sa bar the night before 'cause I was sure that she saw me too. Kinulit ko sya. Ng kinulit, ng kinulit. Hindi ko sya tinigilan hanggang sa namalayan ko na lang na nagpupunta ako sa bar na iyon just to see her.

I pretended I haven't know a thing about her mother. Alam kong lalayuan nya ako kapag nalaman nyang alam ko ang tungkol doon. And I didn't want that to happen. I like her being around me. I like to see her smile. I like to hear her laugh.

Nakakahawa ang mga tawa at ngiti nya.

I let her cry on my shoulders. I let her inside my condo when nobody else does. Wala pang nakakapasok sa condo ko na ibang babae, except for Artemis and Mom, bukod sa kanya. I also let her visit me. There's something about her that I can't resist. There's something about her that's urging me to protect her.

"Saksi ang buwan na yan kung gaano ako kaseryoso sayo. And I will do everything to win your heart, my laurel."

I finally told her those words after admitting to myself that I fell inlove with her. Hindi ko akalain na magmamahal pa ako ng ibang babae. Matapos ang katrayduran na ginawa sa akin ng ex bestfriend ko at ng first love ko ay hindi na ako nagseryoso sa babae. Pinaglaruan ko sila. Ginamit at itinapon na lang basta. But when Daphne came into my life, hiyang hiya ako sa mga ginawa ko. I felt like I don't deserve her. She's so innocent and pure.

And the first time that I kissed her, I felt like I was in a pure bliss. Ibang ibang ang halik nya sa mga babaeng nakasama ko. Her kiss was enough to make my heart race. Her kiss makes me love her even more.

And I promise to myself, I will marry this girl.

"Jerk!"

I felt a stinging pain on my left cheek when Artemis slapped me. Basang basa ng mga luha ang mukha nya. I wanted to cry too but I wanted to hurt myself even more.

Ang dami kong masasakit na salitang nasabi sa kanya. Nakita kong sobra syang nasaktan dahil sa mga sinabi ko. And fuck! Remembering her face full of hurt makes me wanna kill myself! Not even an apology can took away the pain that I inflicted to her.

Mabilis ko syang sinundan palabas. Wala na akong pakialam kung maiiwan ko ang gagong Joshua na 'to at si Artemis sa kwartong 'to. I just want to apologize to Daphne. To hug her and to take her pain away.

"Where do you think you're going?" pigil sa akin ni Artemis bago pa man ako makalabas. Hindi ko sya pinansin at tinanggal ang mga kamay nya na pumipigil sa braso ko. "Stay away from her! Nasaktan mo na sya, Apollo! Huwag mo nang dagdagan pa!"

Nagalit ako kay Daphne dahil pakiramdam ko ay niloko nya ako. Trinaydor nya ako. Just like my ex bestfriend and my first love. I was in pain. I was mad. At nakapagbitaw ako sa kanya ng mga salitang alam kong habangbuhay kong pagsisisihan.

Hinarangan ni Artemis ang dadaanan ko pero napatigil din sya nang makita ang itsura ko. I was crying and I didn't bother to wipe my tears away. I know that Artemis can see my tears at siguro ay iniisip nya ng bakla ako para umiyak. But I am hurt. At mababaliw ako kapag hindi ko iyon nailabas gamit ang pag iyak.

"Please, Apollo." mahinahong sabi sa akin ng kakambal ko. "Don't hurt Daphne."

Mabilis ko syang nilagpasan at lumabas para sumakay ng kotse ko. Hindi ko na sya nakita kahit palinga linga pa ako sa kalsada para hanapin sya. But it's okay. I have her address. Hunter gave it to me when I asked him to investigate her.

Pero imbes na si Daphne ang mahanap ko ay ang ina nya ang nakita ko. She was hit by a car and the fucking driver has the audacity to run away. Tinandaan ko ang plate number ng gagong driver bago ko inasikaso ang nanay ng babaeng mahal ko.

Habang nasa ospital ay tinawagan ko si Creed. Ang sabi ko ay sya na ang bahala sa driver na nakabangga sa nanay ni Daphne. He asked for a big amount of money in exchange for his service at pikit mata akong nakipag deal sa kanya. Mabuti pa si Hunter. Bigkasin mo lang ang pangalan ng kakambal ko sa kanya ay nakukumahog nang sumunod.

The fucker got it so bad.

"I'm Apollo Gallagher. And I love your daughter, Miss Madrigal." that was my introduction to Miss Madrigal, Daphne's mother, when she woke up.

Hindi sya nagsalita at tumitig lang sa labas ng bintana. My eyes never left her face even if she wasn't looking at me. I want her to know that I'm serious about her daughter.

"Maipapangako mo bang maaalagaan mo sya... Kapag nawala ako?"

"Opo. I promise." I said firmly not minding the last words that she said.

"Ang daming sakit na naranasan ng batang iyon. Dahil sa akin. At natutuwa akong malaman na may handang mag alaga sa kanya." she finally looked at me and smiled.

"Please, make her happy."

My lips parted while staring at her. She hurt Daphne. She was the sole reason why Daphne is so broken. And yet she wished her happiness.

Looks like she can't help but to be a mother too.

Nalaman kong may liver cancer si Miss Madrigal. And I did my best to convince her to have her medication. Pero ayaw nya. Hindi sya pumayag. Baka daw ito na ang parusa sa kanya sa dami ng kalupitang ginawa nya sa anak nya. And she will gladly accept her punishment.

Pero alam ko din... Na sumusuko na sya.

When Daphne came back, I was threatened by the guy beside her. The name's Loki and a fucking royalty. Pakiramdam ko ay wala na akong laban. Lalo na kapag nakikita ko ang mga mata ni Daphne habang nakatingin sa lalaki. It was like, she can't live without him.

At sino ba ako para ipagkait iyon sa kanya? I wanted her to be happy. Ayoko nang makitang nasasaktan sya. Kaya nagpaubaya ako. Kahit na masakit. Kahit na unti unti akong pinapatay. Hindi ko kayang mabuhay ng wala sya. Limang taon. Limang taon akong namuhay sa dilim. Paano na kaya ngayon na tuluyan na syang mawawala sa akin?

"I love you, Apollo. And I'll stay here in the Philippines with you."

Muling sumilay ang ngisi sa mga labi ko nang maalala ang sinabi nya. Fuck! I feel like a gay dahil kinikilig ako sa tuwing naaalala ko iyon!

"Aw! My laurel, please stop! Masakit na!" sunod sunod na daing ko nang pingutin nya ang tenga ko. Mabuti na lang at binitawan nya din dahil pakiramdam ko ay malapit na iyong matanggal!

"You're smirking again! At alam kong may naaalala ka na naman!" masungit na sabi nya sa akin at humalukipkip.

I smirked even more. Damn, this girl can make me happy with anything she does! Good Lord. What have I done to deserve this happiness with her?

She rolled her eyes and I chuckled before I pulled her into a hug. I kissed her hair and she smelled like a strawberry. Shit. I'm getting turned on with just her scent! Unbelievable! I guess I just can't get enough of her.

"Tita Leaf!"

Sabay kaming napalingon ni Daphne nang makita namin si Summer na patakpong bumababa ng hagdan. Kasunod nya ang mga magulang nya at pinaalalahanan syang magdahan dahan.

Summer immediately hugged Daphne and I saw my laurel being so happy with the excitement that Summer's giving her. I smiled to myself. I wonder how she'll look if it was our daughter who's hugging her?

"Hello, Apollo." Zuri greeted me and hug me for a greeting before she turned to Daphne. Kuya Helios gave me a fist bump.

"Where's Mom and Dad?" I asked him. 'Yong dalawang 'yon. Palagi na lang wala sa bahay. Hindi ko naman alam kung anong inaasikaso. Kuya Helios already took over the Gallagher Empire a long time ago kaya naging malaya na si Dad sa responsibilities for the company.

"Parating na raw sila." simpleng sabi ni Kuya.

"Kuya!" I heard Artemis called from the other side of the house.

Napatingin kaming lahat sa kanya. She looked so problematic while looking at her phone.

"Hi, Daphne!" mabilis na bati nya sa bestfriend nya bago lumapit kay Kuya Helios. "Kuya! Do you know what happened to Hunter? He's not answering my calls!"

Nagkatinginan kami ni Kuya. Ngumisi sya pero hindi ko alam kung anong reaksiyon ang dapat na ipakita ko. It's now between my brother's bestfriend and my twin! Gumagana na naman ang pagiging overprotective ko!

"I don't know. He doesn't report to me what's he's doing with his fucking life." Kuya Helios answered and I saw that Zuri glared at him.

"Helios, ha?! Pwede namang hindi na magmura diba?!" inis na sabi nya and my brother immediately went to her side and hugged her.

"Sorry, wife. Won't happen again."

"Won't happen again, palagi mo ngang inuulit? Nako, Helios. Kabisado na kita."

"Yeah. And I bet you also memorized every part of my body." nakangising sabi ni Kuya at mas lumawak iyon nang namula ang buong mukha ni Zuri. I laughed and hugged my laurel, too.

I can't wait for us to get married.

"Eew! Kuya! Nandyan si Summer, oh!" maarteng sabi ng kakambal ko but Summer just looked at her innocently.

"What po, Tita Goddess?" she even asked and Artemis just smiled at her.

"Nothing, princess. Just stay innocent, okay?" and when Summer nodded, she looked at me. "Do you know where Hunter is?"

I glared at her. She even dared to ask me about her fucking man?

"The bestfriend didn't know so why would I?!"

"Baka lang naman! Why are you getting mad again?!" ganting sigaw nya at nagtagisan kami ng tingin.

Ngumisi ako nang una syang magbawi pero nawala iyon nang higitin nya si Daphne palayo sa akin.

"Hey!" reklamo ko pero binelatan nya lang ako at mas inilayo pa sa akin si Daphne. I looked at my laurel to ask for help but she just laughed at me! I can't believe it! Kampi pa rin sya sa bestfriend nya hanggang ngayon!

Hinayaan ko na lang sila kahit na masama ang loob ko sa pagsama ni Daphne kay Artemis. Di bale. I can have her all by myself later.

Ilang sandali pa ay dumating na rin sina Mom and Dad. Nag ayos lang sila saglit bago nagyaya na magmeryenda. We went to the pool area. Magkatabi kaming naupo ni Daphne habang katabi nya naman si Artemis. Sa harap namin ay nakaupo sina Kuya Helios, Zuri and Summer. While Mom and Dad sit together sa pinakapuno ng lamesa.

"What's the good news that you were talking about over the phone, son?" Dad asked me.

"Your Dad said that you sounds so excited so we rushed our way here." Mom said and smiled at me. "What do you want to tell us?"

Tinignan ko muna isa isa ang lahat ng nasa lamesa. Kuya Helios nodded at me. Zuri gave me a smile. Summer looked at me innocently. And Artemis smirked then she gave me a thumbs up.

And finally, I looked at Daphne beside me. I held her hand and gently lift it to plant a kiss on the back of her hand before I looked at my parents. They both looked expectantly.

"Mom, Dad. Daphne and I are getting married."

I saw my father broke into a big smile. "Congratulations to the both of you!" tumayo pa sya para tapikin ako sa balikat.

"Oh, Apollo!" my Mom dramatically cried. "I'm so glad to hear that! Ang akala ko ay hindi ka na magseseryoso sa babae!"

"Finally, fucker." Kuya Helios said and smirked at me before she looked at my laurel. "Congrats."

"Congratulations, Daphne!" it was Zuri this time.

"Yay! Additional for my girl power team!" Summer said and we all laughed at that.

"Daphne..." Artemis called. Pareho kami ni Daphne na napatingin sa kanya. "Even without this, I still think of you as my real sister. I'm very happy for you."

I saw Daphne became teary eyed for all the attention that we gave her. Alam kong hindi sya sanay sa ganito. She's been alone, fighting her own battle. But now, that I'm beside her. I'll let her rest and I'll be the one who'll fight for her.

"Welcome to the Gallagher family, my laurel."

She broke into tears and I hugged her tight. Ayokong makita ng iba na umiiyak sya. I don't want them to see her looking so fragile and vulnerable. Even if it was my family. Her crying face is only for me to see. Ako na lang ang dapat makakita noon. Ako na lang ang dapat na nasa tabi nya para patahanin sya. Hindi ko na hahayaang may iba pang gumawa noon.

Five years were so long. And I'll make it up for all the years that we're apart.

Nang kumalma sya ay nahihiyang napatingin sya sa lahat ng mga tao na nasa lamesa. But they all made sure that it was okay. She's now a member of our family. And I can't wait to change her surname with mine.

"When do you plan to get married, then?" Dad asked me.

"As soon as possible, Dad." I answered. Hindi halatang excited ako.

"Oh no, fucker. You can't." Kuya Helios said and we all looked at him.

I frowned. "What?"

"You can't. You have to wait for five years before you get married." sagot nyang mas lalong nagpagulo sa akin.

What the fuck is he saying?

"Zuri and I just got married." he continued when he saw the confusion on my face. "Magiging sukob sa kasal kapag nagpakasal kayo within five years."

Mas lalong napakunot ang noo ko. I haven't heard of that?

"It was based on superstition." pahabol pa ni Kuya.

"Why? Will anything bad happen if we'll do that?" I asked.

"Yeah. Hindi tatagal ang pagsasama nyo. Your marriage life will fall apart in just one month." sabi pa ni Kuya na mukhang walang pakialam.

I heard Artemis snickered beside Daphne. Napatingin din ako sa mga magulang ko na hindi alam kung matatawa ba or not. I saw Zuri trying to hold her laugh and I don't know why their reaction was like that when I am here shivering at the thought that Daphne and I will get separated.

"It was just a superstitious belief, right?" tanong ko. Was that a fear in my voice?

But Kuya Helios just shrugged and didn't say anything. Hinintay kong may magsalita pero wala.

I looked at Daphne beside me. She was smiling and I don't know why. Hindi ba sya natakot sa sinabi ni Kuya? Na kapag nakasal kami within five years ay maghihiwalay din kami after a month?

I was so damn excited to marry her earlier but now, I am so damn scared with just a fucking superstition. I know that it was just a belief and has no scientific explanation but what if it'll come true? I can't risk another heartbreak. I can't leave without her. I can't imagine a life without her.

"My laurel..." I held her hand and looked at her in the eye. Her face were also smiling pero seryoso akong tumingin sa kanya. "Can you wait for another five years before we get married? I can't take the risk of losing you."

Malakas na tumawa si Artemis pagkatapos kong sabihin iyon. I heard Zuri laughed a little, even my Mom. While Dad and Kuya Helios looked like they were having a hard time holding their laughter.

"Oh my God! Ang tanga mo talaga!" sabi pa ng baliw na kakambal ko. Sinamaan ko sya ng tingin at mas lalo syang natawa.

"Stop laughing!" naiinis na sigaw ko sa kanya pero nagpatuloy lang sya sa pagtawa. Damn! Bakit ba sila natatawa?! Samantalang natatakot ako dito!

I heard Daphne chuckled so I looked at her. Nasa itsura nya na gustong tumawa ng malakas pero pinipigilan nya. Why? Isn't she afraid that we'll get separated again if we don't follow that stupid superstition?

"Apollo." Daphne called me and all my worries went away. Shit! I wanna marry her so bad! "It was just a belief. Naniniwala ka ba doon?"

I shook my head. "But I'm afraid to lose you again."

She caressed my face and planted a soft kiss on my lips. "You won't lose me. I

promise. I already said yes. And I wanted to get marry to you soon."

"But the superstition—"

"Apollo, believe in our love." she told me. "As long as there's love between us, as long as we feel the same, then you won't lose me. I love you, Apollo. And I can't wait to carry your surname."

Hindi ko na napigilan ang sarili ko na halikan sya ng mariin. I heard Summer shrieked but I didn't care. I love this girl so much. And I wanted to give her everything.

I ended the kiss and I saw her smiled at me. I lost myself when I stared at her expressive eyes.

"I love you, my laurel." I whispered but I said it with all of my love.

"I love you too, Apollo. Pero isang taon lang talaga ang sukob sa kasal. Not five years."

Sa sinabi nyang iyon ay mabilis na lumipad ang tingin ko sa nakatatanda kong kapatid. He laughed his ass out like there's no fucking tomorrow. Tumigil lang sya nang mariin syang kinurot ni Zuri sa tagiliran.

"Remember what you did on my wedding? Gumanti lang ako." proud pang sabi nya at napailing na lang ako. Mukhang nagtanim sya ng galit dahil tinakot ko sya noon na hindi na tutuloy si Zuri sa kasal nila.

Parang bata lang. Gantihan.

But I felt what he felt. Natakot din ako kahit na iniisip ko pa lang na magkakahiwalay agad kami ni Daphne.

"Ma..."

I held Daphne's hand while we were kneeling in front of this particular grave. Gamit ang isang kamay nya ay inilagay nya ang bulaklak na dala nya sa may lapida doon. We were both silent for a moment while staring at the name that was engraved on the headstone.

Clarita C. Madrigal

"Magpapakasal na po ako." naramdaman ko ang paghigpit ng hawak nya sa kamay ko.

"Kay Apollo po. Kilala nyo naman sya diba? You know that he's a good man."

Humangin ng malakas. Sumabog ang buhok nya at tinulungan ko sya sa pagsikop noon. She looked at me and smiled. I was overwhelmed with emotions while I see myself reflecting on her eyes.

"Marami akong pinagdaanan." she continued when she looked at the grave again.

"Marami akong naranasang sakit. But it was all worth it, Ma. Now that I'm here with the man that I love. It was all worth it."

I stared at her while she's talking with her Mom. I saw in her eyes that she's happy while telling these things. And I am glad. I'm glad that she's happy with me.

"Masaya na ko, Ma. Finally. Masaya na ko. I found my home. I found a new family." I squeezed her hand and she squeezed mine back. "I hope you already found your happiness, Ma. Kayo ni Daddy. Kung nasaan man kayo ngayon. I'll always include you both in my prayers."

Tumayo sya at sabay kaming naglakad kung saan naka-park ang kotse ko. I put my arms around her and remember those last words that she said to her mother's grave.

I can't believe that I met a woman with a big heart. Na kayang magpatawad kahit na sobrang nasaktan. Na kayang magbigay ng pangalawang pagkakataon sa taong nanakit sa kanya. And I can't believe that this fragile woman beside me is so brave and strong. I underestimated her. I thought that she's a damsel in distress that needs to be saving when in fact, I am the one who was saved by her.

She gave me light. She made me realized things I didn't know. She made me see things that were worth to see. She's my salvation, my strength, my love and my other half. I will give her my life and my world.

Pinagbuksan ko sya ng pinto ng kotse pero bago sya pumasok ay hinarap nya ako. She put her arms around my neck and I held her waist.

"Thank you for being my home, Apollo. Thank you for welcoming me into your family."

I pulled her close to mine that I can almost smell her strawberry scent. Inipit ko ang ilang takas na hibla ng buhok sa tenga nya bago bumulong.

"I will give you everything, my laurel. And together, let's start our own family."

My life was so dark before Daphne came. I bed a lot of girls, I played a lot and screwed a lot. Ang akala ko ay hindi na magbabago ang buhay ko. Ang akala ko ay wala ng pag asa para magbago ako.

But Daphne changed that. She changed my entire life. Everytime I saw her, I felt guilty. Guilty for playing with so many girls. I thought that she'll hate my past. I thought that she won't accept me. But she did. She always has the big heart.

And when she left, mas naging miserable ang buhay ako. Mas lalo akong nagkaroon ng maraming babae. I thought that I could find someone who can gave me the same feeling when we kissed. But I gave up with that thought. No matter how many girls I kissed, her kiss is the only one I want. She was the only girl for me.

Now that she's here in my arms, I never felt so contented. Kontento ako sa kanya but still, I want more of her. Ganoon ang pakiramdam na ibinibigay sa akin ni Daphne. Nakakalito, nakakabaliw.

She was broken. I was broken. She was fixed and she fixed me. I never thought that she will give me her heart despite the things I've done and the things that I've said. She said that she lacks of love but she's still the one who gave the most love. She said that she's hideous when in fact, she has the most beautiful heart.

She said she hid from my wrath. But it was my love that she escaped.

Please, my Miss Prim and Proper. Don't ever hide from my love again.